

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Potrebuje inú školu

Analytický zborník otázok týkajúcich sa pedagogiky

Pracovné materiály na vypracovanie
stratégie reformy vzdelávacieho systému

Petrohrad

r. 2005

- © Publikované materiály sú majetkom Ruskej kultúry, z toho dôvodu nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade *prisvojenia si autorských práv v rámci zákona* právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotyčná osoba stretne s odplatou za krádež pomocou nepríjemnej „mystiky“, vychádzajúcej nad rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania *všeobecného prospechu*, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentárne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať *aj za komerčným účelom*. Kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, či v citáciách, fragmentoch alebo odkazoch, prijíma na seba osobnú zodpovednosť a v prípade vytvorenia kontextu meniaceho zmysel *následných materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickým“ pôsobením mimo právneho rámca¹.

Z ruského originálu „*Нам нужна иная школа*“

¹ Aktuálny © Copyright neodstraňovať pri publikácii knihy, nakoľko by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby, možno umiestniť za ním ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCIÍ ODSTRÁNIŤ.

OBSAH

Nakoľko rôzne operačné systémy v jednom a tom istom súbore rozkladajú strany rôzne, je potrebné aktualizovať obsah. Na aktualizovanie obsahu treba prejsť do režimu prezerania strán, vložiť kurzor do obsahu, potom stlačiť F9. Vybrať „obnoviť čísla strán“. V prípade ak váš systém pracuje nekorektne a automaticky budú nastavené chybné čísla strán, potom v režime prezerania strany treba zadať správne čísla strán ručne. Tento odsek odstrániť do aktualizácie strán pred tlačou.

Úvod	2
1. Naša epocha a vzdelanostné problémy ľudí	3
2. Osvojenie si psychologických praktík naladenia pracovnej nálady, alebo doučovanie učiteľov odborných predmetov?	7
3. Základný nedostatok sformovaného systému vzdelávania	12
4. Učí škola čítať?	13
5. Rodina, škola, spoločnosť	17
6. Historická veda a ľudsko-spoločenská náuka: súvislosti	27
6.1. Úvod do témy.....	27
6.2. Spory o učebnici histórie.....	28
6.3. Akou musí byť «objektívna» učebnica histórie?.....	34
6.3.1. Hľadanie kritérií objektívnosti.....	34
6.3.2. «Skráňšľovanie» minulosti, «očierňovanie» a «objektívnosť» na osnove hodnoverných faktov.....	40
6.3.3. Kategórie, ležiace v základoch objektívnej historickej vedy.....	43
6.3.4. Hlavná vlastnosť historického procesu.....	47
6.3.5. Predhistória a začiatok dejín dnešnej globálnej civilizácie.....	53
6.4. Historická veda a ľudsko-spoločenská náuka.....	57
7. Učebnica „Úvod do spoločenskej náuky“ ako prejav profanácie zo strany pedagógov svojho dlhu voči žiakom a spoločnosti	60
7.1. „Spoločenská náuka“ a prírodné vedy.....	60
7.2. Úvod do humanizmu: do falošného aj do pravého.....	63
7.3. Čo robí s človekom vyučovanie v ruskej škole?.....	69
7.4. Kto z ľudí je skutočným Človekom v Živote?.....	82
7.5. Čo človek potrebuje?.....	94
8. Závbery z kapitol 6 a 7	112
9. Najdôležitejšia životná zručnosť — umenie dialektiky poznania a tvorenia	117
Prílohy	134
1. Úryvky z direktív Rady národnej bezpečnosti USA: 20/1 z 18.augusta 1948 “Naše ciele vo vzťahu k Rusku” a NSC-68 z 30.septembra 1950.....	134
2. Predchádzajúca globálna civilizácia a jej dedičstvo.....	136

Úvod

System *mimorodinného* vzdelávania, fungujúci na osnove *profesionálnych učiteľov*, je elementom kultúry každej civilizovanej spoločnosti.

Charakter systematického vzdelávania, jeho dostupnosť či nedostupnosť rôznym sociálnym vrstvám v každej dejinnej epoche, vzťah spoločnosti k učiteľstvu a učiteľov ku žiakom, v mnohom predurčujú ďalší život danej spoločnosti. Preto:

- uvedomelé činy ohľadom organizácie vzdelávacieho systému v prítomnosti predstavujú riadiaci akt oživenia istých možností v budúcnosti, už objektívne dostupných pre realizáciu v prítomnosti;
- reformy každého systému (vrátane vzdelávacieho systému), ktoré nemajú jasný postoj ohľadne cieľov a kvality fungovania systému ako celku po ich zavŕšení, možno prirovnať k „*navigácii podľa vetra*“, hoci štandardne má každá plavba svoj konkrétny cieľ a vyžaduje si jednoznačnú trasu na jeho dosiahnutie.

No ak spoločnosť zažíva zdĺhavú krízu, potom to znamená, že v priebehu dlhšieho času, ktorý predchádzal tejto kríze, vzdelávací systém stihol zmrzačiť vnímanie sveta, intelekt, morálku a *celkovú psychiku* niekoľkých pokolení, ktoré, keď dospeli, priviedli spoločnosť postupne na pokraj katastrofy.

A preto, jedným z aspektov prekonania spoločenskej krízy je práve reorganizácia vzdelávacieho systému na kvalitatívne iné princípy, aby vzdelanie, ktoré v ňom ľudia dostanú, zodpovedalo epoche a dohľadným perspektívam života spoločnosti a jej rozvoja. Čím úspešnejšia bude spoločnosť v *zadaní* a riešení tejto úlohy, tým dlhšie obdobie bezkrízového rozvoja bude pred ňou stáť. A ak spoločnosť *nedokáže zadať a vyriešiť túto úlohu adekvátne epoche a perspektívam*, potom je odsúdená na zdĺhavú krízu, v ktorej môže aj zahynúť.

Okolnosti krachu ZSSR a vlečúca sa (viac ako desaťročie) kríza formovania postsovietskych štátov na jeho teritóriu (vrátane Ruska) ukazuje, že problém reorganizácie vzdelávacieho systému v krajine je aktuálny. Avšak do dnešného dňa neboli vydané žiadne materiály, ani v špeciálnych vydaniach, ani v politickej publicistike, v ktorých by bol vyjadrený pohľad na problém *reorganizácie vzdelávacieho systému — vo všetkých jeho životne dôležitých aspektoch a ich vzájomnom prepojení*.

Tematika publikácií, v ktorých možno nájsť slová typu «reforma vzdelávacieho systému», je zasvätená vyučovaniu rôznych učebných disciplín (predmetov), rozvrhnutiu vyučovacích hodín v programoch škôl a univerzít medzi disciplínami učebného plánu, no nie otázok ohľadne toho:

- Aký človek má vyjsť zo systému *základného (t.j. povinného)* a odborného vzdelania, aby následne jeho život a práca prebiehali v harmónii so životom a prácou ostatných ľudí?
- A čo je potrebné urobiť vo vzdelávacom systéme, aby sa ľudia s jeho pomocou stali práve takými? Čiže je nevyhnutné odpovedať na otázky:
 - Čomu učiť?
 - Ako učiť?

Teda že základné vzdelanie musí byť dostupné všetkým deťom rovnako a musí byť osnovou pre získanie odborného (profesionálneho) vzdelania (vrátane vyšších vzdelaní) — toto musia všetci vnímať ako axiómu: v opačnom prípade sa spoločnosť rozvrstvuje na vzájomne izolované (podľa vzdelanostno-profesionálneho príznaku) korporácie a mafie, ktoré sa navzájom začínajú nenávidieť, následkom čoho sa celá spoločnosť stane vnútorne antagonistickou.

Všetko toto nás teda zaväzuje, zamerať sa na preskúmanie problematiky uvedenia vzdelávacieho systému do súladu s potrebami ľudí a perspektívami rozvoja spoločnosti.

1. Naša epocha a vzdelanostné problémy ľudí

Otázka, nastolená v nadpise tejto kapitoly je otázkou kľúčovou, odpoveď na ktorú — v závislosti od miery adekvátnosti epoche a perspektívam — buď umožňuje, alebo neumožňuje vypracovať požiadavky, ktorým musí zodpovedať vzdelávací systém po ukončení reformy. No urobiť si jasno a zaujať postoj ohľadne požiadaviek týkajúcich sa systému je nutné, pretože ináč bude *reforma systému* možná len v štýle bájky I.A.Krylova o labuti, rakovi a šťuke¹; o kvartete a pod.

Predovšetkým treba priznať, že:

- problémy Ruska i ľudstva celkovo nepramenia z toho, žeby *fyzika* či *chémia* (ako prírodovedné osnovy dnešnej technosféry a väčšiny druhov činností v bežnom živote i v práci) boli málo rozvinuté;
- ďalší rozvoj prírodných vied, pri zachovaní doterajšieho charakteru života spoločností a ľudstva vcelku, bude problémy iba prehľbovať, pretože *vedecko-technický pokrok pri dnešnom charaktere života civilizácie* sa z väčšej svojej časti premieňa na:
 - preteky v zbrojení,
 - preteky v *nenásytnej* spotrebe, kvôli získaniu toho či onoho uspokojenia a
 - technogénny tlak globálnej civilizácie na biosféru Zeme a Prírodu celkovo.

Treba ale tiež priznať, že ďalší vývoj komplexu takzvaných «humanitných disciplín», *pri zachovaní spoločnosťou ich doterajšej kvality*, tiež nesľubuje nič dobré, pretože vyriešenie takých problémov ako globálna biosféricko-ekologická kríza a lokálne prekonanie následkov rôznych malých i veľkých technogénnych a prírodných katastrof, následkov vplyvu zbraní na ľudí a na životné prostredie (počnúc od rozmerov pouličnej kriminality až po vojny a terorizmus), harmonizácia *vnútrosociálnych vzájomných vzťahov* (jak *personálnych*, tak aj na úrovni *národných kultúr*), prekonanie následkov rôznych sociálnych katastrof (napríklad, „zamatových“ revolúcií i vyslovene krutých štátnych prevratov a iných občianskych vojen) — to všetko si vyžaduje určité aplikované poznatky a zručnosti, a nie len túžby «všeobecného blaha», všeobecné úvahy a deklarácie o humanizme, altruizme, alebo o osobnej zainteresovanosti – čo by «nevyčerpatelnom zdroji blaha» a pod.

Práve na osnove vzdelávacieho systému, pre ktorý sú typické vyššie spomenuté špecifiká prírodovedných a humanitných súborov vyučovaných disciplín, ľudstvo ku koncu 20. storočia dospelo k tomu, že:

- «humanitaristi»² sa «zapuzdrili» vo svojich sférach činnosti a nielenže nedokážu pochopiť «fyzikov» a «technikov», ale aj «humanaristov», pracujúcich v iných sférach;
- a «fyzici», «technici» aj takzvaní „ekonómovia“³ v ich prevažnej väčšine sa nezaťažujú «lyrikou» — morálnou potrebou spoznávať a dodržiavať všeľudské etické normy, čo «humanitaristi» nazývajú «bezduchovnosťou».

Spojenie týchto dvoch vymenovaných špecifik vzdelávacieho systému plodí spoločne celú vyššie spomenutú problematiku života dnešnej globálnej civilizácie.

Ak budeme hovoriť o prietoku tvorivého potenciálu ľudí z oblasti «fyziky» a «techniky» do oblasti «lyriky», tak ten sa vyskytuje, i keď pomerne zriedkavo⁴, pretože niečo všeľudské je nevyhnutným

¹ Obdoba slovenského „jeden čihi, druhý hota“. – pozn. prekl.

² Absolventi humanitných odborov. – pozn. prekl.

³ Ak budeme hodnotiť podľa nekončiacej sa záplavy ekonomických zmätkov a ekonomicky podmienených sociálnych katastrof po celom svete v priebehu mnohých storočí, tak dnešná ekonomická veda je sčasti — pseudovedou a šarlatánstvom, a sčasti — mafiózne organizovaným zneužitím profesionálnych znalostí a zručností. Avšak „ekonómovia“ — nie sú hlavnou mafiou «intelektuálov nad zákonom».

⁴ Hudobný skladateľ A.P.Borodin bol pôvodne chemikom a nie hocakým (bol akademikom); hudobný skladateľ C.A.Kjuj — vojenským inžinierom-fortifikátorom, generálom; maliar N.A.Jarošenko — vojenským inžinierom, generálom; režisér K.S.Stanislavskij — organizátorom výroby elektrických káblov v Rusku („vysoké technológie“ 19. storočia); letecký konštruktér O.K.Antonov sa vo voľnom čase zaoberal maliarstvom; v posledných rokoch života sa akademik B.V.Raušebach (raketovo-kozmičká technika) zamerával na otázky bohoslovía a filozofie. V 20. storočí mnohí bardi, ktorí sa v podstate stali profesionálmi v piesni, boli aj absolventmi techniky a prírodných vied.

predpokladom k tomu, aby ľudia v oblasti prírodovednej a technickej činnosti mohli dosiahnuť výsledky. No a čo sa týka prietoku tvorivého potenciálu z oblasti «lyriky» do oblasti «fyziky» a «techniky» (teda do oblasti aplikovaných poznatkov a zručností), alebo aspoň do medicíny (ako pracovnej oblasti, ktorá súvisí bezprostredne s človekom), — tak tu takých dostatočne široko známych príkladov niet.

Ak pod «humanitnými disciplínami» budeme chápať, predovšetkým, komplex vied o ľudstve a o ľudskej osobnosti v ich rozvoji, potom bohužiaľ, väčšina «humanitaristov» je neplodná: ich pozitívny prínos pre spoločnosť je úbohý a zjavne nedostatočný na prekonanie globálnej biosféricko-ekologickej i morálno-etickej krízy dnešnej civilizácie.

Táto neplodnosť profesionálnych «humanitaristov», v oblasti vypracovania fundamentálnych a aplikovaných poznatkov, je podľa nášho chápania jedným z indikátorov defektности systému samotného «humanitného vzdelania» a «humanitných» disciplín v zmysle ich odtrhnutosti od života a v mnohom aj neprirodzenosti, keď sa premieňajú (ašpirujú na sebastačnosť) na akože vedecké úvahy o *chimérach* (zrodených v predstavách «humanitaristov»), ktoré aj tak nemajú miesto v reálnom živote, a ani v matici možností bytia.

Podľa nášho chápania, postavenie humanitárneho a prírodovedného vzdelania do protikladu a špecifická «zapuzdrenosť» humanitných znalostí v sebe samých je chybou súčasnej globálnej civilizácie. **V normálnej kultúre sú humanitné odbory špecifickou časťou prírodných vied¹, a preto:**

Práve charakter «humanitného vzdelania» a činnosť «humanitaristov» majú *klúčový (vo vzťahu k budúcnosti) vplyv* na všetky oblasti života spoločnosti, hoci tento vplyv má len nepriamy (a nie bezprostredný) charakter, pretože práve človek je mierou všetkých vecí, a akou mierou meria on, takou sa aj jemu nameria...

S týmto výrokom súhlasia mnohí, najmä samotní *profesionálni «humanitaristi»*, avšak vecne preukázať objektívnu opodstatnenosť tohto tvrdenia vo vzájomných prepojeniach rôznych javov v reálnom živote spoločnosti väčšina z nich nedokáže (v dôsledku krajnej neznalosti z oblasti prírodných vied). K tomu, aby sme preukázali mimoriadny význam takzvaného «humanitného vzdelania», nutne potrebujeme mať určité *hodnotiace kritériá kvality* samotného «humanitného vzdelania» a «humanitných vied». To znamená:

- ak sú «humanitné vedy» neadekvátne, potom spoločnosť je odsúdená k prehlbovaniu problémov svojho života.
- ak sú «humanitné vedy» v súlade s prírodnými vedami, a teda adekvátne, potom problémy života spoločnosti a ľudí sa budú nevyhnutne riešiť. Za podmienky, že vzdelávací systém bude efektívny a dostupný všetkým deťom.

Ak s uvedenými kritériami súhlasíte, tak sa vám otvára ďalší systém vzájomných prepojení problematiky života spoločnosti, človeka a kvality «humanitných vied», ktorý umožňuje uzrieť východ z prehľbujúcej sa krízy dnešnej civilizácie.

Ide o to, že v súčasnosti, tak *ako nikdy predtým*, vyšlo najavo, že:

Na vyriešenie súčasnej krízy ľudstva a vybudovania šťastného zajtrajšku je základnou — *klúčovou vedou* — psychológia človeka (osobnostná aj kolektívna), z ktorej musia existovať praktické výstupy do pedagogiky (počnúc periódou pred narodením) a do všetkých ostatných

¹ Napríklad to, že jazykoveda pramení z fyziky a je s ňou nerozlučne spojená, ako aj s biológiou človeka, je popísané v materiáloch KSB, v práci Vnútorého Prediktora ZSSR „Jazyk náš: ako objektívna danosť i ako kultúra reči“.

(táto aj ostatné práce VP ZSSR, spomenuté v ďalšom texte, sú opublikované na internete na stránkach <http://www.vodaspb.ru> a <http://www.globalmatrix.ru> (r.2005), vychádzajú aj typograficky a sú tiež šírené na CD v zostave Informačnej bázy VP ZSSR).

Pozrite aj práce N.N.Vaškeviča „Systémové jazyky mozgu“ a „Za sedmoro pečatami“.

Nikdy neradno zabúdať na to, že každý človek a ľudstvo je časťou Prírody, a preto humanitné vedy musia prameniť z prírodných vied a byť s nimi v súlade. A veda celkovo musí nájsť svoje miesto v religii, nakoľko Boh je Tvorca a Všedržiteľ a Duch Svätý je mentorom ohľadne každej Pravdy.

vedeckých disciplín (vrátane biológie človeka), do umeleckej tvorby a iných druhov ľudskej činnosti.

Toto je objektívny fakt, ktorý väčšina ľudí nechápe, hoci mnohí si aj uvedomujú, že:

- kým v ďalekej minulosti (v začiatkoch civilizácie) množstvo pokolení prechádzalo¹ cez nemenný technicko-technologický svet,
- tak v súčasnosti sa v priebehu života jedného ľudského pokolenia stihne navzájom vystriedať niekoľko generácií rôznej techniky a technológií.

Pritom každá nová generácia techniky a technológií vzniká na osnove nových poznatkov (fundamentálnych aj aplikovaných), a preto, ak chce byť človek úspešným v profesii (*so všetkými sociálnymi okolnosťami, sprevádzajúcimi profesionálny úspech*), musí v *dnešnej dobe* počas celého svojho života vytvárať a osvojovať si nové znalosti a zručnosti. V minulosti (ešte v 19. storočí), na rozdiel od súčasnosti, jednorázovo osvojené znalosti a zručnosti postačili vo väčšine pracovných oblastí k tomu, aby sa človek na ich základe živil celý svoj život.

V súlade s touto osobitosťou života spoločnosti v minulosti škola (vrátane rôznych ezoterických systémov uvedenia do zasväteného stavu) bola orientovaná na to, aby *jednorázovo* «nahrala» do psychiky človeka príslušné konkrétne znalosti a algoritmiku realizácie rôznych zručností, nevyhnutných pre budúci dospelý život v prakticky nemennej technicko-technologickej kultúre. No a na tejto osnove — teda miere osvojenia príslušných *konkrétnych znalostí a zručností, ktoré sa stali tradičnými, a preto aj predkladanými vo vzdelávacích programoch*, — sa tvoril aj systém na hodnotenie prospechu.

Sprievodným efektom takéhoto charakteru vzdelania je neschopnosť väčšiny ľudí cítiť Život a byť vnímavým k tomu, čo sa deje, *neschopnosť myslieť*².

V súčasnosti a v dohľadnej perspektíve mnohé znalosti a zručnosti (*ktoré sa teraz prezentujú ako aktuálne*), nevyhnutne zastarávajú už v okamihu ukončenia vzdelania a ich ovládanie prestáva byť životne dôležité. To znamená, že:

Vzdelávací systém *všetkých úrovní*, ktorý sa sformoval v minulosti a stal sa dedičstvom súčasnosti, vošiel do slepej uličky, pretože v prípade jeho zachovania pre budúcnosť sa od neho žiada, aby:

- už *dnes* dával žiakom tie vedomosti a zručnosti,
- ktoré ešte len budú vypracované «*zajtra*»,
- a na základe ktorých majú žiaci po ukončení svojho vzdelania už «*pozajtra*» pracovať.

Podstata problému je práve v tomto, a nie v tom, že objemy vedomostí a zručností ktoré si život od človeka žiada narástli niekoľkonásobne (pri porovnaní s koncom 19. storočia) a máloktorý školák či študent si môže osvojiť všetko potrebné pre úspech v profesii (ako jeden z predpokladov pre úspech v živote) bez ujmy na svojom zdraví.

Problémy vzdelanostného charakteru, s ktorými sa stretáva väčšina ľudí, spočívajú v nevyhnutnosti — (a počas celého aktívneho života) *pri zmene techniky, technológií, organizačných princípov a procedúr na pracovisku, ako aj pri zmene pracoviska*, — osvojovať si za krátky čas nové vedomosti a zručnosti, k čomu nie sú v prevažnej väčšine *psychologicky pripravení: t.j. ich osobná zmyslovo-emočná kultúra, osobná kultúra vnímania, osobná kultúra myslenia* im neumožňujú osvojiť si rýchlo nové veci na úrovni spoločnosťou akceptovaného profesionalizmu.

¹ Rodilo sa a zomieralo. – pozn. prekl.

² Slovo «myslieť» v danom kontexte označuje:

Na základe dostupnej informácie – robiť závery o možnostiach a perspektívach priebehu udalostí, klásť si ciele vo vzťahu k zisteným možnostiam a vypracovávať riešenia, ktorých realizácia nebude prinášať neprijateľné výsledky a neprípustné vedľajšie efekty.

Čiže v spoločnosti, v ktorej je kultúra myslenia a zmyslovo-emočná kultúra adekvátna Životu, niet miesta pre aforizmus «mysleli to dobre, ale dopadlo to ako vždy».

Len v spoločnosti nemysliacich a uponáhľaných ľudí môže existovať 40 miliónov «podvedených sporiteľov», len v spoločnosti nemysliacich ľudí sú možné také otrasy, akými boli revolúcia v Rusku 20. storočia a prestavba (perestrojka r. 1985) s následnými reformami, takými, aké pretrvali až dodnes (r. 2005).

Z jednej strany, schopnosť vypracovávať a osvojovať si nové vedomosti a zručnosti v tempe vzniku ich potreby je to, čo nevyhnutne potrebujú pre život, úspech a bezpečnosť. A z druhej strany je to presne to, čo im nemôže dať a ani nedáva škola všetkých stupňov, založená na pedagogike «nahrávania» študentom do psychiky viac-menej *hotových (na použitie)* vedomostí a zručností predchádzajúcich epoch.

Pritom vytvorenie systému takzvaného «permanentného vzdelávania» (preškoľovania) dospelých problém nerieši, pretože na to, aby fungoval, je potrebný dodatočný počet učiteľov, ktorí budú schopní si samostatne nejakým spôsobom osvojovať nové vedomosti a zručnosti na to, aby mohli učiť a preškoľovať druhých. A takých učiteľov (vo veľkých množstvách) terajší vzdelávací systém spoločnosti poskytnúť nemôže z dôvodu v nej sformovaných panujúcich princípov výučby.

* * *

To znamená, že budúca škola sa musí stať kvalitatívne inou školou učenia ľudí:

- osvojeniu si svojho vlastného tvorivého potenciálu — to je potrebné k samostatnému vypracovaniu si nových poznatkov a zručností v tempe vzniku ich reálnej potreby v živote;
- zručnostiam sebavzdelávania — to je zasa potrebné k samostatnému osvojeniu si nových vedomostí a zručností, vypracovaných inými.

Pritom treba vychádzať z toho, že hoci biologicky vrozený potenciál človeka je objektívnou danosťou, tak reálna schopnosť osvojiť si vedomosti a zručnosti, osvojiť si a uplatniť svoje tvorivé schopnosti sú priamo podmienené *organizáciou psychickej činnosti jednotlivca*, a nie genetikou; genetika vytvára iba základ pre toto všetko.

No a organizácia psychickej činnosti každého jednotlivca v každom veku je výsledkom jej morálneho a psychického rozvoja, alebo aj zdeformovania a zablokovania vrozeného potenciálu osobného rozvoja vonkajšími faktormi, vrátane nesprávnej školy, v osnove ktorej leží pedagogika «biorobotizácie» a *znevôľnenia¹ psychiky žiakov počas nahrávania do nej vedomostí a zručností.*

* * *

Práve preto samotný kľúč k vyriešeniu dnešnej krízy ľudstva a Ruska leží najmä v oblasti «humanitných disciplín» a predovšetkým — v oblasti psychologickéj vedy: ona musí dať ľuďom *teóriu aj prax, ktoré budú adekvátne (geneticky charakteristickému pre človeka) potenciálu rozvoja jeho psychiky, vrátane tvorivých schopností.*

Bez vypracovania a zavedenia do školských stereotypov takýchto teórií a psychologickéj praxe sa nedá zrealizovať ani životu prospešná reforma vzdelávacieho systému.

T.j. v budúcej škole musí byť osvojenie vedomostí a zručností založené na ovládaní psychologických praktík, ktoré slobodne umožňujú človeku vytvárať duševné rozpoloženie, potrebné pre jeho úspešnú činnosť.

Napriek tomu sa samotná psychologická veda, ktorá je v spoločnosti považovaná za legitímnu, do dnešného dňa nachádza v zajatí vymyslených (klasikmi psychológie) «chimér», ktorými psychológia znečisťuje a deformuje psychiku psychológov nových pokolení aj tých ľudí, ktorí si nekriticky osvojujú jej „úspechy“². Jej neadekvátnosť pre život je hlavným dôvodom toho, že do pedagogickej praxe sa z nej nedá prakticky nič preniesť.

¹ Znevôľnenie (закрепощение) — možno čítať aj ako blokovanie, zablokovanie. Ide však o doslovný preklad slova a tento zastaraný výraz má svoj etymologický zmysel. Naznačuje, že nesprávnou výchovou a vzdelávaním sa človek môže stať duchovným nevoľníkom, bytosťou so zablokovaným vrozeným potenciálom. Slovo má totiž pôvod v slove nevoľníctvo. — pozn. prekl.

² Inými slovami S.Freud je šíriteľom «Oidipovho komplexu» a «latentného homosexualizmu» uprostred tých, ktorí boli slobodní od týchto defektov psychiky až do času, keď sa stretli s freudizmom a uverili v jeho pravosť a vedeckú adekvátnosť. No a to, že psychológia delí ľudí podľa temperamentu na flegmatikov, sangvinikov, cholericov, melancholicov a pod., to vo väčšine prípadov pre pedagogickú prax nemá žiaden význam, pretože oni všetci sa učia v tých istých školách a v tých istých triedach.

2. Osvojenie si psychologických praktík naladenia pracovnej nálady, alebo doučovanie učiteľ'ov odborných predmetov?

Pre názornú ukážku toho, že súčasnej škole chýbajú práve adekvátne psychologické teórie a psychologické praktiky, ktoré by ich odzrkadľovali vo vyučovacom procese, rozpovieme skutočný príbeh zo života ruskej školy.

Bola raz jedna malá dievčina. Rástla, chodila do školy a zo začiatku sa učila «priemerne» (*na dvojky a trojky, pričom z matematiky bolo trojok viacej*), potom sa začala učiť lepšie a študovala až do 10-tej triedy, kde v učebnom programe je taká disciplína s názvom — stereometria. A bác! Úlohy zo stereometrie zrazu nejdú riešiť ani doma ani v triede...

Stereometria je geometria v trojrozmernom priestore, a nie rovinná geometria. Mnohí žiaci starších ročníkov a ich rodičia si hrôzou stereometrie prešli a vynasnažili sa na túto nočnú moru čo najrýchlejšie zabudnúť o to viac, že v následnom živote väčšina ľudí nemá praktickú potrebu dokazovať teorémy a riešiť úlohy ohľadne pyramíd, povrchu ich výsekov, gúl a pod.

Riešenie úloh zo stereometrie si vyžaduje:

- Priestorovú predstavivosť objektov, tvoriacich úlohu, — to má na starosti pravá hemisféra mozgu.
- Predstavenie si (interpretáciu) priestorovej úlohy ako súvislej postupnosti úloh rovinatej geometrie si vyžaduje koordinovanú spoluprácu pravej a ľavej hemisféry, kde pravá zodpovedá za priestorové a rovinné obrazy; ľavá za logiku prechodu od jednej rovinatej úlohy k druhej a ich nadväznej postupnosti, a tiež za riešenie každej rovinatej i priestorovej úlohy na základe známych teorém, a okrem toho za algebru a aritmetiku v priebehu riešenia všetkých úloh.¹

Keď sa deti stretávajú s «nočnou morou» stereometrie, väčšina rodičov ide na to chybné: začnú úlohy riešiť sami (pokiaľ vedia), potom nechajú deti aby si ich odpísali a vysvetľujú im algoritmiку riešenia, ktorú si deti musia zapamätať a pochopiť. Sústava teorém a riešení štandardných úloh, usadené v pamäti, umožňuje takouto metódou riešiť nové úlohy, komponujúc kúsky z už vyriešených úloh pri minimálnej myšlienkovvej aktivite. Proces hromadenia (hotových) riešení štandardných úloh je zdĺhavý, mučivý jak pre školáka, tak aj pre rodičov ktorí mu pomáhajú, a preto všetky nové úlohy zo stereometrie vyvolávajú u mnohých školákov zdesenie, a takto paralyzovaní, celkom strácajú schopnosť myslieť a pod. Tento scenár mnohí poznajú z vlastnej skúsenosti.

Efektivita väčšiny doučovateľ'ov z matematiky je podmienená tým, do akej miery poznajú «skratku» — teda vloženie najefektívnejšieho základného množstva riešení štandardných úloh do povedomia školákov, po čom následne zostáva už len školákov dotiahnuť na otestovanie („sito“) štandardného súboru úloh a jeho fragmentov, pri riešení úloh neštandardných. V tomto zmysle je efekt doučovateľa podobný efektu „cvičiteľa zvierať“, ak nie ešte horší.

No existuje aj iný prístup na prekonanie «nočnej mory» stereometrie a všetkej školsko-univerzitnej matematiky, ktorý leží mimo sféry samotnej matematiky a opiera sa o čisto humanitnú osnovu. Táto čisto humanitná osnova, napriek tomu, že je prirodzenou pre biológiu človeka, sa dnes neradí k prevládajúcim stereotypom «humanitných vied», vrátane pedagogiky.

Všetky problémy ohľadom neschopnosti osvojiť si žiakom stereometriu a ostatnú matematiku sa dajú vyriešiť približne za týždeň — dva, ak:

- je tu človek, ktorý disponuje kultúrou myslenia, ktorá mu umožňuje tieto úlohy riešiť, dokonca i keď nepozná súbor riešení štandardných úloh;
- žiak sa pri kontakte s týmto človekom neznevoľňuje, a preto je schopný pri kontakte s ním pripojiť svoje biopolia na jeho biopolia a meniť tak naladenie svojich biopolí, nastavujúc sa na jeho naladenie v procese myslenia².

Ak si sadnú vedľa seba, tak sa žiak ocitne v biopolí dospelého. Pre dospelého je *pomerne jednoduché sedieť vedľa* a pozorujúc činnosť žiaka, počúvajúc jeho návrhy, mlčky si predstavovať

¹ Stereometria — to nie je deskriptívna geometria, ktorá spadá do kurzu rysovania v mnohých technických univerzitách a v ktorej sa úlohy riešia graficky, a nie metódami výpočtov na osnove logiky matematických dôkazov.

² Ak tohto niet (t.j. ak to osobné vzťahy neumožňujú), to ešte neznamená, že opísaný proces nemožno realizovať; znamená to len toľko, že je potrebná ešte ďalšia psychologická praktika, ktorej vypracovanie a osvojenie by žiakovi umožnili sa slobodne odnevoľniť.

postupnosť krokov vedúcich k riešeniu úlohy: predstavenie si priestorovej úlohy, jej rozčlenenie na postupnosť rovinných úloh, riešenie každej rovinatej úlohy v ich nadväznej postupnosti, ktorá napokon vedie k vyriešeniu priestorovej úlohy.

Ak žiak nebude znevoľnený a obaja budú k sebe naladení ľudsky, tak akonáhle žiak vedome sústredí svoju pozornosť na úlohu, začne podvedome nastavovať svoje biopolia podľa režimu vyžarovania biopolí dospelého v závislosti od toho, ako bude napredovať riešenie úlohy. Od dospelého sa nežiada aby riešil úlohu, ukazoval a objasňoval jej riešenie. Od neho sa žiada, aby si stabilne udržoval svoju *pracovnú náladu* (*určitú harmóniu vyžarovania biopolí*)¹ a v naťahujúcich sa pauzách dával žiakovi navádzajúce otázky, ktoré jeho intelekt vyvedú zo stavu *zamrznutia alebo zacyklenia* (*v počítačovo-programátorskom zmysle týchto slov*) a podporia prechod z jednej etapy riešenia úlohy do ďalšej. Po nejakom čase si žiak všimne (alebo ho na to tiež treba upozorniť), že samostatne nedokáže riešiť nové úlohy, no ak sedí vedľa dospelého, tak každá z týchto úloh je ním riešená bez veľkej námahy za niekoľko minút.

A pokiaľ proces beží tak, ako je to opísané (čiže v biopolovej jednote žiaka aj dospelého) — keďže tento fakt prakticky samostatného riešenia úloh v prítomnosti dospelého je faktom reálnym a žiak sa s ním stotožňuje, hoci si ho možno nevie vysvetliť — tak mu potom treba dať vedieť a vysvetliť, že:

- riešenie úloh si vyžaduje určité presné fungovanie ducha žiaka (jeho biopol'a), pretože práve duch (biopole) je nositeľom všetkých procesov psychickej činnosti, vrátane myslenia;
- na to, aby sa úlohy dali riešiť, je treba si ešte pred samotným riešením úloh vytvoriť *pracovnú náladu*, teda nastaviť svoje biopole (ducha) tak, aby psychika bola v stave vyriešiť úlohu;
- akonáhle si uvedomíme, že potrebné naladenie sme získali, možno začať s riešením úlohy.

A takto je možné poskytnúť „recept“ na riešenie všetkých úloh zo stereometrie a matematiky celkovo: pred tým, než sa začneš venovať úlohe, predstavíš si, že sedíš na gauči so mnou a riešime ju spoločne, ako vždy. Keď si uvedomíš, že cítiš svoje hmotné telo, svoje biopolia tak isto, ako to zvykne byť, keď riešime úlohy spolu, potom aj ty môžeš začať riešiť svoju úlohu, pretože tvoja pravá a ľavá hemisféra pracujú jednotne a nastavenie tvojho organizmu je schopné podporiť algoritmiku tvojej psychiky počas dostatočne dlhej doby v priebehu riešenia úlohy.

Tento recept potom možno zovšeobecniť v tom zmysle, že:

Úspešná realizácia každého diela si vyžaduje celkom konkrétnu pracovnú náladu, umožňujúcu niest' algoritmiku psychiky, zodpovedajúcu tomu či onomu konkrétnemu dielu.

Pochopiac tento fakt a disponujúc určitými vôľovými zručnosťami i tvorivým potenciálom, je človek schopný sa v ľubovoľnom veku naučiť samostatne riešiť mnohé životné problémy na tomto základe, — *tým, že v sebe ciel'avedome vypracuje a slobodne vytvorí náladu zodpovedajúcu danej úlohe/činnosti*. No každopádne je lepšie naučiť sa to v detstve — v rannom detstve, aby bolo možné prísť do školy a vedieť už ovládať svoju náladu tak, aby bola vždy v súlade s vybranou alebo navrhovanou činnosťou.

Rovnako ako nemožno zahrať hudobné dielo na rozladenom nástroji, tak aj psychika človeka nedokáže riešiť úlohy, ktoré nezodpovedajú jej aktuálnemu naladeniu.

- Na to, aby človek dokázal riešiť rôzne úlohy v živote, musí vedieť svojvoľne² vstupovať do určitých rozpoložení a vedieť si ich udržať v procese riešenia úlohy.
- Na to, aby človek vedel prejsť od riešenia jedného typu úloh k inému, musí sa vedieť svojvoľne uvoľňovať, vystupujúc z jedného naladenia koncentrácie (na jednu činnosť), a *vstupujúc do iného naladenia, ktoré bude zodpovedať novej činnosti, zo stavu čo možno najplnšieho odnevoľnenia*.

A tak dievčina, po tom ako pochopila a začala konať podľa tohto receptu (*vytvoriac si vždy potrebné rozpoloženie pred začiatkom činnosti*) — zvládla stereometriu a na základe výsledkov olympiády bola prijatá na univerzitu bez vstupných testov («prestížnu») a ukončila ju s vyznamenaním.

¹ Niekedy je potrebný pomerne dlhý čas, aby žiak (*ktorý vnútorne psychicky pociťuje nežiaduci «nesúzvuk» svojho biopola k biopolu vyžarovaného dospelým*) zladil svoje biopole «unisono» s biopolom učiteľa.

² Svojvoľne — čiže aktom vôle. Musí sa naučiť silou vôle meniť rozpoloženie svojej psychiky. – pozn. prekl.

Môžu vzniknúť námietky, že uvedený príklad je netypický; že predstavuje prípad vytŕčajúci z bežného priemeru, ktorý ak nebol vymyslený „rozprávarkami“, tak sa stal len vďaka výnimočnej súhre okolností, a keďže na základe uvedeného opisu ho nemožno masovo kopírovať, nemôže byť ani vložený do osnov pedagogického systému atď. To sú však len výhovorky zo série *«kto nechce (niečo urobiť) — hľadá zdôvodnenia; kto chce — hľadá, nachádza a osvojuje si prostriedky, ktoré mu umožňujú uskutočniť priania»*.

Avšak takéto, v podstate *jalové* námietky, sú ale tiež námietkami: opísaná príhoda nebola vymyslená. Áno, naozaj sa stala, bola zachytená a opísaná vďaka zriedkavej súhre okolností v živote spoločnosti. A tento reálny príbeh zo života nebol uvedený preto, aby sa učitelia začali *pokúšať* hore opísané masovo kopírovať bez toho, aby predtým vytvorili v sebe adekvátne *psychické a etické* predpoklady, potrebné pre *masový* úspech. Predsa len:

V uvedenom príklade sa prejavil ten psychický základ tvorby a osvojenia poznatkov, ktorým dnešné školstvo systematicky opovrhne z rôznych dôvodov: od vlastnej beznádejnej biorobotizácie a znevoľnenia učiteľov, ktorí nevnímajú ani vlastné naladenie, ani svojich žiakov a duchovne sa od nich oddelili, — až po cieľavedomé záškodníctvo. A preto na opísaných (v tejto kapitole) *biologicko-psychologických osnovách, vlastných človeku*, môže byť vypestovaná *živá pedagogická prax*, ktorú možno realizovať v systémoch všeobecného povinného i odborného vzdelávania.

A práve pre svoju výnimočnosť je príhoda prezentovaná čitateľovi ako jedna z najlepších ukážok vo vzťahu k skúmanej problematike.

Druhá vec je, či:

- existuje vôbec u učiteľov, žiakov (a tiež aj u politikov) vôľa akceptovať skutočnosť, že opísaný príklad zodpovedá objektívne dostupným možnostiam a začať rozvíjať a zavádzať do škôl pedagogickú prax, založenú na zmysluplnej osobnej duchovnej kultúre — osobnej kultúre ovládania svojho ducha, jak u učiteľov, tak u žiakov?
- alebo bude najlepšie trvať na tom, že opísaný príklad je zriedkavá a neopakovateľná udalosť¹, a masová pedagogická prax nemôže byť budovaná na podobných «zázrakoch»?

— Nuž, pokiaľ človek do svojej práce v škole nevloží dušu, a bude sa len sťažovať na nízky plat a útrapy života v spoločnosti zasiahnutej krízou², potom masová pedagogická prax bude podobná tej dnešnej bezducho-bifľovacej³, v ktorej sa vo väčšine prípadov ani učitelia, ani žiaci jeden o druhého po osobnej stránke nezaujímajú. Ak ale bude prítomná láska k Životu, láska ku každému žiakovi prichádzajúcemu do školy, potom bude možné vybudovať pedagogickú prax, stelesňujúcu v sebe vyššie opísané princípy a bude môcť nastať jej masové šírenie. Hoci, určite bude dochádzať aj k odporu voči jej budovaniu a šíreniu zo strany historicky sformovaného vzdelávacieho systému, na premenu ktorého (pri aktívnom odpore z jeho strany) musí byť pedagóg-tvorca pripravený sám.

¹ Odkiaľ nabráť desiatky tisíc učiteľov (nielen vyškolených na predmety, ale aj nositeľov *etalónového* naladenia biopoľa), aby mohli prísť do škôl a pracovať v nich? Ako zabezpečiť biopoľovú kompatibilitu každého z niekoľkých desiatok žiakov v triede a ich učiteľa? — Tieto otázky nemajú primitívnych odpovedí...

² Pri tom väčšina učiteľov akosi zabúda, že *M.S.Gorbačova, B.N.Jeľcina, E.T.Gajdara a ďalších reformátorov (politikov a podnikateľov)*, — *devastátorov Vlasti*, — učili nie dajakí abstraktní učitelia, ale celkom konkrétni krajanovia. A tiež *netreba zabúdať, že aj ich podnecovateľky k „hrdinským činom“ — R.M.Gorbačovová, N.I.Jeľcinová a ďalšie — sa tiež učili na školách a univerzitách (o úlohe inštinktívnych programov ženského pohlavia v živote davo-„elitárnej“ spoločnosti je možné sa dozvedieť viac v materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti, vid: práce VP ZSSR „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“, „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“)*.

Takže, ak niekto z učiteľov menovaných aj nemenovaných devastátorov vlasti dnes žije a sťažuje sa, tak to oni iba konzumujú plody svojej vlastnej pedagogickej činnosti: čo zaseješ — to aj zožneš.

Preto, ak sa tým, ktorí teraz pracujú v školách a na univerzitách, *cnie po dôstojnej starobe, tak potom už teraz treba aby sami kvalitne*, — *na základe vlastnej iniciatívy a chápania celkovej účelnosti*, — *pretvárali vzdelávací systém tak, aby viac takýchto morálno-intelektuálnych kalík a podliakov nevytváral*. Veď všetky bábätká prišli na Svet, nastavené v harmónii s Bohom...

³ „Záznamníkovej“ – bezduché učenie sa bez uvažovania nad obsahom, s cieľom si ho len zapamätať a zopakovať učiteľovi ako zo záznamníku... Takýto prístup je pestovaný jak u žiakov, tak aj u učiteľov. — pozn. prekl.

Inými slovami, z uvedeného popisu je dôležité pochopiť princíp, ktorý môže byť vložený do osnovy pedagogickej praxe.

Každopádne, samotný konkrétny príklad sa celkom presne ani zopakovať nedá (*tým skôr bez náležitej morálno-psychickej prípravy oboch strán, zúčastňujúcich sa vyučovacieho procesu*), pretože v každom prípade bude mať svoje miesto svojráznosť jednotlivých osôb, ich psychiky, rozpoloženia, ktoré sa presne zreprodukovať nedajú.

* *
*

I keď v svojom ďalšom živote väčšina ľudí nemá praktickú potrebu riešiť úlohy, týkajúce sa pyramíd, výsekov jej plôch, gúl atď., každopádne stereometria predstavuje sama osebe špeciálny polygón, na ktorom môžu byť vypracované a funkčne overené psychologické praktiky, reálne potrebné v dospelom živote¹. Inými slovami, učebné disciplíny v školskom programe môžu byť užitočné do dospelého života nielen sami osebe (t.j. nie iba tými vedomosťami, ktoré sú vložené do programu ich štúdia), *ale aj tými tvorivými a inými zručnosťami, ktoré si žiak môže osvojiť v procese ich štúdia*.

A to sa týka nielen stereometrie. Týka sa to v mnohom aj úlohy telocviku v škole:

- Ak je cieľom skupinovej hry (napríklad basketbalu) «nahádzať» čo najviac gólov tímu protivníka, tak taká hra je zbytočne premrhaný čas. Pritom takáto hra je ešte aj potencionálne nebezpečná, pretože cieľ — «nabiť ich» — svätí prostriedky: t.j. «hrať na hrane, i za hranicou faulu», ohrozujúc tak zdravie členov tímu protivníka a hazardujúc svojim vlastným zdravím bez akéhokoľvek úžitku pre seba i spoločnosť.
- Ak je cieľom skupinovej hry *naučiť sa vnímať celkovú situáciu, jej dynamiku, správanie a úlohy spoluhráčov* (jak vo svojom, tak aj v súperovom tíme), potom takáto hra slúži nielen pre telesný rozvoj, ale dáva aj možnosť osvojiť si životne dôležitú zručnosť, ktorá je užitočná pri každej práci, tým skôr pri práci skupinovej, akou je väčšina činností v spoločnosti, jak v profesii, tak aj v rámci rodiny.

To jest, školský telocvik môže byť prostriedkom vypestovania agresivity a nezmyselného vandalizmu.

No a ten istý telocvik, pri orientácii žiakov na iné ciele, môže vychovávať ku kolektívnosti, ktorá je potrebná jak pre tvorenie, tak aj pre ochranu tvorenia pred agresiou a vandalizmom².

¹ Čo sa týka samotného školského kurzu matematiky, tak mu chýba ešte súhrnný informatívny kurz „*Matematika vo všeobecnosti a jej uplatnenie v praktickej činnosti*“. Ide o to, že matematika je jediným celkom (napriek tomu, že je mnohoraká), a jej rôzne odbory navzájom do seba prenikajú. Pritom rozdelenie matematiky na školskú a vysokoškolskú (na tzv. «vyššiu») je iba konvenciou v živote spoločnosti. Avšak súčasné potreby spoločnosti si vyžadujú, aby žiaci vyšších tried pred vstupom na VŠ už mali predstavu o dnešnej matematike ako celku, o každom z jej odborov aj o využití každého z nich pri riešení praktických úloh.

Od takého kurzu sa nevyžaduje, aby v ňom boli v stroho vedeckom štýle stručne zrekapitulované všetky odbory matematiky — (na to existujú matematické príručky. Jednou z najlepších čo do podchytenia matematiky a obsahu je „*Matematická príručka pre vedeckých pracovníkov a inžinierov*“ od amerických autorov Granino Korn a Theresa Korn (USA, r. 1961, druhé rozšírené vydanie r. 1968), vydaná v ZSSR vydavateľstvom «Veda» v r. 1968 a potom vydaná ešte raz na základe druhého amerického vydania v r. 1973), — alebo aby všetky odbory matematiky boli vysvetlené v ich plnosti do detailu (od toho sú zase špecializované študijné kurzy a vedecké publikácie).

Od tohto kurzu sa vyžaduje sformovať obrazné predstavy o odboroch matematiky, ich vzájomných prienikoch, a o praktickom využití každého z nich vo vede a technike. *Svojho času* vydareným príkladom takéhoto druhu informatívneho kurzu matematiky bola kniha „*Matematika v modernom svete*“, vydaná vydavateľstvom «Svet» (Moskva, r. 1967), ktorá v sebe predstavuje úplný preklad tematicky zameraného čísla amerického časopisu „*Scientific American*“ (New-York, 1964). Obsah zborníka: «*Matematika v modernom svete; Aritmetika; Geometria; Algebra; Teória pravdepodobnosti; Základy matematiky; Matematika vo fyzikálnych vedách; Matematika v biologických vedách; Matematika v spoločenských vedách; Teória automatického riadenia (regulácie); výpočtová technika*». Všetky články boli napísané poprednými vedcami USA a prednášajúcimi prestížnych univerzít toho času (jak „čisto“ teoretickými matematikmi, tak aj matematikmi z aplikovaných disciplín).

² Povedané ohľadom oboch aspektov školského telocviku sa týka tiež športových sekcií rôznych «bojových umení».

Preto v dôsledku *motivačných rozdielov* v jednej a tej istej športovej hale môžu hrať dva tímy žiakov spolu dva odlišné basketbaly, a u členov tímu ktorí vyhrali zápas, môže následne vyjsť najavo, *že prehrali život...*

Mohlo by sa zdať, že všetko, čo sme porozprávali vyššie v texte *o nálade a vypracovaní psychických zručností (ako o nevyhnutnom predpoklade úspechu pri práci)*, sa rozumie samo sebou, každopádne v Rusku žiak kludne môže ukončiť školu a nastúpiť na univerzitu, potom ukončiť univerzitu a začať žiť ako dospelý, a stále ešte nevedieť ovládať svojho ducha¹, svoje rozpoloženie, neuvedomujúc si, čo a prečo robí, prečo žije a ako...

Takýto stav vzdelávacieho systému je v Rusku dnes. Pýtame sa:

*Čo robila v priebehu mnohých desaťročí Akadémia pedagogických vied², ak **OBJEKTÍVNYM predpokladom** k úspešnému osvojeniu si v škole vedomostí a zručností, potrebných do ďalšieho dospelého života, **sú** zručnosti čisto psychologického (svojou podstatou) charakteru, ktoré si dieťa musí osvojiť nie v desiatom ročníku (keď sa stretne s «nočnou morou» stereometrie), ale ideálne ešte pred školou, — v škôlke, pokiaľ ich nemôže získať v rodine, v ktorej žije?*

Ak máme súdiť podľa stavu masovej pedagogickej praxe a toho, čo píšu o nadchádzajúcej reforme vzdelávacieho systému, tak celé to vzbudzuje dojem, že väčšina držiteľov akademických hodností a titulov (od kandidáta pedagogických vied a vyššie) iba naprázdno parazitovali v priebehu desaťročí, a parazitujú aj dnes.

¹ A duchu je podriadené aj telo.

² Dnes Ruská akadémia vzdelávania.

3. Základný nedostatok sformovaného systému vzdelávania

Nedostatok je to, čo bráni získaniu kvality systémovej celistvosti. Hlavným a principiálnym nedostatkom ruskej pedagogiky je primitivizmus psychologickéj teórie a psychologickéj praxe, orientovanej na určité vekové periódny (*hravej* — pre jasličkové, škôlkarské vekové skupiny a nižšie ročníky; *pracovnej* — pre školsko-mládežnícke vekové skupiny), v ktorej by sa ľudia zavčas naučili:

- vedieť ovládať svoje rozpoloženie (emócie a vedomý tok myšlienok);
- vedieť ovládať koordináciu práce zmyslov, lexikálneho i obrazného myslenia, asociatívneho myslenia;
- odlišovať *skutočnú pamäť*¹ od podvedomej zámeny *skutočnej pamäte* s predstavovanou minulosťou;
- vedome a slobodne sa obracať na skutočnú pamäť i predstavivosť.

Toto všetko sa v určitej minimálnej miere musí človek naučiť ovládať ešte pred tým, ako si začne osvojovať znalosti a zručnosti v škole. Toto sú nevyhnutné predpoklady pre úspešné štúdium v škole i na univerzite bez vyčerpania sa, ale aj k tvorbe.

A keďže vymenované psychologické zručnosti nie sú vrodenými automatizmami, deti ich treba učiť cielene jak v predškolskom veku, tak aj v samotnej škole, aby z nej človek vyšiel pripravený na život. Pritom nesmú získať charakter znevôľňujúcich automatizmov, ale musia sa stať osnovou pre ďalší osobný rozvoj.

Avšak „profesionáli“ z pedagogickej vedy a praxe našich dní, bez toho, aby dieťa naučili tvoriť tieto (vymenované) a iné psychologicko-organizačné predpoklady pre *úspešné* štúdium, začínajú nakladať do organizačne nepripravenej psychiky žiakov rôzne znalosti a zručnosti, kaličiac tak psychiku a *znevôľňujúc osobnosť svetonázorovo* rozmanitými nezmyslami (uvádzanými ako nesporná pravda), ktorých je v školských programoch pomerne dost².

Preto základom reformy vzdelávacieho systému sa musí stať vypracovanie a následné zavedenie do systému pedagogického vzdelávania adekvátnej psychologickéj teórie a vyjadrujúcich ju *psychologických praktík, orientovaných na rôzne vekové skupiny detí*, ktoré v podstate musia deti pripraviť k úspešnému a **nevyčerpávajúcemu** štúdiu v škole.

Dnešná škola, nepripravujúc žiaka na dospelý život, ho dokáže vyčerpať až po nezvratné poškodenie zdravia, no vôbec nie preto, že žiak má od začiatku nejaké zdravotné problémy alebo je priemerný, ale následkom systémovej životnej neadekvátnosti školstva. **Na to žiadna škola nemá právo.**

¹ Recall — v terminológii scientológov. V preklade: znovu vyvolanie (má sa na mysli opakované privolanie do prítomného vedomia prúdu zmyslových vnemov a emócií, ktoré sa odohrali kedysi v minulosti a ostali zaznamenané v psychike). V našom jazyku scientologickému «rikólu» zodpovedá výraz «akoby ešte raz prežiť».

Viac o scientológii v materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti, vid'. práce VP ZSSR „Prídi na pomoc mojej neverie...“ (O podstate dianetiky a scientológie: pohľad zvonka) v Informačnej báze VP ZSSR, súbor: O_дианетике.doc.

² Príklady takých nezmyslov v učebniciach sa rozoberajú v ďalších kapitolách (od 6. kap.)

4. Učí škola čítať?

Niekomu sa zadanie tejto otázky môže zdať nezmyselným: veď predsa žijeme v epoche povinnej školskej dochádzky a čítanie je (spoločne s písaním) úplne prvá zručnosť, ktorou sa začína školské štúdium. Táto zručnosť je nevyhnutne potrebná v systéme vzdelávania, pretože bez schopnosti čítať nemá žiak prístup k informácii, ktorá je v učebniciach pre všetky predmety. Ak škola poskytuje vzdelanie, znamená to, že *učí čítať — to je pravda*.

Avšak, čítať sa dá rôzne:

- po slabikách: «*má*» a «*me*» — «*máme*»; «*no*» a «*vu*» — «*novú*»; «*vá*» a «*zu*» — «*vázu*»; — «*máme novú vázu*»!!!
- s rýchlou vnútorného monológu, opakujúceho fonémy (zvuky, pripisované písmenám) v rovnakej postupnosti, v akej sa nachádzajú v texte: «*máme novú vázu*».
- v tempe listovania knihy s rýchlou 30 strán za minútu a viac. Takéto tempo prísunu informácií nemá vnútorný monológ človeka (okrem zmenených stavov vedomia) šancu dobehnúť¹.

A teraz si predstavme takú fiktívnu situáciu, že učenie čítania sa v škole zavŕši *výlučne* v štádiu osvojenia si *slabikovania*, a možnosť osvojenia si zručnosti čítať rýchlou vnútorného monológu a rýchlejšie je blokovaná v dôsledku princípov, na akých stojí samotný vzdelávací systém, kvôli čomu slabikovanie bude prevládajúcim spôsobom čítania v celej spoločnosti. V tomto prípade si bude ale treba priznať, že na osnove takejto zručnosti čítania (slabikovania) bude na osvojenie povinného školského programu (*na úrovni súčasných maturantov*) potrebných nie 10 rokov (*ako to bolo v ZSSR v poslednom desaťročí jeho existencie*), nie 11 rokov (*ako je to teraz v Rusku*), nie 12 rokov (*ako sa to navrhuje v niektorých dnešných projektoch reformy vzdelávacieho systému*), ale 40 až 50 rokov, ak nie viac.

To znamená, že dnešná civilizácia by nebola vôbec možná na osnove všeobecnej *zručnosti čítať výlučne po slabikách*, pretože objem znalostí a zručností, nevyhnutný na jej fungovanie, by ľudia mohli nadobudnúť až v hlboké starobe.

A ojedinelí jedinci, ktorí sa nevedno ako naučili čítať oveľa rýchlejšie (pomimo samotný systém), budú v spoločnosti tejto našej fiktívnej civilizácie pokladaní (a možno aj sami sebou) za «géniov», hoci ich prevaha oproti druhým je reálne podmienená iba tým, že nami opísaný fiktívny vzdelávací systém znevoľnil (*preňho štandardnou zručnosťou slabikovať*) osobný rozvoj oveľa nadanejších detí.

Takto podobne je aj náš **reálny** vzdelávací systém v mnohom podobný nami opísanému fiktívnemu vzdelávaciemu systému, rozdiel je len v tom, že ten reálny znevoľňuje psychiku žiakov nie na hranici osvojenia si čítania po slabikách, ale na hranici osvojenia si čítania s rýchlou vnútorného monológu, vyslovujúceho čítaný text.

A takto, ohraničením rýchlosti čítania (*a tým aj zabránením osvojiť si — t.j. prečítať si a samostatne pochopiť — pre človeka potenciálne zaujímavé masívne informácie, nazhromaždené v kultúre*), dnešný vzdelávací systém brzdí množstvo ľudí v ich osobnom rozvoji², nedovoľuje im (všetkým) stať sa «*encyklopedistami*», «*géniami*» (*podľa merítka dnešnej kultúry*), čím zároveň stimuluje samochovalu (pred davom «všedných ľudkov-nevedkov») tých, čo vedia čítať rýchlejšie, a preto sa mohli stať sčítanejšími a čiastočne aj viacej znalejšími.

¹ T.j. rýchločítanie na vedomej úrovni psychiky človeka, pri zotrvávaní mimo stav tranzu, je akýmsi «nemým čítaním», pretože vnímanie textu tečie do psychiky mimo rečový prúd vedomia [má vypnutý vnútorný monológ*]. Ale rýchločítanie s vedomím posunutým do vysokofrekvenčného diapazónu, v ktorom vnútorný monológ vzhľadom na jeho bežnú rýchlosť predstavuje sám o sebe «SuperRýchloReč», v porovnaní s ktorou tá rýchloreč, ktorú môžeme počuť z magnetofónu keď zvýšime rýchlosť pohybu pásky, sa bude javiť vcelku pomalou.

² Zastavenie osobného rozvoja spoločnosti jeho inštitúti je jedným zo stimulov, ktorý ľudí vedie k antisociálnemu správaniu. T.j. dnešné školstvo, nezodpovedajúce potrebám a perspektívam spoločenského rozvoja, je jedným z generátorov rôznorodej kriminality v spoločnosti ako aj ďalšej degradácie ľudí, ním obmedzených v osobnom rozvoji. Všetci dnešní teroristi sú jedincami, ktorí sa zastavili vo svojom osobnom rozvoji (väčšinou ich zastavila spoločnosť) a ktorých potenciál a energiu zneužívajú iní jedinci, sledujúci určité konkrétne ciele (vrátane politických).

Ničmenej, prečítať množstvo zdrojov a zapamätať si všetko prečítané nestačí: treba ešte aj *vedieť myslieť*, hľadať súvislosti medzi informáciami z textov, svojimi pocitmi a prúdom udalostí v živote. No schopnosť myslieť — tomu tiež škola neučí, pretože aj kultúra myslenia je *psychologickou praktikou, založenou na vytváraní a udržiavaní určitého psychického rozpoloženia*; no a žiadna psychologická praktika v aktuálnom systéme povinného vzdelávania nemá legitímne miesto.

Ale aj tak, ak si predstavíme, že:

Škola v prvom (alebo prípravnom) ročníku bude učiť nie čítaniu tempom vnútorného monológu, hovoriaceho čítaný text, ako je to dnes, ale čítaniu v tempe listovania knihy, potom už hovoriť o preťažnosti radového žiaka hociktorým z dnešných školských programov nebude možné.

Navyše, do školského programu bude možné zaradiť doplnkové učebné kurzy (*najmä umelecko-estetického charakteru, a spomedzi nich povinne — muziku a tance, a tiež — oveľa dôkladnejší kurz dejín a sociológie*), ktoré v ňom dnes nie sú¹; existujúce učebné kurzy bude možné spraviť obsiahlejšími a okrem toho — zaviesť do školskej každodennosti slobodné posudzovanie tém učebného plánu a ich prepojenia so životom. **A to hlavné — učiteľom by zvýšil čas na individuálnu prácu so študentmi, čo je potrebné pre osobný rozvoj študentov aj učiteľov, vrátane zvyšovania profesionalizmu samotných učiteľov.** A toto všetko sa dá urobiť bez ujmy na zdraví a bez zahľtenia štúdiom všetkého voľného času detí a tínedžerov. Treba k tomu iba jedno: zaraz naučiť žiaka rýchločítaniu.

A hoci metódy výučby rýchločítania sú známe už niekoľko desaťročí, predsa len je cesta pre ne do základných škôl zatvorená². A otázku: *Z akých dôvodov a v záujme akých cieľov neprebíha zavedenie rýchločítania do všeobecnovzdelávacieho programu prvého (či prípravného) ročníka?* — Takúto otázku z radov pedagógov (vrátane nominantov rôznych ocenení «najlepší učiteľ») nikto nekladie.

Vo výsledku potom zvykneme vidieť paradoxné situácie:

- žiak je schopný za jeden večer prečítať pomerne tlstú knihu (napríklad „Traja mušketieri“), zapamätať si ju a celkom obstojne prerozprávať jej obsah svojim kamarátom;
- a ten istý žiak, nedokáže prerozprávať obsah niekoľkých desiatok strán učebnice histórie, geografie, literatúry či biológie, ktoré si čítal znova a znova. A dokonca ani po tom, čo si bezprostredne pred hodinou pohľadom do učebnice «osvieži v pamäti» to, čo si čítal už večer predtým doma.³

¹ Hodiny „praktického vyučovania“, kreslenia a spevu — sú iba karikatúrou toho, čo musí byť v normálnej škole.

² Učebné kurzy typu „Škola rýchleho čítania“ Olega Andrejeviča Andrejeva (je to jeden z mnohých systémov osvojenia si rýchločítania) nesmú byť žiadnou raritou, ani komerčnou aktivitou pre „elity“ (čiastočne spôsobujúcou „elitarizáciu“ ostatnej populácie), ale povinným prvkom vzdelávania v prvej alebo prípravnej triede.

Čo sa týka konkrétne školy O.A.Andrejeva, ako sa informuje na ich stránke <http://www.fastread.ru/>, škola sa rozvíja už 30 rokov a «štúdium v Škole Olega Andrejeva umožňuje:

- Zvýšiť rýchlosť čítania o 5 – 10 ráz [v porovnaní s čítaním rýchlosťou vnútorného monológu, v režime ktorého dnes číta väčšina: — naša poznámka k citovanému]
- Zvýšiť kvalitu osvojenia si textu a dĺžku jeho zachovania v pamäti viac ako dvakrát.
- Zlepšiť si pamäť a pozornosť.
- Zvýšiť svoj záujem o učenie, osvojiť si efektívnu metódu na prípravu a skladanie skúšok».

Každopádne, Ministerstvo vzdelávania a vedy sa do preskúmania — iniciatívnych podkladov, výberu tých najefektívnejších spomedzi nich a zavedenia výučby rýchločítania v nižších ročníkoch základných škôl, ako všeobecnovzdelávacieho štandardu — nijako neunúva: sú dôležitejšie veci a tou najdôležitejšou z nich je „reforma vzdelávacieho systému“. Je to idiotizmus, alebo úmyselné záškodníctvo?

³ Reč sa týka vyučovacích predmetov, v ktorých na získanie dobrej známky je potrebné ovládať najmä samotné fakty popísané v učebnici, a nie schopnosť uvažovať na základe známych a v učebniciach uvádzaných faktov: čiže schopnosť robiť určité závery (vrátane záverov o neúplnosti množiny faktov či nedôveryhodnosti niektorých z nich)

Interpretácia historických udalostí, literárnych tém a postáv, archeologických a paleontologických nálezov nesie subjektívny charakter, preto pokiaľ žiak pozná fakty, má právo mať na ne aj svoj názor, i nezhodujúci sa s názorom autorov a objednávateľov učebnice. A nie vždy nezhoda v názoroch znamená, že autori učebnice majú pravdu a žiak sa mýli.

Čo sa týka ostatných predmetov, takých ako matematika, fyzika, chémia, tak v nich je schopnosť myslieť nevyhnutnou podmienkou na získanie dobrej známky: poznať len samotné fakty opísané v učebnici nestačí. Aj tu je možná situácia, že žiak ovláda teóremy a zákony, ale nevie riešiť úlohy na ich osnove, — to preto, lebo riešenie úloh ako každý myšlienkový proces si vyžaduje schopnosť vedieť svojvoľne vytvárať potrebné psychické rozpoloženie.

Problém nie je v tom, že niektoré učebnice sú napísané vskutku nezáživne, ale že záujmy ľudí sú subjektívne, následkom čoho jedna a tá istá učebnica nebude zaujímavá pre všetkých. Proces dostávania trojok a štvoriek⁴ a vysvetľovanie svojho zlého prospechu doma vytvárajú dosť nepríjemnú atmosféru k tomu, aby žiak dal prednosť noseniu dobrých známok i z predmetov, ktoré sú preňho nezaujímavé a študované na osnove nezáživne napísaných učebníc.

Ide o to, že príčiny tohto paradoxu nesú čisto psychologický charakter. A spočívajú v nasledovnom:

- pri čítaní a popisovaní obsahu zaujímavej hrubej knihy je organizácia psychickej činnosti jedna;
- a pri čítaní a popisovaní článku, zadaného na naštudovanie doma (niekoľko stránok z učebnice), je organizácia psychickej činnosti – iná;
- obe sa kvalitatívne navzájom odlišujú;
- a vstup žiaka do jednej či druhej organizácie psychiky nesie podvedomý (neslobodný/nesvojvoľný) *charakter, podmienený vonkajšími sprievodnými okolnosťami. T.j. nesie charakter, ktorý nie je podriadený jeho vôli.*

A preto, pri čítaní učebnice alebo odpovedaní z «nezaujímavého» preňho predmetu, žiak v sebe nevie svojvoľne vytvoriť to efektívne vnútorné *rozpoloženie (teda tú organizáciu psychickej činnosti)*, v ktorom ešte pred hodinou (alebo pred niekoľkými dňami) čítal „Troch mušketierov“ (alebo inú knihu, ktorá ho zaujala), či dokonca vykladal jej obsah so všetkými detailmi (vrátane imitovania postáv) svojmu kamarátovi, prekonávajúc tak v umení herectva ak nie divadelných veľikánov, tak veľkú časť profesionálnych hercov z dnešných seriálov.

Preto, pri všetkej svojej túžbe učiť sa len na samé jednotky a opakovaných sľuboch «opraviť si trojky a štvorky», žiak ostáva neschopným, či už zrealizovať svoje prania alebo vyplniť sľuby. Potrebuje pomoc v nadobudnutí zručnosti organizácie svojej psychickej činnosti. A ak sa už ocitol v tejto situácii, tak to znamená, že ani rodina v ktorej vyrastá, ani škola, ktorú navštevuje a márne, mu nedali k tomuto potrebné zručnosti; a možno, že mu ani nemajú čo poskytnúť, okrem žiadosti «učiť sa chválitebne a výborne».

T.j. aj osvojenie si vyložene humanitných disciplín (*podobne ako prekonanie «nočnej mory» stereometrie a ostatného matematického abstrakcionizmu*) tiež naráža na absenciu kultúry psychologickéj prípravy žiakov (*v historicky sformovanej pedagogickej tradícii*) a na neosvojenosť u učiteľov a žiakov *psychologických praktík vytvorenia určitého vnútorného rozpoloženia*, zodpovedajúceho potrebám danej veci.

Okrem toho, učiť rýchločítaniu aj tak treba *cielené a hneď* v prvej triede. Samotné rýchločítanie je vo svojej podstate len psychickou zručnosťou.

A reforma vzdelávacieho systému bez zavedenia *povinného* osvojenia si rýchločítania hneď v prvej triede nie je reformou, ale len zlomyseľnou daromnosťou typu «uchmatnúť si z investícií na vzdelávanie» pre seba «na chalupu» a pod.

Ved' osvojenie si rýchločítania: — je nutnou neoddeliteľnou zložkou všeobecno-vzdelávacieho štandardu a je len jednou z podmienok, vyplnenie súboru ktorých je nevyhnutné na prekonanie dnešnej biosféricko-ekologickej a sociálnej krízy a k prechodu ľudstva na kvalitatívne iný typ civilizácie. Civilizácie bezpečnejšej pre život.

Tiež netreba zabúdať i na zručnosť písania v oboch súčasných podobách: písanie rukou a zadávanie textu z klávesnice. Písanie každého písmena v rukopise musí byť orientované na dobre čitateľný rýchlopis, a nie na skrásľovanie písmen a slov rôznymi «kudrlinkami», z ktorých každá ak sa stane automatizmom, znižuje rýchlosť písania a vyvoláva nedbanlivosť a nečitateľnosť písaného textu, ak sa človek systematicky ocitá v situáciách, keď je nútený písať rýchlo a veľa (ako všetci

⁴ Spočívajú v nutnosti stáť pri tabuli a mrmlať „nevedno čo“ pred celou triedou... a počúvať uštipačné komentáre niektorých pedagógov... a zachytávať posmešné či povýšenecké pohľady spolužiakov. To je nepríjemné väčšine žiakov, ak aj nie po celú dobu štúdia v škole, tak minimálne v prvých ročníkoch, pokým ešte neprešli do tichej opozície voči učebnému procesu: štvorkárom „grázlom“ je celkom jedno, ako na ich odpovede reagujú spolužiaci a učители a aké im dávajú známky, oni majú celkom iné záujmy a inak orientované *ambície* (ak nejaké majú).

študenti). Pri klávesnicovej gramotnosti treba učiť ihneď desaťprstovej metóde, s akceptovateľnou rýchlosťou zadávania textu nie menej, než 120 znakov za minútu (t.j. 2 znaky za sekundu a viac).

5. Rodina, škola, spoločnosť

Škola ako spoločenský inštitút, fungujúci na osnove profesionálneho učiteľstva, vzniká a existuje z toho dôvodu, že väčšina detí nemôže na základe rodinnej výchovy¹ získať tie znalosti a zručnosti v ich plnej šírke a detailnosti, ktoré sú v danú historickú epochu potrebné pre život dospelého človeka v spoločnosti, ako aj pre spoločnosť samotnú: na podporu a rozvoj jej vlastnej kultúry.

Keďže **štátnosť** je systémom profesionálneho riadenia vecí celospoločenského významu (lokálne i v rozsahu celej spoločnosti), tak normálny štát² nevyhnutne javí záujem o zdravie rodiny a školstva – ako dvoch navzájom sa dopĺňajúcich inštitútov, zabezpečujúcich rozvoj spoločnosti a jej kultúry v nadväznosti pokolení, – a podporuje ich svojou politickou činnosťou primerane reálnym okolnostiam, perspektívam a cieľom ďalšieho spoločenského rozvoja v tej podobe, ako ich chápe štát.

Za podmienok systémovej spoločenskej krízy sa všetky jeho inštitúty, tak či onak, tiež ocitajú v kríze. A pri jej prekonávaní sa tiež zúčastňujú všetky spoločenské inštitúty. Takže, čím plnšia je ich vzájomná pomoc, tým rýchlejšie sa kríza prekonáva.

V podmienkach Ruska to znamená, že školstvo podľa miery toho ako prekonáva svoju vlastnú krízu, musí začať dávať deťom to, čo im nedokáže dať rodina, v ktorej vyrastajú; a tá pomoc zo strany školy sa týka najmä detí, ktoré žijú v rodinách, ktoré sú z rôznych dôvodov narušené³. Za týmto účelom musí štátnosť vypracovať stratégiu podpory a rozvoja inštitútu rodiny⁴ a s ňou zladenú stratégiu reformy a podpory školstva a následne ich zavádzať do života. **To je však možné len pri opore politiky štátu v oblasti vzdelávania na tvorivú iniciatívu tej časti spoločnosti, ktorá chápe podstatu systémovej krízy spoločnosti a jej inštitútov — rodiny, školy, štátnosti.**

Preto sa zameriame na preskúmanie otázky toho, čo rodina vo väčšine prípadov deťom dať nedokáže, čo ale nevyhnutne potrebujú na úspešné štúdium v škole a živote v úlohe Človeka.

Ku dnešnému dňu rodina a školstvo ako spoločenské inštitúty, zabezpečujúce proces formovania nových pokolení v spoločnosti:

1. disponujú špecializáciou⁵:

- vzdelávacia funkcia (v zmysle udelenia prístupu k vedomostiam a poskytnutia pomoci pri ich osvojovaní) z väčšej časti spočíva na škole;
- výchovná funkcia formovania osobnosti⁶ (mravnosti, charakteru, ktoré sa prejavujú v osobnej kultúre správania sa v spoločnosti, v postoji človeka k ostatným ľuďom, k prírode aj k umelému životnému prostrediu, v postoji k zverenej úlohe a zodpovednosti za priame dôsledky a sprievodné efekty) z väčšej časti leží na rodine.

2. Škola začína svoju vzdelávaciu činnosť až po tom, čo dieťa počas asi šiestich rokov (v minulosti siedmich) je výlučne pod vplyvom rodiny a predškolských zariadení (jasieľ a škôlok).

¹ **Rodina** (v neustálej prítomnosti) ako sociálny inštitút je semiačko, z ktorého vyrastá budúca spoločnosť, vrátane jej štátnosti. **Rodina** je proces spoločného života niekoľkých (duchovne nerozlučných) pokolení ľudí, v ktorom dospelí rodia a vychovávajú predstaviteľov nových pokolení.

² V zmysle jeho práce na uvedení do života záujmov spoločnosti.

³ Narušené (rôznym spôsobom) rodiny — to sú neúplné rodiny, kde je len jeden rodič; rodiny, kde sú dospelí zotročení nerestami: alkoholizmom, narkomániou, kriminálnou činnosťou, sexuálnou neviazanosťou; rodiny uvrhnuté do zúfalej chudoby a núdze vďaka ekonomickej politike štátu a podnikateľov; zbohatlicke rodiny, čo od dobroty nevedia čo so sebou; alebo trochu inak „elitizované“ rodiny, v ktorých si vzali do hlavy, že sú niečo viac a svojim deťom prenechali „elitárne“ maniere, pretože dospelí v takýchto rodinách reálne svojim deťom nič iné dať nedokážu a niekedy ani nie je čo, okrem peňaženky a firemného statusu.

⁴ V materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti si o tom pozrite prácu VP ZSSR „Spoločnosť: štátnosť a rodina“ (Pracovné materiály: „K otázke vypracovania štátnej politiky podpory inštitútu rodiny v procese spoločenského rozvoja“).

⁵ T.j. existuje medzi nimi akési prerozdelenie povinností pred spoločnosťou, hoci ich viac-menej jasne vyjadrená špecializácia v úlohe zaistenia formovania nových pokolení častokrát nebýva mnohými pochopená vyslovene ako **povinnosť pred spoločnosťou**.

⁶ Hoci mnohé je naprogramované genetikou a každý má aj svoj osud (predurčenie v Živote, nastavené Bohom, vo veľkej miere mnohovariantné), napriek tomu je genetický potenciál iba osnovou (základom), na ktorej sa formuje osobnosť pod vplyvom spoločnosti, a predovšetkým rodiny. Pokiaľ vplyv spoločnosti neexistuje, jedinec ostáva len humanoidnou „rastlinou“ (pri absolútnej izolácii od sveta mali v minulosti takúto perspektívu hluchoslepí od narodenia) alebo „mauglim“, u ktorého prakticky neexistuje šanca vrátiť sa do ľudskej spoločnosti (pri dlhotrvajúcom živote v prostredí zvierat).

Pritom, hovoriť dnes o nejakej osobitej *blahodarnej* úlohe predškolských zariadení (*vo formovaní mravnosti, charakteru a kultúry správania sa detí v predškolskom veku*) — *žiaľ* — nie je možné:

- deti sú v nich väčšinou zamestnané jedno druhým;
- a takzvané «činnosti» majú charakter sériovej linky, v dôsledku čoho: *neberú do úvahy prvotnú osobnú svojskosť* každého dieťaťa, a preto ani nie sú orientované na odhalenie a prekonanie jeho osobnej problematiky¹, tak ako by to malo byť.

Takéto zariadenia (a je ich väčšina) v podstate riešia úplne primitívnu úlohu: *dať deťom najesť, dohliadať na ich bezpečnosť pri hrách a šantení v tom čase, keď sú rodičia v práci*. Takéto stádovo-sériové špecifikum predškolských zariadení vedie ale k tomu, že typické sťažnosti rodičov na jasle a detské škôlky znejú takto:

Dieťa je po dni strávenom medzi sebe podobnými pod dohľadom «vychovávateľov»² buď príliš vybudené, alebo unavené. Po piatich dňoch v jasliach alebo v škôlke prichádza k sebe a stáva sa obyčajným človečikom až v sobotu navečer (prvý voľný deň, pri 5-dňovom pracovnom týždni) po tom, ako sa vyspí a oddýchne si³; a samým sebou je až v nedeľu (druhý voľný deň pri 5-dňovom pracovnom týždni). A začiatkom nového týždňa sa celý cyklus opakuje⁴.

Avšak pri takomto charaktere zariadení sú možnosti rodiny v úlohe formovania osobnosti značne obmedzené. Predovšetkým *každodenným nedostatkom času* v priebehu týždňa, keď si už rodičia aj dieťa oddýchnu od práce a rodičia sa uvoľnia od domácich prác.

Okrem toho sa v súčasnosti situácia zhoršuje aj vďaka tomu, že:

- Následkom idiotizmu a záškodníctva predstaviteľov ekonomickej vedy, činiteľov štátneho aparátu a podnikateľov-mamonárov⁵ (*exploatátorov ľudí*), ekonomická situácia v krajine je taká, že mnohí rodičia sú kvôli zabezpečeniu svojich rodín nútení pracovať viac, než zákonom stanovených približne 8 hodín denne (*pri 42-hodinovom pracovnom týždni*). Preto pracujú jak počas pracovných dní, tak aj cez voľné a sviatočné dni, čo je v podstate *narušením práv dieťaťa byť s rodičmi podľa potreby a rodičom to bráni v plnení ich rodičovskej povinnosti voči deťom i voči spoločnosti*.
- Mnohí dospelí skrátka nemajú čo ponúknuť svojim deťom⁶, nič dobré, t.j. nedokážu sa cielene zaoberať výchovou detí, formovaním ich osobnosti, ich *kultúry psychickej činnosti ako súboru navzájom prepojených a mravne podmienených psychických zručností*, — pretože sami z rôznych príčin nedisponujú životne dôležitými psychickými zručnosťami, ktoré by od nich mohli deti

¹ Netreba si klamať: ak len 10 % novorodencov sa považuje za celkom zdravých, tak prevažná väčšina detí v predškolskom veku nemôže netrpieť dajakou problematikou jak v osobnom rozvoji, tak aj biologického charakteru. A veľa z toho je možné prekonať alebo dostatočne efektívne kompenzovať v rannom detskom veku.

² Klásť za to všetku zodpovednosť na «vychovávateľov» by tiež nebolo správne: oni sú totiž zbavení možnosti fyzicky sa venovať každému dieťaťu jednotlivo, ak má ich skupina viac ako 12 detí (*ako ukazujú výskumy, tak 12 ľudí je maximálna veľkosť skupiny, pri ktorej väčšina pedagógov je ešte psychicky schopná ju vnímať ako súbor osobností a nie ako nejaký kolektív, za ktorým je skrytá osobná svojráznosť každého člena kolektívu*). Okrem toho, vzdelanie väčšiny «vychovávateľov» (v zmysle ich ovládania detskej vekovej psychológie a problematiky osobnostného rozvoja rôznych vekových skupín) zjavne nie je také, aby bolo možné zo slov «vychovávateľ/učiteľ v škôlke» odstrániť úvodzovky a písať ich veľkým písmenom.

³ Tiež netreba zabúdať na to, že dnešná civilizácia dospelých žije «podľa budíka», no deti žijú podľa ich vlastných biorytmov, ktoré zďaleka nie u všetkých sa zhodujú s *rytmikou zhonu* civilizácie dospelých. Navyše dvakrát do roka prebieha prechod na sezónny čas (zimný a letný) — čo je dodatočným otrasom pre biorytmus dieťaťa.

My sa radíme do skupiny tých, ktorí bájky niektorých predstaviteľov tradičnej medicíny o tom, že prechod na sezónny čas a život podľa budíka (a nie podľa biorytmov) akože neškodí zdraviu detí a dospelých, považujú za evidentnú hlúposť a politickú prostitúciu.

⁴ Pričom v narušených rodinách dieťa nemôže „prísť k sebe“ ani cez voľné dni jeho rodičov, pretože tu rodičovský vplyv a nimi vytvorená atmosféra v dome zďaleka nie je priaznivá.

⁵ Mnohí z nich sú svojou morálkou a psychológiou otrokári, ktorým uplatniť sa v tejto úlohe naplno bráni iba právne zrušenie otrokárstva a odpor ostatných ľudí voči ich otrokárskym chútkam.

⁶ Dospelí, ktorí žijú („ako sa podarí“) na osnove podvedomých automatizmov reagovania na situácie a ostatných ľudí: klamú, kradnú; špinia — ak nie doma, tak vo vchodoch, na ulici a iných verejných miestach; sú vulgárni a prchkí; nedokážu sa ovládať v rôznych neštandardných situáciách; v konfliktných situáciách alebo situáciách, ktoré zavážajú konfliktom, nevedia a ani nechcú uvažovať tvorivo vo vzťahu k možnosti riešenia konfliktu atď. Navyše sú neviazaní v sexe, opízli, pijú, fajčia. A to najhlavnejšie — nehanbia sa za to, považujú všetky neresti za normu života: vraj, «všetci tak žijú».

Tento druh automatizmov správania si deti osvojujú veľmi ľahko, a potom, keď dospejú, vykoreniť nerest, osvojenú v detstve (o to viac v rannom) — jáj, ako len ťažko...

prevziať. U nich môžu deti prevziať len to pochabé, čo im neskôr bude brániť stať sa ľuďmi a bude schopné spôsobiť škodu ďalším ľuďom, vrátane nových pokolení.

- Mnohí rodičia nepovažujú za svoj záväzok či povinnosť venovať sa výchove detí v zmysle formovania ich osobností (v ich predstavách sú povinnosťami rodiča — nakrmiť, ošatiť, zafinancovať potreby, ktoré sa rodičom zdajú primerané, a všetko ostatné si dieťa musí osvojiť samo) a vyhýbajú sa komunikácii s nimi, odkazujú sa na rôzne povinnosti a že je neprimerané, aby sa dieťa zaujímalo o tie či oné stránky života.

V bohatých rodinách sa často funkcia výchovy detí kladie na «platené sily» — pestúnky, vychovávateľky, vychovávateľov. Napriek tomu, mnohí z nich skrátka nedokážu vyplniť povinnosť vychovávateľa, pretože z jednej strany: samotné deti a ich rodičia v nich nevidia ľudí, *milostivo súhlasiacich pomôcť im v riešení ich čisto rodinných problémov*, ale ľudí druhej sorty — «pomocnú silu»; a z druhej strany: oni sami akceptujú takýto postoj k sebe zo strany zamestnávateľov a ich ratolestí.

V takýchto podmienkach sa osobná kultúra psychickej činnosti detí formuje v každom konkrétnom prípade ináč.

Avšak práve *osobná kultúra psychickej činnosti ako súbor psychických zručností*, podmienených vekom a morálkou, je tým základom, na ktorú začína vzdelávací systém (školsťvo) klásť znalosti a praktické zručnosti, naplánované v učebnom programe.

A najhlavnejšie spomedzi psychických zručností, potrebných pre úspešné štúdium v škole a dospelom živote, sú tieto:

- osobná zmyslovo-emočná kultúra, kultúra myslenia a
- svojvoľné (t.j. podriadené vlastnej vôli) odhalenie a odstránenie bariér a konfliktov medzi vedomím a nevedomými úrovňami psychiky človeka a tiež v samotnom nevedomí¹.

Zárodky oboch týchto zručností začínajú byť *bežným vlastníctvom osoby* v rannom predškolskom veku. V ďalšom živote človeka sa už len rozvíjajú. Ich nadobudnutie v dospelom veku je dosť problematické, jednak kvôli objektívnym biologicko-vekovým faktorom (*rozvíjajú sa len včas životom vyžiadané, geneticky naprogramované štruktúry organizmu a algoritmika ich činnosti*), tak aj kvôli subjektívnym faktorom (*samol'ubosť, znevoľnenosť, neschopnosť nájsť si v prúde životných udalostí čas a silu na osobný rozvoj*).

Preto sa určitým spôsobom vytvára v spoločnosti štatistika osvojenosti týchto a iných osobnostno-psychologických zručností u detí pred nástupom do školy. Štatistika, to je prerozdelenie kvantity (v tomto prípade detí) podľa postupnosti rozsahov hodnotenia (*diapazónov miery, škály*) nejakej kvality. Takže:

- Na jednom konci rozsahu sa ocitli deti, ktorých psychické zručnosti sú také, že školský program je pre nich nezdolateľný a pre školu je ľahšie označiť ich ako «nevzdelateľných». No ak ich preložíme na inú školu, kde je iná zostava učiteľov, ktorí nevedia, že tento «nováčik» bol označený za «nevzdelateľného» a ktorí môžu dieťaťu pomôcť získať potrebné psychické návyky, tak v druhej škole si môže osvojiť učebný program ako jeden z najlepších žiakov školy. T.j. príčina «nevzdelateľnosti» nemusí byť geneticky podmienenou *objektívnou biologickou* poruchou či dôsledkom choroby, ktorá nezvratne poškodila zdravie², hlavne to *psychické* (v tom najvšeobecnejšom zmysle slova, *zahrňujúc om schopnosť organizmu podporovať intelekt, pamäť, zmysly, integritu psychiky atď.*)
- Na druhom konci rozsahu sa ocitli deti, ktorých psychické zručnosti sú také, že školský program si osvojujú len tak na pozadí svojich hier a koníčkov; učia sa bez námahy. To ešte ale neznamená, že biologicky prevyšujú menej úspešných žiakov v učení. Sú na to **dve príčiny**:
 - **prvá** — mali oveľa šťastnejšie detstvo, než niektorí z tých, ktorí ich svojim vrodeným rozvojovým potenciálom síce skutočne biologicky prevyšovali v okamihu svojho narodenia, ale

¹ Pri existencii takýchto bariér a konfliktov sa pamäť (určité jej fragmenty) stáva nedostupnou, prudko sa znižuje výkon a efektivita intelektu, prúd stresových situácií sa nekončí a má tendenciu rásť.

² Napríklad meningitída (zápal mozgových blán) dokáže za dva týždne zmeniť *hravo sa učiaceho jednotkára* na neopraviteľného štvorkára. Týka sa to aj podaktorých ťažkých zranení.

ktorým ani rodina, ani predškolské zariadenia nadali potrebné psychické zručnosti na úspešné štúdium, ktoré by si osvojili ešte pred nástupom do školy;

- **druhá** — samotný školský program nie je vo všetkom adekvátny Životu a pozitívny smerom k perspektívam spoločenského rozvoja¹, a preto dieťa, *ktorého intuícia je vyvinutá a ďalekozrivá, alebo jeho osud je vzácny a výnimočný v nejakom aspekte života spoločnosti*, jednoducho nebude strácať čas a silu na osvojovanie si nezmyslu predkladaného mu školstvom.

Inými slovami, niektorí jednotkári sú — *organizáciou ich psychiky* — efektívne programovateľní «zombi»²; a niektorí štvorkári sa intuitívne vyhýbajú alebo sú Prozreteľne chránení Zhora od toho, aby ich psychika bola znečistená nezmyslami, na osnove ktorých by sa mohli efektívne podieľať v postrkovaní dnešnej technokratickej civilizácie k jej krachu; ale transformácia spoločnosti si žiada iné vedomosti a zručnosti, ktoré škola dnes nedáva³.

- Medzi týmito dvoma extrémami sa nachádzajú deti, ktoré zvládajú osvojenie školského programu v rozsahu hodnotení od «slabej trojky» až po «jedničku s hviezdikou» v rôznych predmetoch.

Hore povedané v podstate znamená, že štát je povinný:

1. Vytvoriť také ekonomické podmienky, aby sa rodina mohla rozvíjať, riešiť svoje problémy, rodiť a vychovávať deti bez toho, aby jej členovia (ako dospelí, tak aj tínedžeri) boli nútení hľadať dodatočné príjmy a pracovať nadčasy. Všetky potreby rodiny musia pokrývať výplaty z jedného pracovného miesta jej dospelých členov a rôzne sociálne príspevky⁴.
2. Zmeniť politiku televízneho vysielania. **Televízia musí prestať demoralizovať dorastajúce pokolenia, vnášajúc do ich psychiky spoločensky škodlivé postoje k životu**, ako keby úspech mal posväcovať prostriedky na jeho dosiahnutie, ako napr.: finančné podvody, hazardné hry, násilie a všetkosidovoľovanie v ďalších jeho podobách, promiskuita a sexuálna zvrátenosť, pôžitkársko-večierkový životný štýl a pod.

Štát je povinný začať propagovať:

- *Absolútnu triezvosť* ako životnú normu ohľadne alkoholu (vrátane piva), tabaku a ďalších durmanov (narkotík);⁵
- *Svedomitú prácu a život bez parazitovania jedných na práci a živote iných* ako hlavného zdroja blahobytu pre všetkých a každého, a tiež ako prostriedku na zabezpečenie vnútornej bezkonfliktnosti spoločnosti.

Pritom treba, predovšetkým, zamedziť toku *debilizujúco-demoralizujúcich kreslených filmov*, pod vplyvom ktorých sú div že nie aj bábätká, t.j. ľudia **v tom veku, keď sa formujú fundamentálne základy mravnosti a osobnej psychiky celkovo**⁶.

3. Vypracovať vzdelávací štandard a zorganizovať hromadnú prípravu (*vo vyšších pedagogických študijných zariadeniach vychovávateľov škôlok a jasíel' a učiteľov prvých tried*) psychológov praktikov (t.j. nositeľov psychologickéj praxe), všestranne vzdelaných, ktorí by pomohli deťom v predškolskom veku nadobudnúť psychické návyky, potrebné pre úspešné, a nie vyčerpávajúce štúdium vo všeobecno-vzdelávacej škole. Vyberať a pripravovať pedagógov tejto kategórie je

¹ Ako sme sa už zmieňovali, v učebniciach fyziky, biológie, histórie, občianskej výchovy je pomerne veľa nezmyslov, o čom budeme ešte hovoriť...

² Súdiac podľa všetkého, do tejto skupiny patrili aj M.S.Gorbačov, E.T.Gajdar.

³ V dôsledku čoho postavenie a perspektívy mnohých štvorkárov, ktorých tvorivý potenciál škola neutlmila, sa v živote javia byť na tom lepšie, ako jednotkári: bývalí štvorkári v dospelosti nemusia osievať a filtrovať «TeraBajty» nezmyslov, ktoré škola vložila do psychiky jednotkárov, spoločne s viac či menej adekvátnymi pre život vedomosťami.

Získanie vyššieho vzdelania a tiež akademických titulov a hodností tento efekt väčšinou len prehľbuje, čo bude ukázané neskôr v 7. kapitole.

⁴ Za tým účelom treba zlikvidovať úroky z pôžičiek v kreditnom systéme, skrotiť špekulácie na burzách a zachovať v nich spoločensky užitočnú komutačno-koordinačnú funkciu. Opodstatnenie adekvátnosti týchto doporučení je viac opísané v materiáloch KSB, pozri práce VP ZSSR: „Voda Mrtva“, „Krátky kurz...“, „«Prietrž» ekonomiky treba «vyrezať», “Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky”.

⁵ Zdôvodnenie adekvátnosti týchto doporučení v materiáloch KSB, pozri prácu VP ZSSR “Spoločnosť: štátnosť a rodina”.

⁶ Téma navedenia poriadku v televíznom vysielaní je serióznejšie preskúmaná v materiáloch KSB v analytickom zborníku VP ZSSR „O vykorenení globálnej hrozby «medzinárodného terorizmu»,“ vydanom (1. vydanie v r. 2005) pod záštitou «Akadémie riadenia globálnych a regionálnych procesov sociálneho a ekonomického rozvoja».

treba — nie z radu absolventov škôl, ktorí sami ešte nič nevedia a nedokážu, — ale z radu tých, ktorí už majú vyššie pedagogické vzdelanie a školskú prax učiteľov nejakého predmetu a tiež z radu tých, ktorí majú prax z iných profesií, vyžadujúcich systematickú komunikáciu s rôznymi ľuďmi. **Najlepší pedagógovia psychologovia-praktici musia pracovať s mladšími vekovými skupinami, pretože staršie vekové skupiny sú už schopné sebarozvoja, zatiaľ čo mladšie ešte potrebujú podporu a vedenie. Preto, čím efektívnejší budú pedagógovia mladších vekových skupín, tým ľahšie sa bude pracovať pedagógom v starších vekových skupinách, a o to ľahšie sa bude aj učiť a ďalej žiť samotným deťom, keď dospejú. A ak budeme posudzovať tento proces v nadväznosti pokolení, tak najlepším pedagógom tých najmladších vekových skupín sa musí stať matka každého dieťaťa.**

Bod 3 je potrebné objasniť.¹

Deti vstupujú do zmysluplného dialógu s ľuďmi vo veku osvojenia si artikulovanej reči. A v podstate práve v tomto veku a na základe artikulovanej reči sa stávajú členmi spoločnosti. A *fundamentálne základy osobnosti*, — jej mravnosť, etika, chápanie sveta, — vznikajú v rannom detstve vo veku od 1,5 až 2² do 5 rokov. Otázky a prosby, ktoré deti vo veku medzi 3 a 7 rokom dávajú a uprednostňujú, môžu byť ale v silnom kontraste ku každodennému kruhu ich bežných hravých záujmov, mánií pochutiť si na nejakej maškrte, alebo niečomu, čo je typické pre ich vek.

Dieťa v tomto veku sa od rodičov môže dožadovať odpovede na otázky typu: *z čoho sa skladá Svet?* A po odpovedi, že «Svet sa skladá z matérie», sa začne v podstate automaticky dožadovať jasnej odpovede na otázku: «*a ako sa odlišuje «matéria» (ktorú nepozná) z ktorej je zložený Svet, od tej (jemu známej) matérie, z ktorej je ušité napríklad oblečenie?»* (ak jeho otázku preložíme do jazyka «vedeckej» filozofie). Zaujímajú ho aj ďalšie otázky: Aký je rozdiel medzi živým a neživým? Čo je to smrť a ako žijú mŕtvi³? Existuje Boh? A ak nie, prečo potom ostatní hovoria, že existuje? Keď pália drevo, bolí ho to? Je dobré jesť mäso? Ved' pre zvieratá, vtáky a ryby je to strašné a bolí ich to, keď ich zabíjajú. Odkiaľ sa berú peniaze, a prečo sú v obchode ceny a nedá sa kupovať zadarmo? Kto to je pán? Z čoho sa skladá štát, a prečo sú niekde králi a inde nie? Čo je to «dobré», a čo je to «zlé»? Prečo a kvôli čomu sú dievčatá a chlapci rozdielni? Ako vyzerajú dospelí ujovia a tety bez šiat? Porozprávaj, aký si bol (bola), keď si bol (bola) maličký (maličká). A ako bolo, keď som ja nebol na svete? Odkiaľ sa vzal prvý človek?

A dieťa sa ešte zaujíma o kopec ďalších otázok, hľadanie odpovedí na ktoré zabezpečí prácu pre nejednu vedeckovýskumný ústav na niekoľko desaťročí.

U veľkého množstva detí (vo veku od 3 do 7 rokov) sa v takýchto filozofických otázkach prejavujú záujmy ich osobnosti, ktoré sú v predstihu Zhora zamerané na informačno-algoritmické zabezpečenie realizácie «maxima» z programu vlastného predurčenia každého z nich, v priebehu celého následného života.

A najsmutnejšie na tom je to, že dospelí sa k tomuto typu otázok stavajú neseriózne — ako k nezmyselným detským vrtochom. Odháňajú ich alebo im dávajú nepravdivé odpovede⁴ a nehovoria k veci, aspoň v miere svojho vlastného chápania a primerane tomu, čo dieťa v jeho veku dokáže pochopiť popri už osvojených vedomostiach, a primerane miere rozvitosti jeho vnímania a chápania

¹ Ďalší text tejto kapitoly je fragmentom práce VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, kapitola 7.2 „životný algoritmus sformovania osobnosti“ s určitými zmenami a skráteniami.

² Vek osvojenia si zmysluplnej artikulovanej reči.

³ O tom, že mŕtvi sú určitým spôsobom živí, hoc aj nedostupní pre komunikáciu s nimi, väčšina detí nepochybuje, a tento fakt nasvedčuje tomu, že cítenie nesmrteľnosti duše človeka je genetickou informáciou, založenou Bohom. A z vedomia dieťaťa sa vyháňa až v neskoršom veku pod vplyvom kultúry, v ktorej prevláda «Ja-centrické» vnímanie a chápanie sveta: Ja som tu a teraz. Ale drobec určitým spôsobom vie a cíti, že: «23. Boh stvoril človeka nie aby sa na prach zmenil, ale urobil ho obrazom Svojej večnosti; 24. No závišťou diabla prišla na tento svet smrť a zakúšajú ju (smrť) tí, čo zdieľajú jeho osud.» (Biblia, zahŕňajúca nekánonické knihy: Múdrosť Šalamúnova, kap. 2).

«Ja-centrizmus» — vnímanie a chápanie sveta, v ktorých vlastné rozpoznané «Ja» danej osoby sa v algoritme jeho psychiky ukazuje byť «centrom súradníc» jeho vzťažnej sústavy.

Alternatívou k «Ja-centrizmu» je bohocentrické vnímanie a chápanie sveta, akceptujúce Boha ako Tvorcu a VšeDržiteľa [Tvorca a Držiteľ/Majiteľ všetkého čo je*], a tým pádom dväzujúce človeka objaviť, vybrať si a zrealizovať svoju misiu v rámci božieho Zámeru.

⁴ Známe «klasické» odpovede: našiel som ťa v kapuste; kúpil v obchode; priniesol ťa bocian.

sveta¹. Pozerajúc na to, ako sa dospelí stavajú k takémuto druhu detských otázok, je možné sa zamyslieť nad tým, či vari dospelí nikdy neboli deťmi? ...či ich azda nikdy nezaujímali takéto *otázky o zmysle Života?* — *Teda filozofické a bohoslovecké otázky veľmi vysokej úrovne*, ak to povieme vedeckým jazykom dospelých.

No okrem toho, že dieťa kladie hlboké filozofické otázky, môže tiež žiadať (*a urobiť pritom aj cirkus*), aby mu kúpili nejakú celkom konkrétnu knihu, na pochopenie obsahu ktorej však vo svojom veku očividne nie je pripravený (*o čom sa aj sám presvedčí, ak mu ju začnú čítať, alebo nechajú prelistovať*). Po tejto udalosti môže kniha doma ležať aj niekoľko desaťročí pred tým, než ju znova nájde, prečíta alebo si spomenie, čo mu bolo prečítané v detstve (*na vtedy nepochopené fragmenty*), a usúdi, že daný text je dôležitý pre jeho dospelý život².

Dieťa sa môže aj «napojiť» na informačné potoky dospelých, pokiaľ debatujú skrátka o niečom pre nich veľmi zaujímavom alebo dôležitom, a dieťa náhle preruší svoju hru, šum a ruch, potichu si prisadne vedľa dospelých a pozorne načúva a ukladá si do pamäti to, čo bežne nepatrí do sféry hravých záujmov ani jeho samého, ani jeho vrstovníkov. A bude si to pamätať, ak nie celý život, tak po dlhé roky (alebo si na to spomenie po niekoľkých desaťročiach).

A všetok tento prudký záujem detí vo veku 3 — 7 rokov o veci pre deti netypické, môže prebiehať na pozadí bežných detských hier a vrtochov (*napr. nekúpenej, no veľmi želanej hračky, nanuku atď.*), čo je typické pre všetky deti v ich veku. A hoci intenzita a sila vrtochov je u každého dieťaťa v jednotlivých vekových periódach iná (*a všetky deti vrtošia skrátka následkom «Ja-centrizmu», zodpovedajúceho ich veku a určitej nestabilite algoritmiky ich psychiky, ktorej informačné a morálne zabezpečenie sa ešte nesformovalo*), predsa len niektoré vrtochy a žiadosti detí vyčnievajú spomedzi ostatných, dalo by sa povedať svojou nemotivovanosťou, alebo naopak, motivovanosťou o veci nezodpovedajúce ich veku.

Takéto typy javov v živote dieťaťa môžu u rodičov vyvolať údiv až podráždenie, podmienené ich zábudlivosťou na vlastné detstvo a nechápaním Životnej účelovosti toho, čo prebieha v detskej

¹ Nehovoriac o tom, že dospelí už len pri pokusoch vysvetliť dieťaťu svoje vlastné chápanie týchto otázok a pri odpovedaní na jeho reakcie (deti ľahko vycítia slabé miesta v postojoch dospelých) môžu sami lepšie pochopiť mnohé veci v Živote, vrátane svojho osobného života. «*Ústami batoliat rozpráva Pravda*»... V každom prípade, ona hovorí ústami detí z veľkej časti tak, že nedáva dospelým hotové pravdivé odpovede a riešenia, ale zadáva im vhodné a kvalitné navádzajúce otázky, ktoré dospelých navigujú k pravdivému chápaniu Života. A v tomto je práve vyjadrená dialektickosť života vo vzťahu k dospelým, nakoľko jedna z definícií **dialektiky** znie: — je to metóda porozumenia Pravde cestou kladenia navádzajúcich otázok a nachádzania na ne odpovedí.

[K vnímaniu a chápaniu sveta: Informácia je objektívnou kategóriou existencie Vesmíru. Vnímanie sveta je v podstate informačným duplikátom toho, čo prúdi do nás skrze naše zmysly (najmä zrak, v podobe obrazov). A chápanie sveta je možné len pomocou slov (termínov jazykového aparátu). Slová nie vždy sú vytvorené korektne a jednoznačne tak, že si ich každý zákonite spojí s rovnakým obrazom. To je aj zdrojom nedorozumení a subjektívnych omylov. Každopádne **pojmem**, to je jednoznačná vzájomná zhoda slov daného jazyka a obrazov v psychike človeka. Takže:

- Chápanie sveta — je celá množina pojmov a vzájomných väzieb medzi nimi, ktoré existujú v psychike človeka.
- Vnímanie sveta — je celá množina obrazov, s ktorými sa spájajú pojmy tvoriace naše chápanie sveta.

Viac k téme bude v 9. kapitole aktuálneho zborníka, toto bol len fragment z materiálov M. Velička „Rozhovory o živote 4“. – dopl. prekl.]

² Autora týchto riadkov vo veku 5 rokov veľmi zaujala jedna z úradných učebníc Ministerstva dopravy a spojov ZSSR, v ktorom sa skúmala organizácia železničných ciest: inžiniersko-technická stránka cestného a staničného hospodárstva, lokomotívneho a vozňového parku, technická a organizačná stránka bezpečnosti premávky. V učebnici bolo pomerne veľa obrázkov a technických schém, objasňujúcich rôzne problémy zloženia a fungovania techniky, a tiež otázky ohľadne organizácie prepravy a bezpečnosti dopravy. Keďže ešte nevedel čítať, tak jeho záujem o neznáme obrázky uspokojovala mama, pre ktorú bola táto učebnica pred niekoľkými rokmi oporou pri jej práci. Mama si našla čas, aby porozprávala o tom, čo je nakreslené na obrázkoch a prečo sa na železnici niektoré veci robia práve tak, a nie inak.

A železnica to je sieť ciest, s množstvom staníc, techniky a obslužným personálom. V dnešnej civilizácii je to jeden z najnázornejších príkladov «veľkých systémov», «zložitých systémov», vytvorených človekom; železnica v uvedenom zmysle je fakticky takmer — supersystémom, ak použijeme termín Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. A na základe rozhovorov s mamou o obrázkoch z úradnej učebnice sa uňho v detstve vytvorila akási obrazná predstava o «veľkých systémoch», procesoch ktoré v nich prebiehajú, o ich riadení, súvislostiach medzi ich fragmentmi a procesmi v nich.

Takto po niekoľkých desaťročiach, opierajúc sa o systém vnútorných predstáv sformovaný v detstve, bolo oveľa ľahšie pochopiť Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia, než v prípade, ak by ho od detského záujmu o úradnú knižku pre dospelých mama odohnala, povediac: «Si ešte moc malý. Keď vyrastieš a pôjdeš pracovať na železnicu, všetko sa tam dozvieš. A predtým než sa pôjdeme poprechádzať do parčíku: ty sa pekne pohraj v piesku s druhými deťmi a ja si zatiaľ prečítam knižku».

psychike (prečo práve „**ICH** drobce“? — rodičia si neuvedomujú, **po prvé**, že ich «drobec» nie je «ich» majetkom, ale slobodnou dušou od Boha v tomto Svete, a **po druhé**, že «drobec» vyrastie a detstvo je dané na prípravu pre dospelý život, v čom dospelí musia pomôcť), no na rozdiel od dospelých, žijúcich dnes prevažne okamžitými záujmami a stresom, dieťa vo veku od 3 do 7 rokov dokonca v dnešnej kultúre žije pod Božím vedením a väčšinou sa mu neprotiví: ono sa pod Božím vedením pripravuje na dlhý život pred sebou a Boh — lepšie ako dieťa i jeho rodič — vie, čo presne bude dieťa vo svojom dospelom živote potrebovať a v predstihu mu poskytuje prístup k náležitej «primárnej» informácii, čím priamo dieťaťu dáva na Rozlíšenie niečo, čo z jeho strany vyvoláva otázky filozoficko-bohosloveckého a vysoko vedeckého charakteru (*prosby a žiadosti k rodičom i všetkým okolo, ktoré zjavne nespádajú do okruhu jeho hier a detských záujmov*); ale aj nepriamo dáva čosi na Rozlíšenie okoliu tak, aby zmysel toho našli sami a ozmysliac to (čo im bolo dané na Rozlíšenie), aby tiež dieťaťu v *predstihu* poskytl čosi adekvátne a dôležité pre jeho budúci život.

Záujem detí vo veku od 3 až 7 rokov o neštandardné otázky, — ktoré sa v dospelom živote radia do kompetencie filozofie, bohoslovnia, sociológie, teoretickej a experimentálnej fyziky, biológie, práce inžinierov¹ atď., pričom je ich záujem o danú tému často prekračujúci hranice najvyššej dosiahnutej úrovne rozvoja (daných oblastí kultúry spoločnosti) v historickom období ich detstva, — je prirodzený.

A aby sa v nových pokoleniach neopakovali tie isté automatizmy správania, sformované na osnove chybných názorov minulých pokolení ohľadom rôznych «nereálnych» otázok, dospelí musia sami uvažovať spoločne so svojimi deťmi nad tým, či vo všetkých názoroch na «nereálne» otázky mali pravdu.

Pre spoločnosť je lepšie podporovať a uspokojovať záujmy detí vyložene v tejto problematike (*nereálnej vo vzťahu k aktuálne dosiahnutej úrovni kultúry*), než deťom v naplnení ich záujmov brániť alebo im nanucovať formou povinných záujmov **predstavy dospelých** diplomovaných pedagógov (často v dôsledku vlastnej zombírovanosti nepremýšľajúcich a zábudlivých) **o tom, čo by podľa názoru dospelých** malo akože v detstve zaujímať ľudí *novej generácie, ktorých čaká riešenie iných úloh ohľadom rozvoja ľudstva*.

A pokiaľ dospelí v rodinách tohto nie sú schopní (pre osobitosti ich vlastného rozvoja osobnosti) alebo na to „nemajú čas“, je treba aby deťom na pomoc prišli vysoko profesionálni pedagógovia práve v predškolských zariadeniach. Na túto prácu treba starostlivo a cielene vyberať kandidátov, po čom treba ešte kandidátom poskytnúť doplnkové vzdelanie, ktoré svojim charakterom musí byť nie len dejinno-filozofickým (faktologickým), ale predovšetkým prakticko-psychologickým (aplikovaná psychológia).

Nutnosť prakticko-psychologického (vo svojej podstate) vzdelania u vychovávateľov v predškolských zariadeniach a nižších ročníkov škôl spočíva v tom, že ak dieťa zadá nejaké bohoslovecko-filozofické a iné svetonázorové otázky, **je NUTNE — povinné — vstúpiť s ním do zmysluplného dialógu**. Pričom dospelý musí chápať, že pre dieťa budú *odpovede na tieto otázky dôležité v celom jeho ďalšom živote*. Pritom ale:

Dospelý musí rozmýšľať (uvažovať, zamýšľať sa) sám, a nedávať už naučené (cudzie) hotové odpovede na otázky v bezducho-bifľovacom režime.

¹ „Hlas Ameriky“ (alebo rádio „Sloboda“?) v jednom zo svojich vysielaní raz porozprával, čo predchádzalo vzniku aerobusu „Boeing 747“, a ten príbeh je v skratke nasledovný: Firma „Boeing“ má múzeum leteckej techniky. A v tom múzeu, okrem knihy návštev, je aj zošit, do ktorého možno kresliť leteckú techniku podľa svojich predstáv. Nejaké dieťa, tak ako vedelo, nakreslilo do zošita «dvojposchodové lietadlo». Dospelí uvidia — perspektívni leteckí špecialisti firmy, medzi povinnosti ktorých spadá aj analýza názorov neoborníkov-návštevníkov múzea — hľadiac na detský obrázok, zaujali k nemu serióznym postojom a zamysleli sa. Po úvahe vykonali ekonomický a inžiniersky prepočet na tému detského obrázku, na výstupe ktorých sa objavilo nové lietadlo, ktoré dalo zrod novej ére v rozvoji civilného letectva.

V tejto súvislosti tiež treba spomenúť mnohým známe sovietske turbovrtuľové lietadlo „An-22“ (hlavným konštruktérom bol O.K.Antonov) — „Antej“ (lat. Antaeus), rekordér 1960-tych rokov v preprave ťažkotonážnych nákladov, objavil sa ešte skôr než turboreaktívny „Boeing-747“. Prvé publikácie o ňom v sovietskej tlači informovali aj o pasažierskej modifikácii do 700 ľudí (v závislosti od dĺžky letu). Napriek tomu, táto modifikácia zostala len na papieri a An-22 sa nestal prvým aerobusom. Tu ešte raz pripomenieme, že vo voľnom čase sa Oleg Konstantinovič (Antonov) venoval maliarstvu.

Ide o to, že proces myslenia nie je sám osebe chemickou reakciou a fyziologickou výmenou látok v tkanivách nervovej sústavy človeka, ale biopol'ovým procesom, ktorý je len podporovaný fyziologickou výmenou látok a štruktúrami hmotného tela.

Procesu myslenia zodpovedá určitá *algoritmika riadenia* zmyslových orgánov, kanálov šírenia informácií v ľudskom organizme, *algoritmika súčinnosti* pravej a ľavej funkčne špecializovanej hemisféry mozgu¹ a ďalších štruktúr organizmu. A táto algoritmika je vcelku i čiastkovo odlišná od iných režimov: nesústreďenosti, sna, práce svalov, vedomom oddychu a pod. Toto všetko a mnohé iné sa prejavuje na spôsobe vyžarovania biopolí človekom, či už ide o dieťa alebo dospelého.

Práve z tohto dôvodu je dospelý (pri jednaní s dieťaťom a odpovedaní na jeho otázky) POVINNÝ SÁM ROZMÝŠĽAŤ o podstate otázok a podstate odpovedí.

No je aj určitý rozdiel medzi dospelým a dieťaťom: tak ako je dospelý silnejší od dieťaťa silou svojich svalov, tak je *prirodzené* silnejší od dieťaťa aj silou svojich biopolí. A to znamená, že ak biopolia dieťaťa a dospelého nie sú oddelené, ale pripojené jeden na druhého², potom dospelý je tiež lídrom aj v nastavení algoritmiky biopolí systému «*dieťa + dospelý*», vrátane stimulácie u dieťaťa vyžarovania tých zložiek jeho biopol'a, ktoré si samo ešte neosvojilo (*dieťa v sebe ešte neobjavilo tieto možnosti*).

Dieťa disponuje (hoc i podvedome) vnímavosťou k biopoliam, tým skôr k biopoliam svojich starších príbuzných. Na základe geneticky daného reflexného nastavenia kontúr priamych a spätných väzieb fyziológie organizmu sa v psychike dieťaťa formuje *algoritmika prípravy* na rôzne vonkajšie situácie. Tá sa najaktívnejšie rozvíja takisto v období detstva vo veku 3 — 7 rokov pri hrách, v ktorých sa deti hrajú na niekoho alebo niečo iné, napodobňujú okolité objekty a subjekty. A tak dieťa, ktoré sa ocitlo v biopoli dospelého — *už len preto, aby sa cítilo pohodlne (zjavná disonancia rôznym spôsobom vyžarovateľných polí môže byť pocitovo tak nepríjemná, ako škriabanie klincom či nechťami po plechu, alebo falošné tóny v melódii)*, — si podvedome nastavuje *algoritmiku riadenia* svojho organizmu a jeho špeciálnych hmotných a biopol'ových štruktúr do toho režimu, v ktorom sa žiarenie jeho biopolí synchronizuje a spektrálne kopíruje oveľa silnejšie žiarenie biopolí dospelého, v ktorých sa nachádza dieťa³.

¹ Pravá hemisféra zabezpečuje obrazné myslenie jak statickými obrázkami, tak aj videním procesov vo vnútornom svete. Ľavá hemisféra zabezpečuje diskrétné myslenie ako proces nespojitého, postupného prechodu od videnia jedných obrazov k druhým. Inými slovami, vo vzťahu k bohocentrickému vnímaniu sveta trojjednosti *matérie-informácie-miery* je pravá hemisféra zodpovedná za *informáciu* ako takú a ľavá hemisféra za *mieru*. Ich koordinovaná činnosť zabezpečuje identický súlad.

Vysvetlivka.

Vesmír (Svet) sa javí ako proces trojjednosti *matérie-informácie-miery*:

- vo Vesmíre je vždy **matéria**;
- každý fragment Vesmíru má svoju obraznosť (zvonka viditeľnú a vnútorne štruktúrovanú) a určité kmitanie/vibrácie/frekvencie, neoddeliteľne spojené s predurčením týchto fragmentov, s ich špecifickými funkciami v živote Vesmíru. A tieto obrazy a vibrácie sami osebe predstavujú (nesú v sebe) objektívnu funkčne účelovú **informáciu**;
- a vo všetkom je **miera**, disponujúca holografickými (či fraktálnymi) vlastnosťami (t.j. každá časť obsahuje v sebe všetko nevyhnutné pre obnovenie plnosti a celistvosti Vesmíru). Miera predstavuje:
 - vo vzťahu k matérii — maticu jej možných stavov a prechodov z jedného stavu do druhého, a
 - vo vzťahu k informácií — všerozsiahly systém kódovania *informácie*. To znamená že *celovesmírna miera bytia je nositeľom objektívneho zmyslu života (všetkého)*.

² Toto je prirodzené pri láske dospelých k deťom v rodine. No aby to našlo svoje miesto aj v predškolských zariadeniach, vychovávateľa musia byť nielen dospelými, čo majú radi deti, ale aj profesionálnymi psychológmi, t.j. musia byť nositeľmi psychologických praktík, ktoré umožnia nadviazať s dieťaťom kontakt, pokiaľ sa ono z nejakých dôvodov uzatvára pred dospelými a rovesníkmi.

³ A ak existuje nesúlad medzi rodičmi, tak ten sa prejavuje aj ako nezlučiteľnosť nimi vyžarovateľných biopolí. Dieťa pri kontakte s nimi nevie, na koho z nich sa má naladiť a tento stav ho často odsudzuje na dvojtvárnosť a mnohotvárnosť: pri jednaní s jedným rodičom je také, pri jednaní s druhým rodičom je zasa iné. Dieťa v štádiu vytvárania fundamentálnych základov mravnosti, uvedomujúc si túto svoju mnohotvárnosť, sa nie vždy vie zorientovať a ujasniť si, kým je on sám bez ohľadu na to, s kým je v kontakte.

Ak sa sám už nachádza v tom veku, môže sa stať egregoriálnym lídrom (*egregor*: — *kolektívny duch, produkovaný ľuďmi, ktorý nesie algoritmiku ich kolektívnej psychiky*) v rodine rodičov, neschopných udržiavať súlad vo svojich vzájomných vzťahoch a sám — bez toho aby si to uvedomoval — nastaví v rodine taký režim vo vzťahoch starších, ktorý

Ak je osobná kultúra myslenia a kultúra celkovej psychickej činnosti dospelého efektívna, tak jej zodpovedá aj určitý konkrétny režim vyžarovania biopolí; ak dospelý odpovedá na otázky dieťaťa v bezducho-bifľovacom režime, nepremýšľajúc pritom, alebo odpovedá nesúvisle a uprene „premýšľa“ nad niečím vlastným, tak tomu zase zodpovedá aj iný režim vyžarovania biopolí. V takom prípade sa môže dieťa pokúsiť pomôcť, sebe i dospelému, položením otázky «oci, nad čím premýšľaš?», ktorá by mala dospelého zobudiť a vrátiť k dieťaťu a dať mu to, čo potrebuje: teda **oporný ŽIVÝ vzor-etalón nastavenia biopol'ového systému organizmu v procese efektívneho myslenia**. Ak tento vzor-etalón dospelý dieťaťu dať nedokáže, potom je dieťa nútené si ho vytvárať samotné metódou pokus-omyl, možno aj počas celého života, alebo ho bude hľadať v preňho dostupných egregoroch¹.

No nie je vylúčené ani to, že odíde na druhý svet ako starý slabučký starček, ktorý nestratil celkom zdravý úsudok následkom zostarnutia organizmu, no aj tak sa pritom nenaučil myslieť; nenaučil sa myslieť iba preto, lebo kedysi bolo potrebné premýšľať spoločne s ním o kľúčových otázkach Života v jeho detstve, pričom rodičia ho odbili alebo mu dali odpovede na otázky v bezducho-bifľovacom režime².

Základom — fundamentom, na ktorom sa vytvára osobná kultúra naladenia svojho organizmu na rôznorodú psychickú činnosť, je osobná zmyslovo-emočná kultúra a kultúra vnímania. A preto, počnúc od najrannejšieho jasličkového detstva, pre vypestovanie zmyslovo-emočnej kultúry dieťaťa je treba s ním spoločne počúvať, ako rastú kvety a tráva, ak je to pre neho samotného zaujímavé, a nie čítať noviny niekde v kúte; sledovať ako lezú po zemi a stebľách trávy chrobáky, a ako sa im ligoce štruktúrovaný povrch kroviek, a ako sa v nich odrážajú melódie lúčov slnka, hrajúcich v povetrí; uvidieť, že zem pri nohách stebiel nie je iba čierno-sivá rovnorodá kaša, akou sa zdá byť pri pohľade z okna auta uháňajúceho cestou, ale množstvom zrníčok piesku a odumretých zvyškov tráv a inej fauny a flóry minulých pokolení, po ktorých lezú mravčeka a ďalšie drobné chrobáčky, a že to všetko žije, samo je to časťou Života, a tiež to určitým spôsobom „pozerá“ na človeka a ľudstvo; má k nim svoj vlastný postoj, podobne, ako keď mi sami sa „pozeráme“ na nich a máme k nim svoj postoj.

Pokiaľ rodičia pre množstvo povinností na toto nemajú čas a silu, musia ich v tomto podporiť dedkovia a babky. No aby takáto pomoc starých rodičov bola včasná, rodina (*teda množina príbuzných spoločne žijúcich na jednom mieste*) musí zahrňovať v sebe niekoľko pokolení a jej príbytok musí byť dostatočne priestorným a vhodným na tento účel³.

S týmito druhom ochudobnenosti detí vo veku od 1,5 do 7 rokov o slobodné spolubádanie s dospelými rôznych foriem života v biosfére Zeme; *s ochudobnením detí* o obojstranne zaujímavé dialógy na bohoslovecko-filozofické témy o Živote vcelku aj o Živote v jeho rozmanitých prejavoch, v ktorých majú dospelí povinnosť nielen pomôcť deťom sformovať fundamentálny základ ich morálky, ale **dať im aj oporný živý etalón nastavenia algoritmiky riadenia organizmu a psychiky**

bude zodpovedať jeho mravom. No v sporoch medzi dospelými sa štatisticky pomerne často prejavuje ich zvierací typ režimu psychiky (o typoch režimu psychiky človeka sa bude hovoriť viac v 7. kapitole), možno trochu prikrášený nadstavbami zombi a démonizmu. V tomto prípade je otec inštinktívne podriadený matke dieťaťa a pripútaný k dieťaťu; matka je inštinktívne podriadená dieťaťu; algoritmika nevedomých úrovní psychiky dieťaťa (väčšinou sa uvedomelá vôľa u dieťaťa prejavuje až v o niečo staršom veku) egregoriálne ovláda celý život rodiny rôzne, v závislosti od toho, čo sa dostalo do fundamentálnych základov jeho morálky. Na základe toho sa môže rodinný nesúlad buď zhoršovať (malým despotom), alebo naopak, nesúlad nakoniec vymizne.

V tomto aj spočíva problematika rôzne narušených rodín. A práve pre záchranu detí od nich sa musia objaviť vychovávateľia — nositelia psychologických praktík — v detských predškolských zariadeniach.

¹ Najmä — v rodových egregoroch — v kolektívnom duchu (biopoli) svojho rodu.

² **Práve z tohto dôvodu ani televízia, ani počítač nabitý hrami „rozvíjajúcimi intelekt“, nedokážu nahradiť čas družne strávený s rodičmi, s inými vychovávateľmi, PREŽÍVAJÚCIMI SPOLOČNE s deťmi ich záujmy.**

Pri „trávení času“ iba za počítačom môže prebiehať len proces formovania „osobnosti“ bezCitného (*v zmysle nedostatočnej vyvinutosti systému zmyslov a emócií*) individualistu, v mnohom nespôsobilého k priamemu jednaniu s ľuďmi a životom, závislého na technických prostriedkoch osvetlenia situácie a rozhovoru rovnako, ako postihnutý človek je závislý od protézy a invalidného vozíka.

³ Práve preto jedným z aktov genocídy v 20. storočí na území ZSSR bolo zničenie mnogogeneračnej rodiny «chruščovkami» (väčšinou dvojizbovými) a štátnou legislatívou vydaným ohraničením plochy dedinského rodinného domu na 27m²; zničenie mnogogeneračnej rodiny nebolo prirodzeným procesom, bol to implicitný zlý zámer, ktorý sa podarilo politicky zrealizovať.

celkovo, v procese zmyslovej činnosti a myslenia, je spojená aj väčšina problémov s prospechom v školách v staršom veku.

Kým ale rodina z rôznych príčin nemôže dať deťom všetko to, čo ony potrebujú pre úspešné štúdium v škole, tak za účelom, aby inštitút rodiny mohol toto všetko dať deťom v budúcnosti, reforma vzdelávacieho systému musí začať od premeny predškolských zariadení, do ktorých musia nastúpiť vychovávateľa, *disponujúci vysokou osobnou kultúrou psychickej činnosti*, vrátane kultúry myslenia, a *zsvätiť svoj život deťom*.

Na to, aby mohli nastúpiť, je potrebné ich začať masovo pripravovať. A aby ľudia, spôsobilí pre tento druh náročnej práce, sa na ňu aj odhodlali, štát musí zabezpečiť im aj ich rodinám dôstojné podmienky existencie jak skrze priame peňažné zárobky, tak aj skrze systém adresného sociálneho zabezpečenia, pretože zriedkaví jedinci, nezištní hrdinovia, ktorí dokážu vykonávať verejno-prospešné dielo aj bez odmeny, nedokážu vyriešiť problém v rozsahu celej spoločnosti (*prežívajúcej krízu*): oni môžu len ukázať možné cesty a vypracovať prostriedky riešenia problémov a prekonania krízy.

9. februára — 24. marca 2005

Čo sa týka samotného prekonania systémovej krízy spoločnosti, tak na jej zdolanie je nevyhnutné očistiť učebnice od tých nezmyslov, ktoré predkladajú učiacim sa vo forme akoby nespornej objektívnej vedeckej pravdy. Tým u nich zároveň formujú vyslovene neadekvátne Životu vnímanie a chápanie sveta, na ktoré ak sa žiaci opierajú, sami potom spôsobujú sebe aj iným v ďalšom živote problémy a ťažkosti, od ktorých sa nevedia oslobodiť. A hlavne, všetko to vyššie povedané o nepravdivosti učebníc sa týka učebníc historického a sociologického charakteru, od ktorých aj začneme s analýzou nezmyslov, prítomných v učebniciach dnešného školstva. Popritom, keďže sociológia (ako bude ukázané neskôr) je vedou nadradenou vo vzťahu ku všetkým sféram činnosti ľudí a spoločností, bude miestami vhodné uviesť príklady nezmyslov z iných školských učebných kurzov.

25. marca 2005

6. Historická veda a ľudsko-spoločenská náuka: súvislosti

6.1. Úvod do témy

Takmer každý si môže spomenúť na situáciu, keď on sám, — ešte ako tínedžer, — sedel na hodine v škole, a učiteľ hovoril nejakú hlúposť, ktorá nemala hlavu ani päť. A hlúposť ostane hlúposťou bez ohľadu na to, či ju učiteľ hovorí „s nadšením“ a nezištne, alebo to robí zámerne — *cynicky a s meravou „tvárou“*, no v každom prípade navzdory česti a svedomiu, pretože svojej profesie a školy sa drží len ako celkom všedného zdroja príjmu a zaistenia akéhosi «sociálneho statusu». A v duši tínedžera sa rodí protest, z duše sa mu začína protivíť tento učebný kurz. A dokonca, aj keď dokáže učiteľovi prerozprávať všetko «ako treba», aby za to dostal «výbornú», aj tak sa veľmi často ocitá v konflikte s učiteľom, ktorý nedokáže znieť mať v triede žiaka, ktorý vníma jeho neúprimnosť, a tým skôr nehodnovnosť jeho znalostí. A jeden zo spôsobov ako ochrániť seba aj spolužiakov od agresie zlého učiteľa, je nezlomiť sa psychicky a zachovať si svoj potenciál osobnostného rozvoja — dokázať na jeho hodinách v triede klásť také otázky, na ktoré nie sú v učebnici odpovede.

Hoci aktivovanie takéhoto druhu sebaochrany môže vyvolať vlnu zádrapiiek zo strany zlého učiteľa (*ktorý sa stále nestal Človekom*) a následkom môže byť aj zníženie prospechu, no ak sa tento strategický postoj bude realizovať cielene a nezlomne, tak zlý učiteľ bude nútený sa buď spamätať a začať pracovať na tom, aby sa stal dobrým učiteľom a Človekom, alebo bude musieť chodiť na hodiny ako na mučenie, neustále deprimovaný, s predpokladmi, že upadne do hystérie pri ľubovoľnej príležitosti, často i bezdôvodne. *Avšak po prvej takejto hystérii sa ako učiteľ na tejto škole na niekoľko rokov odpíše.*

V našich školách sú v súčasnosti len dve ozajstné vedy — matematika a geografia, pretože informácie vzťahujúce sa k tejto sfére poznatkov skutočne predstavujú objektívnu informáciu.

Všetky ostatné vedy (*s výnimkou «remesiel», ku ktorým možno zaradiť informatiku a výučbu jazykov, a tiež profesionálnu prípravu v odborných technických učilištiach, priemyslovkách a «kolidžoch»*) predstavujú subjektívne interpretácie pozorovaných faktov, textov, ústnych podaní a artefaktov¹.

Týka sa to jak prírodovedných, tak aj humanitných disciplín. No najviac zo všetkého sa to týka histórie a občianskej výchovy², v akejkoľvek forme by len boli, pretože tieto dve náuky v každej jednej spoločnosti obsluhujú potreby vlády, vykonávajúcej politiku, ktorá sama osebe pramení z historicko-sociologického vzdelávania uplynulých rokov.

Politika je vec mnohoraká, no tak či onak sa týka celej spoločnosti, všetkých stránok jej života; a okrem toho politika je vecou zďaleka nie vždy a vo všetkom spravodlivou a čestnou (čo potvrdzujú dejiny). Preto jedna z úloh, s ktorou sa žiak ako osobnosť stretáva (*sám si to ešte poriadne neuvedomujúc*), spočíva v tom: ochrániť svoje vnímanie a chápanie sveta od lži v slovách i „medzi slovami“, ktoré prenikajú pod vplyvom nečestnej politiky do školských kurzov histórie, literatúry a občianskej výchovy. Preto, v dôsledku tejto situácie:

Aj školáci, aj dobrí (svedomití a čestní) učitelia musia toto vedieť robiť, *pomáhajúc si navzájom*; čiže musia vedieť ochraňovať vnímanie a chápanie sveta jak svoje vlastné, tak aj cudzie od

¹ Hmotných pamiatok zdedených z minulosti.

² Dnes je v Rusku nový termín pre „občiansku výchovu“, [Význam sa v podstate nezmenil, len forma — „obšestvo-vedenie“ zmenili na „obšestvo-znanie“. *Kvôli rozlíšeniu v ďalšom texte, bude nový termín označený ako „spoločenská náuka“**], „demokratizátori“ sa týmto novým termínom dištancovali od starého termínu, ktorý sa používal v sovietskom období ruských dejín.

No ani starý termín zo sovietskych časov „obšestvo-vedenie“ [*náuka o spoločnosti – etymologicky evokujúca „riadenie spoločnosti“**] nie celkom zodpovedal potrebám, pretože, ak spoločnosť nie je súborom osobností [**zladeným zborom**], z ktorých každá má svoju osobitosť, potom takáto spoločnosť je iba tlupou ľudí, meniacich svoje masky podľa princípu «splyniem s davom» pod tlakom rôznych okolností, z ktorých základnou je politika. Preto správne nazvanie učebného kurzu má znieť — *ľudsko-spoločenská náuka* [rus. „nauka“ = sk. „veda“*], pretože v závislosti od toho, akí jednotlivci tvoria spoločnosť, taká je aj štruktúra spoločensko-politickej organizácie života *spoločnosti ako systémovej celistvosti* a také sú aj vzájomné vzťahy ľudí v nej.

prieniku lží v slovách aj „medzi slovami“, ktoré pod vplyvom nečestnej politiky prenikajú do školských kurzov histórie, literatúry¹ a občianskej výchovy.

A za tým účelom treba vedieť klásť otázky, na ktoré zvyčajné (a tým skôr odporúčané) učebnice nevedia odpovedať, a vedieť na ne nájsť životu adekvátne odpovede. Presne toto je treba robiť, aby sme sa nestali biorobotmi sami a pomohli nestáť sa biorobotmi aj ostatným.

Nasledovné kapitoly 6 a 7 tohto zborníka, predkladané do pozornosti čitateľovi, ukazujú, ako sa to robí na príklade jednej z učebníc „Histórie Vlasti“ a učebnice „Občianskej výchovy“, používaných v Rusku v poslednom desaťročí ako základných v systéme povinného vzdelávania.

19. februára 2004

6.2. Spory o učebnici histórie

Začneme udalosťou, ktorá sa odohrala koncom novembra 2003. Internetový článok² Márie Železnovej „Pre ostrosť a zaujatosť“ s podtitulom «Ministerstvo vzdelávania stiahlo „nesprávnu“ učebnicu histórie» hovorí:

«Minister vzdelávania Vladimír Filippov podpísal nariadenie o odňatí grifu³ „Odporúčané Ministerstvom vzdelávania“ u učebnice histórie vlasti pre 10. a 11. ročník v redakcii Igora Doluckého. Učebnicu označili za nepolitkorektnú a teraz ju nemožno používať ako osnovnú pomôcku v štátnych školách. Okrem toho, Ministerstvo vzdelávania má v úmysle zistiť, na základe čoho získala učebnica od Doluckého grif ministerstva v roku 2001».

Sám autor nešťastnej učebnice vtedy vystúpil v rádiu «Echo Moskvy», o čom sa hovorí v článku „Historický škandál s učebnicou histórie. Názor autora“⁴:

«Hľa, ako Dolucký vysvetlil príčiny hnevu ministerských úradníkov: «Môj vydavateľ, ktorý sa náhodne ocitol na kolégiu Ministerstva, si vypočul od ministra v bode «rôzne» to, že moja učebnica nezodpovedá zámerom Ministerstva vo veci vzdelávania detí v oblasti histórie...»

V učebnici sú dva citáty od Jurija Burtina a Grigorija Javlinského, ktoré hodnotia to, čo prebieha v Rusku od roku 2000 ako «štátny prevrat s perspektívou ustanovenia autoritárnej moci prezidenta». Javlinský to hodnotil ako «policajný režim»⁵...

¹ Literatúra — to je tá istá história, občianska výchova a psychológia ľudí, vyjadrená v umeleckých stvárneniach a námetočoch.

² Prevzaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: <http://www.nauka.ru/20031203/media/4549139.html>

³ Tu sa „grif“ chápe ako oprávnenie mať v knihe vytlačenú vetu s odporúčením ministerstva. – pozn. prekl.

⁴ Prevzaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: <http://www.ntv.ru/novosti/33722/>

⁵ Kedysi dávno v jednom televíznom vysielaní sa G.A.Javlinskij vyjadril v takom zmysle: „**Pokiaľ chcem, aby v spoločnosti vládla demokracia, tak u mňa v aparáte musí vládnuť diktatúra**“, — podľa nášho názoru, v tomto výroku má G.A.Javlinskij pravdu; a výrok by bol ešte pravdivejším, ak by ho spresnil: «že v aparáte musí vládnuť predovšetkým DIKTATÚRA SVEDOMIA». Čo sa týka V.V.Putina, tak práve toto sa aj snaží presadiť.

Podľa toho ako nás — všetkých „rusov“ — učí rádio „Sloboda“ už mnoho rokov, tak «demokracia, to sú najmä procedúry a zákony».

Demokratické procedúry v Rusku pod vedením V.V.Putina sa uskutočňujú tak, ako si to žiadajú zákony a etika účastníkov týchto procedúr. A dospeli sme dokonca až k iniciácii zákonného prenasledovania ich narúšateľov: iniciovanie trestného stíhania za falšovanie podpisových hárkov na zaradenie medzi kandidátov na prezidenta (vo voľbách 2004) bývalého predsedu Najvyššej Rady RSFSR a hovorcu Štátnej dумы 1. zhromaždenia I.P.Rybkinu — to je reálny prínos ochrany demokratických procedúr. Pritom V.V.Putin takmer vo všetkých svojich vystúpeniach vysvetľuje dôležitosť zákonov pre život a rozvoj spoločnosti a trvá na nevyhnutnosti zabezpečiť, aby zákony boli v praxi účinné a jednoznačne chápané, čo by sa stalo aj základom pre ich rešpektovanie a dodržiavanie nimi vyžadovaných noriem jak vládou, tak aj občanmi. No všetka tlač sa tvári tak, že nič podobné z úst prezidenta nepočuje.

Avšak pokiaľ oponenti V.V.Putina (vrátane G.A.Javlinského) majú na mysli *skutočnú demokraciu*, nielen procedúry a zákony (a možno mysleli nejaké iné zákony?!), tak prečo títo istí oponenti už v priebehu mnohých rokov nedokážu

...Je prekvapivé, že učebnica, ktorá získala grif od ministerstva s týmito citátmi v júni roku 2001 a vydávala sa dva roky, sa náhle stala tak neprijateľnou¹. Čiže, očividne sa niečo stalo, no nie s učebnicou, ale v krajine a s ministrom...».

Pritom autor prízvukuje, že učebnica získala stanovisko Expertnej rady. Dolucký je odhodlaný v najbližšom čase sa kvôli tomu obrátiť na Komisiu národného vzdelávania Štátnej dумы RF. Informuje o tom NTV».

Prešiel mesiac a pol, a stránka «inoSMI.RU» 14. januára 2004 opublikovala preklad článku z britských novín “The Guardian” „Putin, rozhorčený inzultáciou v učebnici histórie“ s podtitulkom „Kremeľ sa postaral vybaviť revíziu učebníc, ako želanie národa“. Uvedieme tento článok celý².

«Moskva, 14. Január 2004. Knihy o histórii budú možno prepísané ešte raz. Prezident Vladimír Putin dal príkaz zrevidovať všetky učebnice histórie, potom čo vyšlo najavo, že v jednej spornej učebnici sa žiakom navrhuje posúdiť otázku, či náhodou nie je diktátorom, ktorý riadi policajný štát.

Ruský prezident napísal list prezidentovi Ruskej Akadémie Vied so žiadosťou vykonať do 1. februára revíziu učebníc histórie, ktoré sa používajú v celom Rusku. Zámienkou k tomuto listu, datovaného minulým mesiacom, sa stala odpoveď na sťažnosti veteránov druhej svetovej vojny. Jednako, z neoficiálnych rozhovorov vyšlo najavo, že kremeľských úradníkov rozhorčila konkrétna učebnica „Vlastenecká história 20. storočia“, v ktorom je dotknutá téma autoritárnej administrácie bývalého zamestnanca KGB.

Kremeľ sa postaral vybaviť revíziu učebníc, ako želanie národa. Podľa svedectva novín „Kommersant“, pán Putin vo svojom liste píše: „Zdieľam pocity a názory veteránov Veľkej Vlasteneckej vojny. Nariadujem v čo najkratšom čase pozvať vedcov a historikov na posúdenie situácie s učebnicami histórie pre stredné školy. Výsledky práce treba oznámiť k 1. februáru“.

Učebnica „Vlastenecká história 20. storočia“ bola zakázaná v školách v novembri nariadením Ministerstva vzdelávania. Okolo 20 000 exemplárov tejto učebnice čítali 16-17 roční žiaci – vnímaví budúci voliči.

Kniha bola napísaná učiteľom histórie Igorom Doluckým a rozoberá vzostup k moci pána Putina. Kniha žiada učiacich sa „vyvrátiť alebo dosvedčiť“ vyjadrenie žurnalistu Jurija Burtina ohľadom „osobnej moci Putina a autoritárnej diktatúry“.

Na konci článku zmienený — «vzostup k moci pána Putina» — nemôže byť hlavným obsahom učebnice „Vlastenecká história 20. storočia“ už len preto, že je to iba jedna z epizód mnohotisícročnej histórie Ruska; tým skôr nie konečný cieľ (nehovoriac už o tom, že predstavovať celú históriu Ruska v 20. storočí ako prípravu na príchod k moci V.V.Putina v roku 2000 — je tiež hlúposť). A toto — nie je chybou prekladu z angličtiny: „The Guardian“ skrátka drzo klame a motá hlavy svojim čitateľom³, tým že prezentuje vec takýmto spôsobom a podáva tak absurdné informácie o charaktere historického vzdelávania v Rusku.

A pre nespokojnosť s budúcimi zmenami charakteru prednášania historicko-sociologických disciplín v ruských školách majú sily, ktorým posluhuje „The Guardian“ aj svoje dôvody. Článok na

zrozumiteľne vysvetliť, čo konkrétne vytvára spolu s procedúrami a zákonmi demokraciu, a čím sa tieto — mimoprocedúrne a mimozákonné — komponenty skutočnej demokracie zabezpečujú v živote spoločnosti?

— Naše odpovede na tieto otázky poskytneme v nasledujúcich kapitolách tejto knihy.

¹ O tom ako sa to zbehlo, sa podarilo v internete nájsť **dve verzie**:

Prvá — novému vydaniu učebnice experti prisvojili odporúčací grif bez toho, aby si prečítali samotné nové vydanie a iba predžili účinnosť grifu predchádzajúceho vydania;

Druhá — v tej novej verzii, ktorú si experti Ministerstva vzdelávania predsa len prečítali, citát od Burtina a Javlinského nebol, a neboli tam ani spomenuté otázky. Všetko to bolo do textu doplnené až po získaní odporúčacieho grifu pre nové vydanie.

² Prevzaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: <http://inosmi.ru/inrussia/20040114/204478.html>

³ O tom, že skutočne nejde o chybný preklad z angličtiny sa možno presvedčiť pri pohľade na originál článku: “The book was written by a history teacher, Igor Dolutsky, and addresses Mr Putin's rise to power”

<http://www.theguardian.com/world/2004/jan/14/books.russia>

stránke «Revkom.com»¹ vrhá na nich svetlo. Ukazuje sa, že pri návšteve Ruskej štátnej bibliotéky (v minulosti Bibliotéka V.I.Lenina) toho istého 27. novembra 2003 pri debata so vzdelanými historikmi *V.V.Putin ako hlava štátu* vyslovil určité požiadavky na učebnice histórie:

«Moderné učebnice pre školy a univerzity sa nesmú stať priestorom pre nový politický a ideologický boj, — oznámil prezident, — v týchto učebniciach musia byť prezentované historické fakty, musia pestovať pocit hrdosti k svojej histórii, k svojej krajine».

„Svojho času, — pokračoval Putin v hodine dialektiky² — historici kládli dôraz na negatíva, pretože vtedy bolo úlohou rozbiť predchádzajúci systém; teraz máme inú, tvorivú úlohu. Pri tom je treba odstrániť šupku aj penu, ktoré sa za tie roky nazbierali“³.

T.j. boli časy, napríklad začiatkom 90-tych rokov, keď knihy Doluckého boli potrebné na rozvracanie, ale teraz už nie, teraz je potrebná iná história».

Aj znepokojenie „The Guardian-u“ priamym nariadením hlavy ruského štátu: *zmeniť charakter prednášania histórie v školách a univerzitách*, možno pochopiť: na Západe majú pocit, že v ruskej politike sa úlohy menia nie len následkom ich «automatickej» kontinuity v prirodzenom chode času; ale úlohy sa menia okrem iného aj preto, lebo *v Rusku získavajú moc aj iní organizátori úloh — nelegitímni z uhla pohľadu pohlavárov Západu*. Jednako, pre „The Guardian“ je nemožné verejne posudzovať samotnú podstatu jak čisto ruských úloh, tak aj úloh vštepených do ruskej politiky zo Západu, pretože pre pohlavárov Západu by to bolo samoodhaľujúcim.

Alebo je možné, že skutočne majú obrancovia I.Doluckého a jeho učebnice pravdu? O to viac, ak spomedzi školských pedagógov, — profesionálov vo vyučovaní histórie, — sa rozliehajú takéto názory:

«Učítelia si myslia, že táto učebnica je dobrá a nevšedná. Učebnica *„Vlastenecká história 20. storočia“* od Doluckého, ktorej, podľa slov jej autora, plánuje ministerstvo vzdelávania odobrať grif svojho odporúčenia, — *„je jednou z dobrých kníh“*, povedala vo vysielaní rádia „Echo Moskva“ učiteľka histórie z moskovskej školy № 1619 Galina Semšova. *„Učebnica je dobrá, pracovala som s ňou už dávno, ešte keď len začala vychádzať v malých brožúrkach, — vyjasnila učiteľka. — Mne sa páči jej prístup, dokumenty, je nevšedná“*. Jednako, hoci táto učebnica bola odporúčaná ministerstvom vzdelávania RF, *„k nášmu veľkému poľutovaniu, v školách tejto učebnice nebolo“*, zdôraznila Semšova. Podľa jej slov, učebnica sa používala len v tých prípadoch, ak si ju žiaci zadovážili na svoje náklady, alebo učítelia ako metodickú pomôcku. *„Do dnešného dňa niet v školách Moskvy ani jednej učebnice na tému vlasteneckej histórie 20. storočia pre 11. ročník“*, — povedala Semšova. *„Zaujímame sa o staré učebnice, vydané nanovo v 1993-94 rokoch“*, — poznamenala. *„Učebnice „Rusko a svet“ máme dvojmo, ale história Ruska v 20. storočí chýba“*, — dodala učiteľka. Zaslúžilý učiteľ RF Jevgenij Jamburg: *Snaha vrátiť sa k jednotnej učebnici histórie desí. „Dať grif ministerstva alebo nedať, to je dosť seriózny nástroj riadenia“*, — domnieva sa riaditeľ školy-lycea číslo 109, zaslúžilý učiteľ RF Jevgenij Jamburg. — *„Učebnice možno používať aj bez grifu, no grif je pre väčšinu riadiacich pracovníkov v Rusku formou odobrenia na používanie a sňatím vlastnej zodpovednosti“* Jamburg považuje učebnicu Doluckého za *„dosť dobrú“*. *„Je veľmi autorská, s osobným postojom autora, — uviedol. — A to nie je zlé, pretože ak je učebnica zbavená osobitosti, deťom sa horšie číta“*. Okrem toho, podľa názoru učiteľa, *„učebnica je napísaná autorom, ktorý vyznáva princípy demokracie, a to je vážne“*. *„Samozrejme, učebnica Doluckého nie je bez chýb“*, — povedal vo vysielaní «Echo Moskvy» Jamburg. —

¹ Prezaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: <http://www.revkom.com/lenta/03112702.htm>

² V podstate správna poznámka od «Revkom-u».

O tom, čo je to dialektika a ako ju používať v živote, viď prácu VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

³ Citovaný text bol nami označený kurzívou. Ostatné články, zasvätené tejto téme, ktoré sa nám podarilo nájsť na internete, tento názor V.V.Putina neuvádzajú a nekomentujú, pretože by to bránilo ich autorom vytvárať a exploatovať mýtus o tom, že nespokojnosť administrácie prezidenta RF s citáťmi od Burtina a Javlinského a ich otázkou je pravdivá a jediná príčina odňatia odporúčacieho grifu z učebnice I.Doluckého.

„No ukážte mi aspoň jednu takú učebnicu, a ak si zvolím taký cieľ, potom ako pedagóg a historik, môžem rozdrviť ľubovoľnú učebnicu“¹.

„Snaha vrátiť sa k jednotnej učebnici histórie desí“, — povedal učiteľ. „Už sme tu raz mali jednotnú učebnicu — „Krátky kurz VKS(b)“, ktorým sa pri Stalinovi zaoberali všetci“, — podotkol Jamburg. Podľa jeho názoru, „učebnica histórie vždy vyostreje ideologické spory“, preto je výhodnejšie, „ak existuje niekoľko rôznych učebníc histórie, a učiteľ i dieťa si majú právo vybrať“. Podľa Jamburgových slov, „nejde len o učebnicu, v skutočnosti ani jeden autor so štipkou sebaúcty v podmienkach, aké sú dnes, učebnicu písať nebude“. Objasnil, že „už niekoľko rokov je vyučovanie histórie prevedené na koncentrickú osnovu — to znamená, že deti od 5. po 9. triedu musia prebrať celú históriu, a v 10. a 11. triede bude už len prehĺbenie“. Podľa slov Jamburga, „je to nereálne, preto tie učebnice sú veľmi odľahčené a učitelia sú postavení do situácie, že naučiť kurz histórie seriózne a systematicky nie je možné“. „Ak sa úlohe zadajú nesprávne podmienky, tak nech by sa autori snažili akokoľvek, dobrý produkt sa podariť nemôže“, — dodal na záver» (publikácia V.Tulupova na Fóre „Kultúra“ Uralskej televíznej služby, téma „Tak to treba“²).

V každom prípade sú aj názory opačného typu:

«V roku 1994 bola vydavateľstvom „Mnemosyne“ vydaná učebnica „Vlastenecká história. XX storočie“ v náklade 200 tisíc exemplárov. Autorom učebnice bol pán Igor Ivanovič Doluckij. Poznávacia črta jeho „Vlasteneckej histórie“ je štýl jeho písania, zhodný so štýlom nemalo známeho televízneho moderátora Dorenko. Ten iba očierňoval Lužkova, Primakova a ďalších³, no a pán Doluckij pre zmenu očierňuje Nikolaja II., rodinu Romanovcov a ruský národ. Celá „učebnica“ je nasiaknutá zarytou nenávisťou k Rusku, k jeho histórii. Uvediem niekoľko charakteristických úryvkov.

V jednej z kapitol autor skúma otázku, či Rusko bolo koloniálnym impériom, či malo kolónie, alebo to boli iba jeho pohraničné periférie. On píše: «*prvým typom periférií sú územia zachvátené Ruskom: Kazachstan, Stredná Ázia, Kaukaz a Zakaukazsko, časť Sibíri, Ďaleký Východ*». Tu autor očividne zavádza. Otázka znie: komu boli tieto územia zachvátené? ...áno, nikomu! Je to len propagandistická finta. V tom je aj celý problém, pretože žiadne zachvátenie nebolo. Spomeňte si aspoň na Georgievský traktát z roku 1783 o vstupe Gruzínska do zostavy Ruska.

Ale to je len omrvinka. Autor ďalej analyzuje, ako sa národu v impériu žilo. Píše o židovských pogromoch r. 1905, o povstaniach chivských Turkménov r. 1913, o tom, ako «*počas Stolipinovej reformy boli kolonizované obrovské územia Kazachstanu a Strednej Ázie*» a ako počas tejto „kolonizácie“ bolo miestnemu obyvateľstvu odobratých 30 mil. desiatin⁴ zeme. A ďalej je tu veľmi príznačný citát: «*A tá najhlavnejšia otázka: možno tvrdiť, že Rusko bolo väzením národov? Neponáhľaj sa s odpoveďou... (výzva k žiakovi. — M.S.), ale zváž, že tými najviac skúšanými národmi v impériu boli Židia, Arméni, Poliáci*». Toto má byť školská učebnica? Nie, nie je to učebnica, to je moderná goebbelovská propaganda!

Jednako, to ešte nie je všetka špina, ktorou obdaroval pán Doluckij žiakov. Citát: «*ale pravé vyčistenie šovinizmu veľkorusov-reakcionárov je spojené s honom na židov. Noviny „Ruská vlajka“ žiadala: «Židov treba umelo postaviť do takých podmienok, aby postupne vymierali*». A nasleduje otázka k žiakovi: «*možno vieš, že s podobnými výrokmi vystupujú aj v našej dobe „ruské patriotické organizácie“, vrátane združenia*

¹ Toto je presne ten prípad, keď sa učiteľ histórie (nezamýšľajúc sa) preriekne o tom, že všetky dnešné školské učebnice histórie sú nepravdivé. A keďže on pozná históriu v plňšom objeme faktov, než je v učebnici, dokáže roznieť hociktorú z nich, t.j. ukázať jej neadekvátnosť voči reálne odohranej histórii ako takej.

² Prezaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: http://tau.ur.ru/forum/forum_posts.asp?TID=205&PN=1&get=last

³ Citovaná publikácia je z roku 2000, keď Sergej Dorenko bol jedným z najznámejších moderátorov a odpracúvajúc si svoju „mzdu“ u oligarchu a politického intrigána B.A.Berezovského, hanobil všetkých tých, s ktorými B.A.Berezovský nebol spokojný.

⁴ Stará ruská miera (cca. 1,0925 hektára), používaná ešte pred zavedením metrického systému. Samotných desiatin bolo viacero druhov. — pozn. prekl.

„Pamät“. Čo si myslíš, možno takýto postoj považovať za patriotický? Prečo tak nenávideli a nenávidia židov v našej krajine?». A toto je potrebné okomentovať. Po prvé, zaváňa to tu podnecovaním k etnickej nenávisti, nie len proti židom, ale aj proti Rusom. Po druhé, prišiel som k záveru, že autora vôbec nezaujímá názor žiaka. On naopak, nanucuje mu svoj názor a žiakovi zostáva už len súhlasiť. — Čo je z pedagogického uhla pohľadu neprípustné. Autor pripisuje ruskému národu tie vlastnosti, ktoré nikdy nemal. Rusi nikdy neboli šovinisticky naladení, Rusi nikdy nevyzývali k likvidácii toho či onoho národa.

A to ešte nie je všetko. O Nikolajovi II a rodine Romanovcov píše autor nasledovné: *«Nikoho, okrem seba, svojej ženy a detí, imperátor Nikolaj Alexandrovič nemiloval. Čo už, sú aj horšie veci: ak tyran výlučne z lásky k sebe, zabúda na všetko a všetkých, to je ale skôr klinický prípad. Nikoho imperátor neľutoval, nikoho si nevážil... Jediná výnimka z tohto pravidla platila pre Rasputina... V cárskych rodinách vždy panovala mystická atmosféra. Čarodejníci, bosoráci, veštkyne, pútnik Antonij, Matrjona-bosá boli obľúbenými imperátorky. Teraz k Rasputinovi. Nuž, tento „starec“ diskreditoval monarchiu, šířili sa klebety o cárovnej a Rasputinovi»*. A to je čo? Vari toto môže vychovávať k patriotizmu? Skôr naopak. Takto písať o cárskych mučeníkoch, ku ktorým sa modlia tisíce veriacich, — to je, mierne povedané, rúhanie a pľuvanec do tváre pravoslávnych ľudí. Čo si myslíte, ako by pochodil pán Doluckij, ak by táto „učebnica“ vyšla v roku 1937? Odpoveď je zrejmalá. Možno sa učiť z takejto „učebnice“? Odpoveď je tiež zrejmalá.

Samotné vydanie tejto knihy nie je prekvapivé. Po prvé, bola vydaná za peniaze a pri podpore nemalo známeho amerického magnáta Sorosa. Po druhé, mali sme zástupcu ministra vzdelávania: pána Asmolova. A tento oznámil svojim anjelsky znejúcim hláskom, že treba zmeniť mentalitu ruského národa. To je teda sila, na zástupcu ministra! A tak aj menil mentalitu spoločne s pánom Doluckým, pod vedením pána Sorosa.

A tu vzniká otázka: a čo je občanovi USA p. Sorosovi do ruského vzdelávania? A to, že Rusko v 21. storočí zostane najbohatšou zásobárňou prírodných surovín a energonosičov. No v USA, bez ohľadu na to, že väčšina nálezísk ropy, plynu, železnej rudy je zakonzervovaných, zásoby nerastného bohatstva sa stenčujú a za niekoľko rokov tam môže nastúpiť energetický hlad. Preto už 15 rokov sa vedie s Ruskom tichá vojna, s cieľom urobiť z nej surovinový doplnok pre USA. Táto vojna sa ale nevedie prostredníctvom barbarského bombardovania a otvorenej genocídy, ako to bolo v Juhoslávii, ale cestou ideologických diverzií, v realizácii ktorých hlavnú úlohu hrá p. Soros. Podstata týchto diverzií spočíva v tom, že počnúc školou, ruskému národu «premývajú mozog», robia z neho biorobota. Aby v budúcnosti nenamietal voči tomu, ak sa Rusko fakticky stane surovinovým doplnkom USA, právne — ich kolóniou a on sám — otrockou pracovnou silou, krmíaci sa trávou a pracujúci 22 hodín denne. Súhlasíte, že to je veľmi podobné na Hitlerov plán ovládnutia celého sveta. A najhoršie je to, že takéto plány existujú, sú vypracované CIA a Štátnym oddelením USA a už sa realizujú. Ináč by nebolo ani Sorosa, ani Asmolova, ani Doluckého učebnice.

Na základe vyššie povedaného možno urobiť záver, že degradácia ruského vzdelávania v školách je procesom, ktorý nie je spôsobený vnútornými príčinami, ako: nedostatok prostriedkov, nízke zárobky obyvateľstva, absencia národnej idey. Tento proces je výsledkom premysleného pôsobenia síl, nepriateľských voči Rusku.

Za účelom neutralizácie následkov degradácie školského vzdelávania, ktoré sa objavujú už za 10 rokov, treba uskutočniť jeho reformu. Je treba patriotické vzdelávanie v školách, ktorého hlavný princíp musí spočívať v tom, že ruský štát je založený na bratskej svornosti ruských ľudí, na ich vernosti Bohu, Vlasti, štátnej moci a zákonu. Potrebná je aj duchovná výchova v škole, založená na pravoslávnych tradíciách. Ak sa toto v najbližšej dobe nezrealizuje, potom existencia Ruska ako nezávislého štátu zostane sporná, v Rusku nezostane ani jeden patriot, ktorý by sa nezištne postavil na ochranu Vlasti» (M.V.Sinicyn. „Školské vzdelávanie očami staršieho žiaka“ článok v internetovej verzii časopisu „Ruský domov“, № 9, r. 2000¹).

¹ Prezaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: <http://www.rd.rusk.ru/00/rd9/index.htm>

T.j. nespokojnosť s učebnicou histórie I.Doluckého bola vyjadrená tri roky (teda dosť dlho) predtým, než na túto učebnicu uprela pozornosť administratíva prezidenta, a samotná nespokojnosť nevychádzala zo štátneho aparátu, ale z ruského národa, hoci v uvedených výčitkách k učebnici sa prejavil názor zďaleka nie celého národa.

Napriek tomu, v roku 2000 „nezavislé“ média Ruska a zahraničia neuznali za potrebné vytriahnuť na svetlo tento fakt a otvoriť diskusiu na tému: v čom je zlá a v čom je dobrá učebnica Doluckého; treba ju ponechať ako odporúčanú učebnicu v školách, alebo treba jej nielen odobrať odporúčací grif, ale aj zakázať vyučovanie histórie vo všetkých školách Ruska na jej osnove?¹. Príčina toho spočíva v tom, že z uhla pohľadu pohľadárov Médii je učebnica dobrá práve preto, lebo zasieva do psychiky jednotkárov, — ambiciózných a karieristov, — rozvrat a opovrhnutie k ich Vlasti, a všetkých ostatných, — tých, ktorí názory autorov učebnice neprijímajú, — odsudzuje k horšiemu vzdelaniu a štvorkám.

No akonáhle štátnosť odporučila vede naštudovať si, čo píše v učebniciach histórie a ako to korešponduje s reálnou minulosťou dejín, — začala narastať hystéria na tému: „*V Rusku sa dostal k moci tyran, ktorý chce zostať nedotknutý kritikou, a preto potláča osobnosť výrazného svojrázneho učiteľa s demokratickými názormi, autora veľmi dobrej učebnice, bez ktorej deti nikdy nespoznajú pravú históriu*“.

Inými slovami, uvedené úryvky z rôznych článkov ukazujú, že história (ako prúd udalostí, odohrávajúcich sa v minulosti) je pre nás všetkých spoločná, jedna jediná. No a subjektívnosť predstáv o tomto prúde udalostí, o príčinnno-následkových súvislostiach v ňom, o prejavoch vôle a slaboštvu tzv. «historických osobností» a tzv. «jednoduchých ľudí» v ňom, — je javom početným, opisovaným štatistikou. A samotná štatistika subjektívizmu predstavuje historický fakt v každej epoche a jej zmena je sama osebe jedným z procesov v prúde rozvoja kultúry a psychiky ľudí.

V tejto štatistike sa vyskytuje — aj korporatívny subjektívizmus štátnej moci, na pozadí ktorej vystupuje osobný subjektívizmus hlavy štátu; — aj korporatívny subjektívizmus politicky aktívnych a politicky pasívnych opozícií k vládnuceму režimu; — aj korporatívny subjektívizmus dvoch najmocnejších mafii, fungujúcich pod heslom «Neviem» a «Čo si ráčite?»²; a až na pozadí týchto mafiózne-korporatívnych štatistik vystupuje personálny subjektívizmus každého člena spoločnosti, vrátane hlavy štátu (v danom prípade V.V.Putina), autorov učebníc (vrátane I.I.Doluckého) a všetkých ostatných, ktorí sa púšťajú do posudzovania histórie a jej opisov v učebniciach a ďalšej historickej literatúre.

A tak možno bez toho, aby si to sami priali, ochrancovia aj kritici I.Doluckého a jeho učebnice či už v Rusku alebo zahraničí ukázali, že historická veda a vzdelanie historicko-sociologického charakteru v dnešnej globálnej civilizácii posluhujú politike a vyjadrujú subjektívne záujmy rôznych politicky aktívnych síl. Inými slovami:

História v našej modernej spoločnosti nie je ani natoľko vedou, študujúcou globálny historický proces a regionálne dejiny ako objektívny jav, ako skôr do seba uzavretým triednym a korporatívnym umením interpretácie historických faktov s cieľom navedenia historikmi klamanej spoločnosti na kurz tej či onej politiky.

A teda:

Aby sme sa nestali rukojemníkmi, a tým skôr nie obeťami majstrov tohto umenia, musíme sami ovládať toto umenie tak, aby sme vedeli samostatne interpretovať pozorované fakty, texty, ústne podanie, artefakty a slobodne robili pre seba prijateľnú politiku.

¹ Všimnite si ten rozdiel: zákaz vyučovania na jej osnove nie je príkazom o jej odstránení z knižníc, zničení všetkých odhalených exemplárov a izolácií jej majiteľov zo spoločnosti.

² Autor tu pravdepodobne mal na mysli dve úrovne štátnych úradníkov:

«Neviem» - "korporatívna mafia" nižších úradníkov štátneho aparátu, ktorí z pozície svojej funkcie nemajú vlastný názor a iniciatívu, a iba plnia pokyny zhora.

«Čo si ráčite?» - vyšší a stredný manažment štátnej správy, ktorý je vždy pripravený vytvoriť si "svoj" názor podľa požiadaviek vrchnosti (kade vietor, tade plášť), alebo kvôli vlastnej výhode. T.j. obsluhuje vládnucu "elitu" alebo toho, koho za ňu považuje. — pozn. levonet kolektívu.

Práve táto schopnosť umožňuje prekonať hojnosť rôznorodého v spoločnosti pestovaného subjektivismu, zďaleka nie vždy zlučiteľného navzájom, a tak či onak pracujúceho na vzájomne sa vylučujúce politické scenáre a ciele (vlastné pre každý scenár).

A to všetko nás privádza k otázke, ktorú sme vložili do titulku nasledujúcej kapitoly.

6.3. Akou musí byť «objektívna» učebnica histórie?

6.3.1. Hľadanie kritérií objektívnosti

Na otázku: „Akou musí byť «objektívna» učebnica histórie?“ — mnohí ľudia, bez zamyslenia sa nad podstatou veci, dávajú odpoveď v zmysle:

- historik musí v učebnici histórie uviesť objektívne fakty,
- a samotný svoj kladný či záporný vzťah k týmto faktom už nesmie nanucovať, pretože práve v postoji k faktom sa prejavuje subjektívna a korporatívna «ideologizácia» historickej vedy.

A pokiaľ učebnica týmto požiadavkám vyhovuje, potom následne sa stáva «objektívnou» učebnicou histórie.

Jednako, pri takomto type odpovedí ľudia padajú do pasce subjektivismu historika, ktorý im predkladá akoby práve takúto objektívnu učebnicu. A takáto učebnica môže byť nielen subjektívnou, ale aj hlboko a «majstrovsky» ideologizovanou, hoci táto ideologizovanosť sa nevnucuje tvrdo a v odkrytej forme. Ide o to, že subjektivismus v celej historickej literatúre nutne pramení z toho, že historik nemá možnosť v učebnici uviesť *všetky historické fakty bez výnimky*, a každý z nich opísať do najmenších detailov — tým skôr vo vzájomných súvislostiach s ostatnými faktami. Historik takto sám na základe svojho subjektivismu (jak svojvoľne, tak aj mimovoľne) vyberá z celého množstva jemu známych faktov (a sú tu ešte aj neznáme jak preňho, tak aj pre vedu) práve tie fakty, ktoré zmieni vo svojej učebnici, kde ich opíše s detailnosťou podľa vlastného uváženia a spojí ich s ďalšími (ním) uvedenými faktami; a presne takto isto na základe svojho subjektivismu vyberá aj tie fakty, ktoré spomínať nebude.

Aby sme ukázali k čomu to vedie, obrátíme sa ku konkrétnym historickým faktom z nedávnej minulosti.

Je **VŠEOBECNE ZNÁME**, že 22. júna 1941 hitlerovské Nemecko zaútočilo na Sovietsky Zväz bez vyhlásenia vojny a jeho masívny útok bol pre pozemné vojská ZSSR nečakaným, tieto utrpeli katastrofálne straty, prišli o bojové zostavy a manévrovateľnosť zo strany vyšších štábov, následkom čoho prenechali nepriateľovi obrovské územia.

Je však **MÁLO ZNÁME**, že Vojensko-Morská flotila ZSSR, vrátane jej pozemných vojenských jednotiek, prijala tento istý útok v stave plnej bojovej pohotovosti.

A tak:

- kým autor učebnice histórie spomína iba prvý fakt, potom na tejto faktologickej osnove sa ďalej ľahko buduje mýtus o tom, akoby Hitler oklamal Stalina; akoby Stalin vojsku bránil pripraviť krajinu na odrazenie nevyhnutného napadnutia, o ktorom boli akože presvedčení všetci okrem neho; že jedine diktátor Stalin bol vinný za katastrofu leta 1941; že vo Veľkej Vlasteneckej vojne «zvítazil vojak a prostý národ» a Stalin iba bránil jeho víťazstvu, a nakoniec si pripísal všetku slávu a zásluhy a začal novú vlnu represíí proti víťazom¹ «atď. atď.»
- ak však autor učebnice spomína nie len to, že pozemné vojská neboli pripravené na odrazenie masového útoku nepriateľa, ale aj to, že na rozdiel od nich Vojensko-Morská flotila ZSSR prijala vojnu v plnej bojovej pohotovosti, potom spomenutie tohto — jedného jediného — historického faktu rozbíja kompletne celý mýtus o vine výlučne «diktátora» Stalina, postavený na množstve

¹ A to napriek tomu, že «národ» je gramaticky «hromadným podstatným menom», a Stalin je v danom prípade historicky reálnym konkrétnym koordinátorom tyla a frontu a bez tejto koordinácie by Víťazstvo nebolo možné. A ak sa pozrieme bližšie na túto koordináciu tyla a frontu, tak Stalin viedol nie gramaticky hromadný «národ», ale konkrétnych ľudí, ktorí boli časťou nie gramaticky hromadného, ale historicky reálneho národa ZSSR, skladajúceho sa z hrdinov, zradcov Vlasti, z rôznych typov váhavých a politicky nerozhodných obyvateľov-*konformistov*, pripravených byť podriadenými akejkoľvek moci.

faktov jak historicky reálnych , tak aj «akože faktov», ktoré vznikli na základe výmyslov, klebiet a fám.

A tento mýtus sa rúca preto, lebo jedna a tá istá vojna nemôže byť zároveň aj nečakanou (pre jednu časť ozbrojených síl: pozemné vojská), a pritom aj očakávanou (pre druhú časť ozbrojených síl toho istého štátu) v tak presne určenom čase, že pritom V-M Flotila dokázala uviesť svoje základne, lode a časti pozemných vojsk do plnej bojovej pohotovosti, a takto prijať útok. Ak by sa vojna skutočne začala nečakane a náhle, potom by sa v Sevastopole a ďalších námorných základniach VMF ZSSR, na ktoré boli nad ráno 22. júna 1941 vykonané letecké nálety, bolo odohralo niečo podobné tomu, čo sa stalo 7. decembra 1941 na hlavnej základni VMF USA v Tichom oceáne, na Pearl Harbore.¹

A táto historicky reálna okolnosť privedie každého premýšľajúceho človeka k myšlienke o tom, že Vojensko-Morská flotila bola pred začiatkom Veľkej Vlasteneckej vojny riadená lepšie, než pozemné vojská. A «diktátor» Stalin veleniu VMF nijako nebránil v príprave síl flotily k odrazeniu novej náhlej agresie². No a pozemné vojská boli riadené neprípustne zle z iných príčin, na ktoré Stalin dosah nemal. To vedie k myšlienke, že v pozemných vojskách sa vyskytovali:

- Profesionálna nekompetentnosť a neadekvátnosť vyššieho veliteľského zboru svojim pozíciám³.
- Zločinná nedbanlivosť vyššieho veliteľského zboru, následkom ktorej bolo nariadenie o príprave vojsk k odrazeniu náhleho masívneho útoku nepriateľa⁴ sabotované a náležite sa neplnilo;
- Krytie úradnými osobami chýb, nedbanlivostí a zneužívania moci⁵ zo strany podriadených, kde výzvy s podobnými narážkami a prosbami k nadriadeným vedúcim⁶ automaticky plodia komplot, ktorý v procese svojho rozvoja nadobúda charakter politického komplotu a zrady Vlasti. Vzhľadom na túto okolnosť boli *profesionálna nekompetentnosť, neadekvátnosť svojim funkciám a zločinná nedbanlivosť* k roku 1941 objektívnym maskovaním sprisahania zradcov Vlasti, ktoré nebolo v rokoch 1937 – 1938 úplne odhalené a zneškodnené⁷.

¹ Filmové stvárnenie toho, čo sa tam odohralo s loďami a letectvom, videla väčšina Rusov v rovnomennom americkom filme „Pearl Harbor“, ktorý bol premietaný v ruských kinách a potom ešte neraz vysielaný v televízii. Ako však bola organizovaná skaza (a nastrčenie flotily priamo pod útok samotnou administráciou USA: t.j. Pearl Harbor bol americký gambit: gambit je šachový termín, ktorý označuje obetovanie vlastnej figúrky či pešiaka s cieľom získania budúcich výhod nad súperom) flotily USA v Pearl Harbore, to je už samostatná otázka, ktorá zostala mimo námet filmu.

² Tu treba spomenúť, že v r. 1904 sa japonsko-ruská vojna začala práve náhlým napadnutím síl ruskej flotily v Port-Arture japonskou V-M Flotilou. Z tejto udalosti si námorníctvo Ruska a ZSSR prvej polovice 20. storočia urobilo určité závery do budúcnosti, no pozemné vojská — tie nie.

³ Napríklad aj u budúceho Maršala Sovietskeho Zväzu G.K.Žukova, ktorý k začiatku vojny a dostatočne dlhý čas predtým zaujímal pozíciu náčelníka Generálneho štábu. V atestáciách G.K.Žukova v predchádzajúcom období jeho služby (ako informujú niektoré publikácie) jeho náčelníci priamo napísali: «nemá rád štábnu prácu». Takže odporúčať kandidatúru človeka s takouto atestáciou na pozíciu náčelníka Generálneho štábu bolo možné len s tým zámerom, aby bolo možné manipulovať prácou Generálneho štábu pomimo neho. Pozícia náčelníka Generálneho štábu nie je pozíciou na prevýchovu mladého dôstojníka, ktorý sám ešte dobre nechápe svoje skryté vlohy (ak nejaké má). Ale tí istí kádroví pracovníci, ktorí G.K.Žukova pretláčali do Generálneho štábu, tým zároveň zatvorili cestu niekomu druhému, kto by si v predvojnovom období lepšie poradil s organizáciou práce tohto najdôležitejšieho orgánu Ozbrojených síl.

⁴ Na základe známej skúsenosti, ako fašistické Nemecko začínalo vojnu proti druhým krajinám, by bolo hlúposťou očakávať iný začiatok vojny proti ZSSR.

⁵ Tu treba rozlišovať medzi «prekročením právomoci» a «zneužitím moci», pretože zneužitia moci spôsobujú škodu uskutočňovaniu vládnej koncepcie riadenia; avšak prekročenie právomoci, ktoré prináša spoločnosti prospech, je vždy hodné vďačnosti. **Prekročenie právomoci v situáciách, ktoré si to vyžadujú je u nadriadených prostriedkom poistenia sa činní podriadených.** A preto prekročenie právomoci v situáciách, ktoré si to žiadajú nijako nemôže byť uzurpáciou moci.

⁶ Aby oni zatajili chyby, nedbanlivosti a zneužitia.

⁷ Analýza priebehu bojových udalostí ukazuje, že «nahrávanie» vedením ZSSR vo vojne Nemecku pokračovalo až takmer do roku 1943: zďaleka nie všetky neúspechy rokov 1942 — 43 boli výsledkom absencie bojových skúseností vojska a riadiacich zručností u vyššieho velenia. Vyskytovali sa aj «zvláštnosti», ktoré pre svoju realizáciu potrebovali úmysel a príslušnú cieľnú organizáciu akoby «dezorganizácie».

Avšak tieto predpoklady, ktoré možno reálne potvrdiť faktami¹, vzápätí tiež privádzajú k otázkam o povojnovej histórii ZSSR:

- Ak sa v krajine viac než pol storočie *po završení vojny našim víťazstvom*² stále kultivuje mýtus o tom, že začiatok vojny bol nečakaným napriek historickej realite, znamená to teda, že predvojnové sprisahanie zradcov Vlasti zvíťazilo a v r. 1991 práve ono priviedlo ZSSR k akoby nevyhnutnému krachu a rozpadu?

- Takže nočné mory „demokratizácie“ na území ZSSR v 1990-tych rokoch neboli výlučne výsledkom svojráznej degradácie ZSSR, ale obsahujú aj zvonka³ cielené organizovanú zotročujúcu zložku, podporovanú zradcami vo vnútri krajiny? Stalin teda nebol tyranom a paranoidným despotom?

- A bývalého Národného komisára VMF N.G.Kuznecova po vojne očierňovali⁴ cielené z pomsty za to, že v roku 1941 zničil plány sprisahancov a ich zákulisných pánov?

- Takže sprisahanie napokon nebolo anti-Stalinské (ako sa to pokúšajú predkladať mnohí), ale **antinárodné**, keďže vo výsledku tohto sprisahania zahynuli milióny sovietskych ľudí, ktorých sprisahanci zlomyselne nastražili pod útok v pohraničných bitkách r. 1941 v mene uskutočnenia cieľov svojich pánov?

No pokiaľ nevieme, že V-M Flotila ZSSR prijala vojnu v plnej bojovej pohotovosti, a pokiaľ nemáme obraznú predstavu o tom, čo je to riadenie štátu, vrátane riadenia Ozbrojených síl (a *takáto neznalosť je vlastná väčšine žiakov*), potom mýtus o nečakanom napadnutí ZSSR fašistickým Nemeckom výhradne vinou J.V.Stalina a L.P.Beriju sa zdá byť historicky hodnoverným. A v takom prípade človek nemá dôvod k tomu, aby si kládol všetky nami vyššie položené otázky a tiež ďalšie, ktoré sme v tomto texte nezadali. Taktiež nemá žiaden dôvod, aby hľadal odpovede na podobné otázky⁵.

Väčšina obyvateľstva má svoju predstavu o dejinách utvorenú na základe toho, čo sa píše v učebniciach. Práve preto je pre budovanie budúcnosti tak dôležité to, ako učebnice histórie interpretujú minulosť, a najmä *základné učebnice*, z ktorých sa učí drvivá väčšina ľudí.

¹ Pozri napr. A.B.Martirosjan „Sprisahanie maršalov. Britská rozviedka proti ZSSR“ (Moskva, «Veče», r.2003); J.I.Muchin „Vražda Stalina a Beriju“ (Moskva, «Krymský most-9D», «Fórum», r. 2002); V.Suvorov (V.B.Rezun) „Očista. Prečo Stalin stal hlavu svojej armáde“ (Moskva, «ACT», r. 1998).

² Či nielen našim, ale aj víťazstvom ešte niekoho nad nami?

³ A pri globálnom rozsahu preskúmania je to naozaj tak. V priebehu Gorbačovovej prestavby/perestrojky a následnej „demokratizácii“ Ruska a ostatných postsovietskych štátov bola takmer úplne zrealizovaná direktíva NSC USA 20/1 z 18.08.1948, nazvaná jej autormi „Naše ciele voči Rusku“. Úryvky z nej a z direktívy NSC-68 z 30.09.1950 budú uvedené v Prílohe 1 v súvislosti s knihou N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR“. Táto kniha bola viackrát vydaná v ZSSR v 1980-tych rokoch v rôznych vydaniach. Celkový náklad publikácií Direktívy NSC USA 20/1 z 18.08.1948 v rôznych sovietskych vydaniach tvoril okolo 20 miliónov exemplárov. Text tejto knihy (vydanie z r. 1983) v materiáloch Koncepcie Spoločenskej Bezpečnosti bol zaradený do Informačnej bázy VP ZSSR, širšej na kompaktných diskoch v rubrike „Ostatní autori“.

Rozumieme tomu tak, že I.I.Doluckij si na Direktívu NSC USA 20/1 z 18.08.1948 a Direktívu NSC-68 z 30.09.1950 už nepamätá, hoci by bolo užitočné zreprodukovať ich fragmenty, a následne žiakom položiť otázku:

“Popremýšľajte, aký dôkaz svedčí o tom, že tieto dokumenty administrácie USA, utajené niekoľko desaťročí, sú len obyčajnými „bezpečnými kusmi papiera“, ktoré nijako nesúvisia s krachom ZSSR, a nie sú politickými programami búrania ZSSR metódami psychologickéj vojny?”

A Direktíva NSC USA 20/1 z 18.08.1948 nie je žiadnym podvrhom od KGB napríklad už len preto, že ani v časoch ZSSR, ani neskôr americké rádiá „Hlas Ameriky“ a „Sloboda“ nikdy nespochybňovali pravosť textov opublikovaných N.N.Jakovlevom vo svojej knihe, a radšej dali prednosť mlčaniu o nich, nechávajú ich bez akýchkoľvek komentárov.

⁴ Maršal G.K.Žukov uspokojil svoju chorobnú ctižiadostivosť a unterovskú namyslenosť (zúčastňujúc sa v tomto očierňovaní) potom, čo Ministerstvo V-M Flotily bolo zrušené a N.G.Kuznecov sa stal jeho podriadeným.

⁵ A čo také píše «výrazná osobnosť» I.Doluckij o napadnutí ZSSR fašistickým Nemeckom 22. júna 1941?

— Hoci sme nečítali ani *nemáme v úmysle čítať učebnicu I.Doluckého*, sme ale presvedčený o tom, že autor je jedným z mnohých propagandistov mýtu o akoby nečakanom napadnutí ZSSR fašistickým Nemeckom Stalinovou vinou. Ak by sa I.Doluckij pustil do preskúmania príčin, následkom ktorých bol útok Nemecka pre pozemné vojská katastroficky nečakaným, a V-M Flotila prijala túto istú vojnu v plnej bojovej pohotovosti, tak Ministerstvo vzdelávania by v roku 2003 svoj odporúčací grif z jeho učebnice neodňalo jednoducho preto, lebo ono by mu ho v roku 2001 ani neudelilo; a ešte predtým by Soros a rusSionskí „demokratizátori“-sorosčatá vydanie takejto učebnice nezafinancovali.

Jednako ale, môže vyvstať otázka: *A kde je možné vyhľadať fakty, ktoré autori učebníc zamlčujú?* Odpoveď na ňu je jednoduchá: **Množstvo svedectiev je roztrúsených v memoárnej literatúre, domácej i zahraničnej.**

Ľudia žijú, čo-to robia, a potom píšu spomienky. A v tejto memoárnej literatúre, ktorá dáva oveľa širšiu a plnšiu predstavu o ich dobe, je obsiahnutých množstvo svedectiev o faktov, ktoré neboli do kurzov histórie a historických traktátov z rôznych príčin zaradené, a ktoré redaktori a cenzori (ak boli) zo spomienok nevyškrtli preto, lebo nedokázali pochopiť ich význam. T.j. treba viacej čítať, nie len získať na televízor hltajúc videofiltrát a nehrať sa počítačové túlačky-strieľačky alebo „futbal“ na obrazovke monitora. A aby sme dokázali prečítať viac a zvládať popritom množstvo iných vecí, treba si raz vyhradiť čas a osvojiť si rýchločítanie, aby sme vedeli čítať nielen po slovách (ako sa dnes učí v škole), ale tempom listovania strán knihy, čomu v škole neučia¹.

Takto vyššie uvedený príklad ukazuje, že «objektívnosť» učebnice histórie sa neprejavuje len vo faktoch, v ich množstve. A nie je dôležité či historik nespomína určité fakty na základe zlého úmyslu, uvedomujúc si, že by mohli zničiť ten historický mýtus, ktorý sám buduje, plniac tak objednávku tých-ktorých politických síl; alebo ich nespomína z iných príčin: z vlastnej nevedomosti (úzkého obzoru, neerudovanosti); následkom toho, že určité fakty sú držané v tajnosti štátom či mafióznymi korporáciami, prítomnými v spoločnosti; alebo preto, že historik sám nechápe historickú dôležitosť faktov, o ktorých vie, ale nezaraďuje ich do rozprávania, pretože nevidí ich vzájomné prepojenia s inými faktami jak oveľa skoršími, tak aj oveľa neskoršími.

A na druhej strane, príklad postoja k učebnici I.Doluckého odporcami jeho verzie histórie tiež ukazuje, že kritika (kohokoľvek) pohľadov na históriu ignorovaním alebo neprijatím akýchkoľvek oznamovaných informácií (*hoci aj sama osebe prináša uspokojenie samotnému kritikovi a jeho čitateľom*) nevykazuje spôsobilosť odhaliť neadekvátnosť neprijateľných pohľadov a zároveň aj ich zlomyseľnú lživosť².

Veď veci, ktoré sa v učebnici I.Doluckého nepáčili M.V.Sinicynovi, sa v dejinách Ruska odohrali: bolo aj rozdávanie pozemkov presťahovalcom, čo sa stalo príčinou búrenia sa miestneho obyvateľstva (chivských Turkménov); a v okolí cárskej rodiny sa motalo množstvo avanturistov, z ktorých niektorí sa uchádzali o rolu «kurátorov» ruskej politiky³.

A napríklad noviny „Ruská vlajka“ naozaj žiadali: «Židov treba umelo postaviť do takých podmienok, aby postupne vymierali», ako o tom informuje I.Doluckij. Avšak popierať tieto veci, ako aj mnohé iné fakty uvedené I.Doluckým v jeho učebnici by bolo hlúpe, dokonca aj napriek tomu, že I.Doluckij nedal vo svojej učebnici k nim presné bibliografické odkazy (číslo vydania novín, autor, názov článku, strana, knižnica, evidenčné číslo archívneho zväzku). Bolo by to hlúpe preto, lebo keď sa pozriete do polygrafickej produkcie Ruska z čias 1844 — 1917, tak v nej nájdete veľa podobných vecí. V každom prípade, spoločne s týmto nájdete aj množstvo iných svedectiev⁴, ktoré Vám

¹ Pedagogika hovorí o preťažnosti detí v škole, no namiesto toho, aby raz a navždy vyriešila tento problém zavedením do štandardov základného vzdelávania výučby rýchločítania v tempe listovania knihy, vedie nekonečné diskusie o reforme vzdelávania, prehodnotení programov povinného vzdelania smerom k ich skráteniu a primitivizácii.

A to nás stavia pred otázkou: robia to pedagógovia-reformátori všetko z nechápavosti a úzkého obzoru? alebo zo zlého úmyslu kvôli tomu, aby deti nielenže vychádzali zo škôl nevzdelané, neschopné samostatne premýšľať a nachádzať nevyhnutné pre život informácie, ale navyše aj s poškodeným zdravím vďaka hlúpej organizácii vyučovacieho procesu?

² Milosrdná lož neexistuje, pretože každá «milosrdná lož», zotrávajúca v pamäti ľudí, sa môže stať základom pre vypracovanie a prijatie škodlivého a chybného riešenia. Odkazy na «milosrdnú lož» sú pokusmi ospravedlniť tých, ktorí nedokážu vždy a primerane okolnostiam hovoriť pravdu; no okrem toho «milosrdná lož» môže byť jednou z podôb obyčajného cynizmu a pretvácky.

³ No medzi uchádzačmi o «kurátorov» boli nielen ruskí pomätenci a ruskí znachari (Rasputin, Badmajev), ale aj zahraniční zasvätení slobodomurári: mág [Papus](#), „doktor“ [Philippe](#) (Francúz z Lionu, šarlatán, vydávajúci sa za doktora. Jednu dobu bol dvorným lekárom imperátorky Alexandry Fjodorovny, ktorý však nedokázal rozoznať jej falošné tehotenstvo, čo aj znamenalo krach jeho kariéry), o ktorých sa I.Doluckij rozhodol vo svojej učebnici pomlčať.

⁴ Napríklad, v roku 1844 na príkaz Ministra vnútra impéria bola natlačená kniha Vladimíra Ivanoviča Dalja „Šetrenie o zabíjaní židmi kresťanských nemluvniat a používaní ich krvi“, ktorá sa opakovane vydávala od začiatku 20. storočia. Kniha je zasvätená oficiálnemu vyšetrovaniu tzv. „Veližského prípadu“, ktoré sa konalo v rokoch 1823 — 1835 (Veliž je názov mesta v Smolenskej oblasti na rieke Západná Dvina). A nikto nikdy preukázateľne nespochybnil hodnovernosť informácií v nej o konkrétnom «Veližskom prípade» a jeho vyšetrovaní. O existencii tejto knihy V.I.Dalja, milovníci citovania a karhania [černosotnenských](#) vydaní začiatku 20. storočia radšej jednoducho mlčia, a zdalo by sa, čo môže byť jednoduchšie, než ju preanalýzovať a vyvrátiť. Encyklopédie ale píšu niečo v tom zmysle, že «bez ohľadu na tlak

neumožnia súhlasiť s pozíciou I.Doluckého, a pridáte k záveru, že otázky ktoré predložil žiakom nezodpovedajú reálnym dejinným okolnostiam, o ktorých svedčí prieskum oveľa širšieho spektra ruských knižných publikácií a periodických vydaní tých rokov. To posledné Vás postaví pre otázku, kto je vlastne samotný I.Doluckij: nevzdelaný samolúby grafoman? alebo ostrieľaný cynický gauner? A tiež pred otázkou: kto a s akým cieľom využíva I.Doluckého? A prečo niektorí historici a učители «skalopevne stoja» za jeho učebnicou?

T.j. na vyvrátenie *lži, vytváratej na základe historicky hodnoverných faktov (!!!)*, treba do historickej koncepcie oponenta dopĺňovať iné fakty, ktorých zmienke sa on bráni buď z dôvodu svojho vlastného subjektivismu, alebo pretože sám vie, že tieto fakty roztrhajú na kusy ním tak starostlivo budovaný historický mýtus¹. Avšak po predložení na posúdenie iného historického faktu, s ktorým sú spojené otázky, rúcajúce tú či onú koncepciu historickej minulosti, sú jej prívrženci:

reakcionárskych kruhov boli obvinení uznaní nevinnými» (“Sovietsky encyklopedický slovník”, r. 1986, str. 202); hoci z napísaného V.I.Daljom v menovanej knihe vyplýva, že zbavenie viny obvinených a potrebanie niektorých svedkov, obvinených z falošného udania (o čom encyklopédie nepíšu) bolo výsledkom vydareného úplatku, a nie následkom neadekvátneho obvinenia alebo absencie trestného činu: chlapec existoval, nebol to žiadny vyfantazirovaný chlapec ale reálny, ktorého uniesli, skrývali niekoľko dní, a potom surovo zavraždili, odobraním krvi z živého dieťaťa; a skutok bol vykonaný nie dajakým osamelým maniakom, ale kolektívne, napriek tomu sa vinníkov rozhodli nenajst’.

Faktológia opisovaná V.I.Daljom je nasledovná (dátumy sú podľa juliánskeho kalendára):

«22. Apríla 1823 Fjodor Emeljanov – 3,5 ročný syn vojaka vo Veliži zmizol bez stopy. Bolo to v deň Svetlého Kristovho Zmŕtvychvstania. Mŕtve telo chlapca bolo nájdené cez Tomášov týždeň (Antipaschu) za mestom, v lese, v takom stave, že už nikto z obyvateľov nemohol viac pochybovať o pravdivosti vzniknutého podozrenia šíriaceho sa skrz nejakú vešticu, tichých chýrov o tom, že chlapec bol zversky umučený židmi. Po celom tele mal kožné odreniny, akoby kožu niečím silno trel; nechty boli ostrihané až po mäso; po celom tele množstvo nevelkých rán, akoby prebodnutých klincom; modrasté, krvou podliate nohy dokazovali že pod kolenami sa nachádzala pevná páska; nos aj pery sploštené tiež od pásky, ktorá dokonca zanechala tmavočervenú značku na zátylku, od uzlu; a nakoniec, na chlapcovi bolo vykonané židovské obrezanie. Všetko to nesporne dokazovalo, ako pod prísahou vypovedal lekár, že dieťa bolo umučené úmyselne a premyslene; podľa stavu vnútorností bolo vidno, že niekoľko dní bol bez jedla. Zločin bol navyše vykonaný na obnaženom dieťati, a telo bolo potom umyté a odeté; keďže na bielizni a odeve nebolo nijakej známky krvi. Podľa stôp a rýh v okolí miesta kde ležalo telo bolo vidno, že povoz alebo brička s dvojjáprahom zišla z cesty k tomu miestu a odtiaľ bolo telo odnesené pešo až k blatu. Podozrenie bolo rodičmi aj ostatnými ľuďmi vyriešené na židov, inú príčinu mučenickej smrti nevinného dieťaťa nikto nenašiel.

Medzitým vyšlo najavo, že vojačka Marja Terentjeva ešte predtým, než bolo telo nájdené, vyveštila a oznámila matke, že jej syn je vraj ešte nažive, sedí v pivnici u židov Berlinových a v noci bude umučený; to isté predpovedala aj 12 ročná dievčina Anna Jeremejevová, chorá, ktorá padala do tranzu a v národe bola známa tým, že predpovedá. U Berlinových bola v dome vykonaná prehliadka, no nič podozrivé sa nenašlo; pán domu oznámil, že v dome nemá pivnicu; ale našli sa až dve, hoci tento nález ničomu neposlúžil; prehliadku vykonávali kvartálny dozorca s [konšelom](#), ktorý po prvé bol žid, a po druhé blízky príbuzný Berlinových, u ktorého v dome bol chlapec schovaný počas prehliadky.

Šmerka Berlin bol kupcom, človekom pomerne zámožným, medzi židmi bol vážnym človekom a žil dobre; jeho svokra Mirka bola tiež pokladaná za bohatú a ich dom tvoril veľkú, zámožnú rodinu. Berlinovci dokonca vlastnili obývanú usadlosť *Krasnoe* a nevoľníkov, kúpených na meno újezdneho [čosi ako „okresného“] pokladníka Sušku. Najbližšími príbuznými Berlínovcov boli Aronsonovci a Cetlinovci a po nich ešte mnoho ďalších rodín vo Veliži, Vitebsku a ďalších susedných mestách.

Sedem žien vypovedalo pod prísahou, že ráno v ten deň, keď bolo nájdené telo, videli židovskú bričku s dvojjáprahom, uháňajúcu ozlomkrky po tej ceste, kde sa našlo telo a vracajúcu sa zakrátko naspäť do mesta; jedna svedkyňa pritom súhlasne potvrdila, že v bričke sedel Joseľ, Berlinov sluha, s iným židom. Berlinovci, ich sluha a kočiš tvrdili, že nikam nejazdil a že dokonca ani nemajú kovanej bričky; a vyšlo najavo, že Joseľ prichádzal k Berlinovi sám presne v tom čase na kovanej bričke, ktorá u Berlína aj stála vo dvore. No dvaja [konšeli](#), židia, vrátane samotného Cetlina, v snahe odvieť podozrenie, vtrhli s veľkou tlupou židov na dvor, kde zaparkoval prichádzajúci kňaz, začali merať šírku rozchodu kolies a tvrdiť, že to on prešiel chlapca, zatiaľ čo Orlik a ďalší židia začali šíriť chýry, že v skutočnosti chlapca niekto zrazil, alebo náhodne zastrelil brokami z pušky, z čoho mal ranky po celom tele, po čom ho odhodil, aby tak naviedol podozrenie na židov.

Vyšetrovatelia viac neodhalili, neobrátili pozornosť na nezvyčajne vážnu okolnosť; na predbežné vyhlásenie dvoch žien, Terentjevovej a Jeremejevovej, že chlapca držia u židov a dokonca konkrétne u Berlinových a že on čoskoro zahynie. Jedna z nich (Terentjevová) bola v samotnej Veliži, a druhá (Jeremejevová) v Sentjurach, čo je dvanásť [vierst](#) (cca 12,8km) od mesta. Táto tajomná predpoveď mala nevyhnutne poskytnúť kľúč celému šetreniu, pretože ona zjavne a nespochybniteľne dokazovala spojitosť oboch menovaných osôb k samotnej udalosti. Prípado bol odovzdaný veližskému (okresnému) súdu, ktorý 16. júna 1824 rozhodol: „pre nedostatok dôkazov zbaviť židov obvinenia vo vražde chlapca; avšak Hannu Cetlinovú a Joseľa ponechať v podozrení, a Šmerku Berlína s kumpánmi obviniť zo šírenia falošných chýrov

- Bud' vynútení sa od nej dištancovať, a niektorí z nich Vám čestne poďakujú za to, že ste ich oslobodili z moci falošných predstáv o dejinách,
- Alebo sú nútení «stratiť tvár» a vymýšľať si idiotské odpovede na podobné otázky.

Kým však prívrženci lživej koncepcie historickej minulosti majú pod svojou kontrolou systém vzdelávania a médií (ako je to v prípade ochrancov I.Doluckého) a zároveň aj masové umenie¹, tak môžu rozprúdiť kampaň zamlčovania pre nich neprijateľnej koncepcie minulosti a podnecovať propagandistickú kampaň na záchranu pre nich prijateľnej koncepcie, vysýpajúc na ľudí množstvo historicky hodnoverných faktov, *potvrdzujúcich ich verziu, avšak len za podmienky, že rovnako hodnoverné fakty, ktoré ich verziu rúcajú, ostanú starostlivo a cielene zamlčované a skrývané.*

o smrti chlapca, ktorý bol, pravdepodobne, zahubený židmi!“

Hlavný súd 22. novembra s týmto uznesením súhlasil, s dodatkom, že predsa len, nakoľko dieťa bolo *usmrtené očividne úmyselne*, treba sa snažiť vypátrať vinníkov. Gubernátor schválil rozhodnutie, a prípad bol ukončený.

V materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti je internetová verzia tejto knihy V.I.Dalja uvedená v Informačnej báze VP ZSSR, širenej na kompaktných diskoch. V priečinku „Ostatní autori“ zároveň „porovnajte“ s internetovou verzou knihy dvoch rabínov z USA (Dennis Prager a Josif Teluškin) „Osem otázok o judaizme pre inteligentného skeptika“.

Tiež analýza histórie smutne presláveného «prípady Beilisa» v roku 1911 (*o rituálnej vražde predstaviteľmi kyjevskej židovskej obce Andrijušu Juščinského, v ktorom porota súdu uznala nedôkaznosť obvinení, vznesených proti Beilisovi osobne*) vyvoláva viac otázok než dáva odpovedí.

¹ A rovnako ani lživý historický mýtus, šírený V.Rezunom-Suvorovom („Ladoborec“, „Deň «M»“ a ďalšie), nemožno vyvrátiť z faktologickej pozície (*v ZSSR i v dnešnom Rusku kultového*) historického mýtu o akoby nečakanom útoku fašistického Nemecka, pretože v základe každého z mýtov leží rozdielna faktologická báza.

¹ Akú úlohu rieši film o potápačoch „72 metrov“, ktorý mal premiéru 12. februára 2004 v Rusku, natočený Vladimírom Ivanovičom Chotinenko?

— Vzletným rozprávaním v umeleckých záberoch, na princípe analógie, presvedčiť čo možno najviac ľudí o tom, že ak bol predsa len prvotnou príčinou skazy „Kursk-a“ vonkajší výbuch, a nie vnútorný (ako to zreferovala Generálna prokuratúra), tak to nebol výbuch torpéda, ktoré po „Kursk-u“ vypustila jedna z ponoriek NATO (tajne vykonávajúca rozviedku v oblasti cvičenia), ale mína z čias Veľkej Vlasteneckej vojny.

Asociácie, spájajúce filmové zábery so skazou reálneho „Kursk-a“ sa vytvárajú skrze podobnosť (u filmu aj reálnej tragédie) minimálne dvoch okolností: po prvé, obe ponorky sa potápajú v priebehu cvičenia; po druhé, obe majú úlohu zasiahnuť torpédami veliteľskú loď fiktívneho nepriateľa, idúcu v zložení „orderu“ (*t.j. v bojovej alebo pochodovej zostave lodí*); po tretie, na palube je prítomný civilný špecialista. Na základe takéhoto súboru podobností (akoby náhodných) s reálnou záhubou „Kursk-a“ sa vytvára aj asociácia s vymyslenou príčinou záhuby ponorky z filmu: výbuch vynárajúcej sa míny z čias Veľkej Vlasteneckej vojny.

Ohľadom neadekvátnosti oficiálnej verzie záhuby „Kursk-a“ pozri (v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti) prácu „*Ruská spoločnosť a záhuba AP „Kursk“ 12. augusta 2000*“.

Takto sa V.I.Chotinenko pošpinil už druhý raz. V minulosti bol tvorcom „Moslima“. Tento film je nedobrý v tom, že neukazuje svetonázorové príčiny nezlučiteľnosti biblickej a koránickej kultúry, hoci to ukázať mal, čo by napomohlo skoršiemu ukončeniu mnohých dodnes horiacich a tlejúcich konfliktov na základe rozporov medzi biblickou a koránickou vieroukou.

Ak máme hovoriť o tom, aké skutočne aktuálne problémy v živote našej spoločnosti by mohol objasniť, no neobjasnil spomínaný film „72 metrov“ s jednou jedinou zmenou v scenári, tak dejiny poznajú *dve najčastejšie príčiny*, kvôli ktorým sa v mierových časoch ocitajú ponorky na dne mora so zatopenými kajutami:

- *Prvá – v ich projektoch sú dopustené konštrukčné chyby, lodenice a dodávateľské závody lodných zariadení dopúšťajú nepodarky pri stavbe a opravách ponoriek.* Niektorí boli pri práci na brehu nesvedomití a posádka lode platí za ich nesvedomitosť desiatkami životov. Vinníci sa potom vo väčšine prípadov ťažko hľadajú: Kto sú tí darebáci, čo pri stavbe „Kursk-a“ neodstránili záslepku zo snímača tlaku v kajute? Následkom ich nesvedomitosti, potom čo bola kajuta zatopená, sa nespustil systém automatického vypustenia signalizačnej havarijnej bóje, a tá tak zostala na svojom mieste v hornej palube. K momentu vyšetrovania boli príslušné archívy montážneho závodu už zničené, a samotní darebáci-fušeri svoju vinu nepriznali.
- *Druhá – chyby posádky alebo zlá organizácia služby na samotnej lodi, prípadne na inej lodi, ktorá ju poškodila.*

Ale keďže úloha, za riešenie ktorej V.I.Chotinenkovi zaplatili, spočívala v tom, aby nebol objasnený problém skutočne spoločenského významu, a tiež slúžila na pokrytie lži, tak za účelom toho, aby sa ponorka vo filme ocitla na dne, a posádka začala bojovať o prežitie, prejavujúc pritom hrdinstvo a najlepšie ľudské vlastnosti, bolo si treba vycučať z palca stratenú mínu z obdobia Veľkej Vlasteneckej vojny.

Podľa nášho názoru: film „K-19“, natočený Američanmi o hrdinskom čine jej posádky, ktorá zaplatila svojim životom za konštrukčné chyby a defekty, je oveľa čestnejší a patriotickejší vo vzťahu k Rusku, než za obrazom skrýta podlosť autorov filmu „72 metrov“.

T.j. «objektívnosť» učebnice histórie nie je podmienená len faktami ako takými, ale aj niečím druhým, čo sa ukrýva za faktami a čo sa skrz tieto fakty prejavuje v živote národných spoločenstiev, každého človeka i ľudstva vcelku. A to nás vedie k otázke:

A čo vlastne by sme chceli od učebnice histórie získať, čo by nám učebnica histórie mala dať?

Podľa nášho chápania, odpoveď na otázku možno sformulovať takto:

*Učebnica histórie, by mala dať obraznú predstavu toho, **čo je v živote spoločnosti a ľudí osobne čím podmienené v prúde udalostí opisovanej epochy; udalostí jak vnútorných (týkajúcich sa tejto spoločnosti), tak aj udalostí vonkajších (týkajúcich sa nej a prenikajúcich do nej zvonka).***

V podstate to znamená, že:

«Objektívna» učebnica histórie musí byť opisom (historického procesu¹), ktorý bez vzbudenia záujmu o preskúmanie faktov sa ani nezdá byť možným. Avšak tento opis musí byť udržateľným vzhľadom na dopĺňanie doň (pre ilustráciu) akýchkoľvek ďalších historicky hodnoverných faktov, a musí tiež odhaľovať aspoň *nejakú časť*² historicky nehodnoverných «akože faktov», t.j. výmyslov o minulosti, zlomyseľne zaradených do kategórie faktov, prípadne ocitnúcich sa tam iným spôsobom³.

Druhá veta — teda udržateľnosť opisovanej koncepcie historickej minulosti vzhľadom na dopĺňanie do opisu zvonka hodnoverných faktov a odhalenie ňou aspoň určitej časti výmyslov je v podstate kritériom objektívnosti každého textu a ústneho podania na tému «pribeh historického procesu».

Toto kritérium objektívnosti historického rozprávania v podstate označuje, že historická veda je rovnako presná (exaktná), ako aj matematika, ale presnosť historickej vedy sa zakladá na iných pojmových (opisných) kategóriách.

6.3.2. «Skrášľovanie» minulosti, «očierňovanie» a «objektívnosť» na osnove hodnoverných faktov

A v takomto opise historického procesu sú fakty (vzbudzujúce záujem o preskúmanie) v určitom zmysle «farbami», pomocou ktorých rozprávač-historik kreslí pre čitateľa obraz priebehu historického procesu a života ľudí v ňom. Avšak, v ktorej učebnici histórie je priamo napísané, že historické fakty — sú svojho druhu «farbami», pomocou ktorých musí spisovateľ-historik nakresliť živý obraz historického procesu v ním aktuálne skúmanej epoche? — my sme také učebnice histórie nevideli.

¹ «HISTORICKÝ PROCES. Vo vedeckom jazyku sa slovo *história* používa v dvojakom zmysle: 1) ako posun v čase, teda proces, a 2) ako poznatky o procese. Preto všetko, čo sa realizuje v čase, má svoju históriu. Predmetom histórie (ako samostatnej vedy, špeciálnej oblasti vedeckých poznatkov) je *historický proces*, t.j. priebeh, podmienky, úspechy v ľudskom spoložití, alebo život ľudstva v jeho rozvoji a výsledkoch. *Ľudské spoložitie* je rovnakým faktorom existencie Vesmíru, ako aj život okolitej prírody a vedecké skúmanie tohto faktu je rovnakou neodstrániteľnou potrebou nášho umu, ako aj skúmanie života tejto prírody. Ľudské spoložitie sa prejavuje v rozmanitých *ľudských spolkoch*, ktoré môžu byť pomenované aj ako historické telá, pretože vznikajú, rastú a množia sa, menia (vyvíjajú), a nakoniec sa rozpadávajú, — inými slovami, rodia sa, žijú a umierajú, podobne ako organické telá v prírode. *Vznik, rast a zmena* týchto spolkov, so všetkými okolnosťami a následkami ich života, je vlastne tým, čo nazývame *historickým procesom*» (V.O.Ključevskij „Kurz Ruskej histórie“, lekcija prvá, citované podľa vydania na kompaktnom disku „MCF“, IDDK Moskva).

² Reč je len o určitej časti, pretože zdôvodnenie hodnovernosti mnohých faktov, ktoré môžu byť zaradené do historického rozprávania, si vyžaduje iné — nerozprávačské — prostriedky: archeologické a archívne nálezy, ciele expertízy textov a artefaktov (na báze výdobytkov chémie, fyziky, lingvistiky, porovnávacej analýzy s analógmi a pod.).

³ Vzorkami takýchto «učebnic histórie», vybudovaných na klebetách a vlastných výmysloch vo forme umeleckej literatúry, sú epepeje „Deti Arbata“ (A.Rybakov) a „Moskovská sága“ (V.Aksjonov: spisovateľka Jevgenija Semjonovna Ginsburg, jeho matka), film „Turecký gambit“.

Samozrejme, pokiaľ nemáme farby alebo niektorých odtieňov nie je dost', tak sa obraz namal'ovať nedá¹; a ak je farieb dost', tak dokonca tú istú reálnu scéniu vyobrazia dvaja maliari stojaci vedľa seba v rovnakom čase na svojich plátnach — rozdielne.

Ničmenej, pokiaľ nejde o abstrakcionistov, ani „sju-sju-r-realistov“², tak vo väčšine prípadov možno ľahko spoznať pôvodný skutočný objekt v ich dielach; no a pokiaľ ide o abstrakcionistov či „sju-sju-r-realistov“, tak vo vzťahu k nami skúmanej otázke si možno iba spomenúť na slovko z jasličkovo-škôlkarského lexikónu — «čmáraninka-machuľka», ktorým deti nazývajú to, čo z ich pohľadu nie je obrázkom, pravdivým obrázkom.

No ak porovnáme diela realistického maliarstva s fotografiou, budeme si môcť všimnúť, že fotografia obsahuje väčšie množstvo detailov, z ktorých mnohé boli umelcami zanedbané, pričom každý z nich ich zanedbal ináč. Ak je reč o možnostiach zobrazenia mestskej scény na plátno, tak jeden maliar, v snahe zvýrazniť krásu architektúry budovy, ktorú zdedila z minulosti, nenamaľuje na plátno elektrické drôty osvetlenia a trolejbusov, stĺpy, dopravné značky, hneď vedľa stojace lešenie, z ktorého sa vykonáva náter miestami opadanej omietky, a smetné kontajnery, stojace «nie na svojom mieste», budú na jeho obraze chýbať tiež; a druhý, ten vytvorí kompozíciu okolo smetiakov, a reklamnou tabuľou či dopravnou značkou zacloní isté architektonické skvosty atď.

Takto, mesto-skládka, zobrazené druhým maliarom, vyvolá vo výsledku *u väčšiny ľudí odpor (psychika ľudí je taká, že iba u menšiny bude výjav na tomto obraze pôsobiť ako výčitka)*, a dedičstvo minulosti nasmerované do budúcnosti (zachytené prvým maliarom), očistené od naviateho a dočasne zotrúvajúceho haraburdia, bude ľudí samo pozývať k tomu, aby aj oni vo svojom živote vytvorili niečo hodné vďačných spomienok a úcty ich potomkov.

A ak je reč o tom, ktorý z týchto dvoch umelcov je bližšie k objektívnosti, tak podľa nášho názoru — prvý [*architektonický skvost **]; o druhom možno povedať, že «kvôli stromom nevidí les» [*skládka **], a jeho „umelecký výtvor“ tlačí na psychiku diváka subjektívnosťou svojho autora³, následkom čoho je fotografia (hoci je len produktom techniky) pre diváka užitočnejšia, než takáto „maľba“.

Druhou stranou takejto analógie je tá okolnosť, že zďaleka nie všetci ľudia si dokážu sami všimnúť niečo naozaj významné, či už sa dívajú na realitu, alebo na detailný výjav na fotografii⁴. A dielo umelca sa od fotografie odlišuje práve tým, že umelec sa nesnaží zobraziť realitu v jej absolútnej plnosti všetkých detailov, ale rôznymi umeleckými prostriedkami vyčleňuje to, čo je v jeho vnímaní a chápaní sveta viac významonosné a charakteristické v tejto realite. Avšak takých umelcov, ktorí by v svojich dielach slobodne ukazovali niečo naozaj objektívne dôležité a významné pre tvorenie svetlej budúcnosti, z toho čo uvideli v realite ako takej, takých je veľmi málo.

Približne takto sa má aj vec s «objektívnou» učebnicou histórie: táto môže byť vytvorená a prezentovať sa ako “objektívna” v ľubovoľnej z troch foriem, ktoré sme opísali v predchádzajúcej analógii (s fotografiou a dvomi maliarmi):

1. Bud' – nadčasová osnova, siahajúca skrz storočia do minulosti, nevyhnutná pre oživenie ideálov budúcnosti;

¹ Toto je práve ten prípad, kde odvolávanie sa na možnosť farebného vyobrazenia na báze «RGB» neprejdú.

«RGB» — anglojazyčná skratka používaná v technike, označuje základné farby ktorých zmiešanie a polozenie na čierno-bielý záber vytvára farebné vyobrazenie vo farebnej fotografii, polygrafii a televízii: R-red, červená; G-green, zelená; B-blue, modrá.

² Surrealizmus – jednou vetou: „kreslenie abstraktných preludov a fantázií“. Jedným z predstaviteľov tohto smeru bol aj Salvador Dali. No v kapitole je reč o kresbe, ako analógii „kreslenia“ reálneho (nie fiktívneho) historického procesu. Preto autor píše o maliaroch, ktorý maľujú realitu, nie preludy. – pozn. prekl.

³ Hoci i fotografické umenie má svoje záludnosti: nie každý, kto drží v rukách fotoaparát, dokáže zaujať to správne miesto pre záber; naviesť objektív presne kam treba a ako treba; stlačiť spúšť v ten správny okamih, ktorý zmení fotografovanie z mechanického remesla na vysoké umenie. Avšak táto téma nemá žiadnu súvislosť k nami skúmanej analógii.

⁴ Kto si sám všimol, na fotografiách a televíznych videozáberoch poškodených fragmentov v nosovej časti AP „Kursk“, nasnímaných v plávajúcom doku v Rosljakove, že časť zachovaných fragmentov trupovej konštrukcie bola ohnutá smerom dovnútra? Kto si to dokázal všimnúť a urobiť príslušný záver, že — toto sú zachované stopy vonkajšieho výbuchu, ktorý následne zapríčinil vnútorný výbuch, ktorý definitívne rozbil loď? Kto samostatne ďalej premýšľal nad tým, že pokus oddeliť fragmenty nosovej časti pred vytiahnutím ponorky mala za cieľ skryť fakt potopenia ponorky v dôsledku jej zásahu bojovou zbraňou? A či to bola zbraň, ak loďstvo Ruska v čase záhuby „Kurska“ žiadne protilodné zbrane nepoužívalo?

2. Alebo – «skládka-smetisko».

3. Alebo – akási «holografická», mnohorozmerná objemná «fotografia», na ktorej sú z rôznych uhlov vidieť a dajú sa navzájom odlišiť:

› aj nadčasová osnova, siahajúca skrz storočia do minulosti, nevyhnutná pre oživenie ideálov budúcnosti,

› aj všetko smeti, typické pre skládku či stavenisko.

Otázka je len v tom, nakoľko detailné je zobrazenie toho všetkého na «fotografii».

Prvý štýl sa zvyčajne nazýva «prizdobovanie», «skrášľovanie minulosti».

Druhý «očierňovanie».

Tretí je skutočnou historickou objektívnosťou a v tomto štýle musia byť uchované všetky historické knihy ľubovoľnej epochy a najmä učebnice všeobecno-vzdelávacích kurzov.

Je jasné, že **očierňovanie** — to je psychologická vojna proti národu, ktorého história sa očierňuje. Cieľom je zlomiť ho v mravno-psychologickom ohľade. Je to jasné všetkým, okrem tých, ktorí sami uverili takémuto očierňovaniu; dokonca to chápu aj mnohí jednotliví očierňovatelia.

No a **skrášľovanie** — to je prejav pseudopatriotizmu v rozsahu histórie samotného národa a štátu; ale aj prejavom protiludskosti v rozsahu celosvetovej histórie. Avšak tento výrok treba lepšie vysvetliť.

Ešte A.I.Gercen písal v predslove k svojmu historickému zborníku: *«Ďalej nám zatiaľ neumožňujú poznať históriu. Ruská vláda ako spätná prozreteľnosť mení k lepšiemu nie budúcnosť, ale minulosť»*. Tu je podmienenosť neblahej budúcnosti prikrášľovaním minulosti spozorovaná správne.

V živote to chodí tak. Najprv sa v spoločnosti vytvorí úctyhodný kultový mýtus (*z uhla pohľadu jeho objednávateľov*), ktorý sa identifikuje s historicky reálnou minulosťou. A až potom sa touto lživou mytologizovanou minulosťou začínajú pýšiť tí, čo padnú do jej moci, zbožňujú ju ako svoju vlastnú historickú minulosť. Takto samotný mýtus zatienuje realitu a v predstavách mnohých sa stáva realitou ešte skutočnejšou, než je jej historicky reálny základ, pretože v mysliach ľudí ju mýtus zamieňa sám za seba.

Každopádne, reálne mravno-etické chyby minulosti sú z tohto kultového mýtu v tichosti odstránené alebo sú prezentované ako dobro. Preto kolektívne nevedomie spoločnosti na osnove tohto historického mýtu pracuje v prítomnosti tak, že permanentne opakuje chyby minulosti, formujúc tým samým aj budúcnosť.

Človek ale predsa len nie je celkom nevnímovým tvorom. A keď naráža na reálny život, tak vníma, že niečo sa v živote nedeje tak, ako o tom informuje mýtus. Vo výsledku sa mu tak prítomnosť začne hnusiť a budúcnosť do ktorej (*sa transformuje*) preteká prítomnosť a ktorá nesie v sebe tendenciu opakovať všetky nepríjemné epizódy nepravdivo pochopenej minulosti v nových historických dekoráciách a spojeniach, — ho desí. No potom, čo v ňom mýtus stratí svoju moc, zostane v psychike človeka prázdno. Prázdno, ktoré sa u ľudí (*ktorí nedokážu včas odmietnuť prikrášlený historický mýtus*) zaplní mýtom očierňujúcim minulosť.

A čím je takýchto ľudí — rozčarovaných z mýtu, ktorý skrášľoval minulosť — viac, tým bližšie je spoločnosť ku katastrofe. Práve následkom tohto Rusko dospelo k [1. marcu 1881](#) ku katastrofám rokov 1917 a 1991. Ako uviedol jeden z najlepších historikov epochy konca Ruského impéria V.O.Ključevskij, «Minulosť¹ treba poznať nie preto, lebo uplynula, ale preto, *lebo odchádzajúc, nedokázala „upratať všetky svoje následky“*».

No ak pochopíme, čo sama osebe predstavuje «objektívnosť» historickej vedy a ako ju možno dosiahnuť, potom sa pred nami otvára možnosť vyhnúť sa budúcej katastrofe.

Pritom potreba vyhnúť sa jak očierňovaniu, tak aj prikrášľovaniu minulosti nás privádza k otázke: čo je to nadčasová osnova pre oživenie ideálov budúcnosti, a čo je to «smeti» a «stavebné lešenie»? V každom prípade, odpoveď na túto otázku leží mimo historickú vedu ako takú.

Odpoveď na ňu musí dať iná vedecká disciplína, v rôznych obdobiach nazývaná rôzne: «filozofia histórie», «občianska výchova», «spoločenská náuka». Ale keďže samotná odpoveď nie je natoľko spojená s výrobou produktu historickej vedy, ako s použitím a vypracovaním na osnove historického

¹ V.O.Ključevskij používal rovnaký (zriedkavejší) termín pre slovo minulosť („prošedšeje“) ako A.I.Gercen, takto V.O.Ključevskij dopĺňa vyššie uvedený výrok A.I.Gercena. – dopl. prekl.

kurzu priaznivej politickej orientácie do budúcnosti, tak budeme ešte pokračovať v skúmaní otázky týkajúcej sa objektívnosti rozprávania na historické témy¹.

«Objektívna» učebnica histórie musí dávať adekvátnu predstavu aj o *nadčasovej osnove*, potrebnej pre vybudovanie budúcnosti; aj o «*smetiach*» (t.j. o *chybách samoriadenia spoločnosti v minulosti*); aj o «*stavebnom lešení*» (*prechodných procesoch, ktoré pre spoločnosť boli dôležité v čase ich použitia a neskôr už nazhromaždené podklady a skúsenosti strácajú pre spoločnosť a jej ďalší rozvoj význam/aktuálnosť*). Preto **prejdeme k odhaleniu pojmových kategórií, ktorých opora mení históriu z umenia tvorenia mýtov, obsluhujúcich politiku pramieniacu «bohvie odkiaľ», na presnú vedu, plodiacu politiku.**

6.3.3. Kategórie, ležiace v základoch objektívnej historickej vedy²

História je podobne ako matematika vedou presnou. Len s tým rozdielom, že v matematike sa dá výsledok spresniť na jedno a viac desiatinných miest, no a každý historický proces môže byť opísaný:

- **s presnosťou na** (bezmenný³) **dav⁴-národ a „osobnosť“** — osobnosť vodcu, génia, veľkého a múdreho alebo malého a podlého. Záleží len od toho, z pozície *akej koncepcie* organizácie života spoločnosti (*spoločensko-politickej koncepcie*) sa naň pozeráme.

V zložitejšom variante tohto opisu ostáva dav-národ naďalej neosobným, no k osobe vodcu sa pridávajú ďalšie osoby ako: prívrženci vodcu, jeho nepriatelia a prívrženci nepriateľov. Sú to tzv. «historické osobnosti». T.j. tento variant je opisom **s presnosťou na dav-národ a «historické osobnosti».**

No keďže s «historickými osobnosťami» sa v živote aj ich činnosti ukazujú byť spojení ďalší ľudia, patriaci do anonymného davu-národa v historickom rozprávaní dvoch vyššie opísaných typov, — tak v doteraz anonymnom dave-národe možno objaviť rôzne skupiny (časti). Niektoré takéto skupiny existujú v priebehu krátkych časových intervalov v rozmedzí aktívneho života jedného pokolenia. No iné skupiny sa obnovujú v nadväznosti pokolení, prijímajúc medzi seba nových členov na zámenu tých starých, čo zomreli. Okrem toho možno v spoločnosti objaviť aj rôzne *sociálne* skupiny: spoločenské triedy; profesionálne korporácie; v mnohonárodnostnej spoločnosti v rámci

¹ Spomenutej otázke o vyčlenení nadčasovej historickej osnovy, «smetia» a «stavebného lešenia» sa budeme ešte venovať v ďalších kapitolách aktuálnej knihy.

² V predchádzajúcej kapitole bola vysvetlená koncepcia dejín, ktorej cieľom bolo očierňovanie alebo prikrášľovanie historického procesu. Obe mali svoje poslanie, pričom sami boli súčasťou objemnejšieho, nadradeného procesu/koncepcie. Procesom hierarchicky nadradeným ľudstvu je globalizácia, nemožno ju zastaviť ani zničiť, no možno ju riadiť, a aj preto môže mať rôzne formy. Cieľom tejto kapitoly bude pohľadať kategórie, ktorými možno opísať historický proces tak, aby popisoval proces globalizácie v jej existujúcich formách/koncepciách jak cudzej, tak vlastnej. Čiže pôjde o pohľad na históriu z vyššej perspektívy, než doteraz známe koncepcie opisu historického procesu, ako bolo napr. očierňovanie alebo prikrášľovanie, ktoré sú pritom len sami súčasťou jednej z koncepcií procesu globalizácie. - pozn. prekl.

³ Bezmenný/anonymný/neosobný/rôznorodý – navonok pôsobiaci ako jeden celistvý subjekt, no v skutočnosti obsahujúci množstvo nerovnako zmysľajúcich menších subjektov/skupín až jedincov s rôznymi funkciami a poslaním. Podobne ako ľudské telo je navonok samostatným subjektom, no skladá sa z rôznych vlastných aj cudzorodých prvkov (*od telesných orgánov, cez množiny špeciálne fungujúcich buniek až po kolónie baktérií a vírusov*). – pozn. prekl.

⁴ Podľa definície V.G.Belinského: «*dav/tlupa — je skupina ľudí žijúca podľa tradícií a uvažujúca podľa autorít... [*žijem ako ostatní a na myslenie používam rozum iných, „múdrejších“ odo mňa*] Takýchto ľudí v Nemecku nazývajú filistrami [*obmedzencami, malomeštiakmi*], a kým sa v ruskom jazyku nenájde pre nich úctivejší výraz, budeme ich nazývať takto» (V.V.Odincov, «Lingvistické paradoxy», Moskva, «Osveta», r.1988, str. 33).*

Ak by sme mali «filistra» nazvať rusky, bol by to tlupár. Jeho základná vlastnosť je nechota a neschopnosť samostatne myslieť a vytvárať si názor, zodpovedajúci reálnemu stavu vecí a smeru prúdu udalostí. Takzvaná „elita“ je tiež davom/tlupou, o nič viac informovanejšou v niektorých veciach, než obyčajní ľudia. V davo-„elitárnej“ spoločnosti sčasti nie sú davom len znachari, ktorí vedú samostatne myslieť a vštepovať „tak alebo onak“ svoj názor do psychiky okolia, priamo – pod ilúziou ich vlastného názoru, alebo nepriamo – prostredníctvom názoru „dokonalých“ autorít, ktorých sami vyškolili, aby ich autoritný názor bol prijatý davom. Preto v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti sa takéto spoločnosť, ktorú tvoria dva typy davov a tie sú riadené „znacharmi“, nazýva davo-„elitárna“.

V danom prípade termín «dav-národ» nemá takýto špecifický význam, a opisuje iba historicky sformované spoločenstvo ľudí, na pozadí ktorého a vo vzájomnej súčinnosti s ktorým konajú takzvané «historické osobnosti».

štátu no i v štruktúre ľudstva ako celku — národy a národnosti, národnostné menšiny atď. Vzhľadom na to, môže byť historický proces opísaný:

- **s presnosťou na konkrétne sociálne skupiny.**

Spomedzi takýchto sociálnych skupín sa osobito vynímajú tie, u ktorých sa všetci predstavitelia tak či onak zaujímajú prevažne o politiku. Vzhľadom na to, môže byť historický proces opísaný:

- **s presnosťou na cirkevný rád či politickú stranu.**

Napriek tomu, nie všetky takéto sociálne skupiny pôsobia otvorene vo verejnej politike, niektoré z nich sa pred spoločnosťou zatajujú, konajúc pritom zákulisnú politiku, alias, popri nej sa snažia pôsobiť na ostatných dojmom, že ony sa nezaoberajú politikou ale niečím iným (*napr. robia zbierky motýľov alebo sa zaoberajú «osobnostným rozvojom» svojich členov*). V závislosti od odhalenia tohto faktoru v historickom procese¹, môže byť historický proces opísaný:

- **s presnosťou na globálne sprisahanie (napr. mnohých pokolení rímskych pápežov, ruských imperátorov, komunizmu, fašizmu, anarchizmu, homosexualizmu, židomasonského sprisahania a pod.).**

Ale keďže sprisahania so strategickým zameraním bývajú mnohvrstvé (*čo je užitočné v prípade prezradenia, a okrem toho je to vhodné z organizačného hľadiska na kanalizovanie nadbytočnej politickej aktivity plne nezasvätených a nie úplne zasvätených, a tiež kanalizovanie aktivít časti protivníkov cieľov sprisahania, zatiahnutých aj tak do komplotu z dôvodu ich riadenia, a tiež — na priame zneškodňovanie ich činnosti vo vzťahu k cieľom hlavného sprisahania*), tak historický proces môže byť opísaný:

- **s presnosťou na vnútorné «sprisahania v sprisahaní», šéfujúce nad sprisahaniami nižšej úrovne utajenia (napríklad masonstvom² v euro-americkej regionálnej civilizácii).**

Ale ani so sprisahaniami to nie je až tak jednoduché, pretože každé skutočné sprisahanie má svoj «mozgový trust», ktorý zadáva ciele sprisahania, určuje spôsoby a prostriedky na ich realizáciu, kontroluje priebeh plnenia plánov a v prípade potreby plán koriguje; a existuje aj *výkonná periféria*. Vzhľadom na túto okolnosť, historický proces môže byť opísaný:

- **s presnosťou na «mozgové trusty», tie najhlbšie v mnohvrstvových sprisahaniach.**

¹ A pre tých, čo si myslia, že to tak nie je: «V závislosti od *hypotetickej možnosti* odhalenia tohto faktoru...»

² «**SLOBODOMURÁRSTVO** (z franc. *franc maçon* — slobodný murár) alebo **MASONSTVO** (z angl. *masonry*-murárstvo) — religiózno-etické hnutie, vzniklo začiatkom 18. storočia v Anglicku, rozšírilo sa (najmä v buržoázných a šľachtických kruhoch) v mnohých krajinách, vrátane Ruska. Názov, organizáciu (združovanie v lóži) a tradície prevzali Slobodomurári od stredovekých cechov (bratstiev) stavbárov-kamenárov, čiastočne od stredovekých rytierskych a mystických rádov. **Slobodomurári sa usilovali založiť tajnú celosvetovú organizáciu s utopickým cieľom pokojného zjednotenia ľudstva v religióznom bratskom zväze** (tučným písmom – je nami zvýraznená časť citátu). Najväčšiu rolu hralo v 18. — zač. 19. storočia. So slobodomurármi boli spojené jak reakčné, tak aj progresívne spoločenské hnutia» (“Sovietsky encyklopedický slovník”, vyd. r. 1986).

Čo sa týka nami hrubo zvýraznenej vety v citácii [o čom takmer rovnakými slovami píše aj „Veľká sovietska encyklopédia“ (3. vydanie, 15. zväzok, str. 447)], tak tu „Sovietsky encyklopedický slovník“ v podstate **priamo a nedvojzmyselne** hovorí: **činnosť slobodomurárstva spočíva v realizácii tajného celosvetového sprisahania.**

Do akej miery je cieľ *zjednotiť ľudstvo* utopický? — každý človek to ohodnotí individuálne v závislosti od toho, aké sú jeho predstavy o riadení a akými riadiacimi zručnosťami on sám disponuje; a tiež podľa svojich možností:

1. Pochopiť to, čo prebieha pred jeho očami, a tiež to, čo už pozná z kroník o minulých udalostiach.
2. Účelovo narábať (v miere svojho chápania) silou svojej vôle na základe slobody morálnej voľby.

Autori všetkých nám známych učebníc histórie, disponujú takými predstavami o riadení, že tému slobodomurárstva do rozprávania nevkladajú; a ak sa táto téma objaví v literárnych dielach, ktoré sa v školskom programe učia — (*napríklad, v románe L.N.Tolstého „Vojna a mier“ sa gróf Piérre Bezuchov stane slobodomurárom; tu treba „vyjasniť“ aj to, že MIR, azbukou „mip“ v ruštine znamená spoločnosť/svet, a MIER, azbukou „mup“ – mier; nerozlišovanie v písaní týchto dvoch zmyslom odlišných slov [*dnes sa v RJ mier aj spoločnosť/svet vyslovuje rovnako*] je len ďalším príkladom škodlivosti dnešnej šušlavo-nezmyselnej „ortografie“/pravopisu*), — tak charakterizujú slobodomurárstvo a jeho činnosť v rovnakom zmysle, ako aj autori uvedeného úryvku v „Sovietskom encyklopedickom slovníku“: vraj títo romantici-idealisti, ktorí sa nudia a majú veľa peňazí, len vymýšľajú od ničnerobenia, hoc nemajú vplyv na nič seriózne v živote spoločnosti a politike; a ak predsa len na niečo áno, keďže sú — idealistami-romantikmi — tak ich vplyv je pozitívny.

O tom, že idealisti sú ozaj romantici, a nie praktici, verní ideálom; a že „romantici“ často nevládnú žiadnou zručnosťou, umožňujúcou im preniesť svoj dobrý úmysel do života, *o tomto všetkom musia tí, čo čítajú takéto nezmysly o pozitívnom vplyve idealistov-romantikov na priebeh historického procesu popremýšľať sami*, nie sa len dôverčivo spoliehať na články, podobné úryvku zo „Sovietskeho encyklopedického slovníka“.

Avšak aj celé ľudstvo, bez ohľadu od jeho reálnej či fiktívnej vnútornej štruktúry, je len časťou Sveta/Vesmíru. A vzhľadom na túto skutočnosť, netreba hneď od prahu zavrhnúť možnosť, že historický proces môže byť opísaný:

- **s presnosťou na vzťah pozemského ľudstva s inými civilizáciami, hierarchiou satana a Kráľovstvom Boha – Tvorcu a Všetrdžiteľa (Božím Zámerom/Prozreteľnosťou).¹**

Avšak hore uvedené popisné kategórie (a tiež iné, nevyimenované), ktoré môžu byť vzťahované k historickému procesu ako takému počas jeho popisovania, nie sú faktami histórie. No historické fakty s nimi súvisia skrze príslušnosť ľudí k tým-ktorým sociálnym skupinám, alebo cez činnosť «historických osobností» či sociálnych skupín. *Popisné kategórie* (ak urobíme analógiu histórie s matematikou ako exaktnou vedou), *definujú priestor* formálnych parametrov nejakej rozmernosti, vzhľadom na ktorý môže byť historický proces prezentovaný ako mnohokvalitatívny (mnohovrstvový). Inými slovami, historické rozprávanie s presnosťou na «historické osobnosti» a anonymný dav-národ je len primitívnym rovinným modelom reálnych dejín; ale rozlíšenie príslušných záujmových skupín v anonymnom dave-národe už vytvára trojrozmerný model dejín a pod.

Skorej nami popísaný efekt, keď sa historický mýtus (historický model) rozpadol pri doplnení doň len jediného faktu, je podmienený tým, že mýtus, ktorý sa tváril ako hodnoverný (*založený na osnove „n“ popisných kategórií*), sa pri doplnení daného faktu (*s ktorým sú spojené iné popisné kategórie, ktoré nepatria do spomenutých „n“ kategórií, na ktorých je vybudovaný mýtus*), ocitol v priestore parametrov vyššej rozmernosti. V takomto priestore parametrov vyššej rozmernosti sa jeho vnútorná nekonzistencia obnažuje. Celé sa to podobá tomu, ako keď na rovine uvidíte pravouhlý tieň trojrozmerného objektu... k tomu, aby ste pochopili, čo presne vrhá tieň takéhoto pravouhlého tvaru, treba prejsť od rovinného skúmania k skúmaniu priestorovému² (3D).

Vzhľadom na tento príklad, množina bazových popisných kategórií vo všeobecnom kurze histórie musí byť podľa možnosti viacrozmernejšou (t.j. čo sa týka množstva ňou zobrazovaných kvalít/vrstiev) a disponovať vlastnosťou, analogickou «plnosti bázy vektorového priestoru» v matematike. Ak je dosiahnutá úroveň plnosti množiny [*bázy*] popisných kategórií [*bázových vektorov*], tak pri objavení sa nejakej na prvý pohľad novej popisnej kategórie a jej podrobnejšom preskúmaní vyjde najavo, že ona už existuje v našej množine popisných kategórií – pod iným menom³, alebo predstavuje akúsi kombináciu už známych kategórií.

T.j. v tejto analógii sa všetko podobá na definovanie bázy vektorov v n-rozmernom vektorovom priestore. No táto analógia nie je úplne totožná, pretože operácie sčítania, odčítania, skalárneho i vektorového súčinu vektorov atď. nemajú vo vzťahu k množine bazových popisných kategórií historického procesu zmysel.

Historická veda sa od matematiky odlišuje tiež tým, že nevyžaduje formálne strohé zadanie «bázy popisných kategórií», rozbor vlastností bázy, veľkosti ňou zadaného priestoru (a pod.) ešte predtým, než pristúpime k použitiu bázy na svoje ciele.

Ničmenej, ak preanalyzujeme ľubovoľné rozprávanie na historickú tému, tak báza popisných kategórií sa v nich objavuje. A obsah popisnej bázy sa určuje odvetvím histórie (*história techniky*,

¹ Tým, ktorí z rôznych príčin nie sú schopní priznať existenciu Boha (Tvorcu a Všetrdžiteľa) a existenciu satana, môžeme len povedať, že jazyky národov nezvyknú udržiavať prázdne pojmy po tisíce liet, hypotetické „zhluky slabík“, ktoré nemajú žiaden význam. Preto pri čítaní tejto práce môžu pod „Kráľovstvom Najvyššieho Boha Vládcu“ chápať — hierarchicky usporiadaný súhrn javov v prírode a spoločnosti, disponujúci prinajmenej schopnosťou podpory udržateľnosti vývojových procesov bez vzájomného ničenia rovnako kvalitných systémov v rámci jednej hierarchickej úrovne. A pod hierarchiou satana — len ďalší hierarchicky usporiadaný súbor javov v prírode a spoločnosti, disponujúci alternatívnou schopnosťou antagonizmu úplne všetkého a dopĺňajúci prvú hierarchiu javov do plnosti svetonázoru ateistu.

² Pretože tieň pravouhlého tvaru môže vrhať aj pomerne plošný objekt pravouhlého tvaru; aj valec, ktorý má v podstave zaoblené kontúry; aj pyramída s pravouhlou podstavou; aj hranol, majúci v podstave mnohouholník.

³ Otázka pomenovania každej z popisných kategórií tiež nie je zbytočná. Ak v rozprávaní o nejakej historickej udalosti narazíte na čosi takéto: «*Žil raz takýto jednotlivec a slúžilo mu 2000 otrokov...*», — to je jedna história; a ak sa o tej istej udalosti hovorí toto: «*Žil raz takýto jednotlivec a pracovalo u neho 2000 humanoidných biorobotov...*», — to je už kvalitatívne iná história, z ktorej zmizol fašizmus a otrokárstvo, v dôsledku čoho sa takáto spoločnosť môže prezentovať ako krásne počestná, ukážkovo humánna a nanajvýš demokratická.

história vojen, história umenia a pod.) a cieľmi, ktorým slúži konkrétne rozprávanie. Okrem toho, v samotnom rozprávaní, ak ho prirovnáme línii, ktorá má svoje východiskové súradnice (nejaká nula), tieto popisné kategórie disponujú rozdielnym významom (*napríklad* preto, že sa odhaľujú z postupnosti svojej vlastnej vloženosti).

Možno to prirovnať k pozícii číslice pri jej desatinnom zobrazení: čím viac vpravo sa nachádza číslo od desatinnej čiarky, tým má menší význam (bez ohľadu na vlastnú hodnotu číslice). Napríklad číslo 1,238 má svoju celú časť =1, a desatinná časť = 0,238. Hoci aj $8 > 1$, no v štruktúre tohto desatinného čísla (1,238) má 1 väčší význam ako 8. Podobne je to aj s popisnými kategóriami (v báze) — každá z nich má odlišnú objektívnu váhu a spolu vytvárajú určitú postupnosť (štruktúru), následkom čoho sa môže stať, že: ak vynecháme jednu, tak sa nestane nič (nezmení to podstatu), a ak vynecháme inú, tak celkom to zdeformuje predstavu o minulosti.

Pritom chceme ale objasniť: pokus formalizovať históriu, natlačiť celú jej heterogénnosť (rozmanitosť) a detailnosť rozprávania do toho či onoho odvetvia matematiky by bola hlúposťou, avšak matematika (*dokonca v objeme ktorý je známy žiakom 8. – 11. triedy*) dáva človeku obraznú predstavu o tom, že vo Svete v ktorom žijeme:

- je všetko kvalitatívne rôznorodé;¹
- že tieto kvalitatívne rôznorodosti nie sú rovnocenné pri vzájomnom porovnaní;
- že kvalitatívne rôznorodosti sú systematicky navzájom prepojené a vzájomne podmienené;
- že určitá množina kvalitatívnych rôznorodostí môže byť usporiadaná objektívnymi a na človeku nezávislými faktormi (*čomu je príkladom zobrazenie ľubovoľného množstva = hodnoty v pozičnej číselnej sústave², napríklad desiatkovej, ktorú používame najviac*), a môže byť usporiadaná aj človekom na základe jeho subjektivity (*čoho príkladom je riešenie rôznych typov trajektóriových úloh v mechanike, v pravotočivej alebo ľavotočivej sústave súradníc, pri svojvoľnom zadaní smeru osi*);
- že v mnohých prípadoch, v závislosti od zadania úlohy a cieľu jej zadania, môže byť množina kvalitatívnych rôznorodostí (opisujúcich nejaký reálny proces) rozšírená alebo zmenená jej usporiadaním.

V závislosti od toho, nakoľko človek dokáže pri riešení praktických úloh využívať aparát abstraktnej matematiky, natoľko je aj úspešný pri ich riešení. Aj preto sme uviedli túto analógiu, lebo v histórii je to tiež v mnohom podobné vo vzťahu k jej bazovým popisným kategóriám.

Pri ľubovoľnej norme presnosti opisu dejín (v zmysle opory na určitý súbor popisných kategórií) sú samozrejme možné aj chyby, rovnako ako sú možné i pri matematických výpočtoch s ľubovoľným počtom znakov. Aj pri čítaní historických prác sú chyby vnímané čitateľom s presnosťou približne do uvedených kategórií.

¹ T.j. majúce rôzne vrstvy, úrovne, priority. Ako napr. v matematike: pozície jednotlivých číslic vo viaccifernom čísle desiatkovej sústavy majú rôznu prioritu, rôzne úrovne dôležitosti. Matematické operátory majú tiež rôzne úrovne priorit. Každá nová dimenzia v geometrii otvára novú úroveň priestoru a pri pokuse opisovať viacrozmernejší objekt v kategóriách menej rozmernejšieho objektu, mnohé ostáva skryté a opísaný je len fragment. Premietanie 3D obrazu na 2D rovinu očného pozadia (žltú škvrnu), je tiež redukciou reality a viac z 3D priestoru ostáva pre nás skryté, než vidíme. Podobne aj historický proces je mnohoúrovňový a štruktúrovaný. Kategórie odhaľujú rozmernosť/dimenzie reality, predtým nepozorované. No vzhľadom na úrovne štruktúr (napr. lokálne, globálne) majú tie isté kategórie aj rôznu váhu. – pozn. prekl.

² [V pozičných číselných sústavách](#), sa hodnota čísla vyjadruje nie len samotnými číslicami, ale aj pozíciou každej číslice v sekvencii čísel. História si ale pamätá aj používanie iných číselných sústav, ktoré možno nazvať «naturálnymi», pretože tieto v zástupe čísel nevykazujú žiadnu periodicitu, ako to je v dvojkovej, desiatkovej a iných pozičných sústavách, ktoré používali a používajú ľudia v rôznych časoch a na rôzne ciele.

V pozičných sústavách je možná násobilka a delenie sa tiež vykonáva ľahko a jednoducho; ľahko a jednoducho sa vykonáva porovnanie veľkosti ľubovoľných čísel a zlomkov. V «priamych», «neusporiadaných» číselných sústavách, ku ktorým patria aj «rímske číslice/písmená» žiadna periodická tabuľka násobenia (násobilka) nie je (tabuľka násobenia sa stáva nekonečnou, podobnou číselnému zoznamu), následkom čoho zvyčajná operácia násobenia sa nutne mení na mnohonásobné sčítanie; delenie ako také neexistuje, prípadne je veľmi problematické, keďže zlomky sú len typu IV/X, XII/V; porovnávanie jednoduchých zlomkov — na osnove ich prevedenia na spoločný menovateľ. V krátkosti: to nie je aritmetika, ale mučenie.

Ako je známe v matematike pri aproximácii, tak chyba v n-tom znaku v poradí znehodnocuje všetky nasledujúce znaky v získanom číselnom výsledku, a takisto aj mnohé ďalšie výsledky, získané na základe tých chybných. Čiže ak robíte výpočet s 8-mi znakmi a v 5-tom znaku urobíte chybu, tak prvé štyri znaky použiť môžete, ale 5. až 8. môžete zahodiť bez ohľadu na to, či ide o záverečný výsledok, alebo sa bude ešte používať ako vstupný údaj pre iné výpočty. O to viac je smutné, ak sa dopustí chyba pri výpočte prvého výsledku vo výpočtovej schéme a nachádza sa v prvom znaku.

Ak sa od tejto analógie vrátime k téme objektívnosti historickej vedy a konkrétne — k otázke o «objektívnej» učebnici histórie, tak sa môžeme spýtať: *Ktorá vrstva (kvalita) historického procesu, pokiaľ ju neidentifikujeme, alebo jej neprikladáme náležitý význam v jej vplyve na celkový opis historických udalostí, je ekvivalentná chybe v prvom (najdôležitejšom) znaku, dopustenej v prvom kroku výpočtu?*

Inými slovami, ktorá vlastnosť historického procesu má najvyššiu prioritu, ktorá jeho vlastnosť je hlavná?

6.3.4. Hlavná vlastnosť historického procesu

Ak budeme skúmať obsah histórie toho či onoho štátu, tak história zahraničnej a vnútornej politiky daného štátu predstavuje práve ten tok udalostí, ktorý v mnohom otvára alebo zatvára možnosti realizácie iných udalostí. Práve preto je politika jednou z najdôležitejších zložiek aj v živote spoločnosti, aj v štúdiu jej života historickou vedou, napriek tej skutočnosti, že politika samotná a jej možnosti sú kauzálne podmienené inými prúdmi udalostí v živote spoločnosti, za ktorými aktuálna politika kráča s určitým oneskorením v čase¹. Preto si treba vyjasniť, aký objektívny zmysel nesie slovo «politika» napriek jeho subjektívne ohraničenému chápaniu mnohými ľuďmi, a predovšetkým — žiakmi.

„Komsomolská pravda“ zo 16.12.1998 publikovala článok „*Riadiť Rusko je nezaujímavé zamestnanie*“, v ktorom sa uvádzajú niektoré materiály ankety deviatakov školy № 1133 v Krylatskom.

Článok začína vysvetlením gréckeho slova: «Politika» znamená v gréčtine «umenie riadiť štát». Ďalej sa informuje, že 2/3 opýtaných dali nasledujúce formulácie toho, čo pod «politikou» chápu moskovskí žiaci:

«... «boj o moc», «činnosť ľudí, ktorí sa zaoberajú problémami štátu a snažia sa urobiť dobre sami sebe», za čo aj «dostávajú veľké peniaze».

<...>

Na otázku, či ich samotných zaujíma politika, odpovedali všetky deti bez výnimky s rozhodnosťou, že ich zaujímajú iné veci. Najmä muzika. Na druhom mieste počítačové hry. Len asi tretina opýtaných viac-menej preniká do záludnosti politického života krajiny. A len podaktorí povedali: «rád by som vedel, čo sa v krajine deje», «znepokojuje ma inflácia, nezamestnanosť», «som zvedavý ako riadia štát», «čo bude zajtra»...

<...>

Prečo sa žiaci dištancovali od politiky? A dodali len «nezaujímavé», «nezáživné a veľmi nudné zamestnanie», «tam je všetko komplikované», «dosť náročné». Jeden mladý filozof sa domnieva, že «politika — je nebezpečná vec, pozrite, koľko len majú nepriateľov», a druhý zvolal: «Chcem žiť!» ...»

Hoci pred politikou sa utiecť nedá, tak očividná neochota vniknúť do jej tajov je v tom istom čase sprevádzaná znepokojením, ktorého podstata je v tom, že následkom realizácie politiky iných to oni sami nebudú mať ľahké. No ujasniť si to aj tak treba: aj čo to vlastne je, aj ohľadom svojej účasti v tom.

¹ «Prítomnosť je následkom minulosti, a preto neustále obracaj svoj pohľad vzad, čím sa uchrániš od významných chýb», — K.Prutkov. Aj budúcnosť je následkom minulosti a prítomnosti, no prítomnosť, — prítomná chvíľa — je jediným okamihom, v ktorom možno urobiť niečo také, čo k ľubovoľnej minulosti doplní voľačo, čo privedie k životu želanú budúcnosť. Ak v prítomnosti nerobíme nič, riskujeme, že sa ocitneme v takej budúcnosti, ktorá sa k nám valí «sama», buď automaticky, alebo na podnet (nami neželanej) cudzej vôle.

Skrátka, je nebezpečné žiť tak, ako žila a žije drvivá väčšina tzv. «inteligentných ľudí»: oni sú tak «humánni», tak «čistí a povznesení duchom», ale politika ako ukazuje história, je cynická, drsná a krutá a navyše špinavá; jednako, potom, čo sa dobrovoľne dištancujú od politiky, aj tak sa nakoniec v nej ocitajú, ale až vtedy, keď na nich politika siaha svojimi krutými a špinavými labami.

Takto sa ďalej žiť nedá, práve preto, lebo «Chcem žiť!» — túžba vlastná ľudom od ranného detstva. Ak aj časom vyprchá, tak nie pre «charakter človeka», ale pre neschopnosť jednotlivca poradiť si s okolnosťami, ktoré sú zväčša formované politikou.

Jedna z aforistických definícií toho, čo predstavuje politika *ako jav v živote spoločnosti*, znie: **politika, to je umenie možného**. No samotné slovo «politika» v gréčtine doslova znamená «veľa záujmov»: «poli» — veľa, «tikos» — záujmy. Čiže jeho zmysel je oveľa širší, než ten, ktorý uviedla v citovanom článku „Komsomolská pravda“ — ako «umenie riadiť štát». Má sa ním na mysli «riadenie záujmov» v tom najširšom a najvšeobecnejšom zmysle slova a zasahuje všetkých, pretože zahŕňa:

- zadávanie cieľov a formovanie tomu zodpovedajúcich záujmov jak vlastných, tak aj záujmov iných ľudí;
- odhalenie a analýzu už sformovaných záujmov (tiež jak vlastných, tak aj cudzích);
- preštudovanie možností ich úplného a nekonfliktného uspokojenia;
- rozdelenie priorit, postupnosti uspokojenia rôznych záujmov pri nemožnosti ich plného a bezkonfliktného uspokojenia;
- vypracovanie mier, nevyhnutných na zablokovanie možností uspokojenia odmietnutých záujmov (to sa týka prevažne záujmov iných ľudí);
- riadenie činnosti (svojej vlastnej, cudzích ľudí až po ľudstvo ako celok) smerujúcej k uspokojeniu akceptovaných záujmov (vrátane organizácie samoriadenia v prípadoch, keď sa priame riadenie javí byť nemožným alebo z nejakého dôvodu neprijateľným);
- potlačenie a kanalizáciu aktivít nasmerovaných na realizáciu odmietnutých záujmov;
- potlačenie aktivít nasmerovaných na prehodnotenie množstva uspokojovaných a odmietnutých záujmov, — jak podľa zostavy záujmov, tak aj podľa zostavy osôb a sociálnych skupín, ktorých záujmy sa uspokojujú alebo odmietajú.

My sme vymenovali len tie najvšeobecnejšie činnosti, ktoré môže do seba zahŕňať pojem «riadenie záujmov». Z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR)¹ predstavujú hore uvedené komponenty procesu *plnú funkciu riadenia* (pojmová kategória DVTR) vo vzťahu k spoločnosti. No ak máme od ťažko a nejednoznačne chápaných termínov (bez dodatočných vysvetlení): *doslova* «politika» znamená «riadenie záujmov» a *aforisticky* «politika» znamená «umenie možného»², — prejsť k zrozumiteľnejším slovám, charakterizujúcim podstatu politiky ako javu, tak:

Politika — to je riadenie života spoločnosti ako celku, vrátane riadenia vnútrosociálnych útvarov ako aj umelých i prírodných systémov spojených so spoločnosťou. Politika zahŕňa aj organizáciu samoriadenia tam, kde priame riadenie nie je možné alebo je neželané.

Ak budeme chápať *štátnosť ako systém riadenia vecí celospoločenského významu na profesionálnej osnove*, potom v spoločnosti je štátnosť iba jedným z podobných systémov a iba jedným z nástrojov realizácie politiky — v užšom zmysle slova, než «riadenie záujmov».

Ak budeme skúmať históriu akéhokoľvek štátu³, tak politika sa vo vzťahu k nemu (ako vieme) delí na vnútornú a zahraničnú. Avšak pokiaľ skúmame históriu určitej množiny štátov, máme právo si položiť otázku:

A neplodí náhodou spleť vnútornej a zahraničnej politiky celého súhrnu spoločností v týchto štátoch ešte jeden druh politiky, nadradenej všetkým štátom tohto súhrnu, tak či onak prenikajúcej do každého z nich?

¹ V materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti je Dostatočne všeobecná teória riadenia prezentovaná v knihách: „Voda mŕtva“ a „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ (Osnovné materiály učebného kurzu „procesy riadenia“ — fakulty aplikovanej matematiky Petrohradskej štátnej univerzity (1997 - 2003)). Prednášanie tohto kurzu začalo v r. 1997 na Petrohradskej univerzite z iniciatívy čestného člena Akadémie Vied ZSSR V.I.Zubova (1930-2000).

² Treba tiež vedieť, že slová tohto aforizmu znamenajú: riadiť možno iba to, čo je riadiť objektívne možné.

³ V zmysle určitosti jeho územia, obyvateľstva, štátnych inštitútov.

Pri rozšírení množstva skúmaných štátov a po pripojení k nim spoločností nedisponujúcich štátnymi inštitútmi, je táto otázka ekvivalentná nasledujúcej:

*A existuje nejaká **globálna politika** (riadenie globálneho historického procesu zvnútra samotnej spoločnosti, t.j. realizované samotnými ľuďmi), ktorá nejakým spôsobom ovplyvňuje jak vnútornú tak aj zahraničnú politiku každého spomedzi štátov?*

Ak existuje, potom môžeme zdefinovať termíny:

- **Globálna politika** — to je činnosť zameraná na realizáciu cieľov vo vzťahu k celému ľudstvu a planéty Zem.¹
- **Zahraničná politika** — to je činnosť zameraná na realizáciu cieľov vládnucej triedy štátu (v širšom zmysle politicky aktívnej časti spoločnosti) za hranicami svojho územia a jurisdikcie;
- **Vnútorná politika** — to je činnosť zameraná na realizáciu cieľov vládnucej triedy štátu (v širšom zmysle politicky aktívnej časti spoločnosti) na svojom území a v hraniciach svojej jurisdikcie.

Vládnuce triedy drvivej väčšiny štátnych útvarov v histórii neboli a nie sú homogénne, následkom čoho rôzne ich podskupiny môžu mať rôzne záujmy a rôznym spôsobom prerozdeľovať svoje úsilia medzi globálnu, zahraničnú a vnútornú politiku. Z toho dôvodu globálna, zahraničná a vnútorná politika toho istého štátu môže byť v menšej či väčšej miere vo vzájomnom nesúlade a potláčať jedna druhú².

U niekoho môže vzniknúť názor, že globálna politika sa mohla objaviť len v pomerne neskorom historickom období, nie prv, než v etape veľkých geografických objavov, v začiatkoch formovania svetového koloniálneho systému; že v staroveku neexistovala, a preto globálny historický proces dnešnej ľudskej civilizácie bol spočiatku neriadený; že myšlienky ohľadne jeho riadenia, o vytvorení inštitútov na tvorbu a realizáciu globálnej politiky sa začali rodiť až v 20. storočí so založením Ligy národov po 1. sv. vojne a Organizácie spojených národov počas 2. sv. vojny.

Byť naklonený tomuto názoru pri písaní učebnice histórie by znamenalo urobiť «chybu v prvom znaku», vlečúcu so sebou množstvo ďalších chýb.

Následkom tohto, kurz histórie, vytvorený s úmyselným či neúmyselným vyradením popisnej kategórie *«riadenie globálneho historického procesu a lokálnych historických procesov»*, bude nevyhnutne neobjektívnym a bude vyjadrovať subjektívnu (chybnú) rekonštrukciu priebehu histórie, neadekvátnu k odohranej historickej realite.

V skutočnosti globálny historický proces je oddávna riadený zvnútra samotnej spoločnosti, a preto v kurze Celosvetových dejín je treba globálnej politike venovať špeciálnu pozornosť; a lokálne (regionálne) dejiny je nutné skúmať ako proces vzájomnej súčinnosti globálnej, zahraničnej a vnútornej politiky spoločností v jednotlivých štátoch regiónu.

Čo sa týka Ligy národov a OSN, ktoré sa objavili v 20. storočí, tak ony sú len dôsledkom toho, že uvedomenie si jednoty ľudstva, jednoty jeho osudu, sa začalo šíriť v politicky aktívnych vrstvách národných spoločností. A toto uvedomenie umožnilo odhaliť pramene globálnej politiky, fungujúce oddávna. Aby sme nerozprávali len tak naprázdno, obrátíme sa k jednej z najrozšírenejších kníh, o ktorej počul takmer každý, no len málo kto sa zmysluplne zaoberal jej obsahom a prienikom jej

¹ Trochu zabiehajúc dopredu, rovno vyjasníme, že globálna politika vo svojej podstate nie je rozdávaním priamych pokynov hlavám štátov, tak ako hlavy štátov dávajú svoje príkazy hlavám regionálnych administrácií, ale prevažne je *nenúteným* riadením spektra dlhodobých tendencií, ktoré sa nakoniec aj sami realizujú (v automatickom režime), čo v mnohých prípadoch vylučuje zhodu aktuálnej politiky s už sformovanými tendenciami. Pri formovaní globálnej politiky, samozrejme, možno Zem prirovnať k „Veľkej Šachovnici“, ako to urobil Z.Brzezinski v rovnomennej knihe (*„Veľká šachovnica. Nadvláda Ameriky a jej geostrategické imperatívy“*. — M.: Medzinárodné vzťahy. 1998. Originálny názov: Brzezinski Z. *«The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives»*. Basic Books.), avšak na túto „šachovnicu“ bude treba umiestniť všetky krajiny, vrátane svojej vlastnej.

² Ako to môže prebiehať v praxi, si možno prečítať bez vysokej politologickej grafománie v románe poľského spisovateľa Boleslawa Prusa „Faraón“ (vyšiel v roku 1895), v Rusku opakovane vydávaný po r. 1991 (v *materiáloch KSB je naň recenzia* — súbor 960828rc-O_романе_Боислава_Пруса-Фараон.doc v informačnej báze VP ZSSR).

obsahu do každodenného života množstva ľudí v nadväznosti pokolení v priebehu minimálne posledných troch tisícročí. Obrátíme sa k Biblii:

* * *

«**Nedávaj na úrok svojmu bratovi** (podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi) **ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi** (t.j. nie-židovi) **dávaj na úrok, aby pán boh tvoj** (t.j. diabol, ak sa skrz svedomie pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu) **ŕa požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol**» (posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože toto je prevzaté nie zo správy o rozšírení jediného zvitku dajakého chorobopisu, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a časťou „inteligencie“ ako večnej pravdy, danej akoby Zhora) - *Deuteronomium*, 23:19, 20. «**I budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú**» - *Deuteronomium*, 28:12. «**Vtedy synovia cudzincov** (t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplateľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) **budú stavať tvoje múry** (takto teraz mnohé rodiny arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) **a ich králi ti budú slúžiť** („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov“); **lebo vo svojom hneve som ŕa ničil, ale vo svojej milosti budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené**» — *Izaiáš*, 60:10 - 12.

Hierarchovia všetkých akoby-Kresťanských Cirkví, vrátane hierarchie Ruského Pravoslávia, trvajú na svätosti tejto ohavnosti a kánon Nového Zákona, ktorý prešiel cenzúrou a redakciou ešte pred Nicejským koncilom (325 n.l.), ju hlása v mene Krista (bez akéhokoľvek opodstatnenia) až do skončenia vekov — ako blahý Boží Zámer:

«**Nemyslite si, že Ja som prišiel narušiť zákon alebo prorokov¹. Ja som ich neprišiel narušiť, ale vyplniť. Pravdivo vám hovorím: kým sa nepominie nebo i zem, nepominie zo zákona ani jedno písmenko, ani jedna čiarka, kým sa nenaplní všetko**» - *Matúš*, 5:17, 18.

Toto je konkrétny zmysel Biblie, v dôsledku ktorého aj vznikla a ktorým sa riadi celá biblická civilizácia — takzvaný «Západ» a čiastočne aj Rusko. Všetky ostatné veci v Biblii sú už len drobnosťami a sprievodnými okolnosťami, zameranými na rozvrat umu a zotročenie vôle ľudí.

* * *

Kto môže povedať, že toto nie je koncept globálnej politiky? — iba ten, koho otrokárske záujmy tento koncept vyjadruje a tiež ten, kto je ním zotročený natoľko, že nedokáže vnímať Svet takým akým je a odmieta uvažovať.

Ak by I.I.Doluckij napísal objektívnu učebnicu histórie, tak tá by sa vytrhla zo zajatia biblickej globálnej politiky a nekládla by žiakom provokačné (a vo svojej podstate hlúpe) otázky, vzorky ktorých uvádza M.V.Sinicyn vo svojich námietkach k I.I.Doluckému:

«... ale pravé vyčiniť šovinizmu veľkorusov-reakcionárov je spojené s honom na židov. Noviny „Ruská vlajka“ žiadali: «Židov treba umelo postaviť do takých podmienok, aby postupne vymierali». A nasleduje otázka k žiakovi: «možno vieš, že s podobnými výrokmí vystupujú aj v našej dobe „ruské patriotické organizácie“, vrátane združenia „Pamäť“. Čo si myslíš, možno takýto postoj považovať za patriotický? Prečo tak nenávideli a nenávidia židov v našej krajine?»

Odpoveď na tieto, — vo svojej podstate hlúpe, — provokačno-štvavé otázky spočíva v tom, že zavádzanie do života biblického konceptu globálnej politiky všade narážalo a naráža na odpor národov planéty. No keďže svetonázor jednotlivých spoločností nedorástol do chápania tejto globálnej politiky², spôsobov ako je realizovaná, jej prienikov do kultúr národných spoločností, tak

¹ «Zákon a proroci» v dobe Krista bolo tým, čo je dnes známe pod názvom „Starý zákon“.

² Podľa slov M.E.Saltykova-Ščedrina, «bežný človečik sa nebojí ani vnútornej politiky, jednoducho preto, lebo jej

reakcia na ňu v priebehu histórie niesla prevažne emocionálny charakter, t.j. prejavovala sa a stále sa prejavuje v nenávisti časti obyvateľstva k židom, pretože práve na nich bola kedysi v dávnoveku zložená realizátorská misia tohto globálneho politického konceptu a oni túto misiu tak či onak realizujú vo všetkých spoločnostiach, hoci prevažná väčšina z nich to robí automaticky (nevedomuje si to). V určitých momentoch prirodzená nenávisť *k zotročiteľom* prerástla a prerastá do násilia a odvetných prenasledovaní, no keďže si spoločnosti stále uchovávali oddanosť biblickej kultúre (historicky reálne kresťanstvo je jedným z jej podsystémov), tak:

- tzv. «antisemitizmus» sa ukázal byť prostriedkom stmelenia židov, brániacim ich asimilácii (*začleneniu sa do národov, medzi ktorými žijú*), a teda krachu biblického projektu zotročenia všetkých¹;
- rituálne vraždy kresťanov židmi (*materiály vyšetrovania jedného z takýchto prípadov uviedol V.I.Dalj vo vyššie spomenutej knihe*) sú tiež jedným zo systémových prostriedkov oddeľovania národov a židov, čo je taktiež vnútorným prostriedkom stmelenia židovstva ako inštrumentu na realizáciu biblickej globálnej politiky;
- objavenie sa takéhoto projektu uprostred plemena kočovníkov, žijúcich v kamennej dobe², nemôže byť svojbytným výdobytkom jeho kultúry (*kočovní národ doby kamennej nemá taký rozsah myslenia a taký svetonázor*), a to dáva dôvod predpokladať, že starovekí židia sa stali prvými obeťami tohto projektu, ktorý bol historicky reálne vypracovaný mimo ich prostredie a mimo ich vôľu;
- slobodomurárstvo/masonstvo sa zaoberá budovaním globálneho štátu, ako o tom priamo informuje „Sovietsky encyklopedický slovník“ (r. 1986), no nerobí to všeobecne, ale konkrétne v rámci tohto programu globálnej politiky (*čo zamlčujú takmer všetky zdroje, ktorých autori píše o slobodomurárstve*);
- ak sa niekomu nepáči biblický koncept globálnej politiky a skutočne si neželá, aby sa on sám a jeho potomkovia stali obeťami tohto globálneho politického projektu, potom tento projekt treba vykoreniť — v rámci mocnejšieho, alternatívneho a objemnejšieho globálneho politického projektu;
- zároveň:

Ak biblický koncept globálnej politiky človeka neuspokojuje, potom nakoľko Biblia sama seba chváli, pripisujúc pôvod svojich sociologických náhľadov a vierouky Bohu, **človek** sa ocitá pred nutnosťou vyriešiť množstvo otázok, týkajúcich sa bohoslovnia a ľudsko-spoločenskej náuky v historicky sformovanej kultúre. **Čiže sa ocitá pred nutnosťou vyjsť nad rámec kompetencie historickej vedy kvôli tomu, aby mohol posúdiť jednak odohrané dejiny ako také, a tiež ich interpretáciu historickou vedou; ale aj kvôli tomu, aby mohol vypracovať alternatívnu alebo alternatívno-objemnejšiu globálnu politiku.**

nerozumie. Nech ho budeš ako presviedčať, stále si bude myslieť, že to nebola „vnútorná politika“, ale božie dopustenie ako mor, hlad, záplavy. Rozdiel je len v tom, že tentoraz je stelesnením tohto dopustenia pompadúr (administrátor-úradník — naše spresnenie v citáte). Je teda potrebné, aby rozumel (bežný človek — naše spresnenie v citáte), čo znamená vnútorná politika? — v tomto prípade môžu byť názory rozdielne; no ja sám za seba poviem priamo: dajte si pozor, páni! Pretože až bežný človečik pochopí, čo znamená vnútorná politika, — ni-ni, c'est fini! (je koniec)» — „Pompadúry a pompadúrky“. No a to isté možno povedať dnes aj o chápaní ľuďmi globálnej politiky.

M.E.Saltykov-Ščedrin odhalil tiež hanebnú podstatu biblickej doktríny. Opísal ju v „Rozprávke o snaživom nadriadenom“, ktorý si v snahe definitívne vypiecť s ľuďmi a ožobrať Vlast prizval židov za poradcov. Keď mu títo predložili svoj koncept, tak snaživý nadriadený vyjadril ochotu ho vyplniť. Túto rozprávku vylúčili z väčšiny sovietskych vydání, pretože v nej sa v podstate opisuje tá istá doktrína, ako aj v Biblii, ako aj v „Protokoloch sionských mudrcov“, i keď M.E.Saltykov-Ščedrin nemal možnosť si Protokoly prečítať, lebo zomrel skorej, než sa objavili. Okrem toho, keďže M.E.Saltykov-Ščedrin nebol spútaný slobodomurárskou rádovou disciplínou, a s leptavým sarkazmom pristupoval aj k tomuto božiemu dopusteniu, ako aj k národným samolúbym „elitám“ s ich úradníkmi a prisluhovačmi, tak si ústami snaživého nadriadeného v rozprávke — akoby náhodou — mylí a zamieňa slová «jevrejci (židia)» a «lotri» počas celého rozprávania, pretože nevidí medzi nimi rozdiel. „Rozprávku o snaživom nadriadenom“ sme zaradili do Prílohy 1.

¹ Druhým aspektom «antisemitizmu» sú obvinenia (*v spoločnosti zachvátenej pseudohumanizmom*) židmi a prožidovsky naladených subjektov z «antisemitizmu» tých, ktorí sú nežiaduci pre samotných židov. Táto skutočnosť dala základ pre vznik definície termínu «antisemita»: „Antisemita — to nie je ten, kto nemá rád židov, ale ten, koho nenávidia samotní židia“.

² Ako rozpráva Starý Zákon, obrezanie sa vykonávalo *kamennými nožmi*. Exodus, kap. 4: «25. Vtedy Sefora vzala kamenný nôž, obrezala predkožku svojho syna a hodiac ju k jeho nohám povedala: si mi ženichom krvi».

- A treba priznať:

Je to veľmi hanebný čin — povýšiť pôvod rasovej doktríny zotročenia ľudstva na Zjavenie pravého Boha. No tento čin sa ukázal byť efektívnym, pretože ortodoxných satanistov (*vedome si želajúcich ísť do konfliktu s Bohom*) vo všetkých dobách nebolo medzi ľuďmi veľa a v každodennom živote nie každý dokáže odmietnuť Bibliu ako celok, ponúknuť okoliu zrozumiteľne a presvedčivo inú koncepciu globálnej politiky a náboženského života a postrčiť ľudstvo k tomu aby žilo ináč; o to ťažšie je to uskutočniteľné (*no reálne uskutočniteľné pri podpore Zhora*) v podmienkach cielenej trestnej politiky pánov a pohlavárov biblického projektu vo vzťahu k tým, ktorí sa mu protivia (biblické: «a také národy budú úplne vykorenené», — to nie sú len prázdne slová). *Preto pripisovanie tejto globálnej politiky Bohu jednoducho paralyzovalo mnohých jej protivníkov, o to viac ešte po tom, čo sa Biblia stala základom kultúry ich spoločností (a tak to bolo počas mnohých storočí)*¹.

No pokiaľ sa mlčí o obsahu biblického globálneho politického projektu a sú kladené otázky podobné tým, ktoré kládol žiakom I.I.Doluckij, tak súhlasiac s tým, že *nenávisť k ľuďom motivovaná akoby vďaka ich pôvodu (pravdivé príčiny vyvolávajúce nenávisť sa neposudzujú, pretože zostávajú nevyslovené) je zlom*, tak sa človek ocitá ak nie v zajatí biblickej globálnej politiky, tak minimálne sa stáva jej rukojemníkom.

Jednako I.I.Doluckij, podriaďujúci život školákov (*stotožňujúcich sa s jeho učebnicou*) pod biblickú globálnu politiku, sa neobťažuje tým, aby:

1. Nesporne preukázal, že uvedenie do života biblickej koncepcie zotročenia všetkých a likvidácie tých, čo s ňou nesúhlasia je pravé objektívne Dobro a blaho pre celé ľudstvo².
2. Že kým nie je uvedená do života v plnom svojom objeme, tak sú prípustné rôzne životné neprijemnosti ako napríklad organizované (pohlavármi projektu v 20. storočí):

- japonsko-ruská vojna,
- revolúcie v Rusku r. 1905 a 1917³,
- občianska vojna v Rusku a obdobie represíí, v ktorom boli zmiešané mizantropia/človekonevávisť a záchrana ľudstva od mizantropov,
- dve svetové⁴ a množstvo lokálnych vojen,
- ekonomické neporiadky, vytvárané umelo a cielene vo všetkých krajinách,
- a podobné veci,

— určené na vybudovanie globálneho štátu, cestou zničenia historicky sformovaných národných a mnohonárodných štátov a degradácie neporušených štátov na úroveň provincií v globálnom štáte.

Prirodzene, že globalizácia podľa tohto projektu potláča slobodu, demokraciu, prirodzený rozvoj národných kultúr a mnohé z nich likviduje a že pod jej jarmom a degradujúcim vplyvom na psychiku sa nutne ocitá každá osobnosť.

Toto všetko sa dá preukázať v objektívnej učebnici histórie na osnove *nikým nespochybňovaných faktov a tvrdení svedkov udalostí*.

¹ Rovnako aj krstzenie Rusi v r. 988 bolo svetonázorovým víťazstvom agresorov nad Rusj-ou a hierarchia s rehoľníctvom „ruskej“ „pravoslávnej“ Cirkvi sa stala duchovnou políciou, založenou kolonizátormi na základe kádrovej bázy domorodcov s výnimkou tých, čo ostali verní pôvodnej viere „jazyčestvu“ (*no oni mali svoje vlastné problémy, ktoré im neumožnili zvíťaziť na agresormi v r. 988, ani sa oslobodiť spod ich moci dodnes*). V tejto úlohe *policajtov, slúžiacich okupantom*, zotrúva RPC doteraz.

² A zároveň by vysvetlil: *Prečo hitlerizmus, usilujúci sa v globálnej politike o rovnaké ciele, ktorý si za «rasu pánov» zvolil Nemcov, je zlom, zatiaľ čo Biblia, ktorej páni si zvolili za «rasu pánov» židov, je dobrom? Nie sú to dvojité morálne štandardy?*

³ O dejinách Ruska v biblickej globálnej politike konca 19. a začiatku 20. storočia, vrátane otázky vzniku japonsko-ruskej vojny a prvej svetovej vojny (*ako prostriedkov na podkopanie a zvrhnutie historicky sa rozvíjajúcej svojbytnej štátnosti*), nájdete viac v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v knihe „Rozhermetizácia“ (kapitola 1 a 5, paragraf 8).

⁴ O organizácii 2. sv. vojny pozrite už spomínanú knihu: A.B.Martirosjan „Sprisahanie maršalov. Britská rozvedka proti ZSSR“ (Moskva, «Veče», r. 2003).

Každopádne učebnica histórie I.I.Doluckého takou nie je. A preto odňatie odporúčacieho grifu bolo správne. Avšak učítelia, ktorí vstali na jeho obhajobu¹ — zlí historici a mizerní učítelia: títo sú záškodníkmi.

Ničmenej, tragédia historického vzdelávania v Rusku spočíva v inom — zvyšné učebnice histórie tiež nezodpovedajú kritériám objektívnosti: ich báza popisných kategórií nie je plná (a v mnohých prípadoch aj úmyselne oklieštená); ich autori vychádzajú z toho, že globálny historický proces od dávnej minulosti až dodnes je neriadený (zvnútra samotnej spoločnosti); posluhujúc okamžitým potrebám tej-ktorej moci, zabúdajú na reálne dejiny a zaoberajú sa striedavo tu skrášľovaním, tu očierňovaním jedných a tých istých udalostí dejín. A samotná historická veda sa téme «objektívnosť výsledkov historického bádania» vyhýba.

Na záver tejto kapitoly možno povedať, že **hlavná vlastnosť** globálneho historického procesu spočíva v tom, že **globálny historický proces je oddávna riadený zvnútra spoločnosti** a rovnako bude riadený zvnútra spoločnosti v dohľadnej perspektíve. Takže všetky regionálne/lokálne historické procesy sú viac či menej podmienené globálnou politikou, a rovnako naopak, každý z nich prejavuje viac či menej silnú spätnú reakciu na globálnu politiku, t.j. na riadenie globálneho historického procesu.

Jednako, prichádzajúc k chápaniu oddávna riadeného (zvnútra spoločnosti) priebehu globálneho historického procesu, sa dostávame až k otázke: *Čím sa začali dejiny dnešnej globálnej civilizácie?*

6.3.5. Predhistória a začiatok dejín dnešnej globálnej civilizácie

Učebnice histórie, vyjadrujúce ateistický uhol pohľadu (a takých je v poslednom storočí a pol väčšina), vychádzajú z predpokladu, že človek súčasného biologického druhu «Homo sapiens» «sám od seba» vznikol v biosfére planéty, začal myslieť, vytvoril početné kultúry doby kamennej; a potom neskôr na základe kmeňových zväzov (asi pred 7 — 5 tisíc rokmi) vznikli prvé regionálne civilizácie a štáty, vzniklo písomníctvo, začala sa politika, objavili sa štátne dokumenty, historické kroniky, a takýmto spôsobom (s objavením sa písomných kroník) sa ukončila predhistória a začala sa história dnešnej globálnej civilizácie. Toto je presne ten historický mýtus, v moci ktorého žije väčšina tých, čo študovali históriu v škole a univerzitách.

V posledných rokoch sa objavili pokusy zameniť tento historický mýtus chronologicky kratšou verziou akoby hodnoverne známej histórie. Konkrétne v prácach matematikov MGU² A.T.Fomenko a G.V.Nosovského sa na základe štatistickej analýzy oznamov z kroník tvrdí, že kroniky sú z väčšej časti hodnoverné, počnúc od 11. a 12. storočia nášho letopočtu, a všetka starobylejšia história predstavuje históriu stredoveku, mnohonásobne prenesenú do dávnejšej minulosti, v ktorej reálni ľudia zo stredoveku vystupujú pod inými prezývkami a v zmenenej geografickej lokalite stredovekých reálií³.

¹ Napríklad, vyššie spomínaní G.Semšova a “zaslúžilý učiteľ” E.Jamburg patria do tejto kategórie zlých historikov a mizerných učiteľov.

² Moskovská Štátna Univerzita – pozn. prekl.

³ Oveľa podrobnejšie je to rozobraté v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v knihe VP ZSSR „Prozreteľnosť nie je «algebra»,“ špeciálne zasvätenú materiálom A.T.Fomenko a G.V.Nosovského.

Ničmenej aj tu treba čosi dodať. Historické obdobie v dejinách Ruska od zavládnutia dynastie Romanovcov až do dnešnej doby je po faktologickej stránke opísané historickou vedou prevažne hodnoverne (t.j. väčšina oznamovaných faktov sa v daný čas skutočne stala), hoci vyhodnotenie týchto faktov a interpretácia cieľov politiky môže byť historikmi prekrútená na nepoznanie, podľa vôle klientov.

No dejiny Ruska, ktoré tomuto času predchádzali, sú v podstate neznáme aj po faktologickej stránke, nakoľko originálne kroniky, písané svedkami udalostí, sú pre vedu nedostupné (zničené alebo stratené) a ich takzvané «odpisy» — *chronologicky oneskorené „kópie“* — podliehali cenzúre a cielenému prekrucovaniu — „redigovaniu“ — kvôli tomu, aby zodpovedali záujmov objednávateľov historického mýtu. A kurzy histórie „*epochy pred Petrom I.*“ sa začali tvoriť, až po uplynutí storočia po jej završení, na osnove pseudokroník-odpisov, nezodpovedajúcich reálnym dejinám.

A tento proces falzifikácie ruskej histórie „*epochy pred Petrom I.*“ prebiehal pri nesporene mafiózne organizovanej nadvláde slobodomurárstva a cudzincov v domácej historickej vede, počnúc od samotného začiatku fungovania Akadémie vied pri Petrovi I.

No ide o to, že existujú fakty, ktoré nezapadajú ani do prvého, ani do druhého historického mýtu. A na rozbitie mýtu stačí doň vložiť iba jediný fakt, ktorý on nedokáže vysvetliť.

Začneme otázkou: *Kde je ten «prechodný článok» v procese zmeny od opice k človeku, ktorý by svedčil o pôvode druhu Človek rozumný od nejakých opíciam podobných predkov v evolučnom procese pod vplyvom práce¹ a prirodzeného výberu?* — Od tej doby, ako Ch. Darwin (1809 — 1882) opublikoval svoju knihu „Pôvod druhov, cestou prirodzeného výberu“ (1859), na ktorú sa zrazu začali odkazovať prívrženci vzniku človeka vo faune, antropológovia aj tak nič nenašli. T.j. do dnešnej doby vede nie sú známe žiadne biologické dôkazy tej predhistórie ľudstva, ktorá je predkladaná v učebniciach. A to nie je ojedinelá nešťastná výnimka: chýbajú «prechodné články» aj k tomu, aby bolo možné objasniť pôvod všetkých ostatných biologických druhov od akýchsi druhov-prototypov: druhové rozdiely nesú diskrétny/nespojité charakter. Ináč povedané, veľryba je vodný cicavec, avšak žiadne «obojživelné» «poloveľryby-poloveľhady», z ktorých pochádzajú dnešné veľryby a veľhady — tiež nie sú.

No aj so samotnou históriou to nevyzerá lepšie:

Tak napríklad, sú známe ruiny starobylého mesta, ktoré dnes volajú Mohendžodaro. Charakter jeho poškodenia, odhalený archeológmi, hovorí o tom, že mesto bolo zničené niečím, čoho účinok bol analogický jadrovému výbuchu:

«Archeologická expedícia, ktorá začiatkom 20. storočia robila vykopávky vedľa indickej osady Mohendžodaro, objavila ruiny veľkého starobylého mesta, patriaceho civilizácii, ktorá bola jednou z najrozvinutejších na svete a trvala dve až tri tisícročia. Jednako, najväčšia záhada veľkomesta, ktorá sa objavila pred vedcami, bola spojená nie s jeho rozkvetom, ale zánikom.

Výskumníci sa pokúšali objasniť, od čoho mesto „zomrelo“, predkladajúc rôzne dohady. No všetky hypotézy sa rozsypali ako domček z kariet: V ruinách stavieb nebol spozorovaný ani najmenší príznak vyčistenia vodného živlu, chýbali mnohopočetné pozostatky ľudí a zvierat, a tiež úlomky zbraní a stopy pustošenia. Ani jedna z kostier nemala poškodenia typické pre zranenia od klasických zbraní. Očividný bol len jediný fakt, a to: katastrofa prebehla náhle a trvala krátko.

Nakoniec Angličan Davenport a Talian Vincenti predložili ohromujúcu hypotézu, — kategoricky vyhlásili, že starobylé mesto postihol osud... Hirošimy a Nagasaki! Inými slovami, najstaršie veľkomesto bolo zničené jadrovým výbuchom! Potvrdzujú to, napríklad, roztrúsene medzi ruinami kúsok hliny a zeleného skla (celé vrstvy!). Pravdepodobne sa piesok a hlina pod vplyvom vysokej teploty najprv roztavili a potom náhle stuhli. Rovnaké vrstvy zeleného skla sa objavujú v púšti štátu Nevada (USA) každý raz po jadrovom výbuchu.

Od momentu vykopávok v Mohendžodaro prešlo celé storočie. Moderná analýza ukázala, že tavenie fragmentov starobylého mesta prebehlo pri kolosálnej teplote, nie menej ako 1500 stupňov Celzia. Výskumníci tiež našli výrazne obtiahnutú oblasť epicentra, kde všetky domy boli zrovnané so zemou. Od centra k periférii sa skaza postupne znižovala. A ešte detail: práve v oblasti Mohendžodaro boli nájdené desiatky kostier, ktorých rádioaktívnosť presiahla normu 50 ráz!

Okrem iného, v starobylom indickom epose „Mahábhárata“ je zafixovaných nemálo podaní o zvláštnej sile tajomnej zbrane, potvrdzujúcich túto viac než hypotézu. Napríklad v jednej z kapitol sa hovorí o „náboji“ „žiariacom ako oheň, no bez dymu“. Po jeho páde na zem „hlboká tma zahalila celú oblohu. Dvihli sa víchrice a smršte, prinášajúce pohromu a pustošenie. Tisícok domácností a divokých zvierat a desiatky tisíc ľudí zmenil hrozný výbuch na popol. Roľníci, mešťania i vojaci sa vrhali do vôd rieky, aby zmyli otrávený prach...“ (citované z článku na internete²).

¹ «Práca urobila z opice človeka» — to je jeden z aforizmov obdobia, keď v spoločnosti vládol materialistický ateizmus, smerujúci k práci F.Engelsa „Úloha práce v procese premeny opice na človeka“ (r. 1876), ktorá pre zmenu, mala vo svojej osnove idey Ch. Darwina o evolučnom pôvode biologických druhov, opísaných v jeho knihe „Pôvod druhov, cestou prirodzeného výberu“.

² Prevzaté z nasledujúceho linku vo februári 2004: <http://anomalija.narod.ru/text/831.htm>

A toto nie je jediné miesto, kde povrch zeme z neznámych dôvodov vyzerá rovnako, ako miesta, kde dnešná civilizácia vykonala povrchové jadrové výbuchy.

Ešte jeden fakt. V rannom stredoveku existovali mapy, na ktorých bola zobrazená Antarktída, brehy Severnej a Južnej Ameriky. Pričom Antarktída bola zobrazená bez ľadovej vrstvy, v stave, v akom si ju dnešná civilizácia podľa oficiálnej histórie nikdy nepamätala¹.

Avšak súčasná civilizácia pristúpila ku globálnemu kartografickému mapovaniu až niekoľko storočí po objavení sa týchto máp, v epoche veľkých geografických objavov (od r. 1519, ak rátať od prvej plavby okolo sveta F. Magalhães). Globálne kartografické mapovanie trvajúce 4 storočia bolo v zásade zavŕšené až v r. 1906, keď R. Amundsen preplával z Atlantiku do Tichého oceánu cez prielivy v súostroví na severe Kanady; a úplne bolo zavŕšené až v 1970-tych rokoch po dokončení programu systematických snímok povrchu Zeme z Vesmíru.

Napriek všetkým týmto hodnoverne známym faktom sú na stredovekých mapách na veľkej ploche zobrazené pobrežné línie Antarktídy, oboch Amerík, Európy a Afriky s chybou v (zemepisnej) dĺžke, ktorej presnosť v dnešnej civilizácii začal zabezpečovať rozvoj chronometrie² a matematiky³ až začiatkom 80-tych rokov 18. storočia n.l.

Egyptská Sfinga pri Cheopsovej pyramíde sa spoločne so samotnými pyramídami datuje tradičnými historikmi na nie viac ako 5000 rokov. Jej zlý vzhľad historici objasňujú veternou eróziou: vial vietor, niesol piesok, piesok a zvetrávanie vyškriabali časť materiálu atď. Keď sa ale obhliadkou Sfingy začal zaoberať profesionálny geológ, tak prišiel k záveru, že Sfingu dlhodobo zalievali privalové dažde a že je poškodená vodnou eróziou, zapríčinenou atmosférickými zrážkami... jednako, v dnešnej civilizácii Sfinga stojí na jednom z najsuchších miest planéty, kde veľmi zriedkavé dažde nemohli spôsobiť vodnú eróziu, zanechávajúcu hlboké vertikálne ryhy a vlnité horizontálne žliabky, v tom čase, keď zvetrávanie a veterná erózia zanechávajú výlučne horizontálne stopy s ostrými okrajmi, vytvárajúce pritom bizarné formy: skaly-hríby, skaly-dáždniky, skaly-figúry a pod.

A hromady mamutov vo večnom ľade premiešané s oveľa južnejšou vegetáciou, než tá, čo rastie na mieste v daných šírkach; veľké množstvá zvierat, náhle uhynutých, boli v týchto usadeninách nájdené v takých kombináciách, aké v bežnom živote biocenóz nevidno (*dravce a bylinožravce vo veľkých množstvách na jednom mieste, a k tomu pomiešané s polámanými stromami*) a v niektorých miestach boli zasypané vrstvami popola alebo zaliate bahnom, po čom veľmi rýchlo zamrzli ešte skôr, než sa ich roztrhané⁴ alebo celé mŕtvolky začali rozkladať. Okrem toho:

«... po celej Južnej Amerike boli objavené fosílné pozostatky obdobia ľadovej periódy, „v ktorých kostry nezlučiteľných zvieracích druhov (dravcov a bylinožravcov) boli chaoticky premiešané s ľudskými kosťami. Nie menej závažnou je kombinácia (na dostatočne rozľahlom území) pozostatkov suchozemských a morských zvierat, chaoticky premiešaných, no pochovaných v jednom geologickom horizonte“⁵

V Južnej Amerike sa nachádza jazero Titicaca. Je to slané jazero na hranici Peru a Bolívie, vo výške 3812 metrov nad úrovňou mora, a jeho hĺbka dosahuje až 272 metrov. Na jazere Titicaca je ostrov s dobre zachovanými zvyškami staroperuánskych stavieb. Na dne jazera sa našli ruiny starobylého mesta. Podľa názoru geológov bolo toto jazero časťou oceánu. Okrem toho, na jeho brehoch boli objavené zvyšky starobylého prístavu, z ktorého *plaviť sa po tomto jazere nie je kam*, čo prináša na um myšlienku, že jazero sa «vznieslo» a stalo vysokohorským až po tom, čo bol postavený tento prístav.

¹ Viac na tému, pozri knihy: G.Hancock „Stopy Bohov. Hľadanie počiatkov starobylých civilizácií“ (Moskva, «Veče», r. 1997); Erich von Däniken “Spomienky na budúcnosť” (Moskva, «EKSMO», r. 2004).

² Určenie dĺžky, rozlíšenie dĺžok jednotlivých geografických bodov je založené na meraní súradníc nebeských svetiel (na to sa pri navigácii používa sextant) a porovnaní miestneho času s časom na nultom poludníku (na to je potrebný presný chronometer). Takže, čím väčšia je nepresnosť chronometru počas plavby, tým väčšia je chyba pri určovaní geografickej dĺžky.

³ Dnes používaný systém kartografických projekcií nie je možný bez dostatočne vyspelého matematického aparátu.

⁴ Predstavte si, čo dokáže roztrhnúť napoly «ako pijak» živého mamuta.

⁵ Podrobnejšie v knihe: G.Hancock „Stopy Bohov. Hľadanie počiatkov starobylých civilizácií“, str. 204.

V Európe je množstvo megalitických stavieb z obdobia doby kamennej. Ak ich nebudeme skúmať jednotlivo, ale spolu ako celok, tak mnohé z nich vyzerajú byť rozmiestnené v priamych líniách, tiahnucich sa mnoho stoviek kilometrov naprieč celým kontinentom: cez lesy, hory, jazerá a niektoré cez Baltické more a jeho zálivy. A rôzne takéto línie sa zbiehajú v starogréckom meste Delfy (a rovno z nich aj vybiehajú lúčmi) — v sídle Delfského orákula, mieste kde bol (podľa mýtov) boh Apolón. Pre lesných lovcov a prvotnopospolných roľníkov je natoľko presné pospájanie množstva objektov čosi nadmierne¹, ak predpokladáme, že na takýto typ budovania je nevyhnutná geodézia a kartografia, vyvinutá do úrovne, blízkej tej našej; a pokiaľ je to všetko reálne postavené bez *geodézie a kartografie tak ako sú chápané dnes*, potom všetko, čo sa dnes interpretuje vedou ako primitívna «doba kamenná», bolo v skutočnosti epochou kvalitatívne inej duchovnej kultúry (kultúry psychickej činnosti), umožňujúcej riešiť mnohé dnes neriešiteľné inžinierske úlohy «organolepticky», t.j. na osnove vlastných zmyslov, a intelekt sa používal nie na ich riešenie, ale na nejaké iné ciele.

V aztéckej civilizácii² existovalo mesto, ktorého ruiny sa dnes nachádzajú na území veľkomesta Mexiko a ktoré je dnešnej vede známe pod názvom Teotihuacan. V pôdoryse rozmiestnení architekturných objektov tohto mesta boli odhalené proporcie vzdialeností planét slnečnej sústavy od Slnka, vrátane asteroidového pásu a Pluta³. Mimočodom, Koperník uverejnil svoju prácu o Slnčnom systéme, v centre ktorého bolo Slnko, až v r. 1542 krátko pred smrťou; Galileo zostrojil ďalekohľad až v r. 1609 a do toho času o žiadnych asteroidoch, a tým skôr o «asteroidovom páse» nemohlo byť vo vede ani reči; a planéta Pluto, bola objavená ďalekohľadom až v r. 1930. A na to, aby toto všetko mohlo byť v Teotihuacane vybudované, boli tiež potrebné aj poznatky, aj urbanistický plán, na vznik ktorých bola pre zmenu potrebná predhistória rozvoja vedy, najmä astronomických pozorovaní, pravdaže, ak vychádzame z vedecko-technického myslenia našej civilizácie. Alebo žeby aj toto všetko, vrátane poznatkov o umiestnení Pluta a asteroidového pásu, bolo získané «organolepticky»⁴?

Ale ani toto ešte nie je všetko. Na území dnešného Sudánu žije kmeň Dogonov, ktorý (ako sa predpokladá) predtým žil na území Mali. Od roku 1946 bola s kmeňom v kontakte francúzska etnografická expedícia. Výsledky jej výskumu boli publikované v r. 1951 v knihe „Sudánska Sírúsova sústava“. Podstata vecí spočíva v tom, že tento kmeň oddávna vie, že voľným okom viditeľný Sírúsus nie je len samotná hviezda, ale ide o hviezdnu sústavu. A astrofyzické parametre hviezd, patriacich do tohto systému, o ktorých Dogoni vedia, boli potvrdené astronómiou dnešnej civilizácie až v 19. storočí, aj to len čiastočne. V 19. storočí bol dokázaný fakt existencie «Sírúsa B» — bieleho trpaslíka, ktorého interval obiehania je približne 50 rokov a určuje rytmiku kultu Sírúsa u Dogonov minimálne od 15. storočia, ak nie skôr. Ale mýty Dogonov spomínajú ešte jednu hviezdu v zostave hviezdnej sústavy Sírúsa — «Emme Ya» [*Sírúsus C*]*, ktorá má tiež svoju hviezduobežnicu, o existencii či neexistencii ktorých nám dnešná veda nevie nič povedať⁵. Tieto poznatky tiež získali Dogoni «organolepticky»? ...v pradávnej minulosti vo vzdialenosti 8,5 svetelných rokov medzi Slnčnou a Sírúsovou sústavou? A pokiaľ tieto poznatky získali v minulosti v hotovej podobe, tak potom od koho?

Takýto druh faktov, — a aj to len tie najznámejšie z ich množstva, — nezapadajú do toho historického mýtu, ktorý sa v škole vyučuje ako reálne dejiny ľudstva a národov, ktoré ho tvoria.

A doteraz takéto fakty slúžili ako základ k tomu, aby nie historická veda, ale jednotliví bádatelia, osobne nespútaní korporatívnou disciplínou «vedeckej komunity», ich interpretovali:

- Bud' ako pamätníky spoluúčasti na pozemských veciach mimozemských civilizácií⁶.

¹ Pozri Erich von Däniken „Doba kamenná bola iná“ (Moskva, «EKSMO», r. 2003).

² Jedna z kultúr dokolumbovskej Ameriky; bola zničená španielskymi conquistadormi (šp. „dobyvateľmi“) v 16. storočí.

³ Erich von Däniken „Deň, keď sa objavili bohovia“ (Moskva, «EKSMO», r. 2003).

⁴ Mimočodom, v optickom rozsahu je planéta Pluto astronomickým objektom hviezdnej magnitúdy len 15. Čo znamená, že je 15 ráz menej jasný, než najbledšie hviezdy, ktoré sú vidieť voľným okom na jasnej oblohe, pri absencii svetelných zdrojov v oblasti pozorovania.

⁵ Erich von Däniken „Spomienky na budúcnosť“ (Moskva, «EKSMO», r. 2004).

⁶ Medzi nich patria Erich von Däniken a bývalý scientológ Bernd von Wittenburg, autor knihy „Šach planéte Zem“ (Moskva, vyd. «Nová planéta», r. 1997), ktorých knihy boli vydané v ruskom jazyku v desaťročí 1995 — 2005. Ešte v sovietskej minulosti sa tohto názoru pridržiaval vedec a spisovateľ-fantasta Alexander Petrovič Kazancev (1906 —

- Alebo ako svedectvo toho, že počiatkom dnešnej globálnej civilizácie bolo prebehnutie nejakej katastrofy celoplanetárneho rozsahu, ktorá zničila minulú globálnu civilizáciu a jej kultúru; následkom tejto katastrofy ľudia zdívali, v dôsledku čoho aj začala doba kamenná; no súčasne s ňou začala aj civilizátorská misia k divochom zo strany zachránených nepočetných nositeľov predchádzajúcej vysokej kultúry¹.
- Nie je vylúčené, že minulé civilizácie sa k okamihu svojej záhuby dostala ďalej vo veci osvojenia kozmu než dnešná civilizácia. Je možné, že boli aj kontakty s mimozemskými civilizáciami. A teda, že okrem plávajúceho korábu boli ňou vytvorené aj kozmické a jaskynno-bunkrové úkryty².

No nech to už bolo v realite dejín akokoľvek, historická veda nemá právo ignorovať fakty, archeologické a antropologické pamiatky, ktoré «nepasujú» do ňou splodených historických mýtov, ktorými kŕmi o minulosti nič netušiacich (vd'aka veku) žiakov a študentov. Je povinná ich interpretovať kvôli tomu, aby sa stala objektívnou.

6.4. Historická veda a ľudsko-spoločenská náuka

Predpokladajme, že historická veda splodila objektívnu učebnicu histórie, z ktorej sa možno dozvedieť, čo sa reálne odohralo v minulosti. V tom prípade ale nutne vyvstane množstvo otázok, analogických tým, ktoré sa v spoločnosti posudzujú dnes a vo vzťahu ku ktorým sa rôzni ľudia a rôzne sociálne skupiny pridŕžajú rôznych, občas protichodných, názorov.

Takto jedni usudzujú, že bolo správne, že zvíťazila Veľká októbrová socialistická revolúcia. Druhí trvajú na tom, že svojim vplyvom na ďalší vývoj dejín Ruska bol októbrový prevrat v r. 1917 analogický mongolskému vpádu (Batuchána), ktorý v r. 1238 zabránil svojbytnému rozvoju starobylej Rusi (*podľa kultového pohľadu posledných niekoľko storočí na históriu*)³.

Zďaleka nie všetci hodnotia činnosť Hitlera výlučne ako prúd zločinnosti. Sú takí, ktorí si myslia, že všetko, čo urobil pre Nemecko a celý svet do 1. septembra 1939, — bolo dobrom, a zločinnosť z jeho strany začala až od 1. septembra 1939. Ale sú aj takí, ktorí si myslia, že po 1. septembri sa vyhlásením vojny Nemecku Veľkou Britániou a Francúzskom začal zločin voči Nemecku a ľudujú, že v druhej svetovej vojne 20. storočia utrpelo fašistické Nemecko pod vedením Hitlera drvivú porážku a prestalo existovať, v dôsledku čoho sa ľudstvo akoby nedokázalo dostať zo slepej uličky, v ktorej sa ocitlo k začiatku 20. storočia.

Hoci objektívny kurz histórie mnohé z takýchto otázok odstráni, (*tým, že vleje svetlo na to, čo sa reálne dialo a čo predtým zamlčovali a čoho príčinnno-následkové súvislosti s inými udalosťami predtým interpretovali prekrútené*), no mnohé otázky aj tak zostanú, nakoľko sú spojené s inými vecami, ktoré ležia mimo históriu a mimo kompetencie historickej vedy. Ide o to, že v závislosti od toho, akí jednotlivci tvoria spoločnosť, taká je aj štruktúra spoločensko-politickej organizácie života *spoločnosti ako systémového celku* a také sú aj vzájomné vzťahy ľudí v nej. Tento fakt sa odrážal v aktuálnej politike všetkých dôb, a ak aktuálna politika má svoj pôvod v minulosti, potom adekvátne predstavy práve o minulosti musí poskytovať objektívna historická veda. A ak objektívna historická veda takéto adekvátne predstavy o minulosti poskytuje, potom sa človeku odkrýva možnosť hodnotiť to, čo bolo v minulosti objektívnym Dobrom a čo je objektívnym zlom, zacieleným do budúcnosti⁴;

2002).

¹ Naše predstavy o globálnej civilizácii, ktorá predchádzala našej dnešnej, sú uvedené v Prílohe 2.

² Adekvátne tomu, v starých kultúrach súčasnej civilizácie stavba hrobiek a zásobenie ich všednými predmetmi, sluhami, zásobou potravín atď., je prejavom «noosféneho echa» — akousi «ozvenou» reálnych príprav vládnucej špičky minulej globálnej civilizácie k tomu, aby počas pobytu v bunkroch, zásobených všetkým nevyhnutným, v stave «anabiózy» prežila katastrofu a jej následky, a neskôr mohla začať žiť v novom svete nie od nuly. Druhou vecou je, že v dnešnej globálnej civilizácii bol tomuto «noosférenému echu» priradený iný význam — starostlivosť o život mŕtvych v «záhrobnom svete».

³ Existuje aj iný názor, podľa ktorého bol «mongolsko-tatársky» vpád a jarmo — výmyslom historikov 17-teho a ďalších storočí. V skutočnosti vojsko veľkého kniežaťa potláčalo separatizmus údelných kniežat. No potom, ako prebehla zmena dynastií a Rjurikovičov na tróne zamenili Romanovci, tak z vôle Romanovcov bol vymyslený «mongolsko-tatársky» vpád a jarmo.

⁴ Samozrejme zatiaľ len subjektívne. Pretože miera subjektivity je tu nepriamo úmerná miere vyspelosti mravných štandardov spoločnosti a miere poznatkov o objektívnom harmonickom fungovaní nielen ľudskej spoločnosti, ale aj

ako sa správať, aby už v prítomnosti začalo miznúť objektívne Zlo a budúcnosť sa stala stelesnením výlučne Dobra.

Toto sú vlastne otázky o podstate *človeka ako osobnosti*, o tom, ako ľudia v závislosti od sformovanej štatistiky ich osobnostných charakteristík vytvárajú *spoločnosť ako systém osobnostných a skupinových vzájomných vzťahov rôzneho druhu*.

A nájdenie odpovedí *adekvátnych životu* na tento druh otázok je podmienené faktormi, ktorých poznanie nespadá do kompetencie histórie, ale iných vied.

Ide o to, že vo viac-menej zdravom prírodnom prostredí je každý komár od toho okamihu, ako sa vykľúje z larvy, plnohodnotným predstaviteľom svojho druhu. A v živote komárieho jedinca v tomto zmysle neexistujú ďalšie varianty.

Na rozdiel od komára, ktorého sme použili ako príklad, človek na to, aby sa stal členom spoločnosti, musí byť vychovaný. Výchovnými faktormi sú jednak kultúra spoločnosti celkovo, ale aj priamy kontakt s inými ľuďmi v procese dospievania osobnosti. Okrem toho, získaním určitých kvalít v osobnostnom rozvoji v procese výchovy, človek získava schopnosť ďalšej samovýchovy a samovzdelávania, ktoré môže pokračovať po celý jeho život, či už bude krátky alebo dlhý. A variantov toho, aké osobnostné kvality môže získať jedinec k začiatku svojho dospelého života, a o to viac do završenia svojho pozemského putovania, je množstvo. A zďaleka nie všetky varianty sú rovnocenné v tom, aký je ich vplyv na život spoločnosti ako systému osobnostných a skupinových vzájomných vzťahov.

Ak budeme vychádzať z toho, že v *normálnej* ľudskej spoločnosti v globálnom rozsahu nesmú existovať vnútorné konflikty, že ľudstvo vcelku, aj ľudia jednotlivo musia žiť v harmónii s biosférou Zeme a Vesmírom, potom tento predpoklad:

- po prvé, privádza k záveru, že ani jedna z dnešných národných spoločností, ani ľudstvo v celku nie je normálnym (v uvedenom slova zmysle) ľudským spoločenstvom;
- po druhé, musí ľudí¹ postaviť pred otázky:
 - o politickom kurze v oblasti výchovy a vzdelávania;
 - o organizácii riadenia globálneho historického procesu a regionálnych historických procesov v súlade s odhalenými predstavami o objektivite Dobra a Zla, ktoré musia byť potvrdzované životom ľudstva v nadväznosti pokolení v harmónii s biosférou Zeme a Vesmírom a pri absencii v ňom vnútorných konfliktov.

A rovnako z odpovedí na tieto otázky vyplývajú aj odpovede na to, čo je v historickej minulosti *nadčasovou osnovou* pre budúcnosť; čo je *«smetím»*, ktorého sa treba zbaviť, ak sa vyskytuje aj v prítomnosti; a čo je v minulosti aj prítomnosti *stavebným lešením*, ktoré zatiaľ ešte treba udržiavať, aby neskôr v budúcnosti, keď splní svoju úlohu, mohlo zmiznúť. Odpovede na tieto otázky musí dávať ľudsko-spoločenská náuka.

V povedanom nie je nič nového. Takto sa anglický etnograf 19. storočia E.B.Tylor — súčasník K.Marxa a F.Engelsa — vyjadril o *«filozofii histórie v širokom zmysle, ako o vysvetlení minulých a predpovedi budúcich javov vo svete ľudského života na základe spoločných zákonov»*². Je známe aj skoršie, zmyslom analogické, vyjadrenie Napoleona Bonaparta: *«Predvídať — znamená riadiť»*. *Predvídať* však znamená — vidieť v budúcnosti maticu mnohovariantných možností ďalšieho priebehu udalostí a rovnako aj následkov voľby a realizácie každého z týchto videných variantov.

Pritom je nevyhnutné mať predstavu o tom, že každé riadenie realizované ľuďmi má limitovaný charakter a prebieha v rôznych objemnejších³ procesoch, ktoré možno interpretovať ako objemnejší proces priameho i nepriameho riadenia vo vzťahu k ľubovoľnému limitovanému procesu riadenia, realizovaného ľuďmi. V podstate, takáto interpretácia každého riadenia, ako procesu prebiehajúceho

systémov, ktoré tvoria prostredie, v ktorom ľudská spoločnosť žije (napr. závislosť ľudstva na biosfére a jej harmónii). V opačnom prípade sa spoločnosť nevyhne problémom v budúcnosti a bude môcť hovoriť nie o poznaní objektívneho Dobra a Zla, ale len o subjektívnom dobre a zle. Tieto otázky budú tiež predmetom ľudsko-spoločenskej náuky/vedy – pozn. prekl.

¹ Minimálne tých, čo sa dokážu zriecť potreby momentálnej vypočítavosti, ktorá musí byť vždy uspokojená na princípe *«po nás nech príde aj potopa»*.

² Z jeho knihy „Primitívna kultúra“ (Moskva, r. 1989 — reedícia ruského vydania z r. 1897 s vylúčením jednej kapitoly, posvätenej matematickým náhľadom v primitívnych spoločenstvách).

³ Hierarchicky nadradených. – pozn. prekl.

v medziach objemnejšieho procesu, privádza k otázke o charaktere hierarchicky najvyššieho všeobjímajúceho (všezahŕňajúceho) riadenia, t.j. k otázke o existencii Boha — Tvorcu a Všetrdžiteľa

A ak sa pozrieme opačným smerom (t.j. od ľudsko-spoločenskej náuky do minulosti), tak predstavy o minulosti, kultivované v spoločnosti historickou vedou, v mnohom závisia od odpovedí na tento druh otázok, zodpovedaných buď priamo, alebo medzi riadkami.

Všetko povedané o vzájomnom vzťahu histórie a ľudsko-spoločenskej náuky znamená, že história je vedou sociálne významnou a učebnica histórie musí byť úplná a objektívna. No ešte významnejšou zo sociálneho hľadiska vedeckou disciplínou je ľudsko-spoločenská náuka: v sovietskej minulosti «občianska výchova»; «spoločenská náuka» v dnešnom Rusku; a *filozofia histórie* vo vedeckej terminológii dosovietskeho obdobia.

No keďže žiadna ľudská spoločnosť neexistuje bez dejín, tak ani ľudsko-spoločenská náuka nemôže existovať a rozvíjať sa bez vzájomnej spolupráce s historickou vedou; a jej potrebu a význam pre osobnosť i spoločnosť možno ukázať len vychádzajúc z analýzy dejín a histórie ako vedeckej disciplíny. A preto, skôr ako pristúpime k analýze školského kurzu spoločenskej náuky, jednu kapitolu bolo potrebné zasvätiť historickej vede a jej problematike.

10. — 19. februára 2004
Spresnenia a doplnenia: 23. februára 2004;
29. marca — 12. mája 2005

7. Učebnica „Úvod do spoločenskej náuky“ ako prejav profanácie¹ zo strany pedagógov svojho dlhu voči žiakom a spoločnosti

7.1. „Spoločenská náuka“ a prírodné vedy

Obrátili sme sa k 8. vydaniu učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ pre 8. — 9. triedu všeobecno-vzdelávacích zariadení pod redakciou Leonida Naumoviča Bogoljubova², publikovanej vydavateľstvom «Osveta» v r. 2003. Vydanie je charakterizované ako «prepracované a doplnené». Posledné slová znamenajú, že autorský kolektív a jeho vedúci mali dostatok času na to, aby obsah učebnice bol adekvátny životu a spájal do jedného celku roztrieštené vedomosti, osvojované žiakmi počas štúdia iných (svojou podstatou aplikovaných) špecializovaných disciplín, v mnohom tematicky izolovaných a oddelených navzájom v dôsledku charakteru každej z nich: všeobecnej biológie, biológie človeka, geografie, histórie, fyziky, chémie, literatúry atď.

U niekoho môže vzniknúť otázka: *A ako spolu súvisia spoločenská náuka a jednotlivé, prevažne aplikované vedné odbory, také ako fyzika, chémia, biológia?* Odpoveď na túto otázku plynie z toho, že úzko špecializované aplikované vedné odbory, také ako fyzika a chémia, spoločne s inými úzko špecializovanými aplikovanými vednými odbormi môžu poskytovať odpovede na otázky typu: *existuje technická možnosť zostrojiť raketu pre let na Mars, alebo nie? ...existuje technická možnosť vybudovať atómovú elektrárňu alebo nie?*

Avšak otázky typu: — *treba robiť niečo podobné, alebo netreba? ...a ak niečo také predsa len urobiť treba, tak na základe už existujúcich technológií a organizácie kolektívnej činnosti ľudí alebo na dosiahnutie zadaných cieľov treba vypracovať a zaviesť iné technológie a organizačné princípy?* — ležia mimo kompetenciu ktorejkoľvek z aplikovaných disciplín ako aj ich «mechanicky» vytvorených zoskupení, pretože *kladenie cieľov a rozhodovanie o prípustnosti použitia tých či oných prostriedkov na dosiahnutie stanovených cieľov, hoc aj je podriadené objektívnym zákonitostiam bytia, o ktorých učia prírodné vedy, jednako len nesú subjektívny charakter, ktorý je podmienený PSYCHIKOU ČLOVEKA, ktorej štúdium a FORMOVANIE je špecifická oblasť vedecko-výskumnej a PRAKTICKEJ činnosti ľudí.* A tento druh otázok a odpovedí na ne je životne dôležitejším, než otázky a odpovede, ktorými sa zaoberajú úzko špecializované aplikované disciplíny.

Inými slovami, Černobyľská katastrofa je priamym následkom dosiahnutej úrovne rozvoja fyziky, matematiky a aplikovaných technicko-technologických a manažérsko-organizačných disciplín *v podmienkach zdeformovanosti a nerozvitosti práve ľudsko-spoločenskej vedy.*

Tejto katastrofy, ako aj mnohých iných, sa bolo možné vyhnúť, ak by životu adekvátna ľudsko-spoločenská veda bola nadradenou matricou, v rámci ktorej sa formuje profesionálne chápanie sveta fyzikov, činiteľov ďalších fundamentálnych vied, inžinierov, a rôznych manažérov a úradníkov.

Toto je to jediné, čo dokáže udržať ich neadekvátne impulzy a poskytnúť fundamentálnej a aplikovanej vede inú kvalitu a smer rozvoja.

Vyhnúť sa Černobyľskej katastrofe a mnohým iným nepríjemnostiam, permanentne spôsobovaným jadrovou energetikou, bolo naozaj možné. Nebola ničím neočakávaným, vzhľadom na svoj charakter, a vôbec nezrúcala ilúzie toho, čo jadrová energetika reálne ľudstvu prináša. V r. 1957 vyšiel na svetlo sveta fantastický román Ivana Antonoviča Jefremova „Hmlovina Andromedy“, ktorý sa v tom čase stal bestsellerom v celej Európe. Jedna z jeho dejových línií opisuje zánik civilizácie na akejsi planéte Zirda v dôsledku vyvinutia jej obyvateľstvom energetiky založenej na jadrových reakciách, zanechávajúcich po sebe (pri dnešných možnostiach) rádioaktívny odpad.

Keď tento román vyšiel na svetlo sveta, do Černobyľskej katastrofy zostávalo ešte 29 rokov.

¹ Profanácia — zneuctenie, hanobenie (niečoho cenného). — pozn. prekl.

² Vedúci autorského kolektívu učebnice, akademik RAO (podľa všetkého sa za touto skratkou skrýva Ruská akadémia vzdelávania — bývalá Akadémia pedagogických vied), doktor pedagogických vied, profesor.

Učebnica „Úvod do spoločenskej náuky“, vytvorený pod jeho vedením, má presne ten istý grif «Odporúčané Ministerstvom vzdelávania Ruskej Federácie», ktorý bol v r. 2003 odňatý z učebnice I.I. Doluckého „Vlastenecká história. 20. storočie“ pre 10. — 11. triedu, čo vyvolalo protesty liberálnej „spoločnosti“, ale v podstate šlo o odôvodnené, hoci trochu oneskorené rozhodnutie.

Toto je nadmieru dlhá a dostatočná doba k tomu, aby sa fyzici, technici a politici zamysleli o možných následkoch rozvoja jadrovej energetiky na osnove štiepenia jadier niektorých chemických prvkov.

Jednako „Hmlovina Andromedy“ bola vyhodnotená ako «nepodložená fantázia», «umelecká literatúra», ktorej poslanie je vyplniť voľný čas ľudí a ktorá neobsahuje objektívne vedecké poznatky, významné pre reálny život čitateľov a spoločnosti ako takej. A primerane takémuto ohodnoteniu, hoc i nahlas nevyslovenému „vedeckou komunitou“, — korporatívno-mafiózna vypočítavosť vedeckej „elity“¹, ich extrémne úzka profesionálna špecializácia popri deprimujúco úzkom všeobecno-ľudskom rozhlade, popri nekompetencii vedcov a inžinierov v oblasti ľudsko-spoločenskej vedy², a tiež slabosti a zbabelosti mnohých tých, čo chápali toto nebezpečenstvo, — spôsobili rozvoj jadrovej energetiky na osnove predstáv teoretickej fyziky, v tom čase existujúcich; a stalo sa to napriek tomu, že dlhodobé záujmy národov ZSSR a celého ľudstva si žiadali vzdať sa používania týchto biosféro-ekologicky neprípustných technológií energetiky, a žiadali si vypracovať a osvojiť v praxi iné technológie — prípustné pre biosféru³. No tá druhá možnosť si žiadala, predovšetkým, inú ľudsko-

¹ Dielo J.V.Stalina „Marxizmus a otázky jazykovedy“ (v materiáloch *Koncepcie spoločenskej bezpečnosti, šírených na kompaktných diskoch je zaradené v časti „Iných autorov“*) nie je o lingvistike ani marxizme, ale o tom, že veda v ZSSR je organizovaná na mafiózne-korporatívnych princípoch, čo je neprípustné, lebo to nevedie k ničomu dobrému a napomáha to len zakonzervovaniu chýb a omylov. Avšak práve takto je organizovaná veda aj v dnešnom Rusku a tiež vo všetkých ostatných popredných (z vedecko-technického hľadiska) štátoch sveta... Preto s organizáciou vedy a politiky na klanovo-mafiózných princípoch je už čas skončiť, kým oni neskončia s dnešnou civilizáciou.

² Žiarivým príkladom tomu sú akademik-fyzik A.D.Sacharov a akademik-matematik I.R.Šafarevič (autor knihy „Rusofóbia“, ktorá svojho času vyvolala značný šum). Negramotnosť ostatných autorít prírodovedy a technických vedných odborov v oblasti ľudsko-spoločenskej vedy zostala pre verejnosť neprejavovaná, pretože väčšina z nich, neprenikajúcich do problematiky ľudsko-spoločenskej vedy, nevystupovala so svojimi názormi verejne, zostávajúc pritom v medziach tradičnej „elitárnej“ sociológie, v mnohom (a tom najpodstatnejšom) neadekvátnej životu.

³ Ak nik iný, tak určite „hviezdy“ fyziky, obzvlášť teoretickej, musia vedieť, že školské a vysokoškolské učebnice fyziky počas celého 20. storočia zamlčovali fakt, že v r. 1866 J.C.Maxwell skúmal teplotnú rovnováhu vertikálneho stĺpu plynu v gravitačnom poli v ustálenom stave. Prišiel k záveru, že, aby nevznikal rozpor s druhým termodynamickým zákonom, je potrebné, aby teplota rôznych plynov v ustálenom stave v gravitačnom poli nebola závislá od výšky. Čiže vertikálny teplotný gradient (zmena teploty s výškou) akejkoľvek látky musí byť v gravitačnom poli v ustálenom stave rovný nule, ináč bude porušený druhý termodynamický zákon.

V rokoch 1897 až 1914 sa K.E.Ciolkovskij tiež zaoberal skúmaním plynu v ustálenom stave v gravitačnom poli. Pritom vedecky preukázal, že gravitačné pole v ustálenom stĺpci plynu vytvára vertikálny teplotný gradient — teplotný spád v rôznych výškach. Tomuto vedecky korektnému výsledku odporuje «druhý termodynamický zákon».

Čiže druhý termodynamický zákon nie je celovesmírnym fundamentálnym princípom, ale ohraničeným čiastkovým fyzikálnym zákonom, použiteľným **výlučne** len v tých prípadoch, keď v rámci lokalizácie nami skúmaného objektu môžeme zanedbať silové pôsobenie prírodných polí, známych aj neznámych. A napriek druhému „zákonu“ (a fakticky druhému ohraničeniu termodynamiky) boli výškové teplotné gradienty odhalené, napríklad v atmosfére Zeme aj Venuše, čo potvrdzuje pravdivosť J.C.Maxwella aj K.E.Ciolkovského.

Okrem toho, K.E.Ciolkovskij preukázal, že v gravitačnom poli je principiálne možné zostrojenie monotemperatúrneho motora: energetického zariadenia typu „perpetuum mobile druhého druhu“ s teoretickým koeficientom účinnosti transformačného cyklu «teplota — (mechanická) práca» rovným jednej.

Oveľa podrobnejšie pozri tu:

- J.G.Oparin „K.E.Ciolkovskij o druhom zákone termodynamiky“ v čas. „Ruská myšlienka“, vyd. „Spoločenský prospech“, p. Reutov, r. 1991
- Maxwell J. C. Philosophical Transaction of the Royal Society of London. London, Vol. 157, 1867, pp. 49 — 88.
- K.E.Ciolkovskij. „Dĺžka slnečného žiarenia“. „Vedecký prehľad“, № 7, r. 1897, str. 46 — 61.
- K.E.Ciolkovskij. „Druhý zákon termodynamiky“. Kaluga, 1914.

No namiesto toho, aby o tom informovali žiakov, učebnice fyziky im počas celého 20. storočia motajú hlavy tým, že podporujú kult [Carnotovho cyklu](#), čím u nich formujú predstavu, že jediný spôsob ako získať mechanickú energiu je nahriať «pracovné telo» v uzavretom objeme a dať mu možnosť rozšíriť sa, dávajúc tak do pohybu pracovné časti nejakého stroja, tak ako to funguje vo všetkých známych energetických zariadeniach dnešnej civilizácie, počnúc od parného stroja až do plynových turbín a rôznych „exotických“ zariadení (*Wankelov a Stirlingov motor*), ktorých rozdiel je iba v tom, čo konkrétne zohrieva pracovné telo: drevo; chemické reakcie, prebiehajúce v samotnom pracovnom tele, keď sa dostane do pracovnej komory motora; reakcie jadrovej fyziky. Výnimku tvoria priame meniče rôznych druhov energie na elektrickú: slnečné [batérie; palivové články](#); magneto-hydro-dynamické generátory, v ktorých sa elektrická energia čerpá z prúdu plazmy, hoci na získanie plazmy musí byť pracovné telo tiež nahriate.

Napriek tomu, týmto druhom problematiky sa nikto, až na nevelký počet «kutilov» nezaoberal. No ak o tomto profesionálni fyzici aj nevedia (napr. v dôsledku toho, čo sa učili v učebniciach, v ktorých sa o dielach J.C.Maxwella

spoločenskú náuku, a nie ateistický «MrakSizmus¹»-leninizmus s jeho «**dialektickým materializmom**», ktorý panoval v ZSSR.

Vo výsledku jadrová fyzika a aplikované odvetvia vedy (obsluhujúce jadrovú energetiku) poskytli uspokojenie ctižiadostivosti a osobných ambícií množstvu kandidátov a doktorov vied, členov korešpondentov a akademikov, za čo spoločnosť zaplatila nielen finančnými prostriedkami pre vedeckú „elitu“, ale aj Černobyľom a ďalšími menej známymi katastrofami² a incidentmi na objektoch nosičoch rôznych komponentov jadrovej energetiky a jej odpadov, čoho následky bude v budúcnosti musieť prekonávať nejedno pokolenie.

Jednako, autori učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ nepovažovali za potrebné ukázať naraz podobnými príkladmi, že cesty rozvoja fundamentálnych a aplikovaných náuk a plody, ktoré tieto náuky prinášajú spoločnosti, sú podmienené charakterom a mierou rozvoja ľudsko-spoločenskej náuky, ktorá sa prejavuje v každodennom živote spoločnosti v algoritmike psychiky ľudí. Navyše, vo svojom príhovore čitateľovi («Od autorov») oni píšú³:

«Kurz «Úvod do spoločenskej náuky» v sebe zahŕňa základné poznatky z celého radu spoločenských vied: filozofie, ekonomiky, sociológie, etiky, práva, ekológie. Získaniu schopnosti využiť tieto poznatky v živote študentom napomôžu úvahy, kritické vnímanie rôznorodnej informácie, samostatné hľadanie riešenia rozličných problémov, vznikajúcich v živote človeka a spoločnosti» (skúmaná učebnica, str. 5).

Všetky vedy, ktoré sa vzťahujú k prírodovede, ako aj aplikované inžinierske a organizačné disciplíny, vyvinuté na osnove prírodných vied, autori učebnice nepovažovali za potrebné spomenúť. A to napriek tomu, že množstvo problémov v živote človeka a spoločnosti vznikali v minulosti a naďalej vznikajú práve následkom vylúčenia prírodovedných, technicko-technologických a organizačných disciplín z kompetencie takzvaných «spoločenských vied», ktoré sú akože výlučne «humanitárne».

Takáto ich charakteristika je len pohodlnou výhovorkou „humanitárnej“ vedeckej „elity“, za ktorou sa skrýva úpadok intelektu a nerozvitosť kultúry myslenia jej predstaviteľov, nadobúdajúcich jednostranné — neprirodzené (takzvané «humanitárne») — vzdelanie, pasúcich sa na nive «spoločenských vied».

Každopádne spomenutie histórie rozvoja jadrovej energetiky v spoločnosti, ktorá disponuje úplne konkrétnou kultúrou (vrátane umeleckej literatúry), by mohlo ukázať, že ľudsko-spoločenská veda⁴ musí niesť obsiahlejší charakter vo vzťahu k jednotlivým vedám, pretože všetky jednotlivé vedy v ich historicky reálnej podobe sú splodené ľuďmi a sú jedným z odvetví aktivít spoločnosti. A táto zmienka by tiež potvrdila správnosť názoru vysloveného ešte Aristotelom (384 — 322 pred n.l.), ktorý autori učebnice umiestnili na prednú predsádku knihy:

«Kto napreduje vo vedomostiach, ale zaostáva v mravnosti, ten kráča viac dozadu, než dopredu».

A preto nutne vznikajú otázky:

- Disponuje žiak na začiatku 8. ročníka (keď si otvorí učebnicu a uvidí tento Aristotelov výrok) vedomosťami a kultúrou myslenia, potrebnými k tomu, aby mohol samostatne pochopiť jeho zmysel, stotožniť sa s jeho pravosťou a začať sa sám usilovať žiť v súlade s prioritou rozvoja svojej vlastnej mravnosti nad všetkým ostatným?
- A ak žiak nedisponuje takýmito vedomosťami a zručnosťami, tak:

a K.E.Ciolkovského nič nepísalo), tak vzdelanie, ktoré získali na fyzikálno-matematickej či fyzikálno-technickej univerzite umožňuje každému z nich dosiahnuť analogické výsledky samostatne a urobiť z nich technicko-technologické praktické vývody.

¹ „Mrak“ znamená v ruskom jazyku — tma, temnota (a v prenesenom zmysle — smútok, žiaľ). — pozn. prekl.

² Havária reaktora na AP „K-19“, ktorá v domácej flotile dostala prezývku «Hirošima» a v americkej flotile «Widowmaker» («Výrobca vdov»), získala popularitu vďaka americkému filmu „K-19“.

³ Pravopis učebnice pri citovaní zachováva tak ako je, iba s výnimkou zámeny «e» na «ë» [v ruskej verzii knihy. — pozn. prekl.] v tých prípadoch kde je to potrebné, pretože autori učebnice písmenko «ë» nepoznajú. A písmeno «ë» nie je to jediné, na čo zabudli od tých čias, čo ukončili školu.

⁴ Ináč povedané — «sociológia».

- Otvára mu ponúkaná učebnica dostup k nevyhnutným vedomostiam a zručnostiam?
- Alebo je potrebné aj z tejto učebnice sňať odporúčací grif Ministerstva vzdelávania RF a zameniť učebnicu v redakcii L.N.Bogoljubova inou učebnicou ľudsko-spoločenskej náuky, zodpovedajúcou potrebám zlepšenia kvality života ľudstva?¹

Aby bolo možné na tieto otázky odpovedať, bude potrebné si učebnicu prečítať a okomentovať, aspoň fragmentárne.

7.2. Úvod do humanizmu: do falošného aj do pravého

Prvá kapitola učebnice má názov „Úvod“. Autorka „Úvodu“ — L.F.Ivanovová, kandidátka pedagogických vied — ho začína nasledujúcimi slovami²:

«Kurz spoločenskej náuky sa začína kapitolou o človeku a vzťahu človeka ku všetkému, čo ho obklopuje. Ľudské vzťahy sa nazývajú aj *humánne* (z lat. *homo* — človek). Humánnym sa nazýva veľkorysý, dobrý vzťah k ľuďom, ochota pochopiť druhého, snaha vidieť v ňom seberovného človeka, hodného úcty.

Z tohto istého slova pochádza aj pojem «*humanizmus*». V slovníku³ je humanizmus definovaný takto: «Historicky sa rozvíjajúci systém názorov, uznávajúci hodnotu človeka, jeho právo na slobodu, šťastie, rozvoj a prejavenie svojich schopností, považujúci blaho človeka za kritérium spravodlivej spoločnosti».

(...)

Humanizmus — to nie je len konkrétny postoj k človeku, ale aj konkrétne správanie. Takýto význam humanizmu nám umožňuje predpokladať, že všetci ľudia sú hodní úcty a disponujú dobrými vlastnosťami. Hoci, samozrejme, nie vždy sa dobro, spočívajúce v ľuďoch, prejavuje slobodne a bezproblémovo. Inokedy zasa okolnosti bránia dobrému skutku, rozvoju najlepších vlastností. *Humanizmus, ako norma správania*, v mnohom závisí od štruktúry spoločnosti, zákonov, podľa ktorých v nej žijú ľudia. Ľudia snívajú o spravodlivej a humánnej spoločnosti už dlhé storočia. *Humánna spoločnosť* — to je spravodlivá spoločnosť, v ktorej je tým najhlavnejším človek - jeho blaho. Čím väčšiemu množstvu ľudí môže dať spoločnosť všetko potrebné pre skutočnú ľudskú existenciu, pre rôznorodé prejavy toho najlepšieho, dobrého a svetlého v nich, tým je spoločnosť humánnejšia.

Pravý humanizmus v sebe zahŕňa zodpovednosť človeka za svoje činy a skutky» (skúmaná učebnica, str. 6).

Podľa nášho názoru, už len tento uvedený fragment textu je *viac než dostačujúcim* k tomu, aby:

- po prvé, boli diskvalifikovaní⁴ autori učebnice,
- po druhé, bol odňatý odporúčací grif Ministerstva vzdelávania RF,
- po tretie, boli diskvalifikovaní tí experti a pracovníci Ministerstva vzdelávania, ktorí v minulosti tejto učebnici odporúčací grif udelili.

Učebnica, v ktorej sa takto vysvetľuje pojem aj samotný fenomén humanizmu, pracuje na to, aby zlomil intelekt žiaka, nútiac ho súhlasiť s nezmyslom, pretože na získanie dobrej známky u *zlého učiteľa* je žiak nútený zreprodukovat' celý nezmysel z učebnice, podať ho ako svoj názor bez kladenia otázok, ktoré by odhalovali životnú neadekvátnosť názorov, opísaných v učebnici.

¹ Druhá možnosť je potrebná k tomu, aby sa v budúcnosti bolo možné vyhnúť niečomu ešte horšiemu (svojimi následkami), než katastrofa Černobyľskej jadrovej elektrárne. Hlavnou príčinou je nepreniknuteľná priepať (pre väčšinu vedeckých činiteľov) medzi prírodovedným a technickým vzdelaním na jednej strane a na strane druhej — takzvaným «*humanitárnym vzdelaním*», *žiaľ, v mnohých veciach neadekvátnym životu a jalovým*.

² Tu i v ďalších citátoch z učebnice sú poznámky pod čiarou — naše.

³ V akom slovníku? — úcta k čitateľovi zaväzuje dávať presné bibliografické odkazy. Ak tú-ktorú otázku možno objasniť vlastnými slovami, tak sa netreba vzdávať zodpovednosti a odkazovať sa na autoritu nejakého neznámeho (pre čitateľa) „slovníka“, pretože v tomto sa prejavuje neúcta k čitateľovi. Viď. odsek vyššie o humánnom postoji k ľuďom.

⁴ T.j. zbaviť ich vedeckých hodností a titulov, diplomov o vyššom vzdelaní, a taktiež — práva zaoberať sa pedagogickou činnosťou.

Pokiaľ žiak samostatne uvažuje nad prečítaným v učebnici, porovnávajúc opísané v ňom s reálnym životom, tak nezmyselnosť napísaného bude preňho očividná. No, pri odpovedi na hodine u zlého učiteľa je žiak nútený sa tváriť, že v učebnici žiadna hlúposť nie je a že nové poznatky z učebnice ho vlastne obohatili. Takýmto spôsobom učebnica spoločenskej náuky učí žiakov medzi 8. — 11. ročníkom pretvárke, ako *samotnou učebnicou podloženej norme života celej spoločnosti*¹. Túto okolnosť treba dať do súvisu s vyššie uvedeným výrokom Aristotela *o pohybe vpred a pohybe vzad v osobnostnom rozvoji človeka* a urobiť primerané závery o charaktere štúdia v škole a jeho následkoch.

Pokiaľ žiak bezmyšlienkovite reprodukuje tento nezmysel, prijímajúc ho za svoj názor, stáva sa idiotom. Pokiaľ ale bezalternatívne odmieta nezmysel, tak po završení učebného kurzu zostane v lepšom prípade nevedkom, ktorý stratil v škole čas, a v horšom prípade — získa odpor ako k učeniu, tak aj k samovzdelávaniu, čo znižuje potenciál rozvoja spoločnosti a spôsobuje nebezpečenstvo pre život jak tejto spoločnosti, tak aj tých susedných v rámci niekoľkých pokolení.

A aby bolo možné voči nezmyslom vypracovať alternatívu — treba k tomu poznať mnoho faktov a myslieť samostatne. Jednako, väčšina žiakov v dnešnom systéme vzdelávania na toto nestačí: aj faktov poznajú málo, ani myslieť veľmi nevedia.

Aby sme sa presvedčili, že uvedený fragment z „Úvodu“ je nezmyselný, poďme porovnať text učebnice s reálnym životom a na tento účel zvýrazníme v texte hrubým písmom to, na čo treba zamerať pozornosť a samostatne zhodnotiť, porovnávajúc to s prúdom udalostí historicky reálneho života:

«Humánnym sa nazýva veľkorysý, dobrý vzťah k ľuďom, ochota pochopiť druhého, **snaha vidieť v ňom seberovného človeka, hodného úcty.** (...) **Humanizmus** — to nie je len konkrétny postoj k človeku, ale aj **konkrétne správanie.** Takýto **význam humanizmu nám umožňuje predpokladať, že všetci ľudia sú hodní úcty** a disponujú dobrými vlastnosťami».

Áno, vo svojej fantázii si môžeme predstaviť, že «všetci ľudia sú hodní úcty». Avšak pokus realizovať tento princíp v praxi znamená, že v tom prípade si úctu každého človeka bez výnimky zaslúžia spoločne: — *Kristus, Judáš, členovia Sanhedrinu; chán Mamai a knieža Dmitrij Donskoj; cár Vasilij Šujskij, pseudoDmitrij s rôznymi číslami, Minin a Požarskij; Puškin a Heeckeren s d'Anthèsom; Hitler, Trockij, Stalin; Krasnodonskí disidenti-mladogvardejci a s nimi zradcovia Vlasti, posluhovači okupantov, ktorí týrali mladogvardejcov v gestapáckych mučiarňach*²; *Gorbačov, Jel'cin, aférista Mavrodi, noví rusSionski miliardári*³ *a všetci nimi utláčani; sexuálny maniak a vrah Čikatilo, množstvo menej známych násilníkov, vrahov a ich obeť...* — a tí, čo si vážia iba podaktorých z nich, a odmietajú si vážiť aj ostatných, sú vlastne mravne zaostalí, mravne zvrátení ľudia a teda nie sú «humanistami».

V danom prípade sa nesnažíme o dezinterpretáciu autorského textu, ale dávame ho do súvisu (presne taký, aký je) s reálnym životom. No a námietky typu, že akoby nemáme právo takto písať, pretože autor vraj iba nepresne vyjadril svoju myšlienku a pod., v danom prípade nie sú namieste, pretože:

- Po prvé, autor má vedeckú hodnosť kandidáta pedagogických vied a vedúci celého autorského kolektívu aj samotného autora je akademikom RAV, profesor, doktor pedagogických vied. Všetky tieto insignie autora aj vedúceho autorského kolektívu, ktoré ich oslobodzujú od nutnosti pracovať rukami a sú spoločnosťou platené neporovnateľne vyššie, než je stanovená výška minimálnej mzdy, — musia autorov zaväzovať, aby svoje myšlienky vyjadrovali jednoznačne pochopiteľným spôsobom, vylučujúcim možnosť neadekvátneho chápania.

¹ «...nie vždy sa dobro, spočívajúce v ľuďoch, prejavuje slobodne a bezproblémovo. Inokedy zasa okolnosti bránia dobrému skutku, rozvoju najlepších vlastností», — takže pretváрка je vlastne životná norma.

² “Humanisti-demokratizátori” Ruska vylúčili román A.Fadejeva „Mladá Garda“ zo školského kurzu literatúry, aby nevychovali na príklade ich hrdinského činu skutočných ľudí.

³ K začiatku r. 2004 sa v «RusSionii» nachádza 25 «exemplárov» dolárových miliardárov, z ktorých 23 žije v Moskve.

Zároveň s týmto: «... okolo 30 miliónov našich občanov (z približne 147 miliónov — naše spresnenie v citáte) majú príjem nižší ako je životné minimum. To je obrovské číslo. Pričom väčšina chudobných v krajine sú práceschopní ľudia» (Posolstvo r. 2004 Prezidenta RF Federálnemu Zhromaždeniu).

- Po druhé, my tu teraz nečítame textový prepis výskumno-tvorivej diskusie, v ktorej ľudia v rámci debaty o ešte nepoznanom, vyjadrujú svoje myšlienky tak, ako im to umožňuje ich osobnostný rozvoj a chápanie sveta, ale 8. (!!!) vydanie učebnice, prepracované a doplnené (!!!). T.j. autori si sami museli prečítať (alebo aspoň prezrieť) túto učebnicu minimálne 8 rás a 8 rás považovať nad tým, či sa v reálnom živote vyskytuje to, čo tam napísali.
- Po tretie, autori boli povinní pri každom prečítaní svojej učebnice považovať nad tým, *akú ich slovo bude mať odozvu*, nemajúc pritom právo skrývať sa za slová F.I.Tjutčeva¹, pretože na základe čítania ich učebnice sa u desiatok tisíc² dnešných žiakov formujú alebo neformujú predstavy o tom, čo je podstatou človeka, o aký charakter života spoločnosti sa ľudia majú usilovať a akým spôsobom tieto snahy viesť do života tak, aby sa v budúcnosti nebolo treba odkazovať na to, že «nie vždy sa dobro, spočívajúce v ľuďoch, prejavuje slobodne a bezproblémovo. Inokedy zasa okolnosti bránia dobrému skutku, rozvoju najlepších vlastností». *O to skôr, že podobný typ odkazov sa v historickej realite príliš často ukazuje byť obyčajným cynizmom obyčajných darebákov.*

Na rozdiel od toho, ako predkladajú chápať humanizmus autori učebnice, tak v reálnom živote si jedni (ľudia) tých istých ľudí za ich konkrétne činy vážia; a druhí si tých istých ľudí za tie isté činy zase nevážia.

No v živote, bez ohľadu na to, čo píše autori učebnice, si konkrétni ľudia vážia i nevážia iných ľudí za konkrétne veci, nimi vykonané či nevykonané. Pre konkrétnosť ľudských zámerov a ich činov, v ktorých sa aj odzrkadľujú tieto zámy, nielenže si nemožno vážiť všetkých ľudí bez výnimky, no dokonca sa nemožno ani usilovať o úctu ku všetkým ľuďom bez výnimky.

Na to, aby si človek mohol začať vážiť napríklad Hitlera alebo Trockého, A.D.Sacharova, Gorbačova, Jeľcina, Mavrodiho a Čikatila, — sa musí najprv zmrzačiť v mravnom, aj v intelektuálnom smere.

Inými slovami, mravnosť a svetonázor ľudí sa prejavujú v ich úcte k jedným za ich konkrétne skutky a v ich neúcte k tým istým alebo iným ľuďom za ich konkrétne skutky, no už iného druhu. Ľudia si ľudí vážia alebo nevážia vždy za niečo konkrétne z ich činov alebo nečinnosti.

Aj preto sa nutne črtá otázka o objektívnej spravodlivosti a oprávnenosti činov určitých ľudí a morálnom záväzku okolia si ich buď vážiť, alebo nevážiť podľa ich činov, čo sa pre zmenu musí odzrkadľovať v podpore ľudí už vážených pre svoje činy.

Avšak túto problematiku, určujúcu charakter života spoločnosti a jej perspektívy, autori učebnice nespomenuli.

Pritom „uctievanie“ niekoho, bez ohľadu na to, čo «uctievaný subjekt» stvára, sa nazýva *prisluhovačstvom*. K prisluhovačstvu neoddeliteľne patria dvojité «morálne štandardy», a to je dôvod, pre ktorý si jedného “vážia” a druhého odsudzujú³.

¹ Nie dané je nám uhádnuť, /Jak slovo naše odozve sa, /No súcit nám dáva sa, /Jak možné je nám dobrodieť.

[človek si nemôže byť istý tým, čo všetko narobí alebo nenarobí jeho slovo v spoločnosti. No má súcit, aby vedel zistiť ako pomáhať i ako predchádzať trápeniu a problémom u iných i seba. — dopl. prekl.]

² Oznamovaný doplnkový náklad učebnice — 71 000 exemplárov.

³ V tomto zmysle je historicky reálne kresťanstvo — prisluhovačská vierouka, pretože **podľa názoru hierarchie cirkevných učiteľov vierouky:**

- Kristovi je dovolené rozohnať bičom obchodníkov v chráme (Ev. podľa Jána, 2:13 — 18, komentár k tejto epizóde možno nájsť v materiáloch KSB, v práci VP ZSSR „Majster a Margaréta: hymnus démonizmu? či Evanjelium bezvýhradnej viery“), no ak čitateľ vykoná presne to isté vo vzťahu k obchodníkom v ľubovoľnom pravoslávnom chráme, tak toto bude odsúdené;
- Kristovi je dovolené ponížiť Kanaánčanku, prirovnajúc jej ľudskú dôstojnosť k psej v porovnaní so židmi, čo je samo osebe obyčajný rasizmus (Ev. podľa Matúša, 15:21 — 28, komentár k tejto epizóde možno nájsť v materiáloch KSB, v analytickej správe VP ZSSR r. 1999 „Prečo Vnútorň Prediktor, vyzývajúci k Bohodržaviu, neprijme Posledný Zákon“);
- Kristovi je dovolené, zjaviac sa Šavlovi (budúcemu apoštolovi Pavlovi) na ceste do Damasku, ho oslepiť, a potom v podstate vydierať demoralizovaného človeka možnosťou navrátenia zraku za podmienok určených vydieračom (Skutky apoštolov kap. 9, komentár k tejto epizóde možno nájsť v materiáloch KSB, v práci VP ZSSR „Majster a Margaréta: hymnus démonizmu? či Evanjelium bezvýhradnej viery“, a tiež v práci „Od korporatívnosti pod rúškom ideí, k súbornosti v Bohodržaví“).

Tieto príklady dvojitej mravno-etických štandardov cirkví vo vzťahu k rôznym osobnostiam demonštrujú, že cirkevní hodnostári sa sami v mene Krista snažia robiť prisluhovačov pred Bohom a svoje ovečky nútia k prisluhovačstvu nielen

Takto pod rúškom «humanizmu» učebnica spoločenskej náuky predkladá ako životný ideál prisluhovačstvo a samol'úbe morálne ignorantstvo, keď už prisluhovať niet komu.

A to znamená, že autori učebnice sami sú zarytými prisluhovačmi.

* * *

Tí, ktorí si myslia, že prejavovať z našej strany takúto «neslušnosť» k autorom rozoberanej učebnice je neprípustné, nech sa skúsia zamyslieť nad aforizmom V.O.Ključevského: «*Niet u nich svedomitosti, len strašne veľa urážlivosti: nehanbia sa škodiť, no neznesú výčitku za záškodníctvo*».

Okrem toho, kým napríklad pri skúmaní fyzikálnych teórií, je ešte prípustné neprechádzať od samotnej témy k analyzovaniu personálnych vlastností ich autorov, tak vo všetkých odvetviach ľudsko-spoločenskej náuky tento druh *formálnej slušnosti* ich len predurčuje k **obsahovej neplodnosti**, pretože práve ľudia personálne, sociálne skupiny a spoločnosti sú v nich objektmi výskumu, a zároveň aj subjektmi skúmateľmi. A pritom sa vyjasňuje, že všetky životné problémy tých-ktorých ľudí osobne aj spoločností ako celku, pri dôkladnejšom preskúmaní ich obsahu, sa ukazujú byť problémami *osobnostno-psychického charakteru* každého z ľudí, tvoriacich sociálne skupiny a kultúrnu svojráznosť spoločnosti ako takej.

Ale rovnako aj v prírodných vedách *prechod od skúmania vedeckých myšlienok k skúmaniu osobných mravno-psychických vlastností ich autorov, zakázaný tradičnou etikou vedeckej činnosti*¹, umožňuje v mnohých prípadoch pochopiť príčiny tých-ktorých vedeckých úspechov i omylov.

Takže vzhľadom na túto okolnosť, ešte pred písaním učebnice spoločenskej náuky, je potrebné v sebe odhaliť a ak nie aj vykoreniť, tak aspoň začať v sebe vykoreňovať prisluhovačstvo a iné neresti, pretože čím ich bude menej, tým čistejšie budú vedomosti vyjadrené v učebnici.

* * *

A takéto porovnanie v učebnici predkladaného humanizmu so životom vedie pochopiteľne k nutnosti rozhodnúť sa a vybrať si jeden z dvoch názorov:

¹ Akademi N.N.Mojsejev (matematik a ekolog, autoritárna osobnosť v rokoch 1970-90, dnes nebohý) sa v priebehu diskusie vo «Fonde Gorbačova» vyjadril takto:

«*Navrchu (podľa kontextu ide reč o hierarchii moci — naše spresnenie v citáte) môže sedieť gauner, podliak, môže tam sedieť karierista, no ak je to inteligentný človek, už je mu veľa odpustené, pretože on pochopí, že to, čo robí, krajina potrebuje*», — (citát z vydania «Fondu Gorbačova» "Prestavba. Po desiatich rokoch", Moskva, «Apríl-85», r. 1995, str. 148, náklad 2500 exemplárov). Ak by sme mali zmysel tohto výroku povedať kratšie, vznikne: „To, čo je dobré pre inteligentného gaunera, je dobré aj pre celú krajinu“.

Námietky nenasledovali. Príčiny mlčanlivého súhlasu predstaviteľov inteligencie, ktorí sa zúčastnili diskusie (vrátane prvohierarchu kinematografie a „učiteľa mravov“ N.S.Michalkova) možno pochopiť zo slov znalkyne umenia I.A.Andrejevovej, ktorá chaoticky (jej samohodnotenie, pozri aj str. 156) povedala nasledovné: «*Mravné základy, to je vysoko a ťažko. Ale etické elementy, tie sú nám plne dostupné*» (str. 159, rovnaký zdroj). T.j., čo je to mravnosť, a tiež podobne, čo je to spravodlivosť, nie je účastníkom diskusie známe. Preto, ak sa «navrchu» ocitne inteligent, no nie gauner a podliak, ale taký, čo sa bude neobľomne snažiť doviesť do života spravodlivosť, tak celá korporácia gaunerov a podliakov začne jačať, že k moci sa dostal krutý tyran.

A toto nie je náhodná poznámka. «Mravnosť človeka — ako najmenej dôležitý problém v profesionálnej činnosti — to je principiálna pozícia historicky sformovanej vedeckej a ďalšej sociálnej „elity“, o čom svedčí ešte jedno vyjadrenie akademika N.N.Mojsejeva v rovnakom duchu:

«*Netreba, poviem to tak, ohraničovať ciele a predmet vedeckého skúmania etickými požiadavkami. Etika akumuluje skúsenosti predchádzajúceho života, vrátane (a možno, v prvom rade) skúsenosti prežitých neúspechov. A veda — to je vždy hľadanie nových možností rozvoja spoločnosti a jej adaptácie na okolité podmienky. Pri hľadaní (nie pri použití, samozrejme) nesmú existovať žiadne ohraničujúce a zakazujúce pravidlá!*» (Z článku akademika N.N.Mojsejeva a doktora fyzikálno-matematických vied I.G.Pospelova „Smer evolúcie a rozum“, časopis „Príroda“, № 6, r. 1990).

Hoc aj autori článku v ňom píšú, že «najdôležitejšia vlastnosť evolučného procesu je jeho nepredvídateľný charakter», avšak na základe celej historickej skúsenosti možno ľudstvu garantovať samozničenie, ak aj naďalej bude vedecká (a tiež aj ostatná) činnosť prebiehať na osnove absencie mravno-etických zákazov na isté ciele a predmety výskumu v historicky sformovanej spoločnosti, pretože:

- v spoločnosti sa nedá ohraničiť osvojenie si a použitie poznatkov,
- ale zloba a mravná neurčitosť (čo je vlastne nemravnosť) ľudí zneužije akékoľvek čiastkové poznanie, o ktorom sa dozvedia, pokiaľ je vytrhnuté z ľudsko-spoločenskej náuky, hierarchicky do seba zahrňujúcej život ľudí.

Preto jedinou záchranou od tohto samozničenia sú mravno-etické zákazy na **ciele** a **predmety** skúmania, ukladané samotnými výskumníkmi. No a kvôli tomu, spoločnosť musí priznať chronologické prvenstvo mravnosti nad vedomosťami a hierarchické prvenstvo ľudsko-spoločenskej vedy a ŽivotaREČenia (sociológie) nad «prírodnými» a «presnými» vedami. Zatiaľ sú priority vo vedeckom vnímaní sveta rozmiestnené takto:

1. «Prírodné», «presné» a «technicko-technologické» vedy, pretože väčšina „chápe“, že práve ony sú základom konzumného blahobytu.
2. Sociológia a spolu s ňou „humanitné“ odbory;
3. Mravnosť výskumníka a spoločnosti (*spotrebiteľa vedeckých výtvorov*) — je to posledné, lebo dôležitejší je vedecký výsledok.

V skutočnosti si bezpečnosť spoločnosti aj každého jednotlivca žiada obrátené poradie priorit:

1. **Mravnosť výskumníka a spoločnosti (*spotrebiteľa vedeckých výtvorov*) je prvoradá, pretože dôležitejšia je bezpečnosť získania vedeckého výsledku a jeho používania.**
2. **Sociológia a spolu s ňou „humanitné“ odbory, učiace a formujúce mravno-psychické aspekty života ľudí a spoločnosti.**
3. **«Prírodné», «presné» a «technicko-technologické» vedy, zabezpečujúce technicko-technologickú činnosť ľudí a spoločností vo všetkých odvetviach činnosti podľa štatistiky prerozdelenia ľudí na základe rôznych mravno-psychických typov osobnosti.**

- PRVÝ. Humanizmus je len prázdne slovo a v živote — neuskutočiteľná «chiméra», a preto «humanitné náuky» rôzneho druhu sú užitočné v prvom rade pre cynickú a pokryteckú vládu, aby odstraňovala vnútorné napätie a realizovala «pasenie stáda» dobromyseľných hlupákov.

Tento názor ale prenecháme ako útechu pre rozhorčených neplodných nihilistov, ktorí nie sú spokojní s ničím. Nech si z neho ďalej robia každý svoj «akoby záver» o tom, že «humanizmus» treba nechať «*trkvasom*» pre zábavu a samému treba na sebe «*makat'*» a byť tak nezávislým aj od «*trkvasov*», aj od cynicko-pokryteckej vlády.

No «vymakaní» jednotlivci víťazia len v amerických akčných filmoch a v nereálnych podmienkach¹, vymyslených scenáristami, avšak v reálnom živote si o mŕtvolu takýchto «vymakaných» kandidátov na hrdinov-jednotlivcov vytierajú topánky dobre organizované korporácie a vinníci za ich smrť sa väčšinou nenájdu.

- DRUHÝ. *Humanizmus ako dielo Dobra a Pravdy* — nespočíva v „úcte“ ku všetkým bez rozdielu, bez mravného rozlíšenia a ohľadu na ich činy, ale *spočíva v aktívnej a činorodej Láске* k ľuďom, dokonca aj vtedy, keď si ich už skutočne nemáme zväčša za čo vážiť.

V pravom humanizme sa prejavuje Láska k Životu a ľuďom, a nie úcta k nim za niečo, pretože človek nemiluje pre niečo konkrétne, urobené či neurobené, sľúbené či potichu očakávané, ale zo štedrosti duše, nehľadiac na nič a dokonca napriek mnohému, čo nie je hodné úcty ale skôr odsúdenia. *A láska — to nie je sex ani psychologické putá, zväzujúce dokopy jedného človeka (akoby milujúceho) a robiace si nárok na zotročenie druhého (akoby milovaného) a na jeho zmenenie na vlastnú — zbavenú práv — na človeka sa podobajúcu vec; Láska — to je súbor dokonalostí², majúca dôvody aj ciele v sebe samej, následkom čoho oslobodzuje vôľu človeka od rôznych pripútaností, nad ktorými predtým nemal moc, a robí „človeka“ Človekom a skutočne slobodným a emocionálne sebestačným.³*

A ak uznáme pravdivým druhý názor, potom je potrebné naučiť sa byť Človekom, *vždy disponujúcim silou i umením Lúbiť každého človeka tak, aby sa potencionálny Hitler alebo Čikatilo, ktorého v živote stretneme, nestal Zločincom, ale stal sa tiež človekom, preplneným aktívnou a činorodou Láskou, a teda aj hodným úcty.*

A aby bolo možné sa cielavedome naučiť byť Človekom, treba predovšetkým jasne vidieť objektívnu podstatu Človeka — ten ideál, ktorý musí byť stelesnený v Živote u seba samého, u každého a všetkých. Preto je na druhej predsádke učebnice celkom vhodne umiestnený výrok F.Schellinga⁴:

¹ Ešte jeden príklad ilúzie vyjadrenej v známom aforizme: «Kto neriskuje, nepije šampanské!» No existuje k nemu aj dodatok: «Kto nepije, neriskuje...» (t.j. dosahuje úspech aj bez zbytočného rizika; a emocionálnu sebestačnosť získava aj bez zbytočného otupovania sa, vrátane šampanským, následkom čoho popíjanie prestáva byť príťažlivým).

² Slovo **dokonalosť** môže niekomu znieť príliš abstraktne a vzdialene. No možno ho lepšie pochopiť pod slovami – pravidlá harmónie. Je životným umením ich nájsť, pretože celý Svet je pretkaný zákonitostami a každá situácia si vyžaduje iný kľúč ako riadiť zákonitosti tak, aby z toho vznikol lad – harmónia (najmä v dlhodobej perspektíve). Láska takéto kľúče v sebe má, možno i preto, že to nie je len cit, ale aj zodpovednosť. – pozn. prekl.

³ No uvažujúc o «humanizme», autori učebnice na takúto Lásku akosi „zabudli“, možno preto, že mnohovýznamové slovo «láska» má pre nich prvý a hlavný význam ako — synonymum na označenie sexu. Takže, ak rozprávať o láske ku všetkým ľuďom, to pri takomto stotožnení lásky a sexu by bolo možné naraziť na obvinenia z propagácie rozvratu medzi žiakmi bez ohľadu na pohlavie a vek.

Autori v podstate tým, že v učebnici porozprávali o „humanizme“ bez Lásky ku všetkým ľuďom bez výnimky, prejavili svoje farizejstvo: “Vari vy **lúbite** syr?” — spýtali sa raz farizeja. / „Nie, — odpovedal, — ale **baví ma**“ (Kozma Prutkov, Epigram № 1, text zvýraznený hrubým písmom nami v citáte).

⁴ Friedrich Wilhelm Joseph von Schelling (1775 — 1854), nemecký filozof idealistického razenia.

«Човек в určitéj miere rastie, keď poznáva¹ sám seba a svoju moc. Vsugerujte človeku vedomie toho, čím je, a čoskoro sa naučí byť aj tým, čím byť má».

A zdalo by sa, že práve tejto problematike sa ďalej venuje aj učebnica, nakoľko jej prvá časť sa volá «Човек. Природа. Общество», v ktorej prvá kapitola má názov: «Что же это человек». A začína ju «§ 1. Что делает человека человеком?», ktorého autorom je sám akademik RAV L.N.Bogoljubov.

7.3. Čo robí s človekom vyučovanie v ruskej škole?

Prečítali sme si «§ 1. Что делает человека человеком?» prvej kapitoly učebnice...

Možno sa ho celý naučiť naspamäť a zodpovedať učiteľovi v bezducho-bifľovacom režime od slova do slova. No pochopiť samotný obsah a vyložiť ho druhému človeku vlastnými slovami nie je možné.

Ak sa človek spoľahne na intelekt a svedomie tých, ktorí povýšili L.N.Bogoljubova na akademika RAV, doktora vied a profesora, zostáva mu len uznať si svoju vlastnú hlúposť a na základe toho sa psychicky zrútiť, stratiť vieru v seba: ako to, keď paragraf predsa písal doktor vied osobne, profesor a akademik; pravdepodobne to napísal veľmi múdro, a my — *obyčajní ľudia, a tým skôr žiaci* — celú tú hĺbku ním napísaného nevieme pochopiť pre svoju vlastnú hlúposť a nevzdelanosť.

Ničmenej, aby sme pochopili, kto je v skutočnosti hlúpy, obrátime sa k textu učebnice: či sú to jej autori, alebo väčšina jej potenciálnych čitateľov. Päťstranový paragraf akademik ukončuje „Zhrnutím“:

«Чим са ліші человек од звірат? По прvé, человек докáže vyrábať pracovné nástroje а používať их. По druhé, диспонује компліковане організованым мозгом, мысленím а артикуловану речю. По третіе, человек је schopný ціеленеј творівеј чінности.

Човек је біосціална бытосť, предствавјуца сама oseбе шпціалны чланок в развојі живых организмов на Земі» (skúmaná učebnica, str. 13, zvýraznený text hrubým je rovnaký ako v citovanom zdroji).

Za týmto «zhrnutím» nasleduje zoznam otázok na otestovanie sa, ktoré uvedieme nižšie (komentár pod čiarou k jednej z otázok je náš):

1. Čo znamenajú slová: „Човек је біосціална бытосť“?
2. Ktoré vlastnosti человека sú biologické?
3. Aké vlastnosti человека majú sociálnu povahu (t.j. vznikajú len v spoločnosti)?
4. V čom sa prejavuje tvorivý характер ľudскеј чінности?
5. V čom spočíва vzájomná súvislosť medzi мысленím а речю?²

¹ Citát je uvedený v „pravopisnom štýle“ skúmanej učebnice. Je to ten prípad, keď odmietanie (autormi а vydavateľmi učebnice) používať ruské písmeno «ё» spôsobuje zmyslovú nejednoznačnosť.

Prečítanie vety: «Човек в určitéj miere rastie, keď poznáva sám seba а svoju moc», — dáva presný zmysel len vtedy, ak sa v texte používa písmeno «ё», pretože v tomto prípade sa uvedené slovo «познает» (poznájet = spozná) aj číta ako je teraz napísané („poznájet“). Ak sa písmeno «ё» vôbec nepoužíva, čitateľ si musí vybrať jeden z dvoch spôsobov prečítania «познает» (poznájet) alebo «познаёт» (poznajót). Pritom «познает» sa viaže k deju, ktorý sa ešte len stane v budúcnosti (poznájet = spozná); ale «познаёт» charakterizuje dej, ktorý sa ešte neukončil, а prebieha v súčasnosti (poznajót = (s)poznáva).

Čo mal teda na mysli F Schelling: «keď spozná»? alebo «keď poznáva»? А takáto nedbanlivosť v 8. vydaní učebnice, ktorá má odporúčací grif Ministerstva vzdelávania... Nie je dobrá. — doplnené prekl.

² Položiť takúto otázku ôsmakovi je nečestné, а to z nasledujúcich príčin:

- Po prvé, v súčasnom školskom kurze sa v žiadnom z vyučovaných predmetov nespomína nič podstatné ani o *intelekte ako takom*, ani o procese myšlenia; ani o funkcii а úlohe myšlenia v psychickej чінности особ; ani о procese psychickej чінности vcelku; ani о materiálnых носічох тоhto процесу; ani о jeho організації а obsahu; а tým skôr, ani о vzájomných súvislostiach ľudského мысленія а процесов в okolíтом svete.
- Po druhé, ani jeden školský kurz nehovorí nič podstatné о povаhe артикулованеј речі а jej podmienenosti объективными (вшеобечно-физікальными, природными) а субъективными (особностными а spoločенско-культурными) факторами.
- Po третіе, osvojenie si jazykov (jak rodného, tak aj cudzích) nesie характер osvojenia si zručnosti оvládať jazykové

6. Ako sa prejavujú ľudské schopnosti?
7. Čo je to samorealizácia človeka?
8. Prečo je samorealizácia človeka možná len v činnosti?»

Niektorí by mohli dúfať, že akademik poskytne vecné odpovede na svoje otázky v texte paragrafu. Jednako, takáto nádej je márna: akademik nedokázal použiť jemu známe fakty, a preto, ako hovoria samotní pedagógovia, «neodkryl tému» ním zadanú v názve paragrafu. Podľa klasifikačného hodnotenia slohových prác v škole si ním napísaný paragraf zaslúži hodnotenie «4» (za to, že niektoré fakty pozná: ak by nepoznal ani fakty, zaslúžil by si «5»).

Ak nepodľahneme psychologickému tlaku vedeckých titulov a hodností, ktoré sa tvária akoby objektívnym certifikátom o intelektuálnej sile, osvojených znalostiach a zručnostiach ich nositeľov; ak budeme uvažovať samostatne a text, vytvorený akademikom i mnohými ďalšími, budeme porovnávať s faktami známymi zo života i zo školy, tak pridáme k záverom obsahovo iným (než tie, ktoré sme citovali vyššie ako «zhrnutie paragrafu») o podstate (povahe) človeka a jeho odlišnostiach od zvierat.

Preto sa znova obrátime k textu učebnice:

«Rozdiel medzi človekom a ostatnými živými bytosťami. Čo je to vlastne človek? Čím sa líši od zvierat? Nad týmito otázkami sa ľudia zamýšľajú oddávna. Staroveký filozof Platón na ne odpovedal takto: «Človek, to je dvojnohý zviera bez peria». Za dve tisícroky rokov známy francúzsky fyzik a matematik B.Pascal namietol Platónovi: «Človek bez nôh stále zostane človekom, ale kohút bez peria sa človekom nestane».

Čo teda odlišuje ľudí od zvierat? Existuje, napríklad, znak vlastný len ľudom: zo všetkých živých bytostí má iba človek mäkký ušný lalok¹. Avšak, je tento fakt tým hlavným, čo odlišuje človeka od zvierat?

Veľkí myslitelia prišli k záveru: najdôležitejší znak človeka spočíva v tom, že je *tvorom spoločenským*, čiže sociálnym (latinské slovo *socialis* znamená «spoločenský»). (Spomeňte si z kurzov histórie a biológie, čo viete o pôvode človeka). Takže, človek je spoločenský tvor. Iba v spoločnosti, v kontakte medzi ľuďmi², prebiehalo formovanie takých ľudských kvalít, ako je jazyk (reč), schopnosť myslieť a ďalšie» (skúmaná učebnica, str. 8).

Na tomto «a ďalšie» sa zastavíme, čo to si spomenieme, ako nám to radí akademik, a pouvažujeme. V 6. kapitole „Historická veda a ľudsko-spoločenská náuka: súvislosti“ sme analyzovali učebnicu I.I.Doluckého a nájdúc určité fakty a položiť si určité otázky sme mimochodom zbúrali ten historický mýtus, ktorý je vnucovaný žiakom ako pravdivá predstava

konštrukcie (*príslušnú množinu slov a gramatiky, sformovanú spoločnosťou a uzákonenú za normu-štandard hovorenej a písanej reči*), no nijako neukazuje, že jazykové konštrukcie (formy v každom jazyku špecifické) sú nástrojom vyjadrenia toho zmyslu, ktorý sám o sebe predstavuje obsah myšlienkového procesu a vzájomného chápania sa ľudí.

Preto vo väčšine prípadov môže žiak, ako odpoveď na túto ozaj životne dôležitú otázku, narozprávať hrbu bezobsažných banalít, ktoré následne môže učiteľ ohodnotiť tak, ako sa mu hodí, teda v širokom diapazóne od «výborne» až po «veľmi zle — téma neodkrytá». Na potvrdenie správnosti tu povedaného aj akademik sám v skúmanom paragrafe učebnice napísal vyše strany bezobsažných banálností na tému «Myslenie a reč», no pod jeho akademickým titulom sa má chápať nemiestnosť a neopodstatnenosť kritiky, vychádzajúcej od prostého ľudu.

V tejto práci osvetľovať tému «Myslenie a reč» špeciálne nebudeme. Avšak v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti je dosť solídne vysvetlená v prácach VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“ a „Jazyk náš: ako objektívna danosť aj ako kultúra reči“. Pohľady na intelekt ako na objektívny prírodný proces sú opísané v dostatočne všeobecnej teórii riadenia, v prácach VP ZSSR „Voda Mŕtva“ a „Dostatočne všeobecná teória riadenia“. (Osnovné materiály učebného kurzu).

¹ Táto fráza môže byť celkovo klasifikovaná ako propaganda rasizmu v skrytej forme: existuje množstvo ľudí, ktorých uši nemajú lalok a tento príznak je zároveň geneticky daný. Takže, ak «iba človek má mäkký ušný lalok», potom tí, ktorých uši lalok od narodenia nemajú, nie sú ľuďmi?

Isteže, akademik objasnil, že on «mal na mysli» nie toto a netreba z jeho slov robiť takéto závery. No jeho text je aj prejavom toho, že škola neučí jazyku ako prostriedku na presné vyjadrenie zmyslu.

² «V kontakte **medzi** ľuďmi?» alebo «v kontakte *s inými ľuďmi*»? — Vyskúšajte sa kontaktovať «medzi», a nie «s» voľakým. Toľko k otázke o kultúre reči, keď sa nedbanlivosť v myslení prejavuje v «slovesných klišé», čiastočne alebo úplne nezodpovedajúcich tým javom, o ktorých ide reč.

o historickej minulosti, ktorá sa objektívne udiala. Tu urobíme to isté: budeme hľadať fakty, klásť otázky a uvidíme, či text akademika ustojí takýto prístup.

Zopár faktov: Platón žil v rokoch 428/427 — 348/347 pred n. l. V akom kontexte Platón vyslovil názor, že: «Človek, to je dvojnohé zviera bez peria», — my pre svoju nevzdelanosť nevieme, a akademik o tom nehovorí, hoci možno, ani on sám originálne texty Platóna nečítal (*starogréčtina bola po r. 1917 vyradená spomedzi všeobecno-vzdelávacích programov*). A možno v kontexte, v ktorom Platón vetu vyslovil, bola adekvátne, a teda aj rozumná *v jej obsiahlejšom kontexte*. Avšak vytrhnutá z kontextu a podaná ako samostatná *definícia toho, čím človek je*, predstavuje len kultúrovú hlúposť, ktorá putuje storočiami z jednej knihy do druhej.

No vrstovníkom Platóna bol aj iný grécky mysliteľ — Diogenes zo Synope (404 — 323 pred n. l.). **A legenda o ňom je oveľa významnejšia pre pochopenie toho, kto je človekom a kto iba človeku podobným členom spoločnosti, než «myšlienkový experiment» z odboru «šklbania sliepok»¹ tých, čo citujú „definíciu“ Platóna *seriósne a seriósne* mu aj oponujú.**

Diogenes nepochyboval o tom, že človek je tvor spoločenský. A hoci žil osamote a príbytkom (ako o ňom píše literárne zdroje) mu bol veľký prázdny sud, napriek tomu chodieval do mesta Synope (teda do spoločnosti) cez deň s rozsvieteným lampášom. Keďže cez deň je aj tak svetlo, spoluobčania sa ho udivene pýtali: «Načo chodíš cez deň s lampášom?» — Nato Diogenes odpovedal jednoducho, *ale nepochopiteľne (pre drvivú väčšinu)*: «Hľadám Človeka...».

Diogenes nebol ani hlupákom, ani klaunom, rozveseľujúcim dav zvedavcov. On mal určité vlastné predstavy² o tom, čím musí Človek v živote byť a zisťoval, že jeho spoluobčania, krajanovia sa «Ľuďmi» nestali, hoci ich *telesná podoba* bola plne ľudská. Odtiaľto i pramení odpoveď na rozpačité otázky spoluobčanov.

Otázka prvá: Prečo dáva akademik žiakovi klaunovsky-idiotskú (*alebo hanebne posmešnú*: — *ved' sotva bol Platón idiotom či klaunom*) „definíciu“ Platóna, ale zamlčuje, že v histórii existuje legenda o Diogenovi, pochopenie zmyslu ktorej znamená osvetliť sebe i druhým *podstatu* množstva problémov a otázok? T.j. prečo sa akademik vyhol tomu hlavnému a neželá si objasniť Diogenovu odpoveď «Hľadám Človeka...», ktorú Diogenes dával na jemu zadávané otázky o lampáši? Na to netreba veľa, len menovite ukázať:

- V čom spočívajú objektívne možnosti osobného rozvoja každého jednotlivca, tvoriaceho spoločnosť?
- Ako možno tieto rozdiely klasifikovať?
- A existujú medzi príznakmi, objektívne ležiacimi v osnove získanej kvalifikácie, aj také, ktoré neumožňujú považovať všetkých členov spoločnosti za skutočných ľudí len preto, že biologicky patria k druhu «Človek rozumný» a nevyrástli medzi zvermi, ale v spoločnosti sebe podobných?

Toto nie sú vymyslené prázdne otázky o to viac, že akademik sám píše:

«Boli prípady, keď sa celkom malé deti dostali medzi zvieratá. Tým, že vyrástli medzi zvermi, sa nenaučili chodiť na dvoch nohách, rozprávať, používať rôzne predmety. Neboli schopní myslieť ako ľudia, a po tom, čo sa dostali medzi ľudí, správajú sa ako zvieratá v zajatí» (skúmaná učebnica, str. 9).

Tento príklad potvrdzuje, že na to, aby mláďa druhu «Človek rozumný» skutočne narástlo v človeka, treba mu dať **zodpovedajúcu** výchovu a vzdelanie. Tento príklad ale vedie k otázke:

Ak spoločnosť, v ktorej sa jedinec narodil a vyrastá, *nie je schopná (kvôli osobitostiam dosiahnutej úrovne života)* poskytnúť **určitú špecifickú** výchovu a vzdelanie všetkým a každému, a iba reprodukuje z pokolenia na pokolenie sebe podobných, potom väčšina ľudí v nej objektívne nemôže byť Ľuďmi, hoci títo môžu byť *samolúbo utvrdení v tom, že «pravými Ľuďmi» sú*, — **je to tak?**

¹ Platón bol sčítaný a inteligentný človek, filozof, a poznámku o tom že „človek, to je dvojnohé zviera bez peria“ povedal s najväčšou pravdepodobnosťou ironicky v kontexte, ktorý nám dnes nie je známy. Takže brať ju vážne a pristupovať k nej seriósne/vedecky, len s ohľadom na Platónovu autoritu, by malo vedeckú hodnotu na úrovni „šklbania sliepok“ (a robenia z nich tak „ľudí“), čo nijako nepomôže objasniť to, kto je to Človek. — pozn. prekl.

² Ak by mal celkom jasný názor v tejto otázke, pravdepodobne by ho popísal sám, t.j. dal by priamu a nie dvojzmyselnú odpoveď na otázku, prečo neradí svojich spoluobčanov k ľuďom.

A ak toto Diogenes vnímal ešte v 4. storočí pred našim letopočtom, potom naozaj mal dôvod pritiahnúť pozornosť svojich spoluobčanov k problému premeny ich spoločnosti (*takej, akou objektívne bola*) na spoločnosť Ľudí, a s tým cieľom vyšiel do ulíc mesta s lampášom.

No akademik, namiesto toho, aby sa podujal preskúmať podstatu tejto problematiky, hromadí kopec očividných a samo sebou rozumejúcich sa faktov: človek je tvor spoločenský a mäkkosť ušného laloku či jeho absencia u niektorých ľudí — toto skutočne nie je ten znak, ktorý odlišuje Človeka od nie-Človeka.

Naša odpoveď na otázku: „Prečo sa akademik vyhýba legende o Diogenovi¹?” je jednoduchá: akademik sám nepozná odpoveď na otázku, kto je Človekom a kto len človeku sa podobajúcim subjektom. Nevie to preto, lebo sa o tom nepíše v knihách, ktoré prečítal a *tvorivé zručnosti, potrebné k samostatnému vypracovaniu príslušných vedomostí, ním osobne v procese výchovy a získania vzdelania vypracované neboli*; no plat (a možno aj autorský honorár za vydanie a opätovné dovydanie učebnice v náklade desiatok tisíc exemplárov) dostávať by sa chcelo, a verejnoprospešne pracovať — k tomu niet schopností, ani ochoty: robiť hocičo, len nepracovať.

Ináč povedané, akademik je sám obeťou mravne zdeformovanej výchovy a biorobotizujúcej pedagogiky, ktorá psychiku žiakov programuje rozmanitými informáciami, no neučí ich vnímať Život, myslieť samostatne i kolektívne. Avšak práve toto všetko, čo škola neučí, je nevyhnutné pre osobnostný rozvoj a nadobudnutie kvalít «plnohodnotného Človeka». A keďže akademik nevníma to, že v legende o Diogenovi je ukryté veľa životne dôležitého a spoločnosť ho napriek tomu povýšila do hodnosti akademika, v tom prípade sú to ukazovatele, objektívne hovoriace, že:

Od čias Diogena sa v spoločnosti kvalitatívne nič nezmenilo a Diogenom zvýraznená problematika premeny historicky sformovanej spoločnosti na spoločnosť Ľudí je stále aktuálna.

A aby obetí zdeformovanej výchovy a biorobotizujúcej pedagogiky, podobných autorom učebnice, v budúcnosti viac nebolo, aby sa uskutočnila premena nie-Ľudskej spoločnosti na spoločnosť Ľudskú, je nutné objasniť objektívny životný význam Diogenovej odpovede: «Hľadám Človeka». Potom bude v spoločnosti rozvinutá ľudsko-spooločenská veda (dostupná k osvojeniu všetkým), ktorá znemožní pseudohumanistické táraniny na sociálne témy. V opačnom prípade, obsahovo neurčité pseudohumanistické táraniny na sociálne témy budú stále viesť k veľkým aj malým pohromám jednotlivých ľudí, spoločnosti, ľudstva...

Ešte zopár faktov. Existuje istý druh opíc, *orangutany*. Toto slovo sa stalo súčasťou jazyka všetkých civilizovaných národov ako názov druhu opice. Málokto už ale vie, že toto slovo bolo prevzaté z jazyka necivilizovaného kmeňa, popri ktorom v džungli žila jedna z populácií tohto druhu opíc. A v jazyku tohto kmeňa «orangutany» znamenajú «lesní ľudia». Podľa všetkého, necivilizovaní divosi dali takéto pomenovanie opiciam, lebo nevideli principiálne rozdiely medzi nimi a sebou: t.j. tiež si mysleli, že mäkký ušný lalok, srst' po celom tele alebo žiadna srst' a pod. — nie je tým hlavným, čo charakterizuje človeka a odlišuje ho od zvierat.

V poriadku, «divosi sú divosi»: žiadna civilizácia, žiadna veda a ľaľa — povýšili opice na ľudí. Prešlo niekoľko storočí od doby, čo tento druh opíc bol popísaný vedou a slovo «orangutan» vošlo aj do zoológického lexikónu. No a v 20. storočí, zoológovia pri pozorovaní života opíc v prirodzenom prostredí prišli na to, že populácie niektorých druhov opíc sa odlišujú jedna od druhej životnými zručnosťami, odovzdávanými na základe «sociálnej organizácie» plemena. Tento jav, ktorý je svojou podstatou analogický ku kultúre ľudskej spoločnosti, zoológovia tiež označili za svojráznu «kultúru». Tejto téme je napríklad zasvätený článok v novinách „Zvesti“ z 8. januára 2003 „Orangutany sú kultúrnym plemenom“². Začína sa slovami:

«V priebehu výskumu, ktorý 10 rokov viedla medzinárodná skupina pod vedením Carela van Schaika z americkej Duke Univerzity, sa vyjasnilo, že u orangutanov, ktoré sa považujú za jedného z príbuzných človeka, existuje kultúra. Samo osebe je to fajn. Dôležité je však iné: história ľudskej kultúry je ešte staršia ako sa predpokladalo. Bolo odhalených 24 modelov správania orangutanov, ktoré sa odovzdávajú formou imitácie a sú priamym

¹ Nemôže o nej nevedieť, pretože ju zmieňujú nielen univerzitné kurzy histórie filozofie, ale aj mnohí zabávačihumoristi. A človek sa musí veľmi «snažiť», aby sa stal akademikom a nepoznal túto legendu.

² Internetový zdroj: <http://www.izvestia.ru/science/article28471> [<http://izvestia.ru/news/271439>]

príznakom kultúry. Kultúrne správanie vzniklo pre 14 miliónmi rokov, keď sa orangutany sformovali ako samostatný druh.

Charles Darwin bol znalcom v oblasti evolúcie. Charles Darwin povedal: „*Opica, ak sa raz opije z Brandy, nikdy viac sa ho už nedotkne. A v tomto je opica podstatne múdrejšia než väčšina ľudí*“.¹ <...>

Jedným z príkladov kultúrneho správania sa orangutanov je používanie listov v úlohe obrúskov a rukavíc. U antropoidných primátov existujú racionálne modely, keď pomocou palice zrážajú hmyz zo stromu a sú aj také modely, ktoré slúžia pre zábavu. Orangutany si vymysleli rituál: keď sa ukladajú na spanie, sfukujú z dlane neviditeľné predmety. Niektoré sa venujú športu: spúšťajú sa zo zvalených stromov ako zo šmýkačky a pri brzdení sa chytajú vetiev.

Dôvodom pre výskum sa stal ten fakt, že niektoré orangutany používajú pracovné nástroje, a iné ich do ruky neberú. „Spočiatku sme boli v rozpakoch, keď sme pochopili, čo vyplýva z našich údajov“, — hovorí van Schaik. Práca sa stala pokračovaním štúdia počiatkov kultúry u šimpanzov, ktoré tiež zabralo 10 rokov. Bolo odhalených 39 vzorov kultúrneho správania, vo výsledku kultúra primátov dostala datovanie na 7 miliónov rokov».

No a v opičej svorke sa vytvára vlastná hierarchia osobností podobne, ako to funguje v historicky známých spoločenstvách ľudí.

T.j. všetko toto hovorí o tom, že nazvúc «orangutanmi» (t.j. «lesnými ľuďmi») predstaviteľov populácie jedného z druhu opíc žijúcich v susedstve, «necivilizovaní divosi» mali k tomu objektívne dôvody a popri svojej «divokosti» a intelektuálnej neplnohodnotnosti sa vôbec nezmyšlili. Opiciam chýba len schopnosť artikulovanej reči: «hardware» (biomasa, telo) túto schopnosť nepodporuje, t.j. nepodporuje príslušný «software», potrebný na jej realizáciu, — povedané jazykom počítačovej analógie.

Ale ani so schopnosťou zmysluplnej artikulovanej reči v zvieracom svete to nie je až tak jednoznačné: V r. 2003 tlačou i televíziou preklzli informácie o tom, že niektoré papagáje, žijúce spoločne s ľuďmi, si osvojujú jazyk ľudí a používajú artikulovanú reč v komunikácii so svojimi páni, voliac pritom plne zmysluplné a adekvátne situácii² frázy typu: «Ja ťa ľúbim, a ty na mňa

¹ Ešte raz zopakujeme: Kto nepije — neriskuje...

² Tu sú nejaké publikácie na túto tému:

«V Bijske papagáj zachránil byt svojich pánov pred požiarom, oznámila „Interfaxu“ Správa Mestskej Protipožiarnej Služby Altajského kraja. Manželský pár, žijúci v jednom z bytov mnohobýtového domu, šiel na návštevu k hosťom. Žena v zhone nechala na posteli zapnutú elektrickú kulmu, ktorou si pred odchodom natáčala vlasy.

Po nejakej dobe od odchodu domácich sa kulma rozpálila a pokrývka na posteli začala dymiť. Byt zachránil domáci miláčik — hovoriaci papagáj. Po tom, čo zacítil dym, začal kričať: „Požiar! Požiar!“ Krik začuli susedia, ktorí aj zavolali hasičov» (citované z článku v internete: <http://www.apus.ru/site.xp/049056124050056051124.html>).

Ďalšia podobná správa:

«Tento týždeň informačné agentúry obletela senzačná správa: sivý africký papagáj menom N'kisi, žijúci v New Yorku, sa naučil rozprávať s ľuďmi. Majúc slovnú zásobu 950 slov, vták zmysluplne rozpráva, odpovedá na otázky, je schopný asociatívneho myslenia a okrem toho všetkého má aj fotografickú pamäť. Fenomén N'kisi-ho teraz intenzívne študujú vedci. Jeden z nich, profesor Donald Broom z Univerzity v Cambridge, povedal, že zvieratá vo svojom vývoji nestoja na jednom mieste, že výskumníci sa stretávajú s čoraz múdrejšími pokusnými zvieratami a prvenstvo v intelektuálnych schopnostiach medzi zvieratami patrí papagájom» (“Kurská pravda”, № 22 (23539), 5. február 2004, štvrtok, <http://pravda.kursknet.ru/news-print.php?article=396>).

Isteže, tieto publikácie nepochádzajú z akademických zoológických časopisov; a neobsahujú presné bibliografické odkazy na vedecké vydania, ktoré by si bolo možné overiť. A keďže informácia, ktorú obsahujú nepatrí medzi to, čo je dostupné vnemom u väčšiny ľudí v ich každodennej všednosti, tak informácia vzbudzuje nedôveru. Potom ale treba klásť tie isté požiadavky i autorom učebnice, aby dávali odkazy na publikácie zoológov, ktorí informujú o experimentoch, potvrdzujúcich, že myslenie je výlučne údelom človeka. Debatovať o životných problémoch s papagájmi a inými vtákmi v ľudskom jazyku sa nám nepodarilo, ale vidieť, že aj zvieratá rozmýšľajú podobne ako človek, že na osnove myslenia predvídajú následky svojich činov a takým spôsobom riešia svoje problémy, — to bolo.

Akademik v učebnici píše o výlučnom monopole človeka na myslenie:

«Spoločne s prácou a sociálnymi vzťahmi je najdôležitejším rozdielom medzi človekom a zvieratom schopnosť myslieť. (...) Pokus naučiť opicu myslieť podobne ako človek, cestou mnohoročných cvičení s ňou, nebol korunovaný úspechom» (skúmaná učebnica, str. 9).

Napriek tomuto názoru, domáca mačka Faňka (skrátene meno) stará jeden rok mala dostatok tvorivého

kričíš!»; «Daj opekaný zemiačik!»; a odpovedal: «Nechcel som» — na otázku: «Prečo si nerozprával, keď ťa prišla natáčať televízia?».

Otázka druhá: Čo po tomto všetkom urobiť s vlastnosťami, akože, definujúcimi človeka, ktoré akademik uviedol v «záveroch» napísaného ním paragrafu «Čo robí človeka človekom?»: používanie pracovných nástrojov, schopnosť myslieť a na základe myslenia sa zaoberať tvorivou a inou cielenou činnosťou?

Takže, je celkom možné, že aj **Platón**, vidiac, že väčšina jeho vrstovníkov sa nestala ľuďmi, v skutočnosti nedal definíciu toho „čo je to človek?“, ale **vyjadril svoje opovrhnutie nad človeku podobnými ľuďmi**. Avšak človeku podobní, nestanúvši sa ľuďmi, považujú sa pritom za skutočných ľudí¹, Platónove posmešky na ich adresu nepochopili, v dôsledku čoho *úplne seriózne* citujú a vyvracajú jeho „definíciu“. No a pri Diogenovi dávajú radšej prednosť *nespomínať ho na verejnosti*, pretože, ak by sa niekto začal venovať skúmaniu obsahu ním vztyčenej otázky o ideáli človeka, ktorý je treba v živote stelesniť, mohol by sa osebe dozvedieť mnohé z toho, čo mu pre chorobne urážlivú sebalásku bude nepríjemné a zrazí hrebienok; jednako, ani zabudnúť na Diogena v *svojom úzkom kruhu «profesionálnych filozofov»* — nedokážu a dávajú prednosť hovoriť o ňom formou zábavnej kuriozity v rámci dejín filozofie (t.j. “To hrozno je kyslé” — ak si pripomenieme známu bájku „Líška a hrozno“²).

Avšak hľadaním odpovedí na položené otázky sa budeme zaoberať o niečo neskôr. Predtým, než si pripomenieme nové fakty a položíme nové otázky o tom, čo je potrebné pre obsažnejšie a presnejšie pochopenie toho, kto je to skutočný človek a kto len *človeku podobná bytosť*, znova sa vrátíme k textu akademika:

«No aj ako spoločenský (sociálny) tvor, človek neprestáva byť tvorom prírody. Príroda vytvorila telo človeka. Nehmotnými sú len príznaky v strašidelných rozprávkach. Výsledkom dlhodobého vývoja prírody je ľudský mozog. Človek je zázračným výtvarom prírody. Má veľa biologických potrieb: dýchať, jesť, spať, potrebuje prostredie o určitej teplote. Naše telo, krv, mozog patria prírode. Takže človek je biologická bytosť. Prejavuje sa to v anatómii a fyziológii človeka, v priebehu nervovo-mozgových, elektrických, chemických a iných procesov v ľudskom organizme.

Sociálne a biologické je v človeku zliate do jedného celku. Vzpriamená chôdza, stavba mozgu, obrys tváre³, tvar rúk — to všetko je výsledkom zmien, prebiehajúcich veľmi dlhý čas (milióny rokov). Každé dieťa má prsty podriadené vlastnej vôli: môže vziať štetec, farby a kresliť. No maliarom sa môže stať iba v spoločnosti. Každý novorodenec má mozog a hlasový aparát, ale naučiť sa myslieť a rozprávať môže len v spoločnosti. Každý človek ako aj každé zviera má inštinkt sebazáchovy. To znamená, že v človeku sú biologické aj sociálne základy organicky prepojené medzi sebou a len v takejto jednote existuje človek. Táto nerozlučná jednota dovoľuje povedať, že: človek je biosociálna bytosť» (skúmaná učebnica, str. 9).

Uvedený fragment je jasnou ilustráciou defektности jednostranného tzv. «humanitného vzdelania».

Rád by som sa spýtal: Leonid Naumovič, a pamätáte si a chápete aspoň niečo z toho, čomu Vás učili v strednej škole na hodinách fyziky?

a intelektuálneho potenciálu na to, aby sa sama bez nejakej drezúry a tréningu dovtipila, že: ak potrebuje vyjsť z izby do chodby, pozrieť sa pánskym pohľadom, čo sa tam deje, je potrebné podísť ku dverám, vyskočiť hore a zavesiť sa prednými labami na kľučku (pod ťarchou jej váhy sa kľučka otočí a západka zámku sa otvorí), po čom sa treba odraziť zadnými nohami od rámu dverí a vlastnou silou otvoriť dvere.

¹ Názvom diela „Príbeh o skutočnom človeku“ (B.Polevov) o pilotovi-stíhačovi A.Maresjevovi, ktorý počas bojov Veľkej vlasteneckej vojny prišiel o obe nohy, ale vrátil sa do stroja a získal hodnosť Hrdinu Sovietskeho Zväzu za zostrelené lietadlá nepriateľa, a nie za to, že sa naučil lietať bez nôh, sa má na mysli aj to, že v spoločnosti sú aj nie skutoční ľudia [na rozdiel od hrdinu príbehu – pozn. prekl.], teda človekupodobné tvory, utvrdené v tom, že sú ľuďmi.

² Ezopova bájka – o líške, ktorá dostala chuť na hrozno, ale keďže strapce boli vysoko, tak z jej snahy nakoniec nič nebolo. Svoje znechutenie si ale osladila tým, že samu seba presvedčila o tom, že to hrozno bolo aj tak kyslé... – pozn. prekl.

³ Tu je obsažnejšou, a preto aj v rámci reči používanjšou gramatickou formou množné číslo: «obrysy», vrátane aj ohľadom tváre.

Otázka tretia: Čím sa odlišuje *živý organizmus* človeka od mŕtvoly? ...ak pritom skúmame nielen špecifické chemické reakcie, ktorých súbor je príznačný pre ľudskú fyziológiu, ako napokon, aj pre iné bunkové či mnohobunkové organizmy. — Odpoveď na túto otázku spočíva v tom, že pre živý organizmus je tiež príznačné (okrem prebiehania v ňom určitých chemických procesov) ešte aj vyžarovanie biopolia, odlišné od tých žiarení, ktoré sú vlastné mŕtvole.

Biopole — to nie je nejaký osobitý druh jedného z fyzikálnych polí, podobného elektrostatickému a magnetickému, ale súbor rozmanitých prírodných polí, vyžarovaných živým organizmom a charakteristických pre neho¹; t.j. charakterizujúcich ho presne rovnako, ako aj osobitosti stavby a biochémie hmotného tela. Rozdiel je len v tom, že kým telo je viditeľné a hmatateľné, biochémiu možno identifikovať v laboratóriu, tak prístrojová báza pre výskum biopolí je do dnešného dňa neuspokojivá, a preto sa mnohí môžu spokojne tváriť alebo byť úprimne presvedčení o tom, že biopolia sa v prírode nevyskytujú.

A odkiaľ akademik nabral, že «nehmotnými sú len príznaky v strašidelných rozprávkach»? Okrem neschopnosti väčšiny ľudí vedome vnímať fyzické polia biopoliových štruktúr živých organizmov, čo ešte svedčí o tom, že v prírode neexistujú výlučne pol'ové — t.j. netelesné (nehmotné²) — formy života, majúce svoju osobitú, *výlučne biopoliovú* fyziológiu³? Na rozdiel od nich:

Organizmus živého človeka, ako aj mnohých iných biologických druhov v biosfére Zeme, predstavuje — navzájom spolupracujúce, štruktúrne si navzájom zodpovedajúce a vzájomne prepojené — *telesné (hmotné) telo a biopole*, ktorého niektoré elementy sa rozprestierajú na vzdialenosť angströmov a mikrónov⁴ od povrchu bunkových membrán⁵, a iné *okamžite (aj napriek teórii relativity, keďže nejde o elektromagnetické polia)*⁶ odchádzajú do nekonečna a dosahujú «hranice Vesmíru».

Ak s tým ale akademik nesúhlasí, potom nech to priamo aj povie: magnetické pole neexistuje, lebo on osobne ho nedokázal pocítiť, ako to vyžadoval aj V.I.Uljanov-Lenin, keď dával svoju definíciu *matérie ako «filozofickej kategórie»* vo svojej (*do značnej miery grafomanskej*) práci „Materializmus a empiriokriticizmus“⁷.

¹ Okrem toho biopole — počas sna i počas bdenia, pri odдыхu i pri práci, v hneve i pri radostnom upokojení, v zdraví i v chorobe — disponuje svojim špecifikom, charakteristickým pre každý zo stavov.

² Tu ale treba dôsledne rozlišovať medzi termínmi „hmota“ a „matéria“. Jednou z troch limitných kategórií definujúcich zloženie Vesmíru je matéria (matéria, informácia, miera). Niet nemateriálneho súcna vo Vesmíre, čiže všetko v ňom je materiálne (i energia). No nie všetko je nevyhnutne hmotné, pokiaľ hmotu chápeme ako špecifickú vlastnosť matérie. Termín hmotu, hmotný je, zdá sa, odvodený od slova „hmat“/„hmatný“, teda hmotným nazývame prevažne tie veci, ktoré dokážeme zmyslovo vnímať skrze hmat. — pozn. prekl.

³ Napríklad, Korán *rozumnú formu pol'ového života* na Zemi nazýva «džinmi».

⁴ «ANGSTROM (Ångström, označuje sa Å), jednotka dĺžky, ktorá nepatrí medzi jednotky SI, 1 Å = 10⁻¹⁰ m = 10⁻⁸ cm = 0,1 nm, zaviedol ju A.J. Ångström (1868). Používa sa v optike, v atómovej fyzike, vo fyzike pevných látok atď.

MIKRÓN (z gréc. mikrón — malý), zastaraný názov dĺžkovej jednotky, rovnej 10⁻⁶ m; (označovala sa mk, μ) pozri tiež Mikrometer.

MIKROMETER, podielová jednotka dĺžky SI, rovná 10⁻⁶ m; označenie: μm»

(“Veľký encyklopedický slovník”, elektronická verzia na kompaktnom disku, r. 2000).

⁵ «BIOLOGICKÉ MEMBRÁNY, bielkovinovo-lipidové štruktúry molekulárnych rozmerov (nie viac ako 10 nanometrov hrubé), rozprestierajúce sa na povrchu buniek (cytoplazmatická membrána) a vnútrobunkových častíc — jadra, mitochondrií a iných. Disponujú selektívnou priepustnosťou, a týmto regulujú v bunkách koncentráciu soli, cukrov, aminokyselín a iných produktov látkovej výmeny» (“Veľký encyklopedický slovník”, elektronická verzia na kompaktnom disku, r. 2000).

⁶ Od polovice 1950-tych rokov je známe, že ak sa *zrkadlový teleskop* navedie nie na opticky viditeľné súradnice hviezdy [*sprostredkované svetlom, ktoré sa šíri konečnou rýchlosťou. Teda to, čo vidíme na hviezdnom nebi je jej dávna minulosť — pozn. prekl.*], ale na jej reálne, vypočítané súradnice na oblohe v daný okamih, tak torzné váhy, umiestnené do hlavného ohniska teleskopu, reagujú na prúd akejsi energie: pozri N.A.Kozyrev, „Vybrané práce“, vyd. LGU, Leningrad, r. 1991, str. 379, 380. Čiže jedno zo základných tvrdení „teórie relativity“ o rýchlosti svetla ako najvyššej možnej rýchlosti vo Vesmíre bolo experimentálne vyvrátené, z čoho možno urobiť závery o tokaní hlucháňov a slepote osobností teoretickej fyziky (vrátane A.D.Sacharova).

V tej istej práci (str. 403) N.A.Kozyrev, odkazujúc sa na astrofyzické pozorovania, neakceptuje ako celovesmírnu dogmu nielenže druhé, ale aj *prvé ohraničenie termodynamiky*: «prvý termodynamický zákon» je zákonom zachovania energie, ktorý v jeho známych formuláciách má tiež iba ohraničenú oblasť použitia.

Napriek tomu učebnice fyziky o rôznych experimentoch, ktoré do klasických teórií «nepasujú», zaryto mlčia.

⁷ «Matéria, je filozofická kategória na označenie objektívnej reality, ktorá je podávaná človeku cez jeho vnímanie,

V dávnej minulosti biopole nazývali «duchom» a hovorovali o zdraví tela i ducha človeka. No z akademikovho textu vyplýva, že človek je len telo: «Príroda vytvorila telo človeka. Nehmotnými sú len príznaky v strašidelných rozprávkach». — Inými slovami, duch (biopole rôznych organizmov) akoby v prírode ani neexistoval. No akademik, tým že sa „zbavil“ ducha, zbavil sa aj nutnosti objasniť celú problematiku duchovného zdravia.

«Každé dieťa má prsty podriadené vlastnej vôli: môže vziať štetec, farby a kresliť» (skúmaná učebnica, str. 9).

A čo je to vôľa? Poslúcha duch (biopole) vôľu dieťaťa? V akom veku sa formuje vôľa a ako? Ak sa vôľa nesformovala a dospelý nemá vôľu, je skutočným človekom alebo len človekupodobným? Ak sa dieťa chce stať skutočným človekom, musí sa kvôli tomu naučiť vnímať ducha — svojho, druhých ľudí a ďalších živých organizmov? Musí človek vedieť vôľou ovládať žiarenie biopola a aké môže spôsobovať a spôsobuje následky v okolitom prostredí¹? Aké existujú spätné reakcie prostredia na ducha? — to sú len niektoré z otázok, ktorým sa vyhol alebo nezaregistroval *jednostranne „humanitne“* vzdelaný akademik, ako, mimochodom, tieto otázky neregistrujú ani jednostranne vzdelaní «fyzici», nezamýšľajúci sa o človeku ako o fyzikálnom objekte.

No ak sa na takéto otázky nedajú životu adekvátne odpovede, potom sa v reálnom živote môže stať niečo také, čo sa bude javiť strašnejším, než samotná strašidelná rozprávka.

Jednako, ani v chápaní biológie — ktorá je v objeme školského kurzu oslobodená *od ťažkého matematického aparátu, chémie a fyziky, nepodriaditeľných „humanitnému“ vedomiu* — vec s akademikom nestojí lepšie, pretože nerozvážne reprodukuje nezmysel, kedysi ním načerpaný z kurzu biológie.

«Vzpriamená chôdza, stavba mozgu, obrys tváre, tvar rúk — to všetko je výsledkom zmien, prebiehajúcich veľmi dlhý čas (milióny rokov)» (skúmaná učebnica, str. 9).

Analogické predstavy toho, ako v prírode vznikajú nové druhy živých organizmov, vrátane vzniku Človeka rozumného (*Homo sapiens*), majú mnohí ľudia. A ak požiadame o vysvetlenie podstaty toho, čo vedie k objaveniu sa nového biologického druhu v biosfére planéty, tak väčšina porozpráva približne nasledovné:

* * *

V živote každého biologického druhu existuje «prirodzený výber», ktorý predstavuje vzájomnú súčinnosť dvoch procesov:

- V biologickom druhu-rodíčovi budúceho nového druhu prebieha vnútorný proces:
 - reprodukcia nových pokolení je sprevádzaná mutáciami, v dôsledku čoho sa genotyp novorodených jedincov mení vo vzťahu ku genotypu ich predkov;
 - následkom mutácií vznikajú u jedincov rôzne osobitosti v stavbe ich organizmov, ich fyziológii atď., následkom čoho získavajú nové charakteristické znaky a vlastnosti, ktorými predkovia nedisponovali.
- Životné prostredie predstavuje proces, ktorý je vonkajší vo vzťahu k biologickému druhu. Ono vplýva na každého jedinca daného druhu. Tí jedinci, ktorých životné možnosti, naprogramované geneticky, nezodpovedajú prostrediu, pôsobením tohto vplyvu hynú a zomierajú štatisticky častejšie; a prežívajú jedinci, ktorých životné možnosti, naprogramované geneticky, viacej zodpovedajú prostrediu a vyhrávajú jak vo vnútrodruhovej, tak aj v medzidruhovej konkurencii o životné zdroje.

ktorá sa kopíruje, fotografuje, zobrazuje našimi vnemami, existujúc nezávisle od nich» („Materializmus a empiriokriticizmus“, samostatné vydanie, Moskva, «Politizdat», r. 1986, str. 140).

¹ T.j. môže byť biopole prostriedkom účelového nemechanického vplyvu človeka na okolité prostredie?

To znamená, že ak následkom určitých mutácií, prebiehajúcich v jednom dvojpohlavnom¹ biologickom druhu počas zmeny mnohých pokolení, predsa len vznikne jedinec, ktorý začlení do svojho genotypu *taký druh mutácie, že sa bude už zaraďovať k nejakému «novému druhu», tak, nakoľko vznikne v jednom jedinom exemplári určitého konkrétneho pohlavia*, tento «nový druh» zmizne z biosféry okamžite po smrti tohto jedinca, pretože potomstvo zanechať nedokáže, lebo nemá viac jedincov svojho druhu (opačného pohlavia); a ak by aj nejaké potomstvo zanechalo, bolo by medzidruhovým hybridom/križencom, teda buď neplodným, alebo geneticky nestabilným v nadväznosti pokolení.

Problematická je aj možnosť nahromadenia mutácií v procese zmeny mnohých pokolení v prirodzenom životnom prostredí, ak sa takým spôsobom snažíme objasniť vznik «nového druhu». Predovšetkým, nenasvedčujú tomu samotné životné podmienky mnohých biologických druhov. Takto vraj cicavce niekedy a nejako vznikli na súši. Pritom všetky veľrybotvaré — morské cicavce — žijú vo vodnom prostredí; a ony hynú nielen, keď sa ocitnú na súši, ale stačí ak sa dostanú na plytčinu, z ktorej sa sami nevedia oslobodiť. Každá veľryba je natoľko prispôsobená k životu v mori a natoľko neprispôsobená k životu na súši a obojživelnéj existencii, že tento druh mohol vzniknúť iba v mori v úplne hotovej podobe. Navyše v súčasnej biosfére neexistujú žiadne «prechodné formy» od suchozemských cicavcov k veľrybotvarým, a vede nie sú známe ani žiadne fosilne pozostatky «prechodných foriem» od dajakého plne suchozemského „veľHada“² k plne morskej veľRybe.

Avšak veda nepozná ani «prechodné formy», ktoré by navzájom spájali všetky ostatné druhy v biosfére Zeme.

Pričom hľadanie týchto «prechodných foriem, obzvlášť «prechodných foriem» od predka podobného opici — k človeku druhu «Homo sapiens», niesli cieľavedomý charakter, pretože vedci (materialisti a ateisti) sa snažili hypotézu Ch.Darwina podložiť faktickými údajmi o minulých, dnes už stratených biosférach³, aby tak z kultúry spoločnosti odstránili vierouky a reliéie⁴. Ale vyslovene následkom toho, že biologické druhy vznikali prakticky *okamžite (čo znamená, vo veľkom množstve jedincov)*, takéto «prechodné formy» za storočie a pol od času čo vyšli na svet práce Ch.Darwina o pôvode druhov *nájdené neboli*, pretože zostatky takýchto «prechodných foriem» neexistujú: nemohli vzniknúť a ani nevznikli, práve v dôsledku špecifickej činnosti genetického aparátu.

Čo sa týka prirodzeného výberu, ten v biosfére Zeme funguje. Pritom na jeho osnove nevznikajú nové druhy; na jeho osnove sa všetky biologické druhy iba prispôsobujú k zmenám v ich životnom prostredí, ktoré prebiehajú v živote planéty. Avšak každý nový biologický druh môže v biosfére Zeme vzniknúť len v dôsledku «genetickej katastrofy» v biologickom druhu — jeho rodiča. Následkom «genetickej katastrofy» jedinci druhu-rodiča masovo rodia potomstvo, patriace k inému

ktorý už geneticky patrí ku druhu-rodičov.

¹ Otázkou bezpohlavných druhov, v ktorých sú všetky jedince obojpohlavné (hermafroditi) alebo sa pohlavie jedinca môže meniť počas života v závislosti od okolností (*pohlavie krokodílov závisí od teploty, pri ktorej prebieha rozvoj zárodkov vo vajci, ktoré samička odložila do piesku; samičky niektorých druhov rýb sa menia na samcov pri úhyne alebo nedostatku samcov v krdli*), schopné reprodukcie nových pokolení, môžeme nechať stranou, nakoľko vo svete zvierat je väčšina druhov dvojpohlavných.

² Znáмым je názor, že prvé veľryby vraj vznikli z nejakého prastarého hrocha. Ale aj pri takomto predpoklade by sa musela objaviť nie jedna jediná «celkom prvá veľryba», ale naraz prvé pokolenie rôznopohlavných veľrýb.

³ Tak napríklad Latiméria – lalokoplutvá (stopkatoplutvá) ryba, ktorú v učebniciach uvádzajú ako nejakú «prechodnú formu» od rýb k obojživelníkom, majúcim nie plutvy ale laby, — je dnes **hlbokovodnou** oceánskou rybou, v živote ktorej nevzniká potreba k obojživelnosti. Takže do úlohy zbytkovej «prechodnej formy», ktorá by sa zachovala z pradávnych čias dodnes, sa nehodí: v dnešnej biosfére je samostatným druhom, zaberajúci svoju vlastnú ekologickú niku, hoc je i prastarým biologickým druhom, ktorý je starší, než mnohé iné druhy v dnešnej biosfére.

⁴ Im, ako aj všetkým, ktorí uvideli vo vede podkopanie viery Bohu a reliéie, vzniesol námietku A.K.Tolstoj v básni „Posolstvo M.N.Longvinovovi o darvinizme“:

«Pokiaľ pripustíš ty zdravo, /Že volne vo vede sa mieni, /Kde si vzal na dozor právo? /Bol si vari pri stvorení?

Ako by sme nie po troche /Vovedení boli v bytie my? /Vari už chceš sám aj Bohu /Predpísať metódy?

Štýl, jak tvoril Stvoriteľ /Čo uznal vhodnejším zač — /Znať nemôže riaditeľ /Komisie pre tlač.

Ohraničovať tak smelo /Božej moci všestrannosť — /Veď takéto, Miško, dielo Zaváňa i herézou dosť!»

Hoci toto bolo adresované hovorcovi religiózneho spiatočníctva, no presne rovnako sa týka aj predstaviteľov antireligiózneho spiatočníctva vo vede, pretože dôkazy o bytí či nebytí Boha, veda teoreticky ani experimentálne zrekonštruovať nemôže do tej doby, pokiaľ trvá na tom, že mravnosť a etika ležia mimo sféru objektívnej vedy.

biologickému druhu, ktorý sa v biosfére Zeme predtým nevyskytoval¹. Ak to tak nie je, potom treba zahrnúť všetko, čo veda v druhej polovici 20. storočia zistila o DNK, RNK a fungovaní chromozomálneho aparátu.

Vyslovený predpoklad o rodení nových druhov následkom genetických katastrof u druhov-rodíčov neodporuje tomu, čo je dnes známe o funkcii chromozomálneho aparátu a je v súlade s faktom neexistencie akýchkoľvek «prechodných foriem» v geologických sedimentoch minulých epoch života biosféry. Ohľadom faktorov, ktoré by dokázali spôsobiť takúto «genetickú katastrofu» — rodenie nového druhu — môžu existovať rôzne predpoklady:

- Prišielci z Vesmíru, predstavitelia mimozemskej vysokorozvitej civilizácie, ktorá dokázala realizovať projekt «Biosféra Zeme» prostredníctvom «nanotechnológií»² a génového inžinierstva. Avšak tento predpoklad privádza k otázkam:
 - O charaktere tejto životnej formy (hmotná či poľová);
 - O povahe Vesmíru a úplne prvej civilizácii v ňom, z ktorej vyšli všetky ostatné civilizácie³.
- Nejaký prúd hmoty pretvárajúceho žiarenia dopadajúceho na Zem z Kozmu, ktorému prirodzene prebiehajúce chemické a fyzikálne procesy každej epochy na Zemi «načúvajú» a reagujú naň zmenou svojich vlastností, výsledkom čoho sa sformovali prvé bielkovinové zlúčeniny, vznikli molekuly DNK a začal sa vývoj biosféry Zeme.
- Samotná biosféra Zeme nesie v sebe algoritmus svojho rozvoja, v dôsledku čoho po dosiahnutí určitých vlastností:
 - Sama biosféra plodí špecifické vírusy⁴, ktoré pôsobením na pohlavné bunky druhu-rodíča ich modifikuje tak, že vo výsledku počatia sa začína rozvoj organizmov nových biologických druhov.
 - Prebúdza v organizmoch takzvané «spiace gény», v dôsledku čoho prebieha zmena fyziológie jedincov druhu-rodíča a oni rodia jedincov nového biologického druhu.

Ale aj tento predpoklad vedie k otázke, odkiaľ sa vzal tento biosféry algoritmus, ktorý v určitom štádiu svojej činnosti plodí rozumný biologický druh, ktorého rozumnosť niektorí predstavitelia (ako napríklad akademik L.D.Bogoljubov) priznávajú výlučne len predstaviteľom tohto druhu.

Otázka štvrtá: Vari nerozumná Príroda šialene a bezcieľne splodila biologický druh «Človek rozumný»?

V podstate je to otázka o existencii Rozumu, ktorý vytvoril tento *algoritmus rozvoja biosféry, zahrňujúceho do seba aj vznik druhu «Človek rozumný»*; a druhá strana tejto otázky je vec *predurčenia človeka v tomto algoritme a tiež odplata pre ľudstvo a každého človeka za odkláňanie sa od tohto predurčenia.*

Niektoré vierouky nazývajú tento Rozum — Bohom, Tvorcom Vesmíru a všetkého, čo v ňom je, Vsedržiteľom; iné vierouky, ktoré popierajú akt tvorenia Vesmíru Bohom, *zbožstujú Vesmír (Prírodu)*⁵; tretia vierouka, zastúpená vedeckým vnímaním a chápaním sveta, uprednostňuje sa tváriť, že jedinou rozumnou bytosťou je len človek a okolo neho vládne úplná absencia akejkoľvek formy myslenia jak v prítomnosti, tak aj v minulosti⁶.

Inými slovami, vyššie povedané o možnostiach pôvodu jednotlivých druhov živých organizmov znamená, že aj druh «Homo sapiens» vznikol naraz ako celé pokolenie v priebehu života jednej alebo viacerých (nie mnohých) generácií druhu-rodíča, ako aj všetky ostatné, dostatočne vysoko rozvité

¹ Samozrejme, ak nebolo množstvo jedincov nového druhu dopravené na Zem prišielcami z Vesmíru v hotovej podobe, alebo ak sa tento druh nematerializoval «z ničoho» zázračným, nadprirodzeným spôsobom.

² Projektovanie a výroba technických zariadení rôzneho zamerania, skladajúcich sa z niekoľkých molekúl či atómov.

³ To isté sa týka aj predpokladu, že súčasný človek bol vytvorený prostriedkami génového inžinierstva minulej globálnej civilizácie, ktorej nositeľmi bol iný biologický druh.

⁴ Tieto sú takisto «nano-robotmi», hoci v prevažnej väčšine majú prirodzený/prírodný pôvod, i keď v posledných desaťročiach 20. storočia armáda zapracovala aj v tomto smere, v dôsledku čoho sa objavili aj ľuďmi vytvorené choroboplodné vírusy a mikróby.

⁵ Takáto vierouka sa nazýva «panteizmus».

⁶ Nepochádza im, že ak vytvorí umelý intelekt, tak je to možné len na osnove poznania všeobecných prírodných zákonov, ktorých fungovanie nie je ohraničené ani splodením ľudského intelektu, ani ich vlastnými projektmi tvorby umelého intelektu.

biologické druhy. Druh «Človek rozumný» vznikol ihneď v princípe takým, akým sa poznáme, hoci v priebehu celého svojho ďalšieho života sa menil v *procese prirodzeného výberu, ktorý do seba (vo vzťahu k «Človeku rozumnému») zahrňoval aj zložku podmienenú kultúrou*, vytvorenou samotnými ľuďmi; v tejto zmene pokračuje i dnes.

A rozumnosť Človeka (jak osôb, tak aj celého druhu), myslenie ktorého sa skutočne odlišuje od myslenia ostatných hmotno-telesných živých bytostí v biosfére Zeme, predpokladá cielený charakter týchto zmien, podriadený vôli samotných ľudí v určitých objektívne existujúcich medziach.

Takže potom, čo je v učebniciach biológie opísaný mechanizmus prirodzeného výberu a práce chromozomálneho aparátu dedičnosti a variability, v učebnici spoločenskej náuky nie je viac potrebné písať: «*Vzpriamená chôdza, stavba mozgu, obrys tváre, tvar rúk — to všetko je výsledkom zmien, prebiehajúcich veľmi dlhý čas (milióny rokov)*», — majúc tým na mysli životnú adekvátnosť hypotézy Ch.Darwina o evolučnom pôvode druhov cestou prirodzeného výberu v procese zmeny pokolení.

Milióny rokov mohli byť algoritmicke rozvoja (nesenej biosférou Zeme) potrebné k tomu, aby v nejdruh «Homo sapiens» mohol vzniknúť, avšak tento vznikol *naraz* (v historickom časovom meradle). Pritom, ako bolo preukázané v 6. kapitole „Historická veda a ľudsko-spoločenská náuka: súvislosti“ dnešná globálna civilizácia nie je prvou globálnou civilizáciou na Zemi.

Pokiaľ však:

- učebnica biológie obsahuje v sebe dve skupiny informácií, ktoré sa navzájom vylučujú,
 - a učebnica spoločenskej náuky, odkazujúc sa na kurz biológie, predpokladá pravdivosť oboch týchto skupín informácií,
 - no a ešte pritom rozpráva aj o stavbe ľudského organizmu tak, že *aby bolo možné s ňou súhlasiť, žiak musí vypnúť pravú hemisféru mozgu a zabudnúť všetko, čo vie z druhých zdrojov (vrátane učebníc fyziky, popri všetkých ich nedostatkoch)*,
- tak takúto učebnú metódu treba označiť ako spoločensky nebezpečnú a škodlivú.

Avšak práve takýmto spôsobom, rozbíjajúc vzájomné prepojenia medzi informáciami, dávajúc dohromady chybné a vyslovene lživé informácie spolu s pravdivými, súčasná ruská škola mení každého žiaka, ktorý toto všetko vníma *bez spätného prehodnotenia v korelácii so životom ako takým*, na subjekt, ktorého vnímanie a chápanie sveta je rozdrobené na izolované a vzájomne konfliktné fragmenty; ktorý nedokáže myslieť samostatne; preto od tohto vnímania a chápania sveta nie je už ďaleko k otvorenej schizofrénii, s ktorou si dnešná psychiatria poradiť nevie. A tí, ktorí sú schopní odhaľovať hlúposť v školských učebniciach, sa neodvratne ocitajú v konflikte so školou ako spoločenským inštitútom stelesneným *zlými učiteľmi* tejto školy: t.j. historicky sformované školstvo na báze pseudohumanistických táranín o človeku neguje svojich najlepších žiakov (v mravno-psychickom zmysle) alebo «na nich v plnom (učebnom) rozsahu tlačí» aby sa:

- stali takými «ako všetci», t.j. vo väčšej či menšej miere zlými v mravno-psychickom ohľade;
- alebo sa mravno-psychicky zlomili, t.j. *aby pod tlakom systémových požiadaviek potlačili svoju vlastnú podstatu, súhlasili s hlúposťou a vyloženým klamstvom*, a stali sa *spodinou* spoločnosti.

Azda potrebujeme takú školu, v ktorej výučba dieťaťa (potencionálne zdravého v mravnom, psychickom a intelektuálnom aspekte) vedie k tomu, aby sa stal cynikom, pokrytcom, slabomyseľným, schizofrenikom, alebo neznalým nevedkom?

A preto pri hlbavom prečítaní celkovo len jedného paragrafu učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ vzniká želanie:

1. Zmeniť *Ruskú akadémiu vzdelávania (RAV)* na *Ruskú pedagogickú spoločnosť*, ktorá by nemala oprávnenie udeľovať si akékoľvek vedecké a čestné tituly a hodnosti.
2. Zlikvidovať *Vyššiu atestačnú komisiu¹ (VAK)* a anulovať všetky kvalifikačné diplomy vydané ňou v minulosti, aby sa nemnožili ctižiadostivci, ktorí robia škodu jak vede, tak aj technike i celej spoločnosti.

¹ Orgán ktorý udeľuje vedecké hodnosti kandidátov a doktorov vied.

3. «Rozohnať» súčasný personál *Ministerstva vedy a vzdelávania RF*¹ a prijať nových na osnove konkurzu.
4. Všetkých parazitujúcich na vede a vzdelávaní z *VAK, RAV, Ministerstva vzdelávania* povinne zamestnať na nízkych pracovných pozíciách v cestnej a občianskej výstavbe, aby život priemerného človeka poznali nie iba z kníh, ale pocítili ho na svojej vlastnej koži a začali uvažovať adekvátne reálnemu životu, a nie odtrhnutu od neho pod vplyvom knižných poznatkov a vyložených nezmyslov.

A toto želanie nie je prejavom agresivity rozhnevaných závistlivých hlupáčikov-smoliarov, čo sa nedokázali prekliessniť medzi legitímnou „intelektuálnu elitu“ spoločnosti, ale pramení zo slobodného racionálneho porovnania textu učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ a faktov známych zo života, iných učebníc a publikácií v tlači.

Jednako, ak by sme ihneď začali uskutočňovať tieto miery, v mene starostlivosti o deti, nič dobrého z toho nevzide². Na ich uskutočnenie,

- po prvé, je potrebný kádrový korpus, ktorý musí byť pri moci a musí byť spôsobilý realizovať konkurzný výber uchádzačov o prácu vo svojej vlastnej zostave a v systéme výchovy a vzdelávania národa, *fungujúci na iných princípoch*, nie tých, historicky sformovaných a reprodukováných zo zotrvačnosti aj dnes;
- po druhé, ak by sa takýto kádrový korpus už v orgánoch štátnej moci aj nachádzal, tak, ak sa majú tieto miery uskutočniť «zhora» diktátorským nariadením, spoločenská prospešnosť týchto mier bude nepochopiteľná pre mnohých a mnohých ľudí, ktorí tento krok budú vnímať ako akt despotizmu, inkvizitorské prenasledovanie vedeckých a administratívnych kádrov, vyrovnávanie si osobných účtov a pod.

To znamená, že všetok vyššie opísaný a ďalší profesionálne organizovaný idiotizmus v oblasti vedy a vzdelávania možno bezbolestne vykoreniť len, idúc «zdola», výchovou nových pokolení, ktoré sa stanú nositeľmi kvalitatívne inej kultúry, zahŕňajúcej do seba aj subkultúru pedagogickej činnosti:

- Platónova „definícia“, vo vzťahu k sebe samému, bude mravne neprijateľnou pre každého človeka budúcej kultúry, pretože každému v nej bude jasné, prečo Diogenes chodil po Synope s lampášom a v čom spočíva ideál Človeka, ktorý musí byť stelesnený v každom členovi spoločnosti;
- Každý v nej sa bude hanbiť, ak jeho osobnostné charakteristiky budú tak či onak zapadať do Platónovej „definície“ toho, čo je to „človek“.

V zostave týchto pokolení sa zrodia nové vedecké a riadiace kádre, ktoré budú chápať, že k samoriadeniu spoločnosti sú nevhodné akadémia a vyššie atestačné komisie, ministerstvá a ďalšie štruktúry, skompletizované byrokratmi odtrhnutými od života — naprogramovanými biorobotmi/zombi — a jednoducho darebákmi, pre ktorých je kolobeh dokumentov prácou³, a nie prostriedkom na zabezpečenie kolektívnej činnosti ľudí v spoločnosti. A ľudia týchto pokolení, vstupujúci do vedy, do štátnej moci a biznisu, *vyjadrujúci svoj svetonázor v činoch*, budú sami sabotovať a anulovať byrokratické aktivity spomenutých zariadení, ale aj iných zariadení podobného typu a mnohé z nich zrušia pre nepotrebnosť. Avšak v politicky aktívnej spoločnosti, chápanej potrebnosť týchto mier, to už nebude vyvolávať žiadne námietky.

¹ Od 9. Marca 2004 bolo „Ministerstvo vzdelávania“ zrušené, a vošlo do zostavy „Ministerstva vzdelávania a vedy RF“ ako „Federálna služba pre dohľad v oblasti vzdelávania a vedy“. Novým ministrom vzdelávania a vedy sa stal **Andrej Alexandrovič Fursenko**. Ministerstvo má podriadené dve služby a dve agentúry: Federálna služba pre duševné vlastníctvo, patenty a ochranné známky; Federálna služba pre dohľad v oblasti vzdelávania a vedy; Federálna agentúra pre vedu; Federálna agentúra pre vzdelávanie.

(Z článku na stránke NEWSru.com, 9. marca 2004: <http://txt.newsru.com/russia/09Mar2004/mini.html>).

² Hoci, VAK (*Vyššiu atestačnú komisiu*) možno zrušiť už dnes a akadémiu vied právne zaradiť k spoločenským organizáciám, formujúcim sa na osnove záujmov ich účastníkov.

³ Teda len obyčajným zdrojom príjmu, bez toho aby chápali sociálny prínos svojej práce pre štát a spoločnosť. – pozn. prekl.

Mravný a svetonázorový rozvoj spoločnosti je sám osebe rozvojom kultúry. Tento však musí byť pred reformami v predstihu, aby samotné reformy neskrachovali a nezdiskreditovali svojou podstatou správne a životu adekvátne idey, vložené do týchto reforiem.

Zatiaľ je treba prežiť to, čo tu máme, chápadúc, že jediná okolnosť zmenšujúca vinu akademika a podriadeného mu autorského kolektívu, a tiež školstva celkovo ako spoločenskej inštitúcie, spočíva v tom, že oni sami sú obeťami chybných výchovy a biorobotizujúcej pedagogiky minulých rokov, programujúcej psychiku detí k neschopnosti myslieť a zahlcujúcej pamäť mixom všemožných hlúpostí, pomiešaných s vedomosťami vhodnými na použitie v hotovej podobe.

Predsa len, bez ohľadu na to, čo píše akademik a podriadený mu autorský kolektív v učebnici „Úvod do spoločenskej náuky“, treba ešte vniesť svetlo do ním dotknutých otázok v 1. paragrafe učebnice a pochopiť, *kto je to Človek*: od čias Diogena prešlo mnoho storočí, takže je už načase odhaliť ideál Človeka a uviesť ho do života.

7.4. Kto z ľudí je skutočným Človekom v Živote?

Skúmanie tejto otázky začneme opäť textom v učebnici. V §1 kapitoly I. akademik píše:

«*Sociálne a biologické je v človeku zliate do jedného celku.* (... — tu preskočíme to, čo sme už komentovali v kapitole 7.3). Každý človek ako aj každé zviera má inštinkt sebazáchovy¹. To znamená, že v človeku sú biologické aj sociálne základy medzi sebou organicky prepojené, a iba v takejto jednote existuje človek. Táto nerozlučná jednota dovoľuje povedať, že: človek je *biosociálnou* bytosťou» (skúmaná učebnica, str. 9).

Dajte si do súvisu všetko tu povedané s prv citovaným článkom v novinách „Zvesti“ „*Orangutany sú kultúrnym plemenom*“ a ukáže sa, že aj orangutany, ktorých Carel van Schaik z americkej Duke univerzity študoval 10 rokov, sú tiež bytosťami «biosociálnymi», nakoľko v ich populácii tiež existujú zručnosti, ktoré vznikli vo výsledku ich myšlienkovej tvorby a boli odovzdávané z pokolenia na pokolenie na osnove «sociálnej organizácie».

Životu adekvátnu odpoveď na otázku: *V čom je rozdiel medzi «biosociálnosťou» orangutanov a «biosociálnosťou» človeka okrem toho, že orangutany nedisponujú artikulovanou rečou?* — možno nájsť, ak sa pustíme do preskúmania toho, čo je v človeku biologické, a ako je to prepojené s tým, čo je v človeku sociálne podmienené.

Jednako, namiesto vecného preskúmania organických prepojení biologicky a sociálne podmienených komponentov človeka, akademik sa obrátil k téme «Myslenie a reč», ktorej obsahová neadekvátnosť už bola spomenutá skôr v jednej z poznámok pod čiarou. Preto aj tentokrát budeme musieť sami preskúmať otázku vzájomných súvislostí medzi biologickým a sociálnym v človeku, aby sme pochopili, čím sa odlišuje «biosociálnosť» ľudí, od «biosociálnosti» niektorých druhov opíc okrem toho, že opice nedisponujú schopnosťou artikulovanej reči.

Biologický druh «Človek rozumný» je skutočne výplodom biosféry Zeme. A naozaj je jedinečným javom, ktorý v nej nemá obdoby. Pritom každému jedincovi druhu «Človek rozumný» je vlastné všetko, čo je geneticky vlastné aj drvivej väčšine dostatočne vysoko rozvitých druhov zvierat v biosfére Zeme, a konkrétne:

- *Vrodené nepodmienené reflexy* rôznych hierarchických úrovní v usporiadaní jeho organizmu (úrovne buniek, úrovne orgánov, systému orgánov a organizmu v celku).
- *Vrodené inštinkty, programy správania*, ktoré sa vzťahujú k úrovni organizácie «organizmus vcelku» a zabezpečujú súčinnosť s okolitým prostredím v «automatickom» režime nezávisle od osobných životných skúseností daného jedinca, ktorý si ich vytvára v priebehu celého svojho života. A hoci všetky jedince daného druhu disponujú inštinktmi, tak celý komplex inštinktívne podmienených programov správania neobsluhuje len život príslušného jedinca, ale život celého

¹ Celkovo u každého druhu je tým najhlavnejším inštinktom — inštinkt pokračovania rodu, a nie inštinkt sebazáchovy jedinca. Preto je aj známy americký film „Základný inštinkt“ pomenovaný správne. Inštinkt pokračovania rodu je naozaj základným a disponuje ním aj človek. No farizejstvo autorov učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ im nedovolilo zmieniť sa o tomto inštinkte. Ak sa bavíme o inštinkte sebazáchovy, tak v ľudskej spoločnosti jediniec, ktorý mu je úplne podriadený, sa nazýva zbabelcom. A je azda zbabelec, a tým skôr nenapraviteľne chronický, Človekom?

druhu (jeho populácie). Práve preto je v celom komplexe tým najhlavnejším *inštinkt zachovania (pokračovania) rodu* a pritom jeho algoritmika je špecifická, odlišujúca navzájom psychiku jedincov podľa ich príslušnosti k jednému z pohlaví¹.

- Jednoznačne nenaprogramovaný potenciál schopností správania každého jedinca v jeho interakcii s prostredím, zahrňujúci do seba jak podmienené reflexy a zvyky, tak aj vypracovávanie rôznych programov správania na základe myslenia v súlade s nejakým účelom.

U najviac vyvinutých druhov zvierat vedie posledná zložka dokonca k výskytu určitého «sociálneho usporiadania» a «kultúry» v podobe súboru *behaviorálnych zručností, odovzdávaných z pokolenia na pokolenie na osnove «sociálneho usporiadania»*.

Všetko to sa stalo aj dôvodom k tomu, že «divosi» nazvali jeden spomedzi druhov opíc, ktorých populácia žila v susedstve s nimi, «lesnými ľuďmi» — «orangutanmi». Avšak predstaviteľom vedy dnešnej civilizácie, ich rozvitosť technosféry a odtrhnutosť od života biocenóz, nepoznanie množstva osobitostí v spôsobe života opíc im zahmlili podstatu otázky.

No spoločne so všetkým týmto *biologickým* je každému predstaviteľovi druhu «Človek rozumný» geneticky vlastné aj to, čo tento druh (a všetkých jeho predstaviteľov) odlišuje od ostatných biologických druhov v zostave biosféry Zeme. V každom prípade to nie je to, o čom písal akademik v §1 učebnice, t.j. nie je to zvislá poloha tela pri chôdzi, oslobodzujúca predné končatiny, čo im umožnilo stať sa rukami; nie je to najvyvinutejší mozog a schopnosť vyjadrenia myšlienok skrz artikulovanú reč a pod.

To, čo odlišuje človeka od zvierat je pre drvivú väčšinu ľudí neviditeľné, a nie je bezprostredne vnímané ich hmotnými zmyslovými orgánmi, hoci každý človek (ktorý už nie je tínedžerom) môže túto osobitosť zmysluplne vnímať jednak priamo sám v sebe, ale môže ju tiež vidieť aj nepriamo v správaní iných ľudí, pretože ona sa prejavuje práve v správaní.

To hlavné, čo charakterizuje organizáciu psychickej činnosti zvierat (*nakolko to možno posúdiť z údajov zoológie, skúseností chovateľov a cvičiteľov*) spočíva v tom, že:

V každom spomedzi druhov v biosfére Zeme, s výnimkou človeka, je geneticky naprogramovaný jednoznačný, bezalternatívny charakter *organizácie psychickej činnosti* [psychiky jedincov druhu] ako procesu získavania a spracovávaní informácií, prichádzajúcej zo spoločného pre všetkých «vonkajšieho sveta» do psychiky jedinca daného druhu.

Preto, nech už by opicu alebo cirkusové zviera naučili čomukoľvek; nech by na čokoľvek samostatne prišiel medveď v lese alebo Vaša domáca mačka, pes alebo papagáj (*i keď on je vták, a nie zviera*²), aj tak organizáciou svojej psychickej činnosti zstanú nemennými predstaviteľmi svojho biologického druhu.

Na rozdiel od zvierat a vtákov, v biologickom druhu «Človek rozumný» nie je organizácia psychickej činnosti takto jednoznačne, bezalternatívne, geneticky naprogramovaná.

A to je práve to, čo odlišuje každého predstaviteľa biologického druhu «Človek rozumný» od predstaviteľov všetkých ostatných druhov, a čo druh «Človek rozumný» celkovo vyčleňuje v celej biosfére Zeme ako unikátny jav.

Pritom nejde o to, že človeku ako aj predstaviteľom ostatných vysokovyvinutých druhov sú vlastné: 1) nepodmienené reflexy, inštinkty a schopnosť vytvárania podmienených reflexov, 2) rozvoj «sociálnej organizácie», na základe ktorej sa odovzdávajú z pokolenia na pokolenie jednotlivé vedomosti a zručnosti, ktoré vznikli v dôsledku myšlienkového činnosti predstaviteľov minulých aj súčasného pokolenia, 3) že intelektuálnou silou a tvorivými schopnosťami človek prevyšuje predstaviteľov všetkých ostatných biologických druhov v biosfére Zeme.

¹ Viac sa o tom možno dozvedieť v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v prácach VP ZSSR: „Od antropoidnosti k ľudskosti“ a „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

² Vo všednom živote to síce tak je, ale vo vedeckej klasifikácii sú vtáky *triedou stavovcových živočíchov* („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, «Sovietska encyklopédia», r. 1986, str. 1080), spresnenie r. 2008. [Zviera je zvyčajne označením pre väčšieho cicavca. Inak, vtáky aj cicavce patria do spoločnej ríše „živočíchov“, podkmeňa „stavovce“ a odlišujú sa len triedou. Teda medveď, mačka i pes patria do triedy „cicavce“, a papagáj do triedy „vtáky“. Všetky sú síce živočíchmi, no zvieratami možno označiť len prvé tri. – pozn. prekl.]

Ide o to, aký hierarchický význam (prioritu) v psychickej činnosti danej osoby má každý z vymenovaných zdrojov behaviorálnych zručností (algoritmov správania).

Inými slovami, záleží na tom, čo je v správaní človeka v živote (v jeho určitých etapách a momentoch výberu línie ďalšieho správania) čomu podriadené: tvorivý potenciál a kultúra — inštinktom; alebo inštinky a kultúra — tvorivým schopnostiam; a pri druhej možnosti záleží aj na tom, čo takáto tvorivosť osoby prináša Svetu.

V skutočnosti teda platí:

Ak je správanie človeka (bez ohľadu na jeho tvorivý potenciál, nech by bol akokoľvek silný) bezvýhradne podriadené vrozeným inštinktom a reflexom, v takomto prípade je **SUBJEKT** organizáciou svojej psychiky **NEODLIŠITEĽNÝ OD ZVIERAŤA**. Takýto jedinec je, ako to už zadefinoval Platón, *«dvojnohým tvorom bez peria»*, hoci možno (a to sa stáva v živote spoločnosti pomerne často) aj s ambíciami na niečo významnejšie.

Predsa len, v spoločnosti ľudí (*následkom toho, že organizácia psychiky každého z nich môže byť mnohovariantná a ľudia sa objektívne usilujú odlišovať od zvierat*) nevyhnutne vznikajú situácie, v ktorých inštinky od osoby žiadajú jedno, a kultúra (*v ktorej sa aspoň čiastočne prejavuje Zhora predurčená podstata človeka¹*) niečo druhé. Ak sa subjekt v takýchto situáciách podriaďuje diktátu inštinktov, potom platí to, čo bolo povedané vyššie: organizáciou psychiky sa neodlišuje od zvierat. A ak sa nepodriaďuje inštinktívnym pudom, a dáva prednosť kultúrnym normám, v takom prípade je Človekom?

— Nie, nie nevyhnutne: *dokonca dnešná úroveň rozvoja robotiky umožňuje naprogramovať mnohé kultúrne normy správania do technických zariadení, ktoré môžu byť aj humanoidné (tým skôr pri pokračujúcom vývoji bio- a nanotechnológií).*

Avšak, v živote neodvratne dochádza k situáciám, keď historicky sformované kultúrne normy a kultúrou podmienené zručnosti neumožňujú odhaliť a vyriešiť všetky problémy, s ktorými sa stretáva človek. Ak subjekt v takýchto situáciách dáva prednosť tradičným normám kultúry, namiesto svojich tvorivých schopností; alebo, ak aj odhalí problém a určí spôsob a prostriedky jeho riešenia na základe vlastného rozumu a tvorivého potenciálu, no napriek tomu sa bezpodmienečne podriaďuje normám tradičnej kultúry, ktorá priamo alebo nepriamo zakazuje mať čosi spoločné s touto problematikou a predpisuje mať k nej nejaký iný postoj, potom je **SUBJEKT SVOJIM SPRÁVANÍM NEODLIŠITEĽNÝ OD NAPROGRAMOVANÉHO AUTOMATU²**, ktorý vo svojom programovo-algoritmickom zabezpečení obsahuje dva komponenty: 1) čosi ako «BIOS»³ (*ktorý v človeku zastupuje súbor vrozených nepodmienených reflexov a inštinktov*) a 2) súbor prednastavených aplikácií/programov (*zodpovedajúcich normám tradičnej kultúry*), ktoré automat nedokáže ani zastaviť, ani zmeniť, ani zameniť za iné programy, napr. vypracované ním samým a lepšie zodpovedajúce novým okolnostiam a potrebám. Ak v takýchto situáciách, ktoré si žiadajú upustiť od tradičnej kultúry a prejaviť niečo nové, čo jej dovtedy nebolo vlastné, subjekt toto nové vo svojom správaní prejavuje, je v takomto prípade Človekom?

— Nie, nie nevyhnutne. Ak dáme za pravdu akademikovi L.N.Bogoljubovi, ktorý v učebnici predstavil človeka ako «vysoko organizované telo», potom nad tým možno pouvažovať. No ak si spomenieme na duch — biopole človeka, ktorého niektoré komponenty sa rozprestierajú ak nie okamžite, tak rýchlosťou vyššou ako svetlo na veľmi veľké vzdialenosti v medziach Vesmíru, —

¹ Pretože kultúra môže byť „dobrá“ aj „zlá“, rozvíjať spoločnosť aj ju degradovať. – pozn. prekl.

² V povedanom sa neskrýva – svetonázorovo – nič principiálne nové, skrátka kedysi sa takémuto typu ľudí hovorilo ináč, a samotnému javu sa neprikladal sociálny význam. Jeden z výrokov Kozmu Prutkova takto oznamuje: *«Mnohí ľudia sú podobní klobásam: čím ich naplnia, to aj v sebe nosia»*. Ináč povedané, «zombi» je vlastne to, čo by K.Prutkov mohol nazvať «klobásovým typom psychiky». Analogický typ popísal aj M.E.Saltykov-Ščedrin v „Histórii jedného mesta“ — „Hrací strojček“

³ BIOS (*Basic Input-Output System/Základný vstupno-výstupný systém*). Počítačový termín, ktorým sa označuje informačno-algoritmický systém riadenia počítača, zabudovaný „do železa“ (t.j. je jeho neoddeliteľnou technickou súčasťou), ktorý preberá na seba riadenie hneď pri jeho zapnutí [až do štartu operačného systému, ktorý potom prevezme riadenie*]

potom nie je vylúčená možnosť získania jedincom nových vedomostí a zručností v podobe hotovej k použitiu zvonka. Fyzikálna (prírodná) osnova tohto javu spočíva v tom, že rôzni ľudia, *vyžarujú zhodné a kompatibilné (svojimi fyzikálnymi charakteristikami) biopolia*, tvoria sami osebe dokopy biopol'ové organizmy, nesúce i kolektívnu psychiku, vrátane kolektívneho intelektu¹, v ktorých prebieha výmena informácií. Preto teda to, čo sa pri pohľade z jednej strany javí ako tvorenie niečoho nového jedným jediným «vysoko organizovaným geniálnym telom», akoby úplne izolovaným od vonkajších zdrojov majúcej informácie hotové k použitiu, v skutočnosti to môže byť odpisovanie/kopírovanie (*vyložene z vonkajších zdrojov*) informácií a algoritmiky (*fragmentov vedomostí a zručností, ktoré si vyžaduje situácia*) subjektom do svojej psychiky (*jej nositeľom je práve duch, biopole*). Maximálne — v podobe hotovej na použitie, a *minimálne* — ako *pomocná nápoveda*², ktorá umožní samostatne vypracovať potrebné vedomosti a zručnosti.

Zmienky ohľadom biopol'ovej zložky života v podstate znamenajú, že okrem *autonómnych* robotov fungujúcich v automatickom režime, môžu existovať ešte aj roboty, ktorých samoriadenie (na báze automatizmov) je v určitých situáciách doplnené ešte aj informačno-algoritmickou podporou ich činnosti a *riadením zvonka*.

Predpokladajme, že subjekt pri analýze svojho minulého správania a zámerov do budúcnosti, si ujasní 1) čo v jeho psychike (vnútornom svete) pramení vyložene z inštinktov, 2) čo presne prebral z kultúry spoločnosti, v ktorej vyrástol a žije, 3) a čo presne prišlo a určitým spôsobom prichádza zvonka v hotovej podobe či ako nápoveda.

A potom, «vzistiť si to» zo všetkého, čo mu je známe o svojom živote, si môže ujasniť aj to, čo charakterizuje konkrétne jeho. A možnože zistí, že nič vlastné sa *v ňom osobne* do aktuálneho momentu ani nenachádza, a on sám je iba nositeľom a skladiskom nielen zvieracej, ale aj rastlinnej podstaty a ešte množstva cudzích vecí zdedených z kultúry, od iných ľudí alebo prijatých v hotovej podobe z biopolí. T.j. on sám je len prázdnu formou, zaplnenou cudzím obsahom³, možno, ani vôbec nie zlým z pohľadu jeho samotného a okolia. Avšak, po tomto mu zostane len smutná konštatácia: že vlastne mňa ako človeka v tomto Svete niet. Potom sa vynorí otázka o zmysle vlastného života a o tom, ako a kvôli čomu žiť ďalej.

Ale možno predsa len nájde aj nejaké «suché zvyšky», t.j. *svoje* vlastné mravne podmienené *záujmy*⁴ a *vôľu*, ktorá jeho činnosť (teda aj myslenie a rôznorodý tvorivý potenciál) podriaďuje uskutočneniu týchto záujmov. Ak sa tak stane, jedná sa o Človeka?

— Tiež nutne nie, hoci sa organizáciou svojej psychiky odlišuje aj od zvierat, ktorých správanie je bezvýhradne podmienené inštinktom, aj od robotov, ktorých správanie určujú do nich nahraté programy a vonkajšie riadenie.

No aby sme lepšie objasnili posledný výrok, budeme musieť prerušiť vlastné rozprávanie na danú tému a znova sa vrátiť k tomu, čo je známe zo školského kurzu, a tiež k textu učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ pod redakciou L.N.Bogoljubova.

* * *

O tom, že v ruských dejinách existoval básnik Michail Jurjevič Lermontov (1814 — 1841), možno v dnešnom Rusku úplne všetci žiaci nevedia. Avšak autori učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ o tomto fakte nemôžu nevedieť a len sotva nečítali báseň M.J.Lermontova „Démon“. A hoci, z uhlu pohľadu L.N.Bogoljubova «Netelesné bytosti existujú len v strašidelných rozprávkach», asi sotva bude trvať na tom, že démon u Lermontova je charakteristický tým, že nemá telo a že je iba duch⁵ (t.j.

¹ Ak sa niekto nazdáva, že to tak nie je, tak prv než bude naliehať na svojom, nech pre začiatok dokáže, že magnetické a elektrostatické polia neexistujú. Táto úloha bude „jednoduchšia“.

² Už spomínaná mačka Faňka, ako súčasť biocenózy domu, mohla z psychiky ľudí odčítať nápovedu k riešeniu úlohy samostatného vyjdenia na chodbu: treba otočiť kľúčkom, a ako to urobiť svojimi mačacími silami, si už domyslela sama.

³ V umeleckej literatúre je osobou, výrazne zosobňujúcou tento typ — gróf Piérre Bezuchov z románu „Vojna a spoločnosť“ [„Vojna a mier“ je chybný preklad*] - a špeciálne v tej podobe, v akej ho ukázal režisér S.F.Bondarčuk v rovnomennom filme: ustavičné hľadanie samého seba, ktoré ničím nekončí.

⁴ Či presnejšie povedané: Úroveňou svojej vlastnej mravnosti/nemravnosti podmienené záujmy. Aká úroveň mravnosti/nemravnosti, také záujmy. — pozn. prekl.

⁵ «Smutný Démon, duch vyhnanstva, lietal nad hriešnou zemou...», — počiatkové slová básne „Démon“ M.J.Lermontova. V publikovanom texte básne je prijatá forma slova Démon s veľkým písmenom.

bytosť, ktorej organizmus, štruktúra je zložená z nejakých fyzikálnych polí a možno plazmy, udržiavanej týmito poľami).

V básni M.J.Lermontova „Démon“, osoba, podľa ktorej je báseň pomenovaná, je predstavená ako mravno-psychologický typ, ktorý vo svojom správaní vyjadruje hlavne svojvôľu, pracujúcu na dosiahnutie sebauspokojenia podľa princípu «robím si, čo sa mi zachce»... *nakolko mu to len umožňuje vlastná «muskulatura» a «frajerina» v tvoriacich sa okolnostiach, nie úplne podriadených vôli démona.* Tieto vonkajšie (nepodriadené jeho vôli) subjektívne aj objektívne okolnosti predstavujú to jediné, čo kladie hranice vovedeniu do života démonického «robím si, čo sa mi zachce: ber od života všetko!»¹ T.j. démonizmus (napriek svojim ambíciám a zábudlivosti na vlastnú ohraničenosť) je objektívne ohraničený vo svojich možnostiach, v dôsledku čoho permanentne a nevyhnutne utrpí krach pri dosahovaní svojich cieľov a prežíva rozčarovanie, dokonca aj *v prípade ich dosiahnutia (pretože dosiahnuté ciele sprevádzajú rôzne vedľajšie efekty, s ktorými démonizmus nerátal).*

Jednako to, čo opísal M.J.Lermontov, nie je prázdny výmyslom: takáto organizácia psychickej činnosti sa vyskytuje nielen v živote «netelesných bytostí v strašidelných rozprávkach», ale je vlastná, i keď nie väčšine ľudí, ale mnohým ľuďom jak minulých, tak aj dnes žijúcich pokolení.

Pritom, **NOSITELIA DÉMONICKEJ ORGANIZÁCIE PSYCHICKEJ ČINNOSTI** sú *predurčení myliť sa aj pri kladení cieľov, pri plánovaní i realizácii svojich zámerov, následkom čoho narážajú na neprijemnosti oni sami a spôsobujú väčšiu alebo menšiu škodu životu svojho okolia a Svetu.* To všetko je dôsledkom *ohraničenosti démonizmu — v schopnosti získavať a spracovávať informáciu počas plánovania a realizácie svojich zámerov.*

A keďže táto formula charakterizuje démonizmus ako taký, bez jeho rozdelenia:

- na «dobrý» dobromyseľný démonizmus (chcem, aby vo svete neexistovalo zlo, aby sa všetci mali dobre «podme žiť družne»²),
 - a «zlý» (to čo si zaželám ja, to je aj «dobrom»³),
- privádza to k ďalšej otázke: môže ohraničenosť (vrátane aj človeka) prebývať v súlade s (nepodriadenou jej vôli) neohraničenosťou Života v jeho plnosti a celistvosti?

Na túto otázku existujú v kultúre ľudstva rôzne odpovede v širokom diapazóne zmyslov: od «*nie je to možné v princípe*» až po «**je to životne dôležité pre všetkých ľudí a realizovateľné. Ak človek žije v súlade s Bohom, v dialógu s Ním dosahuje to, že jeho vôľa vyjadruje Lásku a vždy koná v duchu Božieho Zámeru.**».

T.j. samotná otázka, kto je Človek a odlišuje sa od *démona* vo vyššie definovanom mravno-psychologickom zmysle tohto termínu, privádza k ďalšej otázke: Existuje Boh — Tvorca a Všetrdžiteľ? A teda aj ku dvom možným odpovediam na ňu, a z nich vyplývajúcich následkov:

- Ak Boh existuje, potom ČLOVEK JE TEN, KTO CHÁPE A STELESŇUJE V ŽIVOTE (PONÚKNUTÝ MU CEZ OSUD A NÍM SAMÝM VYVOLENÝ) SVOJ DIEL V REALIZÁCII BOŽIEHO ZÁMERU OHLADOM ŽIVOTA SVETA A VŠETKÝCH SUBJEKTOV, KTORÉ V ŇOM ŽIJÚ.
- Alebo ak Boh neexistuje, tak *človek* je ten tvor, ktorý bol vyššie opísaný ako «**dobrý démon**», **ktorý si želá, aby vo svete neexistovalo «zlo», aby všetkým bolo «dobro», aby všetci žili družne;** a kvôli tomu, aby sa to všetko zrealizovalo, takýto dobrý démon-človek (jak individuálne, tak v zostave korporácie) bojuje proti *zlým démonom, pre ktorých je «dobro» tým, čo sa oni sami snažia získať v hotovej podobe alebo dosiahnuť vo výsledku svojej snahy:*
 - *individuálne;*
 - *alebo kolektívne, na základe akceptovania každým z nich určitej hierarchie osôb a korporatívnej disciplíny, zaužívanej v tejto hierarchii.*

Tým posledným sa myslí, že démonizmus môže mať charakter separátne individualistický, a môže mať tiež charakter korporatívny, bez ohľadu od jeho «dobroty» či neskrývanej zlomyseľnosti.

V prípade akceptovania démonom hierarchie démonických osobností a korporatívnej disciplíny sa korporácia vyčleňuje od okolitého Sveta a stavia sa do protikladu Životu. No keďže definícia «dobra»

¹ Vyznačené kurzívou je reklamným sloganom „Pepsi“. A o tom, dať niečo dobré naspäť Životu, o tom „Pepsi“ a pivovarníci tupo mlčia.

² Slogan kocúra Leopolda z rovnomennej série animovaných filmov.

³ Takto sa správajú myši v sérii animovaných príbehov o kocúrovi Leopoldovi.

a «zla» je potrebná, aby bolo možné seba aj iných rozdeľovať medzi «dobrých ľudí» a «zlých démonov», predkladá sa výrok, zdanlivo dostatočný na sebaurčenie «dobrých»: *«nerob druhým to, čo nechceš, aby robili tebe»*.

Zdalo by sa, že takáto téza, ktorej zmysel sa odráža v rôznych formuláciách naprieč dejinami, je dostatočná na to, aby bolo vždy možné rozoznať, kto je «dobrý človek» a kto «zlý démon». Predsa len, reálny život je taký, že táto téza sa ukazuje byť nedostatočnou, následkom čoho sa v dejinách objavili rôzne doktríny o «dobrom Zle» a o «zlom Dobre», o «hriešnych Svätcoch» a o «svätých Hriešnikoch» (*manicheizmus, neomanicheizmus, bedrjajevčina [filozofia N.Bedrjajeva, žil v r. 1874 – 1948], momentálne klimovština¹ atď.*).

Táto téza je nedostatočná preto, lebo každý jeden skutok je sprevádzaný **nepredvídateľnými vedľajšími efektmi**, ktoré sa svojou závažnosťou môžu prejaviť (*a v realite sa často aj prejavujú*) ako oveľa podstatnejšie, než samotný skutok, vnášajúci do života dobromyseľnosť «dobrých ľudí» alebo zlé úmysly «démonov». Vedľajšie efekty sú nevyhnutným následkom celistvosti Života a rôznorodých vzájomných prepojení v ňom, občas veľmi vzdialených a zdalo by sa, navzájom nesúvisiacich udalostí. Následkom tohto a nepredvídateľnosti hraníc vedľajších efektov:

- «dobrý ľudia» plodia také frázy, ako známe Žvanecko-Černomyrdinské: *«Mali (sme) tie najlepšie úmysly, no dopadlo to ako vždy»²*;
- a «zlí démoni» sa vyjadrujú v tom zmysle, že *«sme časťou tej sily, ktorá večne túži robiť zlo, ale koná dobro»³*, nechávajú pritom nevysslovené: *kvôli okolnostiam, ktoré nemáme pod kontrolou*.

Po získaní určitej moci v spoločnosti si dobrý i zlý démonizmus vyžaduje bezvýhradnú službu voči sebe, vytvárajúc rôzne kruté a vycibrené formy nátlaku na svoje okolie. Jedným z najvycibrenejších variantov prejavu démonizmu je prinútenie okolia k morálnosti, ktorý v podobe vzoru správania démona uviedol F.M.Dostojevskij v „Obci Stepančikovo a jej obyvatel'och“ (Foma/Tomáš).

T.j. ak by aj existovala snaha vyhnúť sa odpovediam na otázky existencie Boha a vzájomných vzťahoch človeka a démonov s Ním, odvolajúc sa na «Kantov kategorický imperatív⁴» (*«nerob druhým to, čo nechceš aby robili tebe» alebo v inej formulácii «správaj sa k druhým tak, ako by si chcel, aby sa oni správali k tebe»*), tak uvedenie do vzájomného súvisu — *praxe* používania tohto imperatívu *s reálnym životom* — nás aj tak privedie k bohosloveckej problematike: t.j. k nevyhnutnosti ujasnenia si svojich vzájomných vzťahov s Bohom.

Tak aj Lermontovov Démon kedysi nebol démonom a žil ináč, nepoznajúc rozčarovanie a krach v svojich záležitostiach. V tej dobe *«... on veril i miloval, / Šťastná to prvotina stvorenia! Neznajúc zloby, ni pochyby, / A nehrozil umu jeho / Rad vekov jalový a clivý...»*.

A sám L.N.Bogoljubov doplnil §1 kapitoly I. učebnice zadaním, ktoré v podstate vedie k bohosloveckým otázkam, napriek jeho všetkým ostatným, vlastným, pseudohumanistickým táraninám o tom, čo je to človek:

«Prečítajte si báseň a vyjadrite svoj postoj k slovám autora.

¹ Knihy G.P.Klimova „Protokoly sovietskych mudrcov“, „Knieža tohto sveta“ a ďalšie. Ich hlavným nedostatkom je nevzdelanosť samého G.P.Klimova v otázkach biológie a stavenie na takého čitateľa, ktorý zabudol alebo nechápe ani to, čomu ho učili v škole na všeobecnom kurze biológie. Analýzu «klimovščiny» možno nájsť v materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti v práci VP ZSSR „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“.

² Nie nadarmo sa vraví: „Dobré úmysly dláždia cestu do pekla“. „Dobří ľudia“ chcú hlavne konať, no na následky NeMyslia. – pozn. prekl.

³ Citát z „Fausta“ J.W.Goethe, ktorý použil M.A.Bulgakov ako epigraf k románu „Majster a Margaréta“

⁴ «IMPERATÍV (z lat. imperativus — rozkazovací), žiadosť, príkaz, zákon. U I.Kanta v jeho „Kritike praktického rozumu“ ide o univerzálny morálny predpis, na rozdiel od osobnej zásady (*die Maxime*)» (“Veľký encyklopedický slovník”, elektronická verzia na kompaktnom disku r. 2000).

*U človeka je myseľ vencom života.
A čistota duše osnovou jest bytia.
Podľa týchto rysov nájdeme človeka:*

*Od vekov prevyšuje všetky zemské tvory.
No ak žije, bez mysle, bez viery,
To sa človek nelíši od zveri.*

Anvari»

Tu je potrebné objasnenie: Awhad ad-Din Anvari (zomrel v r. 1191) nebol len stredovekým perzským básnikom, ale bol aj súfi. To druhé znamená, že relígia preňho nebola len rituálom (*podobným obligátnej dennej «gymnastike» pre telo, pamäť a rozum*), ale zmysluplným dialógom s Bohom skrze život na osnove viery človeka Bohu a vyznávania Božieho Zámeru (v miere svojho chápania), čo sa musí reálne prejavovať v činnosti človeka. Anvariho slová o človeku: *«od vekov prevyšuje všetky zemské tvory»*, to je priamy následok koránického výroku, že práve Človeku je predurčené stať sa zástupcom Boha na Zemi: *«On <Boh> je ten, kto z vás urobil zástupcov na zemi; kto bol neveriacim, proti nemu sa otočí jeho nevieru; nevieru neveriacich navrší u ich Pána len nenávisť; nevieru navrší neveriacim len škodu!»* (Korán 35:37(39)).

Takže podľa Anvariho predstáv: ak si subjekt myslí, že Boha niet, alebo Bohu neverí, a preto sa vyhýba tomu, aby na seba prevzal svoj diel v zastupovaní Boha na Zemi, v takom prípade sa nestal Človekom a je neodlíšiteľný od zvierat'a.

Zdalo by sa, že uvedením citátu, akademik musel vedieť koho cituje a aký zmysel vkladal citovaný autor do svojich slov, súc plodom svojej epochy a kultúry. A žiakom, ešte pred tým, ako im je daná úloha vyjadriť, čo si myslia o slovách básnika, súfija, treba objasniť podstatu vecí.

Predsa len, L.N.Bogoljubov bohoslovecké otázky v §1 prvého zväzku učebnice rozoberať nezačal, a preskúmanie otázok relígie a ateizmu preniesol do druhého zväzku učebnice, určeného pre 10. A 11. triedu, ktorý je nazvaný „Človek a spoločnosť“. V ňom § 46, kapitoly XII, druhého zväzku má názov „Relígia a moderný svet“. V druhom zväzku je 49 paragrafov v 13 kapitolách, čo znamená, že §1 prvého zväzku a §46 druhého zväzku delia od seba v učebnom kurze 4 roky. A to vedie k otázke: naučila azda škola žiakov schopnosti vyvolať si z pamäti vlastnou vôľou všetko, čo aktuálne potrebujú spomedzi vecí, ktoré sa dostali do ich pamäti nie pre týždňom, dvomi, ale ešte pred rokmi? Ak nenaučila, potom to vyzerá tak, že žiak *nie je v stave* dať si sám zmysluplne do súvisu text §46 druhého zväzku s textom §1 prvého zväzku.

Jednako, obrátíme sa k §46 druhého zväzku. Jeho autorom nie je akademik L.N.Bogoljubov, ale nejaký N.N.Sucholet¹, ktorý, ako možno pochopiť, nemá vedecké tituly a hodnosti (o nich sa tu nič nespomína, na rozdiel od iných - otitulovaných - členov autorského kolektívu). Okrem toho, v §46 hlavy XII druhého zväzku sú použité materiály V.S.Ovčinnikova. Tento paragraf sa začína slovami:

*«Relígia – to sú určité názory a predstavy ľudí, príslušné obrady a kulty.
Srdcom relígie je viera»* (skúmaná učebnica, zv. 2, pre 10. a 11. triedu, str. 385).

Viera komu? alebo viera v čo? ...to sa tu nespresňuje, hoci veriť niekomu konkrétnemu a veriť v niečo konkrétne, to sú dve rozdielne viery, ktoré môžu byť aj navzájom v konflikte. Okrem toho, autori nadviazali na sovietsku tradíciu skreslenia prvotného zmyslu slova «relígia». Ešte v 19. storočí filozof V.S.Solovjov vysvetľoval podstatu relígie ako reálneho javu takto:

«Relígiu, v nepochybnom všeobecnom zmysle, nezávisle od pochybnej etymológie, nazývame to, čo po prvé, spája človeka s Bohom, a po druhé, v dôsledku tohto prvého spojenia, zjednocuje ľudí medzi sebou» (“Mohamed. Jeho život a religiózne učenie”, Petrohrad, «Budovateľ», r. 1992, str. 15; prvé vydanie r. 1886 v sérii «Život výnimočných ľudí»).

¹ Alebo Sucholjot? — v danom prípade absencia písmenka «ë» (číta sa „jo“ – dopl. prekl.) v texte učebnice znemožňuje správne prečítať priezvisko jedného z autorov, čo je prejavom neúcty voči nemu zo strany vedúceho autorského kolektívu, redaktorov a vydavateľov.

A táto interpretácia (V.S.Solovjovom) zmyslu slova «religia» je v súlade s tým, čo si možno prečítať v „Latinsko-ruskom slovníku“ O.Petručenka (*reprintová reedícia IX. vydania r. 1914, Moskva, «Grécko-latinský kabinet J.A.Šičalina», r. 1994*), v ktorom okrem slova «religio» sa nachádza ešte aj termín «religio — spojenie», prvotný vo vzťahu k slovu «religio».

No ak sa pozrieme na slovníky zo sovietskej epochy, tak toto *prvotné slovo «religio»* sa z nich stráca. „Filozofický slovník“ pod red. akad. I.T.Frolova (*Moskva, «Politizdat», r. 1981, str. 315*) hovorí: «religio — zbožnosť, svätosť». “Sovietsky encyklopedický slovník” (*Moskva, vydavateľstvo «Sovietska encyklopédia»*) hovorí: «RELÍGIA (od lat. religio — nábožnosť, svätýňa, predmet kultu)». “Výkladový slovník cudzích slov” pod redakciou L.P.Krysina (*Moskva, vyd. «Ruský jazyk», r. 1998, str. 600*), dáva iný, no blízky uvedenému vo „Filozofickému slovníku“, význam latinského slova «religio — svedomitosť».

Takýmto spôsobom, retrospektívna prehliadka slovníkov ukazuje, že autori učebnice nepozerali do slovníkov, ale predniesli svoju vlastnú predstavu termínu religia, ktorý sa ukázal byť neadekvátnym prvotnému zmyslu latinských slov. T.j. objektívne nadväzujú na tradíciu skresľovania svetonázoru žiakov, ktorí pre svoj vek ešte nepoznajú mnohé, o čom sa v učebniciach nepíše.

Pritom v učebnici predkladaná definícia termínu «religia» vo význame *system názorov a predstáv, vlastný konkrétnej subkultúre*, je druhotná vo vzťahu k prvotnému významu latinského slova «spojenie». No termínom «religia» v jeho druhotnom význame — *t.j. vnímanie a chápanie sveta* — sa nemajú na mysli tie či rôzne «konkrétne názory a predstavy ľudí», ako o tom píše autori, ale **určitosť v odpovedi na otázku, čo je to svätosť a zbožnosť, vnášaná do života spoločnosti religióznymi ľuďmi skrze ich svedomie**. Pritom religióznosť bez Boha nie je možná¹, ale je plne možná bez kultu «zodpovedajúcich» (čomu? — otázka sama osebe) obradov a rituálov.

A podobne aj *sloboda svedomia* nespočíva v práve vyznávať akúkoľvek religiu, či byť ateistom, ale *v práve človeka byť slobodným od potlačenia jeho svedomia tým či oným kultom vierouky* (či už je nábožný alebo otvorene ateistický²) a korporáciou, ktorá tento kult riadi a má z neho zisk, nútiac ľudí, aby dodržiavali normy rituálu. Posledný variant mení človeka na biorobota, ak to dáme do súvisu s nami vyššie vyslovenými názormi o možných variantoch organizácie psychickej činnosti človeka. Toto môže byť podstatou kultu niektorej vierouky, ale podstatou pravej religie to byť nemôže.

Ďalej autor § 46 píše:

«V čom spočívajú osobitosti religióznej viery? Jej prvým elementom je viera v samotnú existenciu Boha ako Tvorcu všetkého jestvujúceho, správcu všetkých vecí, činov, myšlienok ľudí. (...)

Na základe čoho je možná takáto viera?

Na základe znalosti obsahu náboženských mýtov, Svätých kníh (Bible, Koránu a ďalších) a dôvery k vyskytujúcim sa v nich svedectvám tých, ktorým sa podarilo presvedčiť sa o faktoch existencie Boha (výjavy národu, zjavenia atď.); na základe priamych dôkazov existencie Boha (zázraky, priame výjavy, zjavenia atď.)» (skúmaná učebnica, zv. 2, pre 10. a 11. triedu, str. 385).

Začneme tým, že predstavovať vec takým spôsobom, že Boh je správcom všetkých myšlienok ľudí je hlúposť: Všedržiteľnosť je procesom objemnejším (nadradeným) a dialógovým vo vzťahu k tomu, ako samotní ľudia riadia svoje myšlienky. V danom prípade autori učebnice jednoducho šíria

¹ I keď posadnutosť tým-ktorým egregorom, ktorý sa sformoval na osnove vierouky tej-ktorej sorty *idealistického ateizmu* (o tom bude nasledujúca poznámka pod čiarou), sa môže predkladať ľuďom aj chápať samotným posadnutým, ako vyjadrenie jeho pravej nábožnosti.

² V kultúre ľudstva možno objaviť dva druhy ateizmu:

- Materialistický ateizmus priamo hovorí: «Boha niet». Z jeho uhlu pohľadu (v lepšom prípade) je *človek* tým, čo bolo vyššie definované ako «dobrý démon».
- Idealistický ateizmus priamo hovorí: «Boh je», ale jeho vierouka je svojim obsahom natoľko lživá, že dokonca tie subjekty, ktoré sú vyššie definované ako «zlí démoni» sú schopní uveriť tomu, že práve oni sú tými «dobrými, nábožnými, zbožnými ľuďmi».

nevzdelanosť, obeťou ktorej sa stali oni sami v minulosti kvôli nedostatku vlastnej zvedavosti. Napríklad Korán hovorí: «*Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokým ľudia nezmenia svoje úmysly*» (súra 13:12) [*13:11].

Ale to nie je všetko, čo možno povedať o uvedenom fragmente učebnice. Ďalej, napriek tomu, že autor píše o knihách ako o zdrojoch religióznej viery, on sám tiež informuje aj o nejakých Bohom priamo poskytovaných dôkazoch Svojej existencie, ktoré sa stali v minulosti podľa svedectva vtedy žijúcich ľudí; alebo ak nemáme veriť takýmto svedectvám, treba aspoň priznať, že v dejinách objektívne prebiehali udalosti, ktoré sa vykladali (chápali) ich účastníkmi a/alebo očitými svedkami ako takýto druh potvrdenia Svojej existencie Bohom.

Jednako autori otázku o priamych potvrdeniach Bohom Svojho bytia zvädzajú k zázrakov — javom, ktoré sa dejú mimoriadne zriedkavo a nepochopiteľným spôsobom napriek zvyčajnému priebehu udalostí a ľudským predstavám o objektívne možnom vývoji javov v prírode a spoločnosti. A ako jeden z druhov «zázrakov» predstavujú tie javy, ktoré by bolo možné nazvať «strategickým zjavením¹», následkom čoho sa v spoločnosti objavuje informácia, predtým netypická pre jej kultúru, určujúca ďalší život tej či onej regionálnej civilizácie a ľudstva celkovo na mnoho ďalších storočí. Úmerne takémuto prístupu k priamym dôkazom, autori učebnice píše:

«História ukazuje, že prípady priamych prejavov vyšších síl, nepopísaných predtým v mýtoch a Posvätných knihách, prakticky neexistujú [pravda, a vari si história často vyžaduje «strategické zjavenia», určujúce osudy národov a priebeh dejín na mnohé storočia, a preto aj priťahujúce všeobecnú pozornosť? — naša poznámka v citáte]: cirkvi sa mimoriadne opatrne stavajú k prejavom akéhokoľvek zázraku, správne predpokladajúc, že chybnosť, alebo ešte horšie, nesvedomitosť v jeho opise vyvolá u ľudí nevieru a môže podkopať autoritu cirkví a vieroučení» (skúmaná učebnica, zväzok 2, str. 385).

Ako tomuto možno oponovať? — Skutočne, priebeh dejín si nežiada, aby sa «strategické zjavenia» (v zmysle tohto termínu, opísanom nami v predchádzajúcom odseku) dávali Bohom každému človeku a nie jednorázovo v priebehu jeho života². Okrem toho, ak budeme predpokladať, že všedný priebeh procesov v prírode a spoločnosti sa náhle preruší a nastane epocha «permanentných zázrakov», tak postupom času sa to pre budúce pokolenia stane bežným presne tak, ako aj moderná technosféra (*ktorá vznikla v druhej polovici 20. storočia, v pamäti dnešných dospelých*) je úplne bežným javom pre dnešné deti a tínedžerov: mnohé z nich si ani nedokážu predstaviť, že ich babičky a dedkovia žili vo svete, v ktorom nemohli používať nielenže mobilné, ale aj pevné (káblové) telefónne zariadenia; že televízor v dome nebol vôbec a nielen farebný atď. T.j. autori učebnice, odvolávajú sa na cirkvi, (*hierarchovia ktorých sa naozaj musia starať o «strihanie» svojho stáda*), vyhlí sa tak preskúmaniu otázky ohľadom priamych potvrdení Bohom Svojho bytia každému a všetkým v každodennom živote bez akýchkoľvek nadprirodzených javov.

Hoci autori odkazujú na Bibliu a Korán, no súdiac podľa toho, čo píše, sami nepoznajú obsah ani jedného, ani druhého. A takto píše učebnicu na základe druhotných *klebiet o týchto knihách, kolujúcich v prostredí „vedeckej elity“*.

Ak sa obrátíme ku Koránu (hoci i v preklade, možno, nie vo všetkom vydarenom), tak otázka o podstate relígie a potvrdení Bohom Svojho bytia všetkým a každému, kto si to zažela, sa objasňuje jednoznačne pochopiteľným spôsobom. Mohamedovi je povedané: «*A keď sa tá Moji otroci³ pýtajú*

¹ V zmysle odhalenia nových informácií [slovo „otkrovenie“ má okrem významu – zjavenie, aj hlavný význam odhalenie, objav]. Napríklad v Koráne nazývajú verše arabským slovom „ajáty“, čo má význam aj „verše“, aj „božie zjavenia/odhalenia“. – pozn. prekl.

² Tým skôr, ak v skutočnosti sa prioritne jedná o riadenie života na Zemi, o poslanie človeka, ľudstva a budovanie Zámeru na Zemi, nie o to, čo sa bude diať po smrti. Ten, kto má nesprávne predstavy o budúcom živote po živote, nesprávne tomu podriaďuje aj prítomný život a v podstate sabotuje poslanie, dané mu Bohom v tomto živote. – pozn. prekl.

³ Predovšetkým treba mať na pamäti, že slová «otrok Boží» sa v Koráne nachádzajú mimo systém vnútrospoločenského otrokárstva a majú odlišný význam, než význam v zmysle slov: «poddaný», «biorobot», «bezprávný», «utláčaný tyranou a despotizmom», «nevoľník», «kúpený» a pod. To jest, emocionálne a neozmyslené neprijatie slova «otrok» skutočnými i zdanlivými milovníkmi slobody vo vzťahu k sebe je treba v danom prípade potlačiť, aby bola pochopená tá kvalita vzťahov každého človeka s Bohom, ktorá stojí za slovami «otrok Boží». Je to potrebné spraviť preto, lebo v Koráne je napísané:

na Mňa, ved' Ja som blízko a odpovedám na prosbu volajúceho, keď na Mňa zavolá. Nech Mi teda odpovedajú a nech uveria vo Mňa, možnože, vykročia priamo!¹» (súra 2:182). [*2:186]

V tomto «uveria vo Mňa» je určitá nepresnosť. Nepresnosť preto, lebo ak človek poslúchne radu a obráti sa k Bohu sám na základe svojej vlastnej iniciatívy bez notorickej vypočítavosti², tak dostane odpoveď, ktorá bude adekvátna zmyslu jeho oslovenia: pravdaže, pokiaľ sa nedomáha zjavenia mu nadprirodzeného «zázraku», neadekvátneho k priebehu každodenných udalostí v duchu Zámeru³.

Jednak ale potom, čo je takéto potvrdenie preukázané, človek môže upustiť od svojho vlastného obrátenia sa k Bohu a vyhodnotiť získanú životne dôležitú odpoveď Boha ako bezvýznamnú, nič neznamenajúcu zhodu náhod alebo ako prejav vlastných, geneticky daných, magických schopností. No opakovaných dôkazov už nebude: múdre mu postačí aj jeden.

No ak sa človek nevzdáva zmyslu svojho obrátenia k Bohu po získaní odpovede, ktorá sa prejavuje v zmene chodu udalostí (a toto môže poznať len on sám), tak otázka viery v Boha je pre neho vyriešená raz a navždy. Avšak odrazu začína byť preňho aktuálna otázka viery (dôvery) Bohu ako osobnosti počas celého jeho minulého i budúceho života a otázka zmysluplného vzťahu k svojmu životu, aby bol pánom svojho osudu v súlade so Zámerom, a nie len skladom cudzieho osudu pri nespornej absencii seba samého v tomto Svete, podobne ako Pierre Bezuchov, o čom sme už hovorili skôr. Čiže to znamená, že potvrdenia Svojho bytia Bohom, dávané Ním priamo každému, kto o ne požiada, sa dávajú na báze viery, ale žiadajú si rozumný postoj, pretože nesú v sebe etický mravoučný charakter jak v každodennom živote osoby, tak aj v prípade «strategických zjavení».

Učebnica ľudsko-spoločenskej náuky o tomto oboznámiť nielenže môže, ale je aj povinná. Avšak žiak sa môže obrátiť k Bohu ohľadne podobných dôkazov len sám a prinútiť ho k tomu nemôže nikto, pretože to je záležitosť, ktorá patrí do oblasti vzájomného osobného vzťahu medzi žiakom a Bohom, a Boh nie je tyran ani vydierač, na rozdiel od toho, čomu učia kresťanské cirkvi na príklade epizódy s budúcim apoštolom Pavlom na ceste do Damasku.

Je ale celkom prirodzené, že pseudohumanistická učebnica spoločenskej náuky sa preskúmaniu a posúdeniu tejto problematiky vyhýba, a navádza žiakov k súhlaseniu s názorom, že obyčajný človek si nemôže sformovať životu adekvátny názor o existencii Boha a mať s Ním normálny vzájomný vzťah, pokračujúc v osvetľovaní bohosloveckých otázok:

«Bohoslovci všetkých náboženstiev sa v priebehu mnohých storočí usilovali dokázať existenciu Boha. Jednako, nemecký filozof I.Kant presvedčivo preukázal vo svojich úvahách, že cestou logiky nemožno dokázať ani existenciu Boha, ani jeho neexistenciu, zostáva tak len veriť» (skúmaná učebnica, zväzok 2, str. 385)⁴.

Výrok: «Zostáva tak len veriť» v to, že Boh existuje, je buď vedomé klamstvo, alebo omyl bezduchého ateistu, pretože každý človek je schopný a má aj právo si vyžiadať u Boha potvrdenie Jeho existencie — nie cez rituály, ani cirkevné vierouky, ale jednoducho — cez život, obrátiac sa k Bohu vo svojej myslí. Ale po tomto si už musí ujasniť a rozhodnúť sa, či bude:

- ďalej žiť životom zmysluplnej viery Bohu, zvoliac si a tvoriac svoj diel v Zámere;
- alebo svoju vieru a dôveru Bohu odoprie, urazí sa na Neho a začne viesť životný štýl démona v miere svojich možností.

«Niet prinútenia v religii. Už sa jasne odlišila priama cesta od poblúdenia.» — súra 2:257(256).

[Vysvetlivka z 10. kap. práce VP ZSSR: „Príd' na pomoc mojej neviere...“ – pozn. prekl.]

¹ „Íst' priamo“ – v kontextovom zmysle možno ruskú frázu „prjamoj puť“, „id'ti prjamo“ chápať aj ako: „jednať spravodlivo“. – pozn. prekl.

² T.j. netreba byť ako Starena z rozprávky o Zlatej Rybke.

³ Etika zaväzuje človeka akceptovať právo Boha realizovať svoj Zámer v podobe predurčenej samotným Bohom, a teda nepožadovať od neho čosi „nadprirodzené“: keď z toho bude osoh, Boh uskutoční „zázrak“ z vlastnej iniciatívy.

⁴ Tento citát sa priamo prelína so známou epizódou z románu M.A.Bulgakova „Majster a Margaréta“, za ktorým nasledovala tragická smrť M.Berliozu pod kolesami električky, čím M.A.Bulgakov čitateľovi poukázal na neadekvátnosť bohosloveckých presvedčení I.Kanta aj na mravno-etický charakter potvrdení Bohom svojho bytia priamo a každému. Podrobnejšie je táto téma opísaná v materiáloch KSB v knihe „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

Teraz sa môžeme vrátiť a pokračovať v posúdení otázky o variantoch organizácie psychickej činnosti človeka.

* *
*

Takže, okrem dvoch doteraz odhalených variantov organizácie psychickej činnosti osoby, v jednej z ktorých je človek neodlíšiteľný od *zvierata* a v druhej je neodlíšiteľný od *robota*, riadeného autonómne alebo zvonka, rozbor bohosloveckých otázok umožňuje odhaliť ešte dva ďalšie varianty organizácie psychickej činnosti ľudí:

- V jednej z nich je človeku podobný subjekt **NEODLÍŠITEĽNÝ OD DÉMONA** z toho dôvodu, že na základe ním osvojených schopností jedná podľa princípu «robím si, čo sa mi zachce», izoluje sa od Boha alebo *upadá do ateizmu, čím sa stavia do opozície Svetu i všetkým ostatným ľuďom*.
- V druhom variante je to **ČLOVEK. Človek, žijúci v zmysluplnom dialógu s Bohom, životom na osnove viery Bohu, a preto nachádzajúci v sebe Lásku od Boha a objavujúci priestor na prejavy svojej vôle v duchu Božieho Zámeru**. Pri tomto sa dosahuje emocionálna sebestačnosť človeka v Živote, nezávislá od okolností; a tiež sa dosahuje aj *najvyššia úroveň akcieschopnosti človeka vo všetkých situáciách, do ktorých ho zavedie Život*¹.

Takže možno vyhlásiť, že genetika človeka dopúšťa štyri typy režimu jeho psychiky, určujúce charakter organizácie psychickej činnosti osoby:

1. **Zvierací** — keď je správanie človeka bezpodmienečne (t.j. bez ohľadu na okolnosti) podriadené vrozeným inštinktom a nepodmieneným reflexom rôznej úrovne organizácie v štruktúre jeho organizmu
2. **Biorobot, „Zombi“** — keď je správanie človeka bezpodmienečne podriadené programom správania, prevzatým z kultúry spoločnosti alebo cielene vštepeným do jeho psychiky zvonku ich projektantmi.
3. **Démonický** — keď človek prejavuje svoju vôľu (a tvorivosť) podľa princípu «robím si, čo sa mi zachce», izoluje sa od Boha, lebo Mu neverí, alebo pretože v Neho neverí, alebo pretože neuznáva dobrotu Božieho Zámeru a Všedržiteľnosti².
4. **Človečí** — keď človek dobrovoľne a na základe viery Bohu sa usiluje žiť v harmónii s Bohom, a jedná zmysluplne v duchu Božieho Zámeru.

No existuje ešte jedna možnosť, realizovaná samotnými ľuďmi, ktorí sa Ľuďmi (čiže nositeľmi Ľudského typu režimu psychiky) nestali, a reprodukovanej kultúrou spoločnosti v nadväznosti mnohých pokolení:

5. **Režim psychiky spustený do neprirodzenosti** — keď subjekt, patriaci do biologického druhu «Človek rozumný» sa otupuje rôznymi druhmi psychotropných látok: alkoholom, tabakom a ešte ťažšími narkotikami dnešných dní. Toto vedie k neprirodzenej deformácii charakteru fyziológie organizmu jak v aspekte látkovej výmeny, tak aj v aspekte *fyziológie biopola*, čo má za následok hojné a rôznorodé narušenia psychickej činnosti *vo všetkých jej aspektoch (počnúc od funkcie*

¹ Prečo je to práve tak? — možno si prečítať na stránke www.vodaspb.ru v knihe „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ alebo v prílohe k osnovným materiálom učebného kurzu „Dostatočne všeobecná teória riadenia“.

² O takýchto, na Boha sa urážajúcich, démonoch a smerovaní ich vplyvu na iné rozumné subjekty písal A.S.Puškin v roku 1823 takto:

V tých dňoch, keď pre mňa boli nové /Všetkého bytia dojmy — /Pohľady diev, šumy dúbravové, /I slávikov spev nočný, — //Keď pocity vznešené, /Sloboda, sláva, úboosť /I umelecké nadšenie /Búrili vo mne krv dost — //Čas nádejí a vášní /Jesennej clivoty vkus, /Tu začal ma navštevovať tajne/Akýsi zlostný génus. //Stretnutia naše boli clivé: /Jeho úsmev, divný očí sled, /Jeho reči zádrapčivé /Do duše vlievali chladný jed. //Bezodnými klebetami /On Prozreteľnosť pokúšal; /Krásu nazýval vidinami; /Tvorivým nadšením pohrdal; //Neveril on láske ani slobode; /A na život posmešne len zrel — /Ničoho v celej tej prírode /Blahorečiť, pochváliť nechcel.

(Báseň “Démon”).

zmyslových orgánov, končiac intelektom a prejavmi vôle)¹, charakteristických pre typy režimu psychiky zvierat'a, zombi, démona (**nositelia psychiky typu Človek sa neotupujú**). Takto sa človeku podobný subjekt stáva nositeľom organizácie psychiky, ktorá sa v biosfére prirodzene nevyskytuje, a kvalitou svojho *správania, nezodpovedajúceho vyvíjajúcim sa okolnostiam, sa zdá byť najhorším spomedzi zvierat*². A za toto narušenie (ním samým) preňho predurčeného statusu v biosfére Zeme dostáva neodvratne odplatu od Života.

Pritom, ak vzniká u subjektu závislosť na narkotikách, vzniká u neho pevná deformácia biopoľa. A tak, podľa parametrov svojho ducha, prestáva patriť k biologickému druhu «Človek rozumný». Okrem toho mnohé z narkotík sú genetickými jedmi, t.j. narúšajú funkciu chromozomálneho aparátu a ničia štruktúry chromozómov tých, ktorí ich prijímajú do svojho organizmu. Defektné štruktúry chromozómov sa prenášajú na potomstvo, čo tak či onak podryva ich zdravie, potenciál osobnostného rozvoja a tvorivosti. Vyskytuje sa to o to viac, o čo počatie prebehne skôr, než systém obnovy štruktúr chromozómov, fungujúci v organizme, stihne opraviť poškodenia. No ak genetické jedy prichádzajú do organizmu príliš často a v takých množstvách, že systém obnovy chromozomálnych štruktúr organizmu nezvláda opraviť všetky poškodenia, potom je potomstvo odsúdené k degenerácii.

A práve tieto okolnosti aj umožňujú nazvať tento typ režimu psychiky (vytvorený samotnými ľuďmi a reprodukováný kultúrou spoločnosti) — **spusteným do neprirodzenosti**.

Každý typ režimu psychiky, svojim prejavom v správaní ľudí (jeho nositeľov), vytvára určité (kvalitatívne odlišné) subkultúry, ktorých súhrn takto vytvára kultúry národov a ľudstva v celom, počas ich historického vývoja. A to privádza k otázke:

- Ktorá z kultúr, hodnotená podľa kvality v nej reprodukovaných typov režimu psychiky (z pokolenia na pokolenie), predstavuje sama osebe ten ideál, ktorý musí byť stelesnený v živote ľudstva?
- Ako odstrániť *kvalitatívne zdeformované* kultúry, prekážajúce stelesneniu v živote zvoleného ideálu?

* * *

Treba ešte špeciálne poznamenať, že vyššie vykreslené predstavy o podstate človeka pri ich zobrazení v politickej praxi štátu nie sú výrazom «klerikalizmu», «náboženského spiatocníctva», nenarušujú svetský charakter štátu a slobodu svedomia, pretože práve v nich sa princíp slobody svedomia aj prejavuje, nakoľko:

- *po prvé*, v hore opísaných predstavách o podstate človeka sa vzájomný vzťah medzi osobou a Bohom javí ako skryté poznanie ich dvoch, do podstaty ktorého tretie osoby svojvoľne vtrhnúť nemôžu,
- *po druhé*, tento vzťah nie je späť a ani nemôže byť spojený s niektorým tradičným či netradičným vieroučením a príslušným rituálom (budhizmus, judaizmus, katolicizmus, pravoslávie, islam a pod.).
- *a predovšetkým*:

¹ Pritom tí, čo požívajú alkohol, fajčia akoby „s mierou“, akoby len keď chcú (a keď nechcú, tak nefajčia ani nepijú) by sa nemali poddávať sebaklamu. Reálne je intenzita *systematického* účinku rôznych narkotík na ich psychiku taká, že hovoriť o triezvosti ich ducha sa nedá (*následky novoročného prípitku šampanského, pri preskúmaní intelektuálnej činnosti človeka v medziach jeho možností, sa kompenzujú behom 2 až 3 rokov, a to isté sa týka aj účinku jednorazového požitia pol litra piva*).

Tým samým, jedinec, ktorý rozširuje svoju potravu o rôzne narkotiká a psychotropné látky v ľubovoľnom množstve, — už zišiel z tej cesty, na ktorej sa môže stať človekom a realizovať Boží Zámer. Špeciálne sa to týka tých, ktorí už boli o tom upovedomení, no aj naďalej trvajú na tom, že majú právo žiť, ako sa im zachce. Podrobnejšie je to rozpísané v knihe „Princípy kádrovej politiky“, ktorej veľká časť je zaradená ako Príloha do osnovného kurzu „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ fakulty Aplikovanej matematiky — procesov riadenia Petrohradskej štátnej univerzity a fakulty Bezpečnosti (IVTVB – Inštitút vojensko-technického vzdelávania a bezpečnosti) Petrohradskej štátnej polytechnickej univerzity.

² Charles Darwin kedysi povedal: «*Opica, ak sa raz opije z Brandy, nikdy viac sa ho už nedotkne. A v tomto je opica podstatne múdrejšia, než väčšina ľudí*» (uvedené v jednej z vyššie spomenutých publikácií “Orangutany sú kultúrnym plemenom” v novinách “Zvesti” z 8. januára 2003).

Hlavná zodpovednosť za to, s akým typom režimu psychiky žije subjekt v tú-ktorú dobu, je kladená na neho samotného. Na neho sa kladie hlavná zodpovednosť za plody jeho skutkov aj za to, ako Život sám reaguje na jeho činnosť (vrátane jeho nečinnosti v určitých situáciách)

* * *

Práve túto problematiku musí objasňovať učebnica ľudsko-spoločenskej náuky.

Ak by sa L.N.Bogoljubov (*hoc aspoň potom, ako sa stal akademikom¹*) zamyslel nad zmyslom svojho priezviska a pustil sa do preskúmania otázky toho, čo presne je v človeku všeobecne biologické a čo je charakteristické iba pre neho, ak by opísal problematiku geneticky naprogramovanej variability organizácie psychickej činnosti ľudí v §1 svojej učebnice, — tak by sa v autorskom kolektíve zrodila kvalitatívne iná učebnica.

A žiak by sa už po prečítaní §1 mohol zamyslieť nad tým: kto je to človek? stal sa on sám už Človekom? A nad mnohými ďalšími vecami, spojenými s odpoveďami na tieto otázky a prebiehajúcimi v živote spoločnosti.

A ak si prezrieme text aktuálnej kapitoly, môžeme sa presvedčiť o tom, že faktov (podávaných akademikom) je dostatočne veľa k tomu, aby bolo možné dospieť k vyššie opísanému názoru o tom, kto je to Človek a kto sa ním ešte nestal. Naša zmienka o Diogenovi nie je k tomu nevyhnutne potrebná, niesla len charakter vonkajšieho vplyvu, aby vyviedla čitateľa z „logiky“ rozprávania doktora pedagogických vied, profesora, akademika RAV.

15. — 26. marca 2004
Spresnenia: 22. apríl — 23. máj 2004;
22. august 2004;
30. marec — 11. apríl 2005

7.5 Čo človek potrebuje?

“Čo človek potrebuje?” — tak sa volá §2 kapitoly I. skúmanej učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“ pod redakciou akademika Ruskej akadémie vzdelávania (RAV) L.N.Bogoljubova. Autorom tohto paragrafu je sám akademik. §2 nie je veľký, celkovo na tri strany, nerátajúc pritom ešte jednu stranu s otázkami a úlohami k nemu. Paragraf začína rétorickými otázkami:

«Čo potrebuje človek pre normálny život? Prečo majú rôzni ľudia rôzne potreby? Môžu byť potreby rozumné aj nerozumné? Môže byť práca ľudskou potrebou, alebo je to len nevyhnutnosť?»

Postaviac čitateľa pred tieto otázky, L.N.Bogoljubov prechádza k objasneniu témy, vytýčenej v názve paragrafu. Nižšie uvedieme text §2 v jeho plnosti (*tu i ďalej v citáte budú poznámky pod čiarou naše*):

* * *

«Núdzu človeka v čomkoľvek možno nazvať *potrebou*. To znamená, že otázku možno položiť ináč: aké má človek potreby?

Vzime sa do fiktívneho rozhovoru vášho vrstovníka so starším kamarátom:

— Dá sa vôbec dať odpoveď na otázku, čo človek potrebuje? Veď každý má predsa vlastné túžby. Jeden potrebuje zaujímavú knihu, druhý magnetofón, tretí počítač...

— No áno, ale prečo nikto necíti potrebu dostať ako darček, napríklad kamennú sekeru?

— A na čo by dnes komu bola?

¹ Kým k tomu smeroval, myšlienková činnosť mohla prebiehať pod heslom: «Vedcom byť nemusíš, ale byť kandidátom (a potom doktorom, potom profesorom, potom členom korešpondentom, potom akademikom) je povinnosť!» Každopádne takýmto dojmom pôsobí učebnica, vytvorená autorským kolektívom, ktorý viedol.

Veď práve! Predstavíme si pravekého človeka. Čo si myslíš, potešil by sa takémuto darčekom?

— A ešte ako! Tento predmet patril medzi tie najnutnejšie v jeho živote! A zhotovíť ho bolo veľmi náročné¹.

— A mohla u pravekého človeka vzniknúť potreba vlastniť magnetofón, počítač?

— Samozrejme, že nie! Také veci si nemohol ani len predstaviť.

— To znamená, že musíme urobiť ten najdôležitejší záver: **Ľudské potreby nemôžu byť v každej dobe rovnaké.** Naopak, **postupom času sa menia**, dokonca v rámci toho či onoho historického obdobia, nehovoriac už o historickej epoche. A ešte: **potreby závisia od podmienok, v ktorých ľudia žijú, od úrovne rozvoja hospodárstva.**

— A dnešný človek má potrebu vlastniť hromadu vecí?

— Má, isteže. Ale treba pochopiť hlavné: načo sú človeku tieto veci? Ak knihy potrebuje preto, aby sa popýšil, že má doma vzácne vydania, to je jedna vec. A ak preto, aby ich čítal, to je niečo iné². Jedna vec je, keď si človek vyberá oblek, aby sa jeho vonkajšia podoba páčila okoliu, a je niečo celkom iné, keď koná podľa pravidla «všetci nosia takéto obleky». To znamená, musíme si ujasniť, aké potreby rodí túžba mať nejakú konkrétnu vec: potreba vedomostí alebo potreba krásy, ľubovoľným spôsobom sa vyčleniť z masy iných ľudí alebo potreba «byť ako všetci».

No nemožno hovoriť len o *materiálnych* potrebách, o potrebe vecí. Isteže, človek sa neobíde bez jedla, príbytku, ošatenia, obuvi. No aj tieto fyzické (alebo prvoradé) potreby sú poľudštené: človek len sotva bude trhať zubami surové mäso, použije nôž a vidličku; nezačne piť z mláky; potrebuje nielen steny a strechu, chrániace ho pred chladom, ale aj určité príslušenstvo.

Okrem *materiálnych potrieb*, existujú ešte aj *sociálne potreby*, vznikajúce iba v spoločnosti: vo vedomostiach, tvorivosti, vytváraní krásneho. U mnohých ľudí je najdôležitejšou potrebou zdravého človeka: potreba práce.

— Ale možno to považovať za potrebu? Veď ľudia pracujú, aby získali prostriedky na zaobstaranie si jedla, oblečenia... Niektorí by radi nepracovali...

— Áno, pre mnohých ľudí je práca iba nutnosť a pracujú bez osobitej túžby. No existujú aj iní ľudia, pre ktorých je práca radosťou, zdrojom uspokojenia, spôsobom ako odhaliť svoje možnosti. A samozrejme, bolo by treba uspokojiť materiálne potreby rôznych ľudí podľa množstva a kvality ich práce³. Kto viac a lepšie pracuje, koho práca je zložitejšia a ťažšia, musí mať aj viac možností pre uspokojenie svojich ďalších potrieb. Avšak, k tomu je nutná príslušná úroveň rozvoja ekonomiky⁴.

¹ Nie až tak ťažké, pretože v epoche už sformovanej kultúry doby kamennej sa zhotovenie kamennej sekery z vyhovujúceho na tento účel (*druhom i veľkosťou*) kameňa zakladalo na určitých zručnostiach a trvalo (*na základe archeologických rekonštrukcií starobylých technológií*) niekoľko hodín individuálnej práce. No ak tieto technológie nepoznáme, nevieme ich použiť a ocitneme sa pred nevyhnutnosťou vyrobiť kamennú sekeru „z nuly“ niekde na neobývanom ostrove alebo hlboko v džungli, — bude to naozaj ťažké. Ale napísať, že «zhotovíť ju bolo veľmi ťažké», možno len vtedy, ak človek nevie k akým záverom dospeli historici a archeológovia, ktorí podnikli pokus zrekonštruovať v dnešnej dobe prastaré postupy a technológie.

² A ešte osobitá otázka: o čom čítať a s akými cieľmi?

³ A kto by mal byť hodnotiteľom množstva a kvality ich práce? A bude autorita tohto hodnotiteľa všeobecne akceptovaná? A kto by mal hodnotiť množstvo a kvalitu práce samotného hodnotiteľa?

Ako ukazuje naša analýza, učebnica „Úvod do spoločenskej náuky“ pod redakciou L.N.Bogoljubova je príkladom toho, že ani Vyššia atestačná komisia, ani Ruská akadémia vzdelávania, ani experti Ministerstva vedy a vzdelávania si neporadili s úlohou zhodnotenia množstva a kvality práce L.N.Bogoljubova a ním vedeného autorského kolektívu. No pre tých, ktorí nesúhlasia s našim hodnotením kvality posudzovanej učebnice, je táto možno majstrovským dielom pedagogickej mysle a studnicou životne dôležitých vedomostí.

T.j. univerzálne kritériá hodnotenia množstva a kvality práce v spoločnosti nie sú. Okrem toho nie všetky druhy pracovnej činnosti sú navzájom merateľné na základe porovnania vynaložených «človekohodín»; a v medziach jedného druhu činnosti môžu hrať osobnostné kvality rozhodujúci charakter. A tak teda ponuka o rozdelení práv na uspokojenie svojich potrieb v súlade s množstvom a kvalitou práce predstavuje vo všeobecnosti životu neadekvátnu hlúposť.

⁴ Dnes dosiahnutá úroveň ekonomiky priemyselne vyspelých krajín, jej výrobné kapacity, by sa väčšine ekonómov a politikov na začiatku 20. storočia zdali vyslovene nadbytočné pre uspokojenie vtedajších potrieb ľudí. Avšak nie našim súčasníkom, ktorým je všetkého málo. T.j. možnosti uspokojenia potrieb sa určujú nielen rozvojom ekonomiky, ale aj *kvalitou (či nekvalitou) kultúry*, v ktorej ľudia žijú a ktorá v mnohom formuje ich potreby.

— Ale veď môže sa predsa stať, že niekto, kto má najväčšie potreby, má nakoniec menej možností na ich uspokojenie, než niekto iný, koho potreby sú dosť ohraničené.

— Zatiaľ to ináč nejde¹. Ale dostali sme sa k najdôležitejšej otázke. Spomeň si na «Rozprávku o rybárovi a rybke» A.S.Puškina: najprv bolo starene treba nové koryto, potom izba, ďalej si zaželala byť dvornou dámou, potom si žiadala, aby z nej zlatá rybka urobila cárovnú, a keď toto všetko dosiahla, zachcelo sa jej byť vládkyňou mora, u ktorej by zlatá rybka slúžila ako poslíček. Niektorí ľudia sa podobajú tejto starene: existuje pre nich len slovo «chcem!». Ale premýšľajúci ľudia pochopili, že potreby musia byť *rozumné*.

— A čo to znamená?

— Nuž, po prvé, rozumné potreby sú spojené s chápaním toho, že možnosti uspokojenia všetkých ľudských potrieb sú ohraničené existujúcimi prírodnými zdrojmi. Takto je rozumnou požiadavka, aby každý človek mohol získať pohodlné a krásne oblečenie podľa svojho vkusu. Je ale nezmyselne žiadať, aby každému človeku dali možnosť mať kožuch zo soboľa, veď toľko soboľov na Zemi niet, a možnosti ich množenia sú obmedzené². Po druhé, rozumnou je potreba mať normálne podmienky pre životnú činnosť. Napríklad, zabezpečiť vo výrobe hygienické podmienky alebo mať pre rodinu samostatný byt. Po tretie, tieto potreby nesmú odporovať morálnym normám spoločnosti, spôsobovať iným ľuďom nepríjemnosti. A tak potreba človeka počúvať muziku je celkom rozumná, ale len za podmienky, ak ju nenúti počúvať aj tých, ktorí v tom čase potrebujú pokoj a oddych. Po štvrté, a to je hlavné, rozumné sú tie potreby, ktoré napomáhajú v človeku rozvíť jeho *pravé ľudské vlastnosti: schopnosť pracovať, záujem o vedomosti, snaha o krásu, túžba prinášať ľuďom dobro*.

Kým potreba jedla, oblečenia, bývania je prirodzená, no má rozumné hranice, tak potreba človeka v poznávaní, v tvorivej činnosti, v kráse sú bezhraničné...

— Niektorí ľudia majú potrebu fajčiť...

— To už je ale *klamlivá potreba*: organizmus človeka nepotrebuje tabakový dym, naopak, fajčenie spôsobuje fajčiarovi a okolitým ľuďom iba škodu. Hoci sa u fajčiarov vytvára zvyk, spôsobujúci nutkanie na cigaretu, v skutočnosti to je, opakujem, pseudopotreba³.

¹ Táto veta a predchádzajúci odsek ukazujú, že L.N.Bogoljubov *akoby nepoznal* spoločnosť, v ktorej žije. V nej reálne nemôžu byť uspokojené vcelku skromné spotrebiteľské požiadavky učiteľov, lekárov, vojakov, dôchodcov, množstva bežných pracujúcich dolnej úrovne, ale zato garantovane sa uspokojuje spotrebiteľská neskratnosť oligarchov, hláv zločineckých skupín, bohémov, „politikánov“ typu M.S.Gorbačova, B.N.Jeľcina a zvyšnej „elity“.

² A prináleží vôbec človeku robiť si nárok na sobolí kožuch? Alebo sa L.N.Bogoljubov domnieva, že u jedných sú takéto nároky — indikátorom ich jemného vkusu a sociálneho statusu, a preto aj musia byť uspokojení; a u iných je nárok na sobolí kožuch — výrazom ich chamtivosti, neprimeranej ich sociálnemu statusu a kultúrnej vyspelosti, a preto musia byť zbavení možnosti uspokojiť svoj nárok na sobolí kožuch a iný luxus? A zasa len, kto bude rozhodovať, koho nároky na luxus sú opodstatnené a mali by byť uspokojené, a koho nároky sú len podkopaním pilierov sociálneho systému? Má zmysel tento sociálny systém podporovať, alebo nemá právo na existenciu v budúcnosti?

A možno, človek by mal aspirovať a pracovať na tom, aby sa jeho vlastná aura stala jeho odevom, uspokojujúc všetky jeho potreby jak esteticko-etického charakteru, tak aj potreby v ochrane pred nepriaznivým účinkom okolitého prostredia?

³ V danom prípade akademik buď klame, alebo nie je v obraze veci. V skutočnosti ním nazvaná vec nie je «pseudopotreba»; a «nutkanie na cigaretu» nespôsobuje zvyk (v zmysle *stereotypu správania*).

Pre fajčiarov, pijanov, narkomanov a ďalších *mravno-psychicky spustených jedincov* sú potreby v narkotikách, ktoré nad nimi vládnu — reálnymi potrebami; pričom tieto potreby sú pre nich dôležitejšie, než napríklad potreba jedla, odevu, obydlia, vytvárania sociálnych vzťahov a nakoniec aj než potreba ich vlastného zdravia.

Ak by problém narkomanie a alkoholizmu spočíval len v obyčajnom zvyku (*stereotype správania*), už dávno by bol vyriešený: odmietnutie takého škodlivého zvyku by bolo natoľko jednoduché, ako rozhodnutie nenosiť viac náramkové hodinky ciferníkom na hornej strane predlaktia (*tak ako ich dnes nosí väčšina, a ako si na to zvykla*), ale ciferníkom na dolnej strane predlaktia (*tak ako ich dnes nosí menšina*).

Na rozdiel od zvykov (bežných stereotypov) je potreba narkotík reálnou potrebou ich obetí. V jej osnove leží prestavba biochémie a fyziológie organizmu človeka ako takého, pod vplyvom samotných narkotík vo výsledku ich viac-menej systematického používania. Zvyk, ako stereotyp správania, len vytvára základ (predpoklad) pre vznik takejto fyziologickej potreby; a v prípade vyslobodenia človeka z fyzickej závislosti, takýto nevykynoznený zvyk, aktivovaný sociálnym prostredím, vytvára fyzickú závislosť znova a znova. Ale aj formovanie zvyku ako stereotypu správania je možné len za podmienky, že osobnosť je nositeľom určitých (ne)mravne podmienených predpokladov k formovaniu tohto zvyku.

– A ak človek nemá klamlivé potreby, znamená to, že človek toho veľa nepotrebuje?
 – To závisí od jeho *hodnotovej orientácie*.
 – Jedna sa o cenné veci, peniaze, zlato?¹
 – Nie, nejedná. Každý človek má v živote svoje vlastné orientačné body. Podľa nich sa v živote orientuje, podobne ako pútnik, ktorý má stále v zornom poli orientačné body terénu, aby nezablúdil. Ak sa hovorí o hodnotových orientačných bodoch, má sa na mysli otázka: čo v okolitom živote, v správaní ostatných ľudí považuje človek za zvlášť dôležité, významné, najvhodnejšie pre seba? Napríklad, jedného človeka upútava na ľuďoch um, druhého fyzická sila. Jeden dáva prednosť knihám detektívneho žánru, druhý knihám «o láske». Znamená to, že hodnotové orientačné body a potreby človeka sú tesne medzi sebou prepojené.

Človek ide na návštevu k známym: čo má preňho väčší význam — chutné pohostenie alebo obsah debaty? Niekoľkohodinová kartová hra alebo prehliadka reprodukcí obrazov? Hodnotové orientačné body sú *usmerňovačom správania človeka*. Ak je pre človeka osobitne dôležité nadobúdanie vecí, tak uňho prevažujú materiálne potreby. Ak ho priťahujú vedomosti a tvorba, tak sa v ňom formujú rôzne duchovné potreby, ktoré robia život plným a zaujímavým².

Popremýšľajte nad nasledujúcimi slovami verejného činiteľa a publicistu začiatku 20. storočia A.V.Lunačarskeho:

«Vari človek žije preto... aby si každý deň navliekal nohavice, uprostred dňa zjedol kúsok mäsa a večer si líhal do postele? Nie. Všetko je to iba prostriedkom k tomu, aby dosiahol šťastný život.

Človek nežije kvôli týmto prostriedkom. Musí sa obliekať, stravovať, oddychovať i pracovať preto, aby rozvíjal svoje vedomosti, zmysly, pocity, aby spoznal šťastie, bol šťastným a dal toto šťastie druhým³».

- **Základné pojmy:** Potreby, hodnotové orientácie.
- **Termíny:** Materiálne, duchovné.

* *
* *

A teraz skúste úprimne povedať, možno si z textu hore uvedeného paragrafu ujasniť odpovede na otázky (a tým skôr žiak, ktorý ešte málo čo v živote videl): *čo presne človek objektívne potrebuje, a čo mu objektívne škodí? ako možno objektívne potrebné a prospešné veci v živote odhaliť a odlíšiť ich od objektívne škodlivých? existuje u ľudí možnosť garantovane uspokojiť všetky svoje objektívne prospešné potreby a zničiť v kultúre objektívne škodlivé potreby spoločne s ich generátormi?* — Toto sú naozaj životne dôležité otázky pre každú spoločnosť, avšak akademik sa k ich zadaniu nedostal a odpovede na ne nedal, pokračujúc tak v tradícii mnohých «vedeckých hviezd» — vyháňať sa

¹ Dokonca aj tento vymyslený dialóg ukazuje, že «hodnotová orientácia» v ruskom jazyku nie je tým slovným zvratom, ktorým by sa mala nazývať mravnosť človeka.

² To, že uspokojenie ľubovoľných osobných potrieb pri neľudských typoch režimu psychiky prináša rovnako pôžitok, to akademik nepovažoval za potrebné oznámiť. Jednako, orientácia na pôžitok je tým spoločným znakom, ktorý mravno-psychologicky združuje milovníkov hmotných a živočíšno-fyziologických potrieb i milovníkov vycibrenej duchovnosti, často démonickéj.

³ Isteže, A.V.Lunačarsky má pravdu: *normálny človek* nežije preto, aby sa obliekal, jedol a spal. Ale množstvo ľudí žije práve preto, aby sa predviedlo v najmódnejších nohavičiach, zjedlo majstrovsky pripravený kúsok mäsa na obed a pred spánkom si ešte «dalo» ďalší živý «kúsok mäsa» v posteli.

Okrem toho, v danom prípade je odkaz na A.V.Lunačarskeho ako na «verejného činiteľa a publicistu začiatku 20. storočia» v postsovietskom Rusku príkladom prefikanosti autorov učebnice, pokúšajúcich sa zaprieť sovietske obdobie v dejinách Ruskej mnohonárodnostnej regionálnej civilizácie.

«LUNAČARSKY Anatolij Vasiljevič (1875 — 1933), ruský politický činiteľ, spisovateľ, akademik AV ZSSR (1930). Účastník októbrovej revolúcie (Petrohrad). Od r. 1917 bol národným komisárom pre osvetu. Od r. 1929 predsedom Vedeckého výboru pri ÚVV ZSSR (Ústredný výkonný výbor). V r. 1933 veľvyslanec v Španielsku. Autor diel o histórii sociálneho myslenia, o kultúrnych problémoch, literárno-kritických prác. Divadelné hry» ("Veľký encyklopedický slovník", elektronická verzia na kompaktnom disku, r. 2000).

odkrytiu a riešeniu životne dôležitých problémov a zanechal tak žiakov aj učiteľov osamote s banalitami, ním vyslovenými.

Preto budeme musieť odpovede na tieto otázky dať sami. Avšak na rozdiel od toho, ako sme skúmali učebnicu histórie I. Doluckého, „Úvod“ a §1 učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“, tentoraz nebudeme explicitne klásť konkrétne otázky, umožňujúce vytrhnúť sa zo zajatia bezobsažných banálností autorov učebnice. Budeme viesť rozprávanie, pod ktorým sa myslia navádzajúce otázky a všeobecne známe fakty, ktoré ležia v osnove nami ďalej uvedených názorov.

Ničmenej, začneme textom učebnice. Medzi zadaniami na konci paragrafu je aj jedno takéto:

«L.N. Tolstoj písal: „Predtým než budeme hovoriť o blahu z uspokojenia potrieb, je treba rozhodnúť, aké potreby tvoria blaho”.

Dajte do súvisu slová L.N. Tolstého s materiálmi tohto paragrafu».

L.N. Tolstoj zadal naozaj kľúčovú otázku, pretože ak sa odkryjú tie potreby, ktoré objektívne tvoria blaho, potom bude treba napísať paragraf s celkom iným obsahom. A jeho obsah postaví čitateľa pred otázku, ako sa on sám osobne, — pokiaľ má ambíciu stať sa *Človekom (v našom chápaní: nositeľom ľudského typu režimu psychiky)* — musí spolupodieľať na politickom, ekonomickom a kultúrnom živote spoločnosti.

Ak budeme vychádzať z toho, že každý človek je bytosťou, ktorá sama osebe predstavuje i časť biosféry, i časť spoločnosti¹, potom to znamená, že v ľudskej spoločnosti ľudia majú:

- potreby, ktoré sú priamo podmienené biológiou druhu «Človek rozumný», a
- tiež potreby:
 - ktoré, po prvé, sú **priamo podmienené historicky sformovanou kultúrou danej spoločnosti** a
 - ktoré, po druhé, *samé určujú perspektívy tejto spoločnosti a jej budúcej kultúry, v závislosti od toho, aký postoj k týmto potrebám majú samotní ľudia: považujú ich za prirodzené, či neprirodzené.*

Takto patrí k biologickým potrebám potreba: jedla; komunikácie so sebe podobnými; potreba spánku a oddychu; potreba v pokračovaní rodu; potreba súkromia, teda miest, kde spánok, oddych, počatie, pôrod a výchova potomstva je chránená pred vplyvom rôznych nepriaznivých faktorov, vrátane iných ľudí atď. Pracovná činnosť ľudí slúži predovšetkým na uspokojenie týchto potrieb².

No genetika biologického druhu «Človek rozumný» je taká, že samotný druh v sebe nesie aj potenciál rozvoja kultúry³. Inými slovami, znamená to, že pracovná (a iná) činnosť ľudí nie je jednoznačne naprogramovaná (výhradne) skrz inštinkty (*tak ako je napevno naprogramovaná «práca» mravcov v mravenisku*), ale práve v rozvoji kultúry (*vrátane kultúry práce na uspokojenie biologických potrieb*) sa prejavuje mnohovariantný rôznorodý tvorivý potenciál ľudí mnohých pokolení. A tak, tie potreby, ktoré sú v každú epochu dejín podmienené kultúrou, predstavujú produkt ľudskej tvorivosti a môže byť, že samé sú oporou ľudí v ich ďalšej tvorbe: v jednej epoche bola na to treba — kamenná sekera, a v druhej epoche — počítač, pričom jedno aj druhé je produktom predchádzajúcej tvorby (svojich tvorcov) a prostriedkami stvárnenia tvorivých zámerov ak nie všetkých, tak aspoň nejakej časti svojich užívateľov.

Okrem toho, rozvoj kultúry je taký, že v spoločnosti vznikajú potreby, podmienené samotnou kultúrou, ktoré nemajú bezprostredný vzťah k uspokojeniu biologických potrieb ľudí (*takéto sú prevažne všetky potreby umelecko-estetického charakteru, na uspokojenie ktorých slúži umenie*).

¹ V terminológii učebnice — bytosť «biosociálna», a nie «biologická i sociálna», na čom trval akademik v §1 kapitoly I.

² Tu je treba spresnenie: tieto potreby sú biologické, a nie «prvoradé», ako ich nazval akademik. «Prvoradými» môžu byť nazvané len v kontexte retrospektívnej historickej analýzy, a to preto, lebo kým spoločnosť nedosiahla určitú minimálnu nevyhnutnú úroveň v ich uspokojovaní a všetky svoje pracovné zdroje mrhá na ich uspokojovanie, tak v takejto spoločnosti nie sú možné (alebo len minimálne) mnohé iné druhy činnosti: veda, umenie, osobný rozvoj; takmer ani na oddych nie je čas.

³ Pod termínom «kultúra» rozumieme, v prvom rade, všetku tú informáciu (vedomosti a teoreticky neformalizované zručnosti), ktorá sa v spoločnosti nachádza, no neprenáša sa z pokolenia na pokolenie vo forme hotovej na použitie na základe práce genetického aparátu; kultúra sa prenáša z pokolenia na pokolenie na základe vzájomných vzťahov ľudí v spoločnosti i na osnove «artefaktov» — pamätníkov kultúry, informačných nosičov, čo v súhrne vytvára kultúrne prostredie spoločnosti vcelku.

V každej epoche existujú aj rôznorodé *potreby psychického charakteru (podľa miesta lokalizácie procesov ich uspokojenia)*, ktoré nie sú priamo spojené ani s fyziológiou organizmu, ani s historicky sformovanou kultúrou a orientáciou jej zmeny, hoci čiastočne sú podmienené aj biológiou, aj kultúrou. To je to, čo sa často nazýva «duchovné potreby».

Pritom kultúra (*jak celej spoločnosti, tak aj osobná kultúra ľudí, tvoriacich túto spoločnosť*) do seba integruje aj biologické potreby, pridávajúc im rôzne kultúrne obaly: my naozaj, za normálnej situácie a vo viac-menej normálnom psychickom rozpoložení, nepijeme vodu z kaluže, pri jedení používame príbor a väčšiu časť svojej potravy necháme prejsť kulinárskym spracovaním.

Avšak klasifikácia potrieb podľa *miesta ich vzniku (biológia — či kultúra)* a podľa *lokalizácie procesov, ktoré vedú k ich uspokojeniu (psychika osoby: jej vnútorný svet, — či spoločný zdieľaný svet: príroda, spoločnosť, technosféra)*, ešte nehovorí nič o tom, ktoré z nich sú objektívne *blahom*, a ktoré *škodia*; či je vzťah danej konkrétnej potreby k jednej z nazvaných kategórií (*blaho vs. škoda*) podmienený nejakými vedľajšími javmi, alebo má vždy jednoznačný charakter, nezávislý na vedľajších javoch.

Podmienenosť určitej časti ľudských potrieb — všeobecnou biológiou druhu «Človek rozumný», a časti potrieb — kultúrou, pri prevládajúcom nadstavbovom charaktere kultúry vo vzťahu k biologickým procesom v živote ľudí, znamená, že *posudzovať potreby jednotlivca oddelene od spoločnosti a potreby spoločnosti oddelene od biocenózy, v ktorých sama žije, znamená uskutočňovať chybu, tiahnucu sa časom a hroziacu samovraždou tejto spoločnosti*.

A hoci netrváme na tom, že nami povedané v predchádzajúcom odseku musí byť «automaticky jasné» všetkým, tak práve tejto chyby sa dopustil akademik v § 2 kapitoly I skúmanej učebnice.

No posúdenie a klasifikácia potrieb jednotlivca, vylučujúca možnosť takejto chyby, môže byť uskutočnená len na základe preskúmania potrieb celej spoločnosti v teritóriu jej prebývania.

Potreby celej spoločnosti v teritóriu jej prebývania môžu byť predstavené ako spektrum potrieb: t.j. zoznam (nomenklatúra) potrieb a objemy požiadaviek celej spoločnosti ku každej z položiek nomenklatúry. V tomto spektre potrieb každému jednotlivcovi pripadá jeho osobné spektrum potrieb, predstavujúce výber zo zoznamu potrieb a určité objemy požiadaviek ku každej z pozícií osobného zoznamu požiadaviek. Analogicky, aj reálne uspokojenie potrieb môže byť predstavené v podobe spektra.

Pre náš účel nie je nutné rozpisovať zoznam potrieb v celej jeho detailnosti¹, ale takýto čisto formálny krok, ako je zhrnutie všetkých spoločenských potrieb do spektra, umožňuje lepšie pochopiť charakter vzájomného tlaku spoločnosti a biosféry navzájom a charakter vzájomných vzťahov jednotlivca so spoločnosťou, s biosférou. Tiež to umožňuje vidieť perspektívy jednotlivcov ako aj celej spoločnosti v nadväznosti niekoľkých pokolení; a predvídanie variantov možného priebehu udalostí je základom riadenia ich priebehu a uskutočnenia toho najlepšieho z možných variantov².

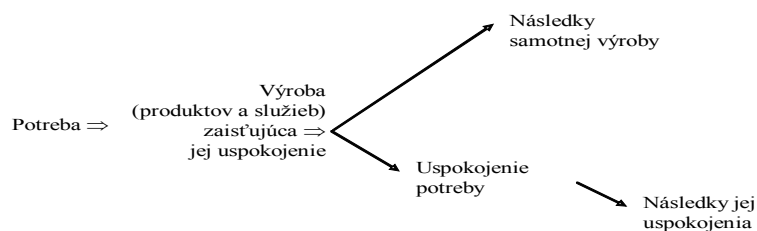
Okrem toho treba vedieť, že každý z typov režimu psychiky sa od tých ostatných odlišuje aj spektrom potrieb ich nositeľov: ako samotnou zostavou potrieb, tak aj objemom požiadaviek, usporiadaním rôznych potrieb podľa dôležitosti a poradia ich uspokojenia, spôsobmi ich uspokojenia. V realite si prevažná väčšina potrieb každého jednotlivca vyžaduje kolektívnu prácu množstva ľudí. Preto je otázka potrieb a ich uspokojenia nerozlučne spätá s otázkou organizácie výroby a prerozdelenia rôznorodej produkcie v spoločnosti.

* * *

Štatistika, opisujúca rôzne stránky života spoločnosti a ich vzájomné súvislosti, objektívne existuje a disponuje vlastnými charakteristikami stability v čase, podmienenými zmenou pokolení, kultúry a môže byť odkrytá. Preto bez ohľadu na názory, vyhrávajúce v mravných sporoch, individuálna aj štatistická analýza príčinnno-následkových podmieneností v systéme vzťahov:

¹ Bolo by vhodné, aby to urobilo Ministerstvo ekonomiky, Štatistický Úrad, Ruská Akadémia Vied, pretože je to dôležité jak pre odhalenie sociálnych problémov, tak aj pre ich vyriešenie v prítomnosti a odstránenie v budúcnosti.

² Iste budete súhlasiť, že toto je pre život užitočnejšie, ako prázdne reči na tému «Kto v 21. storočí potrebuje kamennú sekeru?». Navyše: Ak nebudeme vidieť svoje *mnohovariantné perspektívy* a riadiť svoju budúcnosť, tak sa kamenná sekera môže stať nielen v 21., ale aj v 22. storočí predmetom masového dopytu.

— umožňuje *štatisticky objektívne* vyčleniť (všetkým aj bez toho známe) škodlivé faktory: alkohol, ďalšie narkotiká a jedy, rozvracajúce organizmus a psychiku; sexuálne úchylky; neúmernosť (teda: nedostatočnosť alebo prebytočnosť) užívania samo o sebe neškodných produktov a služieb, následkom čoho vzniká škoda u ich spotrebiteľa a (alebo) okolia, potomkov, biosféry; a tiež umožňuje vyčleniť aj faktory, predtým nevnímané ako škodlivé.

* *
 *

A adekvátne takémuto prístupu sa potreby všetkých ľudí rozvetvujú do **dvoch kategórií**:

• **PRVÁ: biologicky prípustné demograficky podmienené potreby.**

— Zodpovedajú zdravému spôsobu života v nadväznosti pokolení obyvateľstva i biocenózy v regiónoch, kde prebieha život a činnosť ľudí a spoločností.

— Sú podmienené biológiou druhu Človek rozumný, pohlavnou aj vekovou štruktúrou obyvateľstva, kultúrou (*vrátane jej podmienenosti prírodno-geografickými podmienkami*) a orientáciou jej rozvoja.

* * *

Orientácia rozvoja kultúry môže byť dvojaká:

- > k Ľudskosti — k civilizácii, v ktorej sa režim psychiky typu Človek akceptuje ako jediný normálny pre všetkých ľudí, počnúc od pubertálneho veku vyššie;
- > alebo nazad ku kultúre otvoreného otrokárstva, v ktorej prevládajú režimy psychiky typu zvierat a zombi (*prevažne ako otroci*), zombi a démon (*prevažne ako otrokári*).

Tiež sa môže prejaviť tendencia ku «konzervácii» historicky sformovanej *antropoidnosti* — *teda spoločnosti, kde sa človekom nazýva úplne každý, bez ohľadu na jeho režim psychiky, alebo v ktorej sa otázka «Kto je to Človek?» nikdy nerozoberá do hĺbky svojej podstaty.*

* *
 *

• **DRUHÁ: degradačno-parazitické potreby.**

— Uspokojovanie týchto potrieb spôsobuje priamu alebo nepriamu škodu tým, ktorí sú im oddaní ako aj okoliu a ich potomkom. Okrem toho narúša aj biocenózy v oblastiach pobytu a činnosti ľudí.

— Oddanosť týmto potrebám (*ako psychologický faktor, ktorý sa prejavuje, napríklad, v nespokojnosti alebo závidi voči tým, ktorí viac uspeli v užívaní si rôznych „pôžitkov a rozkoší“*), hoc by šlo aj o nesplniteľné potreby, bráni rozvoju ľudí, národov i celého ľudstva na ich ceste k Ľudskosti.

Degradačno-parazitické potreby sú *primárne* podmienené prevládáním v spoločnosti neľudských typov režimu psychiky a sprievodnými zvrátenosťami a úpadkom morálky. *Sekundárne* sa z pokolenia na pokolenie prejavujú v tradíciách kultúry a v biologickej dedičnosti.

Okrem toho, ako je vidno, degradačno-parazitickými potrebami sa môžu stať aj, na prvý pohľad, celkom prirodzené potreby biologického charakteru, a nie len tie, podmienené kultúrou.

Takto aj potreba jesť, pri jej neúmernom uspokojovaní, či uspokojovaní rôznymi «kulinárskymi skvostami» (*mnohé z nich podľa zostavy vstupných ingrediencií nezodpovedajú fyziológii ľudského*

organizmu¹) zdraviu človeka škodí. Inštinktívne naprogramovaná potreba v pokračovaní rodu, ničím nezdržiavaná pri neľudských typoch režimu psychiky, je schopná priviesť k nadbytočnému rastu počtu jedincov v spoločnosti; v tomto prípade ľudia spasú a udupú prírodu v teritóriu svojho výskytu, následkom čoho doterajšie biocenózy zmiznú; potom sa zrúti aj tradičná kultúra spoločnosti. Pritom môže vzniknúť taká situácia, v ktorej spoločnosť nezvládne prechod na nový typ kultúry, zodpovedajúci novým biocenózam, a zoslabne alebo zahynie v biosféricko-ekologickej katastrofe; alebo bude musieť, *donútená vlastnou hlúposťou a neschopnosťou žiť v harmónii s prírodou*, začať vojnu proti susedom *za nezničený* «životný priestor».

Ale aj takzvané «duchovné potreby» môžu niesť degradačno-parazitický charakter. Ide o to, že v ľudskom živote emócie hrajú zďaleka nie poslednú rolu, a v mnohých životných situáciách hrajú emócie dokonca zásadnú rolu vo vzťahu k ľudskej činnosti. Preto ľudia túžia po pozitívnych emóciách. Avšak, iba v režime psychiky typu Človek ľudia získavajú — *bez ohľadu od súhry životných okolností* — pozitívnu emocionálnu sebestačnosť². Vo všetkých ostatných typoch režimu psychiky je jedinec emočne závislý na rôznych veciach a okolnostiach a jedným zo spôsobov, ako si takto vytvoriť v sebe pozitívnu emočnú kulisu, je:

- získavať pôžitok v umelo vytváraných okolnostiach, alebo vystavovať sa vplyvu rôznych umelých faktorov, prinášajúcich pôžitok, ktoré menia emócie, prirodzene sformované v priebehu toku životných udalostí jednotlivca;
- vyhýbať sa vplyvu okolností, prinášajúcich nepríjemné pocity.

V podstate na základe takéhoto druhu konfrontácie *spokojnosti s nespokojnosťou* prebieha život jedincov všetkých biologických druhov v živočíšnom svete na báze inštinktov, reflexov atď. T.j. jedná sa o biologický jav. Ale v živote ľudskej spoločnosti získava tento jav špecifické rysy, ktoré sú následkom odlišnosti biologického druhu «Človek rozumný» od všetkých ostatných biologických druhov, vrátane po anatomickej stránke k nemu najbližších druhov (antropoidné opice a ...svine³): následkom dostupnosti pre človeka piatich variantov organizácie jeho psychickej činnosti, každý z možných variantov⁴ sa prejavuje v akceptovaní, alebo odmietnutí historicky sa sformovaných noriem kultúry a vo vytvorení kultúry budúcnosti.

Pritom, pri neľudských typoch režimu psychiky je jedným zo zámerov tvorivosti človeka počas jej realizácie: *získať uspokojenie za každú cenu, bez ohľadu na okolnosti a následky jak pre svoje okolie, tak aj pre samotného adepta na získanie uspokojenia*.

Pri takejto orientácii a zámeroch rozvoja kultúry aj vznikajú rozmanité, kultúrou podmienené degradačno-parazitické potreby a rozpracúvajú sa všemožné spôsoby ich uspokojenia. Apoteózou tejto orientácie sú ťažké narkotiká a implantácia elektród do mozgu s cieľom nepretržitého stimulovania štruktúr, ktoré sa prirodzene aktivujú, keď človek prežíva niečo príjemné.

Ak jednotlivec ide touto cestou a zájde tak ďaleko, že u neho vzniká fyziologická alebo psychologická závislosť od umelo vytváraného pôžitku, stáva sa parazitom a hynie. Priblíženie jeho

¹ Bielkoviny, tuky a sacharidy potrebujú na svoje strávenie žalúdočné šťavy rôzneho zloženia. No keď sa nachádzajú v neprirodzenej kombinácii napríklad v nejakej torte, tak organizmus «nevie» ako to všetko stráviť a zužitkovať. Vo výsledku tak KÚ (*koeficient účinnosti*) organizmu pri stravovaní sa «kulinárskymi skvostami» klesá, potreba jesť kvôli podpore energetickej rovnováhy a rovnováhy látkovej výmeny mnohonásobne rastie, a organizmus sa znečisťuje odpadmi nesprávnej fyziológie trávenia, čo je sprevádzané celkovým znížením indikátorov zdravia a časom vedie ku vzniku chronických poškodení zdravia: cukrovky, nadváhy, aterosklerózy atď., zvýšenej náchylnosti na infekčné ochorenia, pretože organizmus je životným prostredím pre mikroorganizmy, a to, čo nezužitkovali bunky organizmu je stravou pre nich. Preto po skončení dospievania, keď genetický program budovania štruktúr organizmu končí svoju prácu, treba prejsť na režim minimálne nutného stravovania: to neznamená, že sa treba mučiť hladom a odriekaním, no treba sa postarať o to, aby sme maximum pre život potrebnej práceschopnosti dosahovali pri minime spotrebovaného jedla; prirodzene, že stravovanie musí byť zdravé a jedlo chutné.

² T.j. v získavaní pozitívnych emócií prestávajú byť závislí na vonkajších stimuloch. Nemusia si viac „robiť radosť“ rôznymi hmotnými kupovanými vecami a službami, parazitovaním na psychike iných. Zdroj pozitívnych emócií sa odkrýva v nich samých a je bezodný. – pozn. prekl.

³ Organizmus svine, pri všetkých jej vonkajších odlišnostiach od človeka, sa po anatomickej stránke ukázal byť lepším polygómom pre experimenty v oblasti rozpracovania metód realizácie chirurgických operácií na človeku, než organizmy antropoidných opíc.

⁴ O tom sme už hovorili skôr. Možné typy režimu psychiky pre jedincov druhu «Človek rozumný» sú zvierací, zombi, démonický, spustený, ľudský.

smrti závisí jednak od toho, ako rýchlo sa rozpadáva jeho organizmus pod vplyvom «generátorov pôžitku», v závislosti ktorých sa ocitol, a tiež od toho, nakoľko rýchlo vysiluje zvyšok spoločnosti, v dôsledku čoho ho ľudia prestávajú podporovať alebo ho tak či onak dorazia sami, chrániac sa tak pred jeho parazitizmom a ním spôsobovaných utrpení.¹

T.j. «pôžitok» alkoholikov, fajčiarov, ďalších narkomanov a mravno-psychicky spustených, ktorý je vo svojej podstate potrebou psychologickou/duchovnou (*subjekt má silnú potrebu kladných emócií alebo úteku do iluzórneho sveta pred nepríjemnou životnou realitou*), sa vo výsledku javí byť degradačno-parazitickou potrebou.

No okrem snahy získať uspokojenie je potrebné preskúmať aj potrebu vyhnúť sa nepríjemnostiam (negatívnym emóciám). Jednou z reálnych nepríjemností, s ktorou sa ľudia stretávajú od samého začiatku sformovania našej civilizácie, je práca, na vyplnenie ktorej človeku nestačia jeho schopnosti (zručnosť), alebo ktorá zaberá jeho čas a sily v takých množstvách, že mu nezostáva voľný čas; alebo je celkovo nútený pracovať tak veľa, že behom času, ktorý zvýšil na oddych, regenerovať silu a schopnosť pracovať sa nedarí.²

Je prirodzené, že v tomto prípade voľba medzi «nepríjemnosťou — a absenciou nepríjemnosti» ponúka rôzne možnosti:

- Osvojenie si zručností, potrebných pre efektívnu prácu, aby táto prestala byť faktorom stresu. No učiť sa efektívne je tiež treba vedieť, t.j. disponovať zručnosťami k osvojeniu si *hotových na použitie* vedomostí a zručností alebo na zreprodukovanie od nuly efektívnejších vedomostí a zručností³.
- Zmena organizácie pracovného a oddychového režimu, čo ale nie je vždy v moci samotného človeka kvôli kolektívnemu charakteru väčšiny druhov činností a historicky sformovanej sociálnej organizácii. Zmena sociálnej organizácie si vyžaduje politickú vôľu a určité historicko-sociálne vedomosti, ktoré nemožno načerpať z učebníc, analogických učebnici histórie I.I.Doluckého a učebnici „Úvod do spoločenskej náuky“ (zv.1) — „Človek a spoločnosť“ (zv.2) pod redakciou L.N.Bogoljubova.
- Individuálne sa vyhýbanie práci, čo popri bežnom zlodejstve a žobraní predpokladá (*v svojej najdôslednejšej forme*) donútiť iných ľudí, aby pracovali na neho, čoho prostriedkami sú:
 - hrubá sila alebo hrozba jej použitia;
 - vytvorenie podmienok závislosti druhých ľudí na sebe;
 - rôzne formy podvádzania a balamutenia tých, ktorých nútia pracovať na iných, na úkor životných záujmov samotných podvedených a ich blízkych.

A v spoločnosti sa skutočne sformovala kultúra vyhýbania sa práci. Jednako, naplno sa vyhnúť práci sa darí len mravne a psychicky spusteným degradantom (*alkoholikom a narkomanom*), pre ktorých je závislosť od «generátorov pôžitku» natoľko silná, že nie sú schopní pracovať.

¹ Prakticky všetka reklama pivného, pôžitkársko-večierkového a fanúšikovského spôsobu života je adresovaná mládeži a zameraná na to, aby sa vydala cestou degradácie. A žiaľ, mnohí mladí ľudia už po tejto ceste kráčajú. No trestnú zodpovednosť za demoralizáciu adolescentov nenesú ani objednávateľia reklamy, ani pracovníci televízie. A samotná štátnosť RF „podľahla“ „alkobarónom“ (pivo, víno, vodka), keď zrušila nariadenie hlavného hygienika Ruska o zákaze pivej reklamy v televízii. A medzitým, 9 z 10 tínedžerov, ktorí začínajú systematicky piť alkohol (napodobňujúc dospelých), sa nedožívajú 50 rokov. To znamená, že iniciatívu v riešení tohto problému budú musieť prevziať samotní ľudia, každý podľa svojich schopností. Okrem toho, propaganda netriezveho spôsobu života podkopáva možnosti ekonomického vzletu a pretvorenia kultúry.

² «Trhová ekonomika predkladá človeku tvrdé požiadavky. Drvivá väčšina ľudí, aby zarobila peniaze, musí veľa a intenzívne pracovať. Takto, od r. 1973 po r. 1985 dĺžka pracovného týždňa priemerného Američana vyrástla zo 40,6 na 48,8 hodín. Podľa názoru odborníkov USA, väčšina Američanov chronicky málo spí, trpí stresom. Ťažkosti narastajú, ak je sociálna úroveň Američana nižšia ako priemer» (*“Človek a spoločnosť” — zv. 2 skúmanej učebnice, str. 300*).

Znášať niečo také, je vec samotných Američanov. Ale my takúto „ekonomiku“ nepotrebuje. A tým, ktorí sú presvedčení, že väčšina obyvateľov Ruska, ako aj Američania, by mala práve takto drieť: *nedospávajúc, nemajúc pri tom možnosť uspokojiť svoje demograficky podmienené potreby*, — bude lepšie neliezt' do politiky a biznisu, a zachrániť si tak svoje hlúpe hlavy.

³ Žiaľ, dnešné školstvo „učí“, avšak neučí učiť sa samostatne, získavať tvorivé zručnosti.

Všetkým ostatným — «kocúrom Matroskinom»¹ — nezostáva iné, ako pustiť sa buď do riadiacej činnosti v rámci procesu nútenia pracovať na seba iných; alebo iba pasívne podporovať (z rôznych zdrojov, ktorými disponuje) sociálne inštitúty a riadiacu činnosť iných, za účelom organizácie kolektívnej práce ľudí tak, aby z toho mali prospech len niektorí z nich.

A činnosť mnohých pokolení «kocúrov Matroskinov» sa prejavuje v tom, že úroveň spotreby (a rovnako aj príjmy) tých, ktorí tvoria „elitu“, v oblasti riadenia vecí celospoločenského významu, je vyššia (prítom mnohonásobne), než príjmy a úroveň spotreby tých, ktorí sa venujú práci, teda v priamej výrobnnej činnosti.

Táto osobitosť organizácie života spoločnosti sa stala automaticky reprodukovanou tradíciou, ktorú nezmenili ani revolúcie², ani reformy³; je ideologicky zdôvodnená a v mnohých prípadoch aj podporená zákonom⁴. Je jednou z foriem monopolnej exploatacie⁵ riadiacich vedomostí a zručností, exploatacie sociálneho postavenia, ktoré je druhým nedostupné, následkom sformovaných tradícií atď.

Ničmenej, akademik, bez snahy ukázať túto problematiku žiakom, píše v § 2 kapitoly I. nami skúmanej učebnice „Úvod do spoločenskej náuky“:

«... a to je hlavné, rozumné sú tie potreby, ktoré napomáhajú rozvinúť v človeku jeho pravé ľudské vlastnosti: schopnosť pracovať, záujem o vedomosti, snaha o krásu, túžba prinášať ľuďom dobro».

T.j. pri pomlčaní o korporatívnej činnosti množstva «kocúrov Matroskinov» v nadväznosti pokolení, učebnica odporúča ako ideál — nezištne, prajne a tvorivo pracovať na podporu historicky sformovanej korporácie parazitujúcich degradantov. Je to hodné človeka? — podľa nášho názoru nie: zmysel ľudského života je v inom.

Najjednoduchšia odpoveď na podobné ponuky drieť zadarmo na parazitov spočíva v známej fráze: «Hlupákov práca miluje, hlupák má prácu rád...» a slogane «Kos a pritĺkaj!» pod vyobrazením symbolov práce — kosáka a kladiva. Ak množstvo ľudí cíti, že ich nútia pracovať na iných, na úkor ich vlastných záujmov a záujmov ich blízkych, potom takáto odpoveď sa javí byť dostatočne efektívnou na vytvorenie určitých problémov korporácií «kocúrov Matroskinov». No nie je efektívna pre oslobodenie sa od ich ambícií: **nato sú už potrebné vedomosti historicko-sociologického charakteru a politická vôľa ku zmene života spoločnosti a jej kultúry.**

Ide o to, že ak takáto politická a kultúrna aktivita nejestvuje, potom «kocúri Matroskinovia» sa stávajú monopolnou korporáciou, ktorá kvôli *zapojeniu druhých ľudí do spoločnej práce v prospech «kocúrov Matroskinov»* ponúka svojim potencionálnym (aj už nimi využívaným) pracovníkom príslušné «duchovné potreby», ktoré (ako by sa na prvý pohľad zdalo) nemajú nič spoločné s typicky degradačno-parazitickými potrebami, ako sú alkohol, fajčenie, narkotiká, sexuálna bujnnosť atď.

V predchádzajúcich (pod)kapitolách 7.1 až 7.4 aktuálneho zborníku (*zasvätených otázke toho, kto je to človek*) sme už analyzovali, čo učebnica spoločenskej náuky vraví o religiách. Vtedy sme preukázali, že autorský kolektív učebnice tvoria nevzdelaní ateisti. No ak budeme pokračovať

¹ Slogan kocúra Matroskina: «Spoločná práca — v môj prospech — tá šľachtí!» (vyslovuje to samolúbo, vyrovnane, pradžic si).

² Veľká Októbrová socialistická revolúcia sa pokúsila vytrhnúť sa z moci tejto tradície a zaviedla «partmaximum»: platy členov strany pri ich práci v riadiacom aparáte na určitých postoch boli ohraničené úrovňou, blízkou priemeru v spoločnosti. Ale neskôr bolo «partmaximum» zrušené, k moci sa začali škriabať karieristi a nakoniec ich odtiaľ bolo treba dostávať plánovanými represiami.

³ V apríli r. 2004 bol v Rusku zvýšený plat ministrov, ktorý vyrástol takmer na 90.000 rubľov mesačne, pri priemernom plate v krajine menšom ako 6.000 rubľov (v októbri r. 2003 to bolo 5722 rubľov). Malo to akože posilniť odolnosť ministrov voči úplatkom.

V skutočnosti, pokiaľ minister nie je schopný si svedomite plniť svoje povinnosti, dostávajúc za to výplatu na úrovni štatistického priemeru v krajine, potom je len jedným z «kocúrov Matroskinov», snažiacich sa presvedčiť ostatných o tom, že spoločná práca v jeho prospech zušľachtuje.

To isté sa týka aj takých «exemplárov» ako R.Abramovič: on *ne-«zarába»* približne 800 libier šterlingov každú minútu, ako o tom informovali médiá, a aj tak kradne, hoci zlodejstvo jeho a jemu podobných je právne uzákonené a beztrestné. No všetky takéto subjekty v živote dlžia mnohé a mnohým.

⁴ Vystúpiť proti nej znamená v mnohých prípadoch ocitnúť sa v rozpore so zákonom: podnecovanie k triednej nenávisti je trestné v legislatíve mnohých krajín, vrátane RF.

⁵ V tejto vete (v slove exploatacia) vidno, ako sú si termíny „*zužitkovať*“ a „*vykorisťovať*“ významovo blízke, pokiaľ ide o negatívny jav. — pozn. prekl.

v skúmaní výkladu otázok ohľadne relígie a ateizmu v druhom zväzku učebnice „Človek a spoločnosť“, určenej pre štúdium v 10. a 11. triede, nevyhnutne dospejeme k záveru, že autorský kolektív predstavuje nielen nevzdelaných ateistov, ale navyše aj bezcharakterných prisluhovačov parazitov.

§ 46 kapitoly XII, nazvanej „Duchovné hodnoty modernej civilizácie“, obsahuje podkapitolu „Rozmanitosť relígií“, ktorú by bolo dobré nazvať „Rozmanitosť vieroučení“, pretože v podstate v nej ide reč o vieroukách, a nie o relígiách ako *osobných vnútorných spojeniach ľudí a Boha*. Táto kapitola sa začína slovami:

«Na svete existujú rozmanité viery, sekty, cirkevné organizácie. Sú to i rozličné formy *polyteizmu* (mnohobožstva), ktorých tradície siahajú do prvotných náboženstiev (viera v duchov, uctievanie rastlín, zvierat, duší mŕtvych). S nimi susedia rôzne formy *monoteizmu* (jednobožstva). Patria sem aj *národné relígie* ako konfuciánstvo (Čína), judaizmus (Izrael) atď., aj *svetové relígie*, ktoré sa sformovali v epoche vzniku impérií a našli si prívržencov medzi národmi, hovoriacimi rôznymi jazykmi, ako budhizmus, kresťanstvo, islam. Práve svetové náboženstvá prejavujú najväčší vplyv na rozvoj moderných civilizácií¹» (‘‘Človek a spoločnosť’’ — zv. 2 skúmanej učebnice, str. 386).

Tento odsek je ukázkou toho, čo sa v posledných rokoch začalo nazývať «manipuláciou vedomia». Začneme tým, že judaizmus už existoval, a štátu Izrael² ešte nebolo. Navyše, v staroveku na území dnešnej Palestíny, po jej dobytí starovekými židmi, sa najprv sformovali dva štáty: Izrael v severnej časti Palestíny a Judea v južnej časti na hranici so starovekým Egyptom. Izrael ako samostatný štát vydržal približne sto rokov (*jednou z možných príčin pádu starovekého Izraelu, mohlo byť aj odmietnutie ním judaizmu*), a Judea ako samostatný štát takmer tisícročie. *V historickom období po štátnom krachu starovekej Judei a úteku židov z Palestíny (v období dobytia Palestíny Rímom v 1. st. pred n.l. až 1. st. n.l.) judaizmus prestal byť «národnou relígiou»: Po prvé, židia, ktorí ho vyznávali prestali byť národom³; po druhé, vyznávači judaizmu žili v mnohých krajinách sveta uprostred iných národov, hebrejčina prestala byť ich jazykom (a pre mnohých prozelytov, ktorí prijali judaizmus, ani nikdy rodným nebol) a začali hovoriť rôznymi jazykmi, t.j. jazykmi národov, uprostred ktorých žili. Ako predchodca historicky sformovaného kresťanstva, ktoré má len máločo spoločné s učením Krista⁴, judaizmus je historicky reálne svetovým náboženstvom, a nie národným. Navyše, na základe cieľov, vložených do jeho sociologickej doktríny, je judaizmus svetovým náboženstvom od samého začiatku.*

Avšak žiadny protest zo strany židovskej verejnosti ani obvinenie autorského kolektívu učebnice z «antisemitizmu» v spojení s takýmto znížením postavenia judaizmu v dejinách nenasledoval. A jediné vysvetlenie účelnosti takéhoto zníženia postavenia judaizmu v učebnici a totálne mlčanie židovskej (a najmä rabínskej) verejnosti v spojení s týmto spočíva v tom, že globálna sociologická

¹ Myslia sa regionálne civilizácie planéty.

² Štát Izrael vznikol v r. 1948. V súvislosti s tým je zaujímavou otázkou: prečo znovuvytvorený židovský štát dostal názov Izrael, a nie Judea, ktorá ako samostatný štát vytrvala o 900 rokov dlhšie, než staroveký Izrael?

³ «Národ, to je historicky sformované, stabilné spoločenstvo ľudí, zrodené na báze spoločného jazyka, územia, ekonomického života a mentality, prejavujúcej sa v jednote kultúry. <...> Len prítomnosť všetkých príznakov, získaných naraz, vytvára národ» (J.V.Stalin, ‘‘Marxizmus a národná otázka’’). Židia tejto definícii národa nevyhovujú. A hoci nepochybne sú historicky sformovaným, stabilným spoločenstvom ľudí, jednako toto spoločenstvo na základe svojich charakteristických príznakov predstavuje samo osebe mafiu, ktorá sa maskuje pod národ. Hlavným príznakom mafie je vzťah jej členov k ostatným ľuďom, vychádzajúc z identifikácie ich príslušnosti k svojej mafii: vlastný je ‘‘brácho’’, cudzí je ‘‘trkvas’’, t.j. objekt nátlaku a zneužitia.

Mimochodom, presne tie isté príznaky národa, ktoré uviedol J.V.Stalin vo svojej definícii, sa uvádzajú aj v skúmanej učebnici: historický charakter vzniku národov (‘‘Človek a spoločnosť, str. 316, odsek 2’’), jazyk (rovnaká kniha, str. 316, odsek 3), územná celistvosť a ekonomická spojitosť (rovnaká kniha, str. 316, odsek 4) psychologická jednotnosť (mentalita) v nadväznosti pokolení a jednota kultúry. Preto je náš odkaz na definíciu termínu «národ» J.V.Stalina v kontexte skúmanej učebnice úplne korektný.

Jednako, od str. 316, kde rozprávanie prebieha v súlade so stalinskou definíciou termínu národ, po str. 386, kde sa judaizmus stal «národnou relígiou» a prestal byť «svetovou relígiou», autori učebnice a hlavne vedúci autorského kolektívu, pozabudli na svoj vlastný text alebo prestali chápať, čo píšú.

⁴ Viac o tom v materiáloch Koncepce spoločenskej bezpečnosti v prácach VP ZSSR ‘‘Ku kráľovstvu Boha...’’ a ‘‘«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery’’.

konceptia judaizmu nie je predmetom verejných diskusií a hodnotenia. Uvedieme ešte raz to, posúdeniu čoho sa akademik aj ním vedený autorský kolektív vyhli:

* * *

«**Nedávaj na úrok svojmu bratovi** (podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi) **ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi** (t.j. nie-židovi) **dávaj na úrok, aby pán boh tvoj** (t.j. diabol, ak sa skrze svedomie pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu) **t'a požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol**» (posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože toto je prevzaté nie zo správy o rozšifrovaní jediného zvitku dajakého chorobopisu, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a časťou „inteligencie“ ako večnej pravdy, danej akoby Zhora) - *Deuteronomium*, 23:19, 20. «**I budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú**» - *Deuteronomium*, 28:12. «**Vtedy synovia cudzincov** (t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplateľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) **budú stavať tvoje múry** (takto teraz mnohé rodiny arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) **a ich králi ti budú slúžiť**» („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov“); **lebo vo svojom hneve som t'a ničil, ale vo svojej milosti budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené**» — *Izaiáš*, 60:10 - 12.

Hierarchovia všetkých akoby-kresťanských cirkví, vrátane hierarchie ruského Pravoslávia, trvajú na svätosti tejto ohavnosti a kánon Nového Zákona, ktorý prešiel cenzúrou a redakciou ešte pred Nicejským koncilom (325 n.l.), ju hlása v mene Krista (bez akéhokoľvek opodstatnenia) až do skončenia vekov — ako blahý Boží Zámer:

«**Nemyslite si, že Ja som prišiel narušiť zákon alebo prorokov¹. Ja som ich neprišiel narušiť, ale vyplniť. Pravdivo vám hovorím: kým sa nepominie nebo i zem, nepominie zo zákona ani jedno písmenko, ani jedna čiarka, kým sa nenaplní všetko**» - *Matúš*, 5:17, 18.

Akceptovaním posvätnosti Biblie a utvrdením sa, že Zjavenia v nej sú Zhora a nie sú zvrátené, sa rasovo-„elitárna“ doktrína „Deuteronomia-Izaiáša“ stáva vedúcou doktrínou v kultúre biblickej civilizácie a Nový Zákon programuje psychiku „ovečiek“ kresťanských cirkví na podriadenie sa pohlavárom projektu zotročenia všetkých:

«**... neprotivte sa zlému. Ak t'a niekto udrie po pravom líci, nastav mu aj druhý; a ak sa chce niekto s tebou súdiť a vziať ti košeľu, daj mu aj vrchný odev**», — *Matúš* 5:39, 40. «**Nesúďte, aby ste neboli súdení**» (t.j. rozhodovať, čo je to v živote konkrétne Dobro a Zlo nemáte právo, a preto neodporujte ničomu), — *Matúš* 7:1.

Toto je konkrétny zmysel Biblie, v dôsledku ktorého aj vznikla a ktorým sa riadi celá biblická civilizácia — takzvaný «Západ» a čiastočne aj Rusko. Všetky ostatné veci v Biblii sú už len drobnosťami a sprievodnými okolnosťami, zameranými na rozvrat umu a zotročenie vôle ľudí.

Vo výsledku sa takto v biblickej civilizácii vytvára svojrázny systém vnútrosociálnych vzťahov, prenikajúci do všetkých jej štátov a národných spoločenstiev, ktoré bibliu uznali ako posvätnú alebo k nej aspoň zaujali ľahostajno-tolerantný postoj:

1. **Najvyššia úroveň hierarchie** — pohlavári projektu, dávajúci prednosť vyhýbať sa publicite pri svojej činnosti.
2. **Druhá úroveň hierarchie** — zákony dodržiavajúci židia (judeji²), ktorým je zverená misia priameho riadenia v regiónoch, kde sa nachádzajú diaspóry židov.

¹ «Zákon a proroci» v dobe Krista bolo tým, čo je dnes známe pod názvom „Starý zákon“.

² Je užitočné vedieť, že zatiaľ čo v našom jazyku existuje iba jeden pojem – žid, tak v ruštine existujú významovo odlišné tri takéto pojmy: **Judej** – to je prívrženec judaizmu, aktívne žijúci náboženským životom a dodržiujúcim pravidlá vierouky. **Jevrej** – je iba potomkom židovskej rodovej línie, ale na náboženských pravidlách mu nezáleží a žije svetsky, prípadne svätuškársky. **Žid** – to je v ruštine skôr hanlivé pomenovanie človeka, ktorý preukazuje tie negatívne vlastnosti, ktoré sa v dejinách židom najviac vytýkali. – pozn. prekl.

3. **Najnižšia úroveň** — vyznávači tradičného kresťanstva v jednej z jeho modifikácií na základe kánonu Nového zákona a tradície výkladu Biblie pre nejudajov¹, a tiež ateisti a predstavitelia iných vieroučení, nemajúci v sebe žiadne alternatívne globálne projekty.

4. **K tomu navyše** — «*spojivovým a nervovým tkanivom*» tohto systému, *spájajúcim jeho komponenty do jedného celku a zabezpečujúcim ich súčinnosť* je slobodomurárstvo (masonstvo), fungujúce na princípoch:

- › každý podľa miery svojho chápania pracuje na to, čo chápe sám, a v miere svojho nechápania pracuje na tých, ktorí sú zasvätený do vyšších stupňov (ako on), a na tých, ktorí chápu viac bez ohľadu na to, či sú zasvätení alebo nie;
- › bezpodmienečná podriadenosť a zodpovednosť nositeľov nižších stupňov pred vyššími.

Pritom stupne od 1 do 33 môžu dosiahnuť *všetci*, od 34 do 66 len *judeji*, od 67 vyššie len *rabíni*. Príslušnosť k vyšším stupňom zasvätenia v každej skupine si vo väčšine prípadov žiada dedičnú príslušnosť kandidáta k systému (hoci môžu existovať aj výnimky). Takáto rasovo-klanová filtrácia a vyžadovanie dedičnej príslušnosti sú pomerne spoľahlivou zátarasou od postupu na vedúce miesta antimasonských agentov infiltrovaných v systéme *behom života jedného pokolenia*, nad čím sa konceptuálne bezmocní² bojovníci s «*židomasonským sprisahanim*» (v ktorom sú aj «*židia*», aj *masoni celkovo len «figúrkami*», *usporiadanými trochu zložitejšie, ako tie šachové*) nezamýšľajú (a konceptuálne zdatní ľudia, neprijímajúci biblický projekt, zase nemajú potrebu takto prenikať do ich štruktúr, s cieľom postaviť sa na čelo a zmeniť zameranie a charakter ich činnosti).³

A tak preto, aby sa v spoločnosti neformovali predstavy o systémovej celistvosti a nespornej účelovosti biblickej kultúry, učebnice histórie radšej nič zrozumiteľné o masonstve nepíšu, čím deformujú predstavy väčšiny žiakov o priebehu dejín a politiky.

* *

*

V kultúre dnešnej spoločnosti je pre určitú časť obyvateľstva spoluúčasť na fungovaní biblických kultov (*judaizmu i takzvaného „kresťanstva“ vo všetkých jeho modifikáciách*) naliehavou duchovnou potrebou, ktorú oni sami považujú za vysoko mravnú. Avšak táto potreba je vo svojej podstate, ako to vidno z doktríny Deuteronomium-Izaiáš, degradačno-parazitickou pre každého z nich i pre celú spoločnosť. Môže vari toto pochádzať od Boha a byť súčasťou Zámeru? — Pre odpoveď na túto otázku slúži každému človeku svedomie.

Skrývajúc pred školákmi vyššie uvedenú podstatu biblickej sociológie a stavajúc ju mimo posúdenia, učebnica „Človek a spoločnosť“ menuje ostatné svetové náboženstvá a dáva krátke hodnotenia ich vieroučení:

«*Budhizmus* — najrannejšia, časom svojho vzniku, svetová relígia. Svoje najväčšie rozšírenie dosiahla v Ázii. Hlavnú časť budhistického vieroučenia tvorí mravnosť a normy

¹ Aj rabinát by mal súhlasiť s hodnotením Hitlera, že: historicky reálne kresťanstvo je náboženstvom otrokov. Ale aj judaizmus, ak sa pozrieme na systém vcelku, je náboženstvom otrokov, na ktorých sú však pohlavármi biblického projektu položené trochu iné úlohy: ako sa v Koráne píše: «Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, ale ju neniesli, podobajú sa oslovi, naloženému knihami...»

² Termín «konceptuálna moc» treba chápať dvojako: **po prvé**, ako ten druh moci (*ak to dáme do súvisu so systémom prerozdelenia špecializovaných druhov moci*), ktorá dáva spoločnosti konceptiu jeho života ako jedného celku v nadväznosti pokolení; **po druhé**, ako moc samotnej koncepcie (Idey) nad spoločnosťou (t.j. ako informačno-algoritmický vnútorný kostrový základ kultúry a opora pre celý život a činnosť spoločnosti).

V prvom význame je to moc konkrétnych ľudí, ktorých osobné kvality im umožňujú uvidieť možnosti, zadať si ciele, nájsť a vypracovať spôsoby a prostriedky na dosiahnutie nimi svojvoľne vybraných cieľov, vštepiť to všetko do algoritmiky kolektívnej psychiky spoločnosti, a tiež do mechanizmov štátnosti. Konceptuálne bezmocní — to sú všetci tí, ktorí sú rukojemníkmi konceptuálnej moci v oboch zmysloch tohto termínu. Práve z tohto dôvodu v spoločnosti konceptuálne bezmocných ľudí nie je možná ani demokracia, ani práva človeka.

[Prvá definícia konceptuálnej moci sa viac týka *riadenia*, zatiaľ čo druhá viac *samoriadenia*. — pozn. prekl.]

³ Prečítať si podrobnejšie, ako všetko funguje, možno v materiáloch KSB v prácach VP ZSSR „Otázky pre Petrohradského a Ladožského metropolitu Jána a hierarchiu Ruskej pravoslávnej cirkvi“ (r. 1994), „Ku kráľovstvu Boha...“ (r. 1996), „Súfizmizmus a masonstvo: v čom je rozdiel“ (v zborníku „Intelektuálny postoj“, № 1/97 (2) v Informačnej báze VP ZSSR).

správania človeka. Skrze rozmýšľanie a pozorovanie môže človek dospieť k pravde, nájsť správnu cestu k spásu a dodržovaním prikázaní svätého učenia dosiahnuť dokonalosť. (...)

Jedným z najdôležitejších prikázaní budhizmu je láska a milosrdenstvo k živým bytostiam. Pritom budhizmus nariaďuje nerobiť medzi nimi rozdiely a správať sa rovnako dobroprajne a súcitne k dobrým aj zlým, k ľuďom i zvieratám.

Stúpenec Budhu sa nesmie odplácať zlom za zlo, lebo v opačnom prípade sa zlo nielenže nezničí, ale naopak, narastá nepriateľstvo a utrpenie. Dokonca nie je dovolené chrániť druhých pred násilím a trestať za vraždu. Stúpenec Budhu sa musí ku zlu správať pokojne, trepezlivo, len sa ho sám nezúčastňovať. (...)

Kresťanstvo — druhá, časom svojho vzniku, svetová relígia. (...)

Mravné pravidlá kresťanstva sú vyložené v prikázaniach «nezabiješ», «neukradneš», «nebudeš cudzoložiť», «váž si svojho otca i matku», «nevytvoríš si modlu», «nevyslov meno Pána Boha nadarmo»¹...

Hlavnými v kresťanstve sú: idea hriechnosti človeka ako príčina všetkých jeho trápení a učenie o vyslobodení sa od hriechov cestou modlitby a priznania si viny². Hlásanie zmierenia, odpustenia vín je bezhraničné. (...)

Všetko, čo sme doteraz hovorili o relígií v modernom svete, je najviac charakteristickým pre kresťanstvo, pretože ono sa ukázalo byť najlepšie prispôsobeným ku spoločenským zmenám, než druhé relígie³. (...)

*Islam (musulmanstvo)*⁴ — najneskoršia, časom svojho vzniku, svetová relígia. (...)

Islam v preklade do ruského jazyka znamená «poslušnosť (pokora)»⁵. Človek, je podľa Koránu, tvorom slabým, náchylným k hriechu, neschopným dosiahnuť čokoľvek v živote samostatne⁶.

Zostáva mu dúfať v milosrdenstvo a pomoc Alaha⁷. Ak bude človek veriť v Boha, dodržiavať musulmanskú relígiu, zaslúži si večný život v raji. Vyžadujúc si od veriacich poslušnosť Alahovi, islam prikazuje rovnakú poslušnosť aj k pozemskej moci⁸. (...)

¹ O tom, že v každodenných veciach nie je dobré zabúdať na Boha a Zámer (Prozreteľnosť), aby veci zapadali do Zámeru (ako mozaiky) a nestali sa daromnosťou, o tom Biblia mlčí.

² Je to tak, ale výhradne v prípade historicky reálneho kresťanstva. Pretože Kristus učil iné, čo cirkvi neučia: «Od toho času sa Božie Kráľovstvo (radostne) hlása, a každý doň (svojim) úsilím vchádza» (Lukáš, 16:16). A všetko ostatné je v jeho — Zhora danom skrze neho — učení podriadené myšlienke vytvorenia Božieho Kráľovstva na Zemi, od ktorej sa cirkvi stráňa, ako čert križa, pretože idea vytvorenia Božieho Kráľovstva na Zemi im bráni «strihať ovce», ich stádo.

³ V skutočnosti len lepšie rieši úlohu podriadenia „ovečiek“ myšlienke s nadšením driať na judejov a ich pánov (pohlavárov biblického projektu zotročenia všetkých). Každopádne, autori učebnice o tom mlčia a žiaci si to sami domyslieť nemôžu, pretože väčšina z nich nepozná texty Biblie a nechápu ich vzájomnú súvislosť s priebehom života, vrátane ich vlastného života. A to je zo strany akademika L.N.Bogoljubova a jeho autorského kolektívu bezcharakternosť.

⁴ Termín musulmanstvo je príkladom defektu reči. Podľa noriem ruského jazyka je : názov náboženstva islam; vyznávači islamu sú moslimovia. Slovo «musulmani» vzniklo z arabského slova «muslimuna», čo znamená: odovzdaný Bohu. Tak začali seba nazývať prví nasledovníci Mohamedovho hlásania začiatkom 7. storočia.

⁵ O tom, že tu sa má na mysli poslušnosť Bohu v súlade so Zámerom, o tom sa už autorom učebnice informovať nechcelo, nakoľko «poslušnosť (pokora)» bez objasnenia (polittehnológmi) komu, sa dá ľahko transformovať na poslušnosť biblickej doktríny zotročenia všetkých.

⁶ Tento odsek je tiež ukážkou falzifikácie. Podľa Koránu je predurčenie Človeka byť námestníkom (zástupcom) Boha na Zemi. Dosahovať čokoľvek samostatne znamená realizovať vlastný démonizmus. Korán učí žiť a konať v súlade so Zámerom Boha, a vtedy človek dosiahne oveľa viac, než by bol schopný dosiahnuť samostatne. No o tomto autori učebnice nehovoria (najskôr kvôli vlastnej nevzdelanosti — samotný Korán nečítali).

Problém Islamu je v inom. Korán dáva človeku na výber: báť sa Boha alebo báť sa Satana. Ale Človek sa nechce báť nikoho: je tu túžba Boha milovať, a k Satanovi sa v každom konkrétnom prípade správať v súlade s Božím Zámerom. Podrobnejšie je to vysvetlené v materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti, v práci «*Majster a Margaréta: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery*».

⁷ Bolo by fér zameniť arabské slovo „Alah“ ruských slovom „Boh“, aby tak nevznikala možnosť nejednoznačnej interpretácie.

⁸ Táto veta je príkladom «polittehnológie»: slovo Boh (zaužívané u ruskojazyčných ľudí, ekvivalentné slovu Alah) tu nie je použité, ale objavuje sa tu poslušnosť k pozemskej moci. No v skutočnosti Korán moslimovi zakazuje povýšiť na úroveň Hospodina kohokoľvek nad sebou, pretože pre neho je jediným Vládcom Boh (Korán, súra 3:100). A „hra so slovami“ „Boh“ a „Alah“ stavia v celkovom kontexte odseku „Boha“ proti „Alahovi“, čo napomáha pestovaniu hlúposti a pokriveného chápania sveta.

...realizácia islamských hesiel rukami extrémistov môže ľudstvu priniesť nevyčísliteľné tragédie¹» (učebnica „Človek a spoločnosť“, Moskva, «Osveta», 7. vydanie, r. 2001, str. 386–389).

Ale my sa pýtame: *Realizovanie doktríny Deuteronomium-Izaiáš v priebehu mnohých storočí, o ktorej autori učebnice z neznalosti a bezcharakternosti mlčali, už ľudstvu priniesla mnoho trápenia. Čo s ňou robiť? Je prípustné žiť pod jej mocou?* — o tom učebnica „Úvod do spoločenskej náuky — Človek a spoločnosť“ nič nehovorí, ponúkajúc jedným osud «kocúrov Matroskinov» (otrokárov), a druhým osud otrokov-nevoľníkov, povinných drieť na «kocúrov Matroskinov», žijúcich si bezstarostne a v dostatku, kvôli čomu musia otroci v sebe zanietene rozvíjať svoje tvorivé schopnosti a pseudohumanizmus — *vážiť si všetkých rovnako, bez skúmania ich mravov, etiky a činov*. A toto sa žiakom predkladá ako tie «najlepšie ľudské vlastnosti». Okrem toho: o agresivite a parazitizme judaizmu autori učebnice pomlčali; tých, čo sa agresivite neprotivia pochválili; islam, odmietajúci zotročenie, predstavili ako potencionálne hlavnú hrozbu pre budúcnosť ľudstva.

A vari to nie je bezcharakternosť zo strany autorského kolektívu učebnice a Ministerstva vedy a vzdelania RF vo vzťahu k stovkám tisícov žiakov?

Predsa nie každému vyhovuje výber osudu: *byť otrokom či byť otrokárom?!*

Aj jedno i druhé má alternatívu — stať sa Človekom. Ale to si vyžaduje vedomosti a zručnosti, schopnosť vytvárať vedomosti a zručnosti v tempe vzniku ich potreby, a najmä vôľu, spôsobilosť uviesť to všetko do života a odolávať pred sklznutím na degradačno-parazitickú cestu².

A rozdelenie potrieb do dvoch spektier nie je samoučelnosťou.

Po prvé, keďže človek bez svojich osobných zmysluplných dialógových vzájomných vzťahov s Bohom nie je schopný žiť práve ako Človek, tak demograficky podmienené spektrum potrieb je objektívnou danosťou, plne rozpoznateľnou. Pritom demograficky podmienené spektrum potrieb v každej etape dejín vyjadruje podstatu človeka.

Po druhé, ak demografickú „pyramídu“ (graf) «položíme na bok» s tým, že zlúčime jej os s horizontálnou časovou osou, základňu pyramídy umiestnime do aktuálneho kalendárneho roku a vrchol nasmerujeme do minulosti, tak už sa nebude javiť ako pyramída, ale ako demografická vlna, utekajúca v čase do budúcnosti. V tomto modeli je demografická dynamika (*v podmienkach absencie vojen a epidémií. Čo je v podstate kompetencia politiky, kultúrnej výstavby*) predvídateľná na desaťročia dopredu. Jej predvídateľnosť pri efektívnej politike zabezpečuje jej predvídateľnosť na storočia dopredu. A keďže demograficky podmienené potreby spoločnosti sú spojené s demografiou, tak tento fakt vytvára predpoklad k tomu, aby spoločnosť a jeho štátnosť mohli zavčas pripraviť výrobné kapacity, infraštruktúry vzdelávania, zdravotníctva, dopravy a spojov k vyčerpávajúcemu plnému a garantovanému uspokojeniu demograficky podmienených potrieb všetkých. V tomto prípade všeobecne kultúrny, vedecký, technicko-technologický a organizačný pokrok sa stáva rezervou stability takýchto možností a plánov po ich prenesení do života a pridáva im historicky konkrétnu náplň³.

¹ Táto veta je ďalším príkladom toho, ako «manipulujú vedomím».

Ide o to, že islam neprikazuje zmierlivo trpieť výkup sveta aj so všetkými jeho obyvateľmi a ich majetkom na osnove biblickej doktríny, čo aj odlišuje jeho prikázania od budhizmu a historicky reálneho kresťanstva. Úžerníctvo sa mnohonásobne charakterizuje v Koráne ako satanizmus. Mlčiac o sociológii judaizmu, ktorému je podriadená biblická sociológia vcelku, mlčiac o postoji Islamu k nej, autori učebnice prezentujú Islam ako jedno z nebezpečenstiev pre budúcnosť ľudstva.

² Odolávať pred sklznutím na degradačno-parazitickú cestu je v prechodnom období nevyhnutnosťou pre každú osobu, ktorá sa snaží prejsť od antropoidnosti k ľudskosti. A v samotnej ľudskosti už odolávanie nebude nutné, pretože tam už funguje emocionálna mravno-psychologická sebastačnosť, v ktorej je Človek slobodný od tlaku degradačno-parazitických potrieb na neho (ak sa také budú ešte v spoločnosti vyskytovať, podporované zatiaľ nevykorenenu antropoidnosťou iných jednotlivcov).

³ Viac o tejto téme, ako aj o organizácii plánovitého riadenia samoregulácie trhovej ekonomiky v súlade s úlohou garantovaného uspokojenia demograficky podmienených potrieb všetkých ľudí v nadväznosti pokolení – sa možno dočítať v materiáloch KSB v prácach VP ZSSR „Krátky kurz...“ a „Voda mŕtva“.

Tu len v krátkosti objasníme: demograficky podmienené potreby sa delia na 3 kategórie:

Pritom potreby degradačno-parazitického spektra podliehajú likvidácii, pretože kvôli ohraničenej produkcii biocenóz a schopností ich regenerácie, ohraničenosti výrobných kapacít spoločnosti toto degradačno-parazitické spektrum potrieb *bráni garantovanému a plnému uspokojeniu demograficky podmienených potrieb* jak v živote nejakého jedného pokolenia, tak aj v nadväznosti pokolení¹. Avšak v súčasnej spoločnosti sa demograficky podmienené i degradačno-parazitické spektrá potrieb nerozdeľujú ani v praxi riadenia štátu, ani v ekonomických teóriách.

Jedna z príčin tohto javu je v tom, že vládnuce „elity“ spoločností už stáročia sú sami obeťami degradačno-parazitického spektra potrieb, následkom čoho pod rozhovormi o všeobecnom blahu a starostlivosti o národ, sa štátna politika reálne zameriava na to, aby spoločná práca slúžila ku „prospechu“ klanov vládnucej „elity“. Pritom všetky potreby „elity“ sa uspokojujú, v prvom rade, na úkor životných potrieb prevažnej väčšiny populácie. Spoločne s „elitou“ a sociálnou „spodinou“ existujú rôzne vrstvy skrotených päťolizačov, ktorí obsluhujú potreby „pánov života“ — «kocúrov Matroskinov», zaoberajúc sa vedeckou činnosťou, umením a ďalšími „vysokými“ druhmi činnosti. A zvyšok populácie (*zanepřázdněný bojom o prežitie v podmienkach neskrývaného silového nútenia k práci na „pánov života“ alebo v podmienkach nikdy nekončiaceho rastu cien*) v priebehu celých dejín nemá dostatok voľného času, síl a nevyhnutnú minimálnu úroveň vzdelania k tomu, aby vypracoval a uviedol do života alternatívu rôznorodému civilizovanému otrokárstvu.

* * *

To, že sa teraz o tom hovorí priamo a významovo jednoznačne, a tiež to, že v Rusku existuje alternatívna a objemnejšia Koncepcia spoločenskej bezpečnosti, zameraná na sformovanie globálnej civilizácie Ľudskosti a vykorenenie takýmto spôsobom civilizovaného otrokárstva «kocúrov Matroskinov» vo všetkých jeho formách je:

- výsledkom celodejinného kultúrneho pokroku celého ľudstva,
- a tiež jedným z úspechov Ruskej mnohonárodnej civilizácie, podmieneným praxou budovania socializmu v ZSSR počas doby viac než 70 rokov².

* * *

Toto všetko (otázka ohľadom typov režimu psychiky aj toho, kto je to Človek; otázka ohľadom rozdelenia potrieb na demograficky podmienené a degradačno-parazitické) je dobré predložiť

-
- úmerné k počtu obyvateľstva podľa vekových skupín a pohlavia (chlapci – dievčatá, mládeni – devy, muži – ženy: - od dojčenského veku až po vysokú starobu);
 - úmerné k počtu rodín (domácností) každého druhu, odhalených sociálnou štatistikou;
 - infraštruktúrne potreby, ktorých charakter a objem je podmienený kultúrou vcelku, prírodno-geografickými podmienkami, rozmiestnením výroby a osídlením rodinami v regiónoch.

To je základom k predbežnej príprave národného hospodárstva a finančného systému ku garantovanému a vyčerpávajúcemu plnému uspokojeniu demograficky podmienených potrieb pri raste populácie v prípustných hraniciach pre biosféru. N.K.Bajbakov (*Predseda Štátnej plánovacej komisie ZSSR od r. 1955 po 1985*), N.I.Ryžkov (*od r. 1979 zástupca Pred.Št.plán.kom. ZSSR, v rokoch 1985 – 1991 Predseda rady ministrov ZSSR*), J.D.Masljukov (*nástupca N.K.Bajbakova, posledný Pred.Št.plán.kom. ZSSR*) boli povinní tieto veci chápať a riadiť plánovanie v ZSSR tak, aby neexistovali žiadne sociálno-ekonomické dôvody pre zbojnícko-podvodnícke reformy 1990-tych rokov. To isté sa týka aj celej tej svorky kandidátov, doktorov vied, členov korešpondentov a akademikov, ktorí sa pášli, rodili a množili za čias ZSSR na tematike plánovania sociálno-ekonomického rozvoja a riadenia národného hospodárstva na plánovej osnove.

¹ Okrem toho, že degradačno-parazitické spektrum potrieb spôsobuje priamu škodu spoločnosti, ono skutočne bráni uspokojeniu demograficky podmienených potrieb. Tak v 1980-tych rokoch v ZSSR, na 1 rubel zisku do štátneho rozpočtu z predaja produkcie alkoholu pripadlo od 3 do 5 rubľov strát, podliehajúcich účtovnej evidencii: dodatočné náklady za nemocničné ošetrovanie následkom zvýšenej chorobnosti alkoholikov, zvýšenej úrazovosti v práci i doma; podiel detí-invalidov, medzi ktorými sa štatisticky vyčleňujú počatí a porodení rodičmi alkoholikmi a fajčiarmi; zníženie kvality vedecko-technických štúdií a výstupnej produkcie; zvýšená úroveň nehodovosti v priemysle, v doprave; kriminalita tínedžerov, ktorej veľkú časť tvoria deti z «rozvrátených rodín» a alkoholizmus u tínedžerov vznikajúci imitovaním dospelých atď.

² Vzdelanie, ktoré bolo v ZSSR dostupné širokým vrstvám spoločnosti a prítomnosť dostatočného množstva voľného času (od povinnej práce) vytvorili predpoklad k vyslobodeniu sa zo svetonázorového zajatia historicky sformovaných vedeckých škôl davo-„elitárnej“ kultúry, zdedenej z minulosti. Určitou časťou populácie boli potom tieto predpoklady aj realizované, počnúc druhou polovicou 1980-tych rokov až dodnes.

už na samom začiatku štúdia kurzu Ľudsko-spoločenskej náuky. Je to potrebné kvôli tomu, že *po prvé*, žiaci 8. triedy sú už schopní toto všetko pochopiť, *po druhé*, ich prevažná väčšina ešte nestihla vpadnúť do procesov degradácie a parazitizmu, a preto majú šancu sa tomu vyhnúť. A to hlavné je, že toto všetko nemá abstraktno-teoretický charakter, odtrhnutý od reálnej problematiky života žiakov a ich rodičov, ale aktuálny úžitkový, umožňujúci spoločnosti — *a najmä jeho novým pokoleniam* — pristúpiť k vyriešeniu problematiky života spoločnosti, bez nevedomo-automatického znovuvytvárania vo svojom živote rýdzcich omylov, chýb a lží, ktoré boli vlastné minulým generáciám.

Avšak treba chápať, že ľudia si úplne nevedomujú všetky potreby spoločnosti ako ani to osobné spektrum potrieb, ktoré každý z nich vytvára a pracuje na jeho realizáciu; nevedomujú si, ktoré z ich potrieb patria k demograficky podmienenému spektru a napomáhajú ich osobnému i spoločenskému rozvoju, a ktoré patria k degradačno-parazitickému spektru a bránia ich osobnému i spoločenskému rozvoju a vytvárajú množstvo problémov pre nich samých, okolie i potomkov.

To jest, ľudia nemajú plnosť poznania toho, čo sami činia jak v dôsledku vlastnej obmedzenosti a mnohoúrovňovej organizácie psychiky, tak následkom vzniku rôznych «vedľajších efektov», ktoré plodí ich činnosť; a určité množstvo ľudí si dokonca ani nepraje vedieť, čo čini. A to najdôležitejšie, historicky sformovaná kultúra je taká, že stabilne znovuvytvára v nadväznosti pokolení neľudské typy režimu psychiky. Z toho dôvodu, hoci čo-to ľudské nie je nikomu z nás cudzie, avšak aj tí, čo zažili aspoň jednorazový pobyt v Ľudskom type režimu psychiky, zďaleka nie celý čas bdenia i spánku žijú na jeho osnove, následkom čoho sú určité príslušné degradačno-parazitické potreby vlastné nám všetkým (možno, až na vzácne výnimky). Preto, hoci si ľudia želajú uspokojenie ich potrieb z demograficky podmieneného spektra, čo je v princípe aj realizovateľné, avšak ich oddanosť niektorým degradačno-parazitickým potrebám prekáža realizácii tejto možnosti¹.

Navyše:

Reálna mravnosť, psychika ľudí i kolektívna psychika spoločnosti je taká, že ľudí nemožno zahrnúť dobročinnosťou, dajúc im všetko potrebné z demograficky podmieneného spektra potrieb výlučne snahou postranných dobrodincov, či už je to nejaká osoba-sponzor, «dobročinný fond», «sociálne orientovaný štát», «starček Chotabič», «Zlatá Rybka» alebo Boh: hoci by šlo o nie veľa, aj tak bude z pohľadu obdarovávaných vždy niečo «zlé», a ich vlastná snaha «vylepšiť» ponúkané (*plynúca z degradačno-parazitických potrieb, tak či onak vlastných všetkým*) zmariť dobročinnosť, vykonanú inými, alebo ju spravia v čomsi nepoužiteľnou, prípadne ju premenia na otvorené zlo.

Inými slovami, pri neľudských typoch režimu psychiky, na osnove ktorých dnes žije väčšina ľudí v historicky sformovanej kultúre súčasnosti, môže vonkajšia pomoc ľuďom iba uľahčiť identifikáciu a riešenie určitých problémov ich vlastným úsilím, – individuálnym i kolektívnym. No riešiť problémy už musia oni sami, pomáhajúc pritom iným a prijímajúc pomoc od iných². Avšak to je možné, len ak je dielo a jeho výsledok v zmysle spoločenskej prospešnosti pre človeka dôležitejšie, než jeho vlastná *vypočítavosť* — teda nároky na uspokojenie potrieb seba samého a svojich blízkych, a činnosť zameraná na uspokojovanie svojich sebeckých potrieb za každú cenu, bez ohľadu na následky pre seba, okolie, potomkov.

V podstate všetko povedané v tejto i predchádzajúcej kapitole znamená:

Keďže nikomu z nás nie je cudzie čosi ľudské, tak základná potreba ľudí, ktorú by si mali uvedomiť všetci, spočíva vo vlastnej premene smerom k sformovaniu v sebe Ľudského typu režimu psychiky, ktorá sa musí stať základom pre ďalší osobný rozvoj a spoluúčasť v živote spoločnosti. A k tomu je potrebné vojsť do relígie (nie v zmysle dodržiavania nejakých obradov a «príslušnosti k cirkvi», ale) v zmysle osobného dialógu s Bohom v živote, pretože to je základom pre vyznávanie Božieho Zámeru a činnosti v jeho duchu.

¹ V národnej múdrosti je to vyjadrené prísloviem: „Rád by som do raja, ale hriechy nepustia...“ [*Príslovie používané v duchu: rád by som to spravil, ibaže neviem ako... – pozn. prekl.*]

² Zopakujeme ešte raz: «... sa Božie Kráľovstvo (radostne) hlása, a každý doň (svojim) **úsilím** vchádza» (Lukáš, 16:16) [*Čo znamená, že bez vynaloženia vlastného úsilia, snahy, vôle – sa nemožno stať Človekom a Božie kráľovstvo môže vzniknúť a rozširovať sa len v spoločenstve ľudí, teda jedincov s režimom psychiky typu Človek. **]

A tí, čo to už pochopili, mali by tiež pochopiť, že všetci ostatní trpia núdzou Lásky z ich strany, pretože **Láska**³, prejavovaná človeku iným človekom, v prvom rade upokojuje, chráni, a tým samým vyslobodzuje človeka z moci zhonu, dáva mu možnosť spamätať sa, prehodnotiť minulosť, prítomnosť, plány do budúcnosti a tiež sa začať hýbať smerom k Ľudskosti a neskĺzať na cestu degradácie a parazitizmu. Láska, darovaná človeku Bohom, ako súbor dokonalostí, má dôvody aj ciele sama v sebe, a preto robí to, čo je opisované ako zázraky. A práve tento zázrak Lásky je tým, čo potrebujú všetci a každý, a preto sa ho treba naučiť robiť.

16. — 22. apríl 2004
Spresnenia: 11. — 13. apríl 2005

³ Ešte raz spresníme: **Láska** to nie je sex, s cieľom dosiahnutia pôžitku, hoci Láska môže v sebe zahŕňať aj sex s cieľom darovania života duši človeka (Božieho zástupcu na Zemi, podľa Božieho Predurčenia).

8. Závery z kapitol 6 a 7

Možnože niekto bude považovať vyššie uvedenú analýzu charakteru historickej vedy, vyučovania histórie v škole (na jej osnove) a dvoch zväzkov¹ učebnice kurzu „Spoločenskej náuky“ za vyrývanie a grafomániu, predpokladajúc, že rôzni liberáli-sorosčatá, akademik RAV a úradníci Ministerstva vzdelávania a vedy vedia lepšie, čo písať do školských učebníc Ruskej mnohonárodnej civilizácie. Tí, čo sa v týchto otázkach spoliehajú na autoritu VAK, autoritu držiteľov vedeckých hodností a titulov, autoritu administratívnych postov vysokého rangu si môžu myslieť, že majú pravdu v podobných názoroch na naše komentáre. Avšak, ako je písané v Koráne, «*domnienka nič nezmôže pred pravdou*» (súra 10:37(36)), preto ich čaká presvedčenie sa o tom, či majú naozaj pravdu...

My však vyjadríme svoje odporúčania na doplnenie tých, ktoré už boli vyslovené prv, v kapitolách predchádzajúcich šiestu kapitolu aktuálneho zborníka.

1. Ak tituly autorov učebnice „Spoločenská náuka“ vyčleníme pred zátvorku a jej text ako taký porovnáme so životom (*ako sme to robili v 7. kapitole aktuálneho zborníka*), tak pod tlakom životných okolností budeme nútení prísť k záveru, že takáto učebnica „Spoločenskej náuky“ je škodlivá, pretože nielenže žiakov neučí životu, ale aj ich deformuje morálne, svetonázorovo a intelektuálne.

Takže škola potrebuje obsahovo iný kurz spoločenskej náuky a obsahovo iný kurz dejín. Potrebné sú aj iné učebnice k týmto predmetom, v ktorých rozprávanie by bolo založené na reálnych *životných faktoch* (*týkajúcich sa najmä mravov a etiky*) a ukazovalo by životnú adekvátnosť úplne jednoznačných názorov o živote spoločnosti, o podstate a perspektívach človeka a ľudstva, a tiež lživosť a životnú neadekvátnosť iných názorov, vrátane tých, ktoré sú všeobecne prijímané ako *tradičná pravda* v rôznych historicky sformovaných kultúrach. Avšak prázdne taľafatky o faktoch a domnienkach, ktoré nemožno spojiť s reálnym životom, nemajú v školských učebniciach čo hľadať.

Škola musí deti pripravovať k dospelému životu. Ak sú jej učebnice naplnené nezmyslami, potom túto svoju spoločenskú životnú úlohu nezvláda.

2. Existujú ľudia, ktorí sa domnievajú, že alternatívou k skutočne zlým kurzom histórie v štýle Sorosa-Doluckého a „Spoločenskej náuky“ v štýle Bogomolova sa môže stať učebný kurz „História pravoslávnej kultúry“. Avšak zavedenie učebného kurzu „História pravoslávnej kultúry“ do vzdelávacieho programu v prvej etape (*s cieľom, že v ďalšej etape už zamení kurz „Spoločenskej náuky“ a skoriguje celý školský kurz dejín s „históriou pravoslávnej kultúry“*) problém vôbec nerieši. Navyše: je to škodlivé, pretože:

Kurz “História pravoslávnej kultúry” v redakcii RPC má objektívne (*t.j. bez ohľadu na „deklarácie dobromyseľnosti“ jej hierarchov*) skrytý cieľ zotročiť žiakov *v súlade s doktrínou (vo svojej podstate fašistickej) Deuteronomium-Izaiáš zotročenia všetkých v mene Boha*, a preto je jeho zavedenie v úlohe bezalternatívneho vyučovacieho predmetu² v škole neprípustné.

V priebehu viac ako 10 rokov³ RPC a ostatné vetvy historicky reálneho kresťanstva sa:

- v princípe buď vyhýbajú posúdeniu biblickej doktríny zotročenia všetkých v mene Boha pohlavármi medzinárodnej mafie, zatvárajúc sa pritom do vlastnej hluchoty a nemoty;
- alebo bezdôvodne trvajú na jej bohom inšpirovanom pôvode a prekrúcajú ju podľa svojho uváženia tak, aby strašiac čertmi a nekonečným posmrtným peklom, nanútili ľuďom svoju vierouku a povýšili sebe vyhovujúcu skupinu *veriacich v Bohom inšpirovaný pôvod Biblie* — na úroveň «nového pravého Izraela».

¹ Hoci sme v 7. kapitole uviedli iba niektoré paragrafy (v ich spojitosti so Životom), avšak aj tie, ktoré sme nechali bez komentárov nie sú o nič lepšie. Táto učebnica „Spoločenskej náuky“ je príkladom toho, keď je jednoduchšie napísať všetko nanovo, od začiatku do konca tak, ako treba, než poukazovať na chyby a vysvetľovať každú z nich.

² Inými slovami, žiak má právo poznať aj názor (o RPC a jej vieroučení) ľudí, ktorí ju neakceptujú.

³ Od roku 1994, keď sa VP ZSSR obrátil k Jánovi, metropolitovi Petrohradskému a Ladožskému, s otázkami o podstate pravej relígie a živote spoločnosti v Božom Zámere. V materiáloch KSB je toto oslovenie predstavené v knihe „*Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi*“.

Pritom pod «Izraelom» sa tu nemyslí historicky sformované judské spoločenstvo, ako sa o tom jednoznačne hovorí v Starom Zákone; ani štát na Blízkom Východe, — ale spoločenstvo nositeľov *akoby Božieho Zámeru, vyjadreného podľa ich názoru len v Biblii a ich verzii «svätootcovského podania», a v žiadnom prípade v udalostiach Života v historickej minulosti a neprestajne plynúcej prítomnosti.*

No bez ohľadu na postoj vieroučiteľov-biblistov: *úžerníctvo a blížnenie o vlastnej prevahe toho či onoho «Izraelu» nad ostatnými ľuďmi ako aj súhlas stáda s tou či onou verzou idealistického ateizmu* — neprestávajú byť Zlom a naďalej prejavujú svoj škodlivý, priamy i nepriamy vplyv na život ľudí jak personálne, tak aj globálnej civilizácie vcelku. Duch Svätý pre takýchto „veriacich“ nie je mentorom ku každej pravde, čo v kultúre takejto spoločnosti robí Vedu a všetky jej aplikácie (*zatiaľ stále vedu a jej aplikácie v biblickej náboženskej i svetskej kultúre „zastrešuje“ historicky sformovaný judaizmus a jeho pohlavári, čo v perspektíve nevestí nič dobré, jednak kvôli charakteru samotného biblického projektu ztročenia všetkých, ale aj kvôli postojom k tomuto projektu Zhora*) neadekvátnou a škodlivou.

3. Vyššie uvedená analýza učebnice kurzu „Spoločenská náuka“ ešte raz preukázala, že sociológia je objemnejšou (a do seba zahŕňajúcou)* vo vzťahu k ostatným odvetviam poznania.

Pritom bolo preukázané, že škola už teraz potrebuje nové učebnice fyziky, biológie, v ktorých by sa opisovali nielen legitímne prevládajúce vedecké názory, ale informovalo by sa aj o tých faktoch, ktoré nezapadajú do vedeckých teórií, vyvinutých k dnešnému dňu. Tiež je potrebná inovácia kurzu matematiky cestou zaradenia do nej informatívneho kurzu „*Matematika vo všeobecnosti a jej uplatnenie v praktickej činnosti*“.

4. A to hlavné:

Škola nutne potrebuje kurz života adekvátnej psychológie, ktorá by neopisovala navonok viditeľné prejavy psychickej činnosti, ale vysvetľovala by jej algoritmiku a vzájomné prepojenia rôznych komponentov psychiky jednotlivca a charakter vytvárania osobami kolektívnej psychiky¹, odkrývajúc tým samým cesty k vypracovaniu, osvojeniu a zdokonaleniu rôznych psychologických praktík a v podstate kvalitatívne novej duchovnej kultúry súbornosti a Ľudskosti.

Dnešná svetská škola pestuje ambicióznosť u svojich najlepších žiakov — kandidátov na inžinierov a fyzikov, politických činiteľov a administrátorov, umelcov atď. Ambicióznosť je prikrmovaná mýtmami o samostatných géniach, ktorí vo vede a technike, politike a umení samostatne plodia a vnášajú do života «veľké idey», ktoré akoby samé od seba určovali ďalší osud ľudstva. Komunikácia «géniov» s «bežnými smrteľníkmi» ohľadom predmetu vypracovania samotných ideí a ich vštepenia do spoločnosti v týchto mýtoch chýba: «veľký Einstein» — všetko sám, «veľký Mendelejev» — všetko sám, «veľký Ford» — všetko sám, «veľký Bill Gates» — všetko sám aj s priateľom; rovnako aj «veľkí a hrozni» politici — Čingischán, V.I.Lenin, J.V.Stalin — tiež všetko iba sami. Tak tomu je v každej oblasti života a spoločenskej činnosti. Dokonca aj S.P.Koroljov a I.V.Kurčatov v mytologizovanom poňatí dejín — tiež vykonali «všetko sami», hoci ich myšlienky rozvíjali a privádzali do praktického využitia celé odvetvia národného hospodárstva ZSSR.

Tak aj vo svetských univerzitách učia čomukoľvek, len nie tomu, že úspech v práci vo funkcii majstra v závode alebo učiteľa v škole nezávisí do takej miery od samotných vedomostí, ako najmä od *umenia komunikovať s ľuďmi*, ziskávať si ich pre seba, jeden pre druhého navzájom, pre spoločné dielo, či už má pod sebou mnohotisícový kolektív alebo deti v triede.

A u seminaristov, pri tom type ambicióznosti, ktorá je charakteristická u fyzikov, inžinierov a politikov, sa takto okamžite rodí perspektíva «profesionálnej neadekvátnosti».

Existuje dôvod domnievať sa, že cirkevné vzdelanie (vrátane vzdelania v systéme RPC) hoc len na úrovni neformalizovaných zručností (ak nie na úrovni vedomého prístupu k náboru kádrov) od začiatku odsekáva vyložene «profesionálne neadekvátnych» uchádzačov na služobníkov kultu,

¹ V materiáloch KSB sú niektoré aspekty tejto tematiky preskúmané v práci VP ZSSR „Od Korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v kráľovstve Boha“.

Potrebuje inú školu

reagujúc tak nato, čo uchádzači v svojom duchu nosia a čo skrze svojho ducha vyjadrujú, občas aj bez toho, aby si to uvedomovali.

Pritom treba aby všetci pochopili, že:

Ak sú určití konkrétni ľudia schopní komunikovať *prakticky s každým, koho im pošle Život¹*, sú to práve oni, ktorí sa v procese komunikácie ukazujú byť koordinátormi kolektívnej činnosti *množiny ľudí, ktorí nie sú schopní priamo komunikovať jeden s druhým, alebo sa navzájom nebavia z iných príčin, pritom ale každý z nich je nositeľom určitých vedomostí a zručností, vrátane tých sociálne dôležitých.*

Navyše sem patria aj eggregoriálne procesy, v ktorých sa zúčastňujú aj koordinátori, aj koordinovaní.

V tomto aspekte — v aspekte výchovy koordinátorov kolektívnej činnosti a spoločenskej činnosti celkovo, je cirkevné vzdelanie, a tým skôr cirkevno-profesionálne vzdelanie služobníkov kultu, «o krok vopred» oproti svetskému: ak nie vďaka učebnému plánu a samotnému učebnému procesu (ktorý je možno psychologickjší, než vo svetskej škole), tak minimálne vďaka preosiatiu vyložene «profesionálne neadekvátnych» abiturientov a «uzemnenia» nafúkancov a šplhúňov, kandidujúcich na «jednotkárov».

Avšak ak sú ľudia (schopní komunikácie) konceptuálne bezmocní, potom sa účastníci koordinovanej alebo kolektívnej činnosti stávajú rukojemníkmi tých, ktorí sú konceptuálne mocní² a ktorí formujú chápanie sveta a kultúru psychickej činnosti samotných koordinátorov. Následkom toho je špecifikum tradícií (historicky sformovaných a panujúcich v davo-„elitárnej“ spoločnosti) vierovyznania také, že na ich základe problémy spoločnosti byť odhalené a vyriešené nemôžu, pretože tieto problémy sú v mnohom aj zapríčinené nadvládou tradičného historicky sformovaného svetonázorového vnímania a chápania konceptuálnej bezmocnosti jak ovečiek, tak aj učiteľov viery³.

A preto takzvaná «svetská» škola musí nakoniec predsa len získať životu adekvátnu psychologickú vedu, aby mohla u žiakov formovať životu adekvátne predstavy o psychickej činnosti ľudí a spoločností, čo je potrebné *pre každého z nich i spoločnosť ako takú* na odhalenie problémov a ich tvorivého riešenia v súlade s Božím Zámerom.

5. Okrem toho, treba chápať nasledovné:

- jazyk — jazyková kultúra hovorenej a písanej reči, — je nielen prostriedkom na vyjadrenie myšlienok, ale je tiež jedným z prostriedkov formovania zmyslovo-emočnej kultúry a kultúry myslenia nových pokolení vstupujúcich do života;
- jazyková kultúra preniká nielen do vedomej, ale aj do nevedomých úrovní psychiky, v ktorých je charakter procesov geneticky prednastavený, vrátane genetickej predispozície k tým-ktorým jazykom ako jeho rodným.

Vzájomné prepojenia jazykovej kultúry vedomej a nevedomých úrovní psychiky, vrátane vzájomných prepojení i s genetikou človeka znamenajú, že zďaleka nie je jedno:

- či píšeme „bezszaznáteľnye“ [v RJ „nevedomé“ – pozn. prekl.],

¹ T.j. výnimky, keď sa objavia ľudia, s ktorými komunikovať nevedia, sú zriedkavé.

² Termín «konceptuálna moc» treba chápať dvojako: **po prvé**, ako ten druh moci (*ak to dáme do súvisu so systémom prerozdelenia špecializovaných druhov moci*), ktorá dáva spoločnosti konceptiu jeho života ako jedného celku v nadväznosti pokolení; **po druhé**, ako moc samotnej koncepcie (idey) nad spoločnosťou (t.j. ako informačno-algoritmický vnútorný kostrový základ kultúry a opora pre celý život a činnosť spoločnosti).

V prvom význame je to moc konkrétnych ľudí, ktorých osobné kvality im umožňujú uvidieť možnosti, zadať si ciele, nájsť a vypracovať spôsoby a prostriedky na dosiahnutie nimi svojvoľne vybraných cieľov, vštepiť to všetko do algoritmiky kolektívnej psychiky spoločnosti, a tiež do mechanizmov štátnosti. Konceptuálne bezmocní — to sú všetci tí, ktorí sú rukojemníkmi konceptuálnej moci v oboch zmysloch tohto termínu. Práve z tohto dôvodu v spoločnosti konceptuálne bezmocných ľudí nie je možná ani demokracia, ani práva človeka.

³ Všetky cirkvi sveta sú len ochrankyňami niekdajších závetov a kánonov: z ich vyblýskaných chrámov Ten, čo tvorí Logos, odišiel...

• alebo „bessaznateľnye“, zamieňajúc tak „z“ v predpone „bez“ na „s“ pred neznelou spoluhláskou v podstate zloženého koreňa slova „so+znane“ [*so+znanie = spolu+poznanie. – pozn. prekl.*], ako si to dnes žiada nový pravopis ruského jazyka,
— pretože v dôsledku ohlušenia „z“, v nezrozumiteľno-šušlavej ústnej reči súčasnosti, predpona „bez“ pri takomto písaní stráca svoj neoddeliteľný typický zmyslový obsah a stáva sa len významovo neistým „súzvukom“, ktorého zmysel je podmienený kontextom, v ktorom sa tento „súzvuk“ nachádza¹.

To isté sa týka aj iných prípadov zámény znelých spoluhlások na neznelé pri skladaní slov z významonosných morféme² a písania typu «предыстория», «подыграть» namiesto «предыстория» a «подыграть»; odstránenia z abecedy písmen «и» (desiatkové и), Ъ (jať)³; nutnosti obnoviť používanie písmena «ё»⁴ (jo) a mnohého ďalšieho. Takéto zdanlivo účelné a užitočné zjednodušenia pravopisu na požiadavku jeho prispôsobenia praktike ústnej reči:

- jedným svojim aspektom stimulujú k zlej výslovnosti (šušlavosti a nezrozumiteľnosti) ústnej reči, čo bráni ľuďom byť pochopiteľnými a chápať druhých ľudí;
- a druhým aspektom spôsobujú dodatočné ťažkosti koordinácie činnosti ľavej a pravej mozgovej hemisféry pri čítaní textu s úvahou, t.j. pri takom čítaní, keď sa k prúdu slov (v písomnej alebo ústnej reči) pripájajú príslušné konkrétne obrazy v procese formovania osobných obrazných predstáv na osnove ústnej alebo písomnej informácie.

T.j. život si vyžaduje odmietnutie foneticky nezrozumiteľného (šušlavého) aktuálne platného, avšak hlúpeho „pravopisu“, a znovuoživenie *zmysel vyjadrujúceho pravopisu Ruského jazyka*⁵, prehodnotenie jeho morfológie a vypracovanie gramatiky zodpovedajúcej zmyslu reči, t.j. život si vyžaduje zdokonaľovanie jazyka ako prostriedku na vyjadrenie myšlienok a osvojenie si informácií odovzdávaných prostriedkami jazyka; a tiež ako prostriedku nie-mechanického/“magického“

¹ Nehovoriac o tom, že takto slovo (nevedomie - bessaznátie) nadobúda scestné asociácie... Namiesto toho, aby indikovalo svoj pravý koreňový zmysel (bez-spolu-poznania), tvorí iný zhuk slov (démon(ické) vedomie – démon(ické) spolu poznanie), prvá morféma „bes“ má v RJ význam démon, čert. – pozn. prekl.

² Morféma je v jazykovede najmenšia vydeliteľná, slovotvorná, nemenná, funkčne špecializovaná časť slova: koreň, predpona, prípona a koncovka slova.

³ Azbuka (abeceda) ruského jazyka je svojho druhu hieroglyfickým systémom, preto pre pravú mozgovú hemisféru, zodpovedajúcu za obrazné myslenie, nie je jedno, akým písmenom a v akých prípadoch sa označujú viac, či menej súzvukné zvuky: «и» alebo «i», «е» alebo «ѣ» (v poľštine sa staré «jať» zmenilo na «ja», v ukrajinčine na «и», presnejšie na «і», pretože v ukrajinčine sa graféma «и» [*v RJ mäkké i*] číta ako «ы» [*v RJ tvrdé y*] atď. Druhá vec je, že sme natoľko zdivilí, že to vo svojej prevažnej väčšine necítíme a sme ľahostajní dokonca k zámene «ё» [jo] na «е» [je], hoci sú to nesporné rozdielne zvuky.

T.j. nejde o to, že vo väčšine prípadov je z kontextu zrejmé, kde treba čítať «е», a kde «ё»; kde «мир» [mir] znamená v RJ *mier*, a kde dnešné «мир» znamená niekdajšie «мир», t.j. spoločnosť (hoci názov románu L.N.Tolstého “Война и мир” [*nesprávne preložené ako „Vojna a mier“*] v originálnom pravopise, tvorí v dnes zaužívanom pravopise výnimku: “Война и мир”, preto si väčšina myslí, že názov románu vychádza z porovnania vojny a mieru, hoci L.N.Tolstoj mal na mysli vzájomnú súvislosť medzi vojnou a spoločnosťou).

A čo sa týka koncového «ъ» [tvrdý znak] za spoluhláskami, je to už dávno iba pamätným písmenom na zabudnuté znenie starobylého jazyka, a preto k obnoveniu «ъ» na konci slov, končiacich spoluhláskou, dnes už niet citeľnej potreby.

⁴ V dnešnej dobe, keď počítače a tlačiarne sa ocitajú v roli najpoužívanejších prostriedkov na reprodukciu textov spoločenského významu, je k tomu, aby sa v texte objavilo písmeno «ё», a nie «е» potrebné iba stlačiť inú klávesu na klávesnici, čo nezaberie ani toľko času, ako doplnenie bodiek nad základnú grafému «е», alebo dodatočné litery v typografickom sádzacom stroji; je teda treba len určitá osobná kultúra stláčania kláves.

⁵ Aktuálna kniha je z väčšej časti napísaná v zaužívanom nezrozumiteľno-šušlavom „pravopise“ kvôli tomu, aby «nevystrašila» svojim zmysel vyjadrujúcim pravopisom tých, ktorí sú bezmyšlienkovite oddaní nezrozumiteľno-šušlavému „pravopisu“, ktorý ich naučili v škole, pretože zmysel vyjadrujúci pravopis sa im predpojato javí ako prejav plogramotnosti a celkovej nekultúrnosti alebo *afektom (úžasom, t.j. škandálnym správaním, cielene narúšajúcim všeobecne zaužívané normy a pravidlá, nemajúcim za cieľ iné, než obrátiť pozornosť na seba, postaviť sa proti zvyku spoločnosti a ukázať jej svoje «frajerstvo»*).

Potrebuje inú školu

pôsobenia na chod udalostí¹. Je neprípustné dovoliť urobiť zo živého Ruského jazyka «lajt² pidžin ingliš³», v ktorom píše aj rozpráva rusSionská žurnalistika našich dní⁴.

* * *

Avšak ku všetkému povedanému v tejto kapitole môžu vzniknúť námietky v tom zmysle, že v obsahu plánovaných k napísaniu *učebníc budúcej školy* sa nutne objavia rôzne hlúposti, chyby a evidentná lož, následkom čoho reforma vzdelávacieho systému so zavedením nových učebníc nielenže nezlepší existujúci stav vecí a perspektívy spoločnosti, ale, tým že zničí doterajší systém, ešte viac prehĺbi problémy nahromadené z minulosti a vytvorí aj nové. T.j. logicky sú prirodzené a mravno-eticky opodstatnené nasledujúce otázky:

A kde je záruka, že v dôsledku realizácie navrhovaných mier sa vzdelávací systém stane skutočne dokonalejším a lepšie bude pripravovať deti do dospelého života?

Kde je záruka toho, že navrhované reformy vzdelávacieho systému nedopadnú v duchu známeho aforizmu « Mali (sme) tie najlepšie úmysly, no dopadlo to ako vždy »?

Odpoveď na tieto a podobné otázky spočíva v tom, že:

Vzdelávací systém musí sám v sebe obsahovať systémotvornú vlastnosť (kvalitu), ktorá by v ňom umožňovala odhal'ovať a čistiť chyby a vyslovené klamstvá (týka sa to jak pedagógov, neadekvátnych úlohe výchovy a vzdelávania nových pokolení, tak aj obsahu učebníc), sám musí túto vlastnosť pestovať v de'och a reprodukovať ju v nadväznosti pokolení.

Túto vlastnosť ako aj možnosti jej zaradenia do vzdelávacieho systému preskúmame v nasledujúcej kapitole, vrátiac sa pritom v ďalšom texte z väčšej časti k všeobecne zaužívanému šušlavo-nezrozumiteľnému „pravopisu“.

14. apríl — 11. máj 2005

¹ Viac o problematike je v materiáloch KSB v práci VP ZSSR „Jazyk náš: ako objektívna danosť i ako kultúra reči“.

² Jeden z významov slova «light» je: ľahký, odľahčený, zjednodušený.

³ «[Pidgin English/Pidžin ingliš](#)» pôvodne je to anglický jazyk v jeho interpretácii domorodcami britských kolónií, v dôsledku čoho sa gramatika, morfológia tohto dialektu (pidžin ingliš) stala odlišnou od historicky sformovanej angličtiny a slovná zásoba tohto dialektu predstavuje zmes slovníkov niekoľkých jazykov. Okrem toho slovný obrat «pidžin/ pidžin ingliš» získal význam pohrdavého pomenovania jazykových subkultúr, ktoré vznikajú v spoločnostiach napodobňovaním cudzozemcov, ktorí sú nositeľmi pidžin-ingliš subkultúr hodnotení ako omnoho civilizovanejší a kultúrne rozvinutejší.

⁴ T.j. pre rusSionskú žurnalistiku je «pidžin ingliš» nedosiahnuteľná, preto potrebuje „light verziu“.

9. Najdôležitejšia životná zručnosť — umenie dialektiky poznania a tvorenia

Existujú dva spôsoby ako žiť a robiť každú vec v živote:

- PRVÝ, najrozšírenejší a všetkým známy či už z vlastnej skúsenosti, alebo zo skúsenosti okolia:
 - zápasit' s okolnosťami i sebou samotným v miere svojich síl, schopností a chápania,
 - a keď sila, schopnosti a chápanie nestačia, tak „sa nechať unášať prúdom“ v záplave okolností až dovtedy, kým okolnosti človeka definitívne nezničia, alebo kým ho nepustia s väčšou či menšou škodou pre neho samého a okolie;
- DRUHÝ, o ktorom dokonca málokto tuší: život a aj veci sa realizujú akoby «sami od seba», riadia sa vôľou človeka, spojeného so Životom v jedno, čo je sprevádzané pocitom *ľahkosti života i diela* a slobody od neovládateľných a (tým skôr) ubíjajúcich okolností.

Druhý spôsob je podobný jazde slalomom z kopca na lyžiach, plavbe na plachtenci, jazde surfom na vlne, plachteniu na klzáku či deltapláne; je podobný v tom zmysle, že existuje sila, ktorá ťa sama nesie, a tebe zostáva len ju prijať (alebo splynúť v jedno so zariadením, na ktoré táto sila pôsobí: lyže, plachetnica, klzák) a usmerňovať jej pôsobenie, a pokochať sa pocitom slobody a ľahkosti letu na dosiahnutie určitého cieľa.

Avšak, pokiaľ sa udržať na prirodzenej nosnej sile nepodarí, nutne nasledujú nepríjemnosti: od malých (*surfista stratil jednu vlnu, no dočká sa inej*) po stredné (*posádka jachty, ktorá stratila stožiar a plachty, bude musieť zaplatiť odtiahnutie a opravu*) až veľké (*slalomár, ktorý je zoslabnutý, alebo vykoná zlý manéver, sa môže vážne zmrzačiť, dokonca i zabiť, alebo zmrzačiť či zabiť ľudí na svahu*).

T.j. strata sebaovládania (koordinácie vo vzťahu k sebe samému), doprevádzaná stratou prúdu nosnej prirodzenej sily alebo zrútením tohto prúdu nosnej sily na seba samého je v uvedenom príklade ekvivalentná prvému spôsobu života a činnosti.

Ak prejdeme od tohto príkladu k reálnemu životu, vyjasní sa, že väčšina ľudí stratila prúd nosnej sily tak dávno, že si už ani nespomína, kedy a ako sa to stalo; a ak si aj spomína, kedy a ako, tak nechápe, že sa odohralo práve toto.

No existuje aj istý rozdiel medzi týmto príkladom a reálnym životom a činnosťou ľudí v civilizovanej spoločnosti:

- Slalom na lyžiach, surfovanie surfistu na vlne sú rôzne výrazy **gracióznosti človeka**, vytvorenej biologickou evolúciou a vloženéj do každého z nás (*hoc len ako potenciál*) **geneticky — t.j. bez účasti samotného človeka a ľudstva vcelku**. Ak sa táto gracióznosť (biologicky evolučne nadobudnutá druhom „Človek rozumný“) neprejavuje v každom z jeho predstaviteľov v jeho každodennom živote, tak je to vďaka kultúry, spôsobu života civilizácie, v ktorom ťažkopádny spôsob existencie znevôľňuje a brzdí rozvoj prirodzených vlôh, vrátane vlohy gracióznosti, a ťenie ich do sféry zabudnutia¹.

¹ Mnohí dospelí upustia od toho, aby ložili po tých stromoch a spúšťali sa na lyžiach z tých kopcov, ktoré boli miestom ich každodenných hier v detstve, keď ich ešte nezdočila kultúra dnešnej civilizácie; upustia od toho nie preto, lebo dospelým «sa to už nehodí robiť», ale pretože pociťujú, že:

- Kultúra zablokovala tie prirodzené (evolučne nadobudnuté biologickým druhom „Človek rozumný“) podvedomé zručnosti ovládania tela, ktorými disponovali v detstve.
- Kultúra, spoločne s rôznymi znevôľňujúcimi psychickými blokmi (svorkami, brzdami), vniesla do ich psychiky rôznorodé strachy *byť videný neschopným* v tej či onej životnej situácii. A v moci nadobudnutých strachov, dospelý už nie je schopný robiť to, čo s ľahkosťou robil v detstve, keď strachy v jeho psychike ešte neboli: napríklad preskakovať z trámy na trámu na stavbe mnohohoposchodového domu atď.

Otázka nie je v tom: „A načo by to dospelému bolo dobré?“ Otázka je v tom, že ak si životné okolnosti budú čosi podobné od dospelého žiadať, tak väčšina ľudí sa tomu vyhne pod vplyvom strachov a pocitu vlastnej slabosti a neschopnosti vo vzniknutej situácii; a ak sa aj nevyhne, tak strachy vnútorne paralyzujú ich psychiku natoľko, že nedokážu urobiť čosi podobné, ani keby si pritom mali «dolámať väz». Len malé množstvo dospelých je schopné za kritických okolností prejať svoju situačnú adekvátnosť, improvizujúc na osnove geneticky vloženéj *akejsi «gracióznosti»*, nech by sa táto gracióznosť človeka prejavovala v akejkoľvek činnosti, ktorú si pred vznikom situácie netrénovali.

Práve preto jedno z Kristových odporúčaní znie: «pravdivo hovorím vám, ak sa nezmeníte a nebudete ako deti,

- Režim života a činnosti, keď život a veci sa realizujú akoby «sami od seba», nevyžadujúc od človeka neustále vypätie jeho síl, a tým skôr prepínanie sa¹, je podmienený nielen *biológiou a genetikou druhu «Človek rozumný» ako takou*, ale aj kvalitou rozvoja kultúry, vrátane kultúry výchovy² a vzdelávania³ osobnosti v procese jej dospievania — t.j. **je podmienený činnosťou samotných ľudí.**

Umenie žiť a pracovať bez únavy (t.j. bez vyčerpania) na základe osvojenia si prúdu prirodzenej prírodnej sily, je *potenciálne pre človeka dostupné*, no historicky sformovanou kultúrou sa toto umenie vo všetkých jeho prejavoch nerozvíja a ani nereprodukuje.

Pritom v danom kontexte treba špeciálne vysvetliť, že:

- reč nie je o objavení, sprístupnení a použití podľa svojho uváženia akýchsi rezervných energetických zásob *človeka ako autonómneho systému*,
- reč je o *takom spôsobe života človeka* v jednote s Vesmírom a o jeho opore v živote a činnosti na prirodzené prírodné prúdy energie, v ktorom vlastné zásoby energie jednotlivca sú potrebné v prvom rade na to, aby mohol vstúpiť do energetiky prúdu udalostí a udržať sa v nej *pri určitých nezrovnalostiach vlastných činov s prúdom udalostí (ktoré však nespôsobia vyhodenie jedinca z prúdu sily, ktorá ho nesie)*, vykazujúc pritom účelové pôsobenie na priebeh prúdu udalostí.

T.j. posledné sa podobá tomu, čo sa deje pri plavbe na plachetnici: hoc aj vietor poháňa plachetnicu, avšak pre nastavenie plachiet, aby loď šla určitým kurzom a v určitom rýchlostnom režime, posádka musí ťahať laná svojimi silami. Ak sa plachty neriadia, tak sa plachetnica stane hračkou veterného a morského živlu a stroškotá, je to len otázka času.

Inokedy, keď vidno, že človek málo je, tak sa ho ľudia pýtajú: „A ty čo: žiješ z Ducha Svätého?“ V podstate, v tejto otázke, dnes už zabudnutej (*výsledok toho, že sme viac ako 70 rokov žili v kultúre materialistického ateizmu*), ale kedysi žartovnej (*v epoche prevládania kultúry idealistického ateizmu*) je aj obsiahnutá odpoveď na otázku: *čo je potrebné k tomu, aby sa život i veci realizovali akoby «sami od seba», nevytvárajúc pred človekom pre neho neprekonateľné prekážky a nemeniac ho na «vyžmýkaný citrón»?* Duch Svätý napomáha človeku len v zmysle Božieho Zámeru⁴, a preto sa človek môže spoľahnúť na jeho podporu, — tým efektívnejšie, čím adekvátnejšie vníma a chápe Zámer, svoju možnú misiu v ňom a čím plnšie ju začína vykonávať. Človek, ktorý žije a koná v oblasti Božieho dopustenia buď nedostáva žiadnu podporu, alebo naráža na odpor voči svojej činnosti, ktorý môže prerásť až do likvidácie jeho samého alebo objektov a subjektov spojených s ním a jeho činnosťou.

nevojdete do Kráľovstva Božieho» (hoci v kanonickom texte od Matúša 18:3 nie je «Božieho», ale «Nebeského» — cenzori a prekrúcači sa postarali);

¹ V štýle práporčíka z anekdoty: Práporčík by sa rád dostal k vysoko visiacemu jablku a neúspešne trasie stromom. Vedľa jabloni sa na zemi povaluje dlhá palica...

Okoloidúci vraví: *Zastav sa, uvoľni a porozmýšľaj...*

Práporčík odpovedá: *Načo tu rozmýšľať?! — silnejšie potriať treba!!!*

² V zmysle formovania osobnosti (*mravnosti a charakteru, ktoré sa prejavujú v osobnej kultúre správania sa v spoločnosti, vo vzťahu človeka k iným ľuďom, k prírode i umelému životnému prostrediu, vo vzťahu k prevzatému dielu a zodpovednosti za jeho výsledky a sprievodné efekty*).

³ V zmysle umožnenia prístupu k vedomostiam a zručnostiam i preukázania pomoci pri ich osvojovaní.

⁴ To sa týka aj učebného procesu.

Pritom treba chápať, že stať sa «Bohom inšpirovaným automatom»¹ nie je predurčením človeka, ktorému boli Zhora dané um-rozum a vôľa².

Ak by predurčenie človeka spočívalo v tom, aby sa stal «Bohom inšpirovaným automatom», potom by mu *rozum* a *vôľa* boli k ničomu. Ináč povedané, um-rozum sú človeku dané Zhora nato, aby človek mal možnosť nasmerovať svoju vôľu k Zámeru, a za týmto účelom musí byť aj um-rozum podriadený vôli človeka natoľko, aby mohol dosiahnuť chápanie Zámeru, spoznať miesto a možnosti človeka i ľudstva v ňom³.

T.j., počnúc preskúmaním želania vlastného mnohým ľuďom, *žiť s ľahkosťou tak, aby sa v živote vždy «darilo»*, sme prišli až k otázke o potrebnosti umenia zmysluplne poznávať Život, pretože bez tejto zručnosti nebude želanie *žiť s ľahkosťou tak, aby sa v živote vždy «darilo»* — realizovateľné.

Ináč povedané, spolu so všetkým ostatným musí škola predsa len začať žiakov učiť zručnosti poznania. Presnejšie povedané, riešeniu tejto úlohy a uvedomenia si faktu dosiahnutia výsledku musí byť podriadený celý učebný program, celý učebný proces.

Avšak veková psychológia a vekové potreby sú také, že za normálnych okolností musí praktické si osvojenie tejto zručnosti predchádzať jej pochopeniu a opísaniu jazykovými prostriedkami.

Žiaľ, žijeme v epoche, v ktorej vzdelávanie «pre všetkých» (vrátane vzdelania pre “elitu”), je predurčené k tomu, aby touto zručnosťou nevládol náležitým spôsobom nikto, okrem uzavretého do seba kruhu zákulisných pohľadárov globálnej civilizácie.

Preto aj medzi potenciálnymi čitateľmi aktuálneho zborníka je mnoho takých, ktorí nedisponujú zručnosťou efektívneho poznávania ani v počiatočnom štádiu (hoci geneticky prednastavený potenciál je prítomný u všetkých viac-menej biologicky zdravých ľudí) — uvažujú *kombinujúc* pritom prevažne hotové názory, no neuvažujú *poznávajúc a tvoriac*. Preto niekto môže namietnuť, že vyjadrený názor, o nutnosti učiť všetkých žiakov zručnosti *poznávať*, nie je ničím iným iba krásnym snom, ktorý však nie je realizovateľný v masovej pedagogickej praxi, pretože otvorenými zostávajú otázky: *kto ich tomu bude učiť? a ako pripraviť učiteľov?*

V skutočnosti sú takéto námietky a otázky neopodstatnené.

Ak sa pozrieme na proces vedomého poznávania ako takého, tak ono predstavuje samo o sebe prúd riešenia rôznych druhov nejasností: *«Boží Zámer — Božie Dopustenie — hranice dopustenia, za ktoré sa už nemožno dostať», «čierne — biele» atď. umenie zmysluplne rozlišovať, klasifikovať, klásť*

¹ Jeden z problémov spoločenských, totalitne ideologizovaných svetskými a náboženskými dogmami, spočíva v tom, že um a vôľa sú v nich nadbytočné, niet tam pre nich miesta.

Hlavný problém **totalitne de-ideologizovaných spoločností** spočíva v tom, že um a vôľa nositeľov démonického typu režimu psychiky má vo vzťahu k týmto spoločnostiam ničivo samovražedný charakter.

No oba menované problémy majú rovnaké riešenie — prechod ku kultúre, v ktorej sa ľudský typ režimu psychiky považuje za jediný normálny pre človeka a v spoločnosti aj prevláda, následkom čoho vôľa každého a všetkých celkom rozumne a bezkonfliktne zapadá do Zámeru, vzájomne pritom podporujú a dopĺňajú vôľu jeden druhého.

Tiež treba chápať, že: **totalitne de-ideologizovaná spoločnosť**, je vo svojej podstate spoločnosťou totalitne ideologizovanou «liberálnymi hodnotami», ideou «liberalizmu», v ktorej sa prejavuje korporatívno-démonický typ režimu psychiky a ktorá je zameraná nato, aby mohla „pásť“ dav nositeľov režimu psychiky typu zombi a potláčať nositeľov zvieracieho typu režimu psychiky ako «antisociálny element». Práve preto «liberálom» v Rusku tak nevyhovovalo slovo «свобода» [*sloboda**], označujúce «с-овестью во-дительство **Бо-гом да-нное**» [*riadenie (sa) svedomím Bohom dané**], čo démonizmu nevyhovuje.

² **Pod «vôľou» v najvšeobecnejšom zmysle tohto slova** v danom kontexte chápeme schopnosť jednotlivca podriaďovať rôzne zdroje, okolnosti a priebeh udalostí dosiahnutiu ním vnímaných cieľov, t.j. schopnosť ich riadiť (*ináč povedané, vôľa, to je: jednotlivcom si uvedomované zacielenie jeho rôznych schopností*). Inými slovami, vôľa sa vôbec nemusí prejavovať iba v podriadení (čohosi, kohosi) sebe, hoci «podriadenie čohosi sebe» môže byť tiež cieľom použitia osobnej vôle.

Vôľa vždy koná z úrovne vedomia a prejavuje sa vo vedomom výbere určitých cieľov činnosti a v realizácii činov podriadených vedomiu, zameraných na dosiahnutie týchto vedome zvolených cieľov, a tiež sa prejavuje vo vedomom realizovaní činov, zameraných na nedopustenie realizácie vedome odmietaných cieľov; z *nevedomých úrovní psychiky pôsobia príslušné k nim vlastné automatizmy a vonkajšie mámenia*.

³ Pretože ak je um vazalom inštinktov a emócií (čo býva sprevádzané aj egregoriálnou závislosťou), všetok čas v živote premrhá preberaním nepodstatných vecí, a na pochopenie Zámeru mu nezvyší čas. Preto vôľa musí byť silnejšia ako inštinkty, emócie a rozum. A rozum nesmie odmieťať intuíciu a reč Života. — pozn. prekl.

jednoznačne pochopiteľné otázky a nachádzať na ne jednoznačne pochopiteľné odpovede. V tomto spočíva všeobecná podstata každého procesu poznávania bez ohľadu na to, čo konkrétne sa usiluje spoznať ten-ktorý človek alebo kolektív.

V minulosti umenie nachádzať pravdu cestou zadávania otázok v určitej postupnosti a nachádzania odpovedí na zadané otázky nazývali starovekí Gréci «dialektikou». A v takomto chápaní definície dialektiky ako metódy (spôsobu) nachádzania pravdy boli starovekí Gréci pravdivejší, než dialektickí filozofovia (či už materialisti alebo idealisti) posledných niekoľko storočí.

Ak budeme súhlasiť s chápaním dialektiky ako metódy poznávania objektívnej pravdy človekom, cestou kladenia otázok a nachádzania na ne odpovedí, stane sa zrejším že:

Naše rozprávanie v kapitolách 6 a 7 aktuálneho zborníka je v podstate tlačovým výpisom dialektického procesu poznávania — t.j. výtláčkom toho, ako sa praktická zručnosť dialektického poznávania, vlastná *osobnej kultúre psychickej činnosti* spracovateľov aktuálneho zborníka, prejavila v ich textoch.

Okrem toho treba chápať, že texty bývajú v dvoch základných typoch:

- interpretácia toho, čo človek už vie k okamihu začiatku písania textu;
- myslenie v písanej forme, keď človek netuší, čo všetko sa dozvie zo svojho vlastného textu po jeho dokončení.

Práce VP ZSSR, hoc sa aj zakladajú na určitých už pre spoločnosť známych vedomostiach, no z väčšej časti predstavujú druhý variant (*t.j. všetky sú viac-menej textovým výtláčkom procesu dialektického poznávania*), ku ktorým sa radí aj text aktuálneho zborníka:

Znamená to, že:

- ak čitateľ čítal kapitoly 6 a 7 v otvorenom odnevoľnenom¹ stave psychiky, pri mlčaní vnútorného monológu², tak mal možnosť vstúpiť do procesu dialektického poznávania situácie v tuzemskom vzdelávaní a vytváraní budúcnosti nášho školstva a prijať tento proces (jeho algoritmiku) do svojej psychiky;
- ak čitateľ čítal kapitoly 6 a 7 v znevoľnenom stave psychiky s cieľom zapamätať si čo možno najviac hotových názorov, alebo viacej vnímal námietky svojich vnútorných hlasov³, tak tento proces prešiel mimo jeho prijatie a osvojenie, hoc i zostal «zapísaným» v určitých zónach jeho pamäti, viac-menej *izolovaných od aktívneho procesu jeho psychickej činnosti*⁴. T.j. v tomto prípade si treba hlavy 6 a 7 prečítať ešte raz v otvorenom, odnevoľnenom stave psychiky, utíšiť monológy svojich vnútorných hlasov.

No a tým, ktorí si kapitoly 6 a 7 prečítali v otvorenom, odnevoľnenom stave psychiky a prijali do algoritmiky svojej psychiky v nich uvedený demonštratívny príklad procesu dialektického poznávania, treba dať ešte zopár vysvetlení k tomu, aby lepšie pochopili dialektiku ako metódu poznávania a procesy, prebiehajúce v ich psychike počas poznávacej a tvorivej činnosti.

«LOGIKA je veda o spôsoboch dokazovania a vyvracania» („Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986). Všetky funkčne špecializované druhy logiky odpovedajú po svojom na otázku: ako prísť od

¹ T.j. bez vnútorných blokov, negatívneho naladenia pred a počas čítania či už k autorovi, textu, alebo sebe samému. Pri správnom psychickom naladení sa môžu určité informácie šíriť aj cez biopoľové prepojenia, neostane emočno-logicky zacyklený v starých myšlienkových vzorcoch a jeho okruh pojmov a chápania sa môže rozšíriť. – pozn. prekl.

² Ak si vnútorný monológ hovorí čosi vlastné, a neopakuje čítaný text alebo nemlčí, tak sa prikladá do pamäťového zápisu zmyslového prúdu a takým spôsobom predstavuje «šum», skresľujúci celý proces, ktorý sa človek usiluje prijať a osvojiť.

T.j. ak vzniká vnútorný monológ, treba si ho buď vypočuť, alebo mu navrhnuť vyrozprávať sa až po prečítaní textu.

Dialóg s textom je užitočný pre jeho pochopenie. Avšak v danom prípade nejde reč chápaní, ale o tom, aby sme si skrze text uložili do svojej pamäte (*a nie do aktívneho procesu psychickej činnosti*) ten *proces psychickej činnosti — dialektického poznávania*, ktorý autor niesol v sebe počas jeho písania.

³ Môže ich byť viac než jeden a môžu robiť hluk, čo je verným príznakom sklonu subjektu k posadnutosti.

⁴ V súvislosti s tým je tu ešte jedna poznámka: samotný akt kladenia rúk, pri ktorom sa duch (*nositeľ určitej informácie a algoritmiky*) prenáša z jedného človeka na druhého (*napríklad pri vysviacke do cirkevného stavu*) — očividne nestačí; musí tam byť aj ústretový akt, ktorý možno nazvať «prijatím rúk». Ak «prijatie rúk» nie je, potom kladenie rúk nenachádza pre seba adekvátnu ústretovú psychickú činnosť, a preto ani nedosahuje svoj cieľ, hoci domýšľavosti u subjektu „kladúceho ruky“ môže byť po završení obradu «nad mieru».

pravdivých úsudkov-premís (východiskových údajov) k pravdivým úsudkom-záverom (výsledkom, odpoveďami na otázky). Pre logiku je charakteristická podmienenosť každého ďalšieho úsudku od úsudku predchádzajúceho a východiskových údajov. Pritom všetky otázky v logickej procedúre pramenia z predchádzajúcich úsudkov, podobne, ako v najnižších triedach školy všetci riešili úlohy z aritmetiky pomocou otázok, krok po kroku, prechádzajúc od odpovede na jednu otázku k odpovedi na ďalšiu otázku v priebehu riešenia úlohy.

DIALEKTIKA nie je logika. Dialektika je nad logikou v tom zmysle, že otázky v priebehu dialektického procesu poznávania (a tvorenia) aj odpovede na ne môžu vyplývať:

- z východiskových údajov a predchádzajúcich úsudkov, podobne ako je to v logike;
- z určitých dohadov, opodstatnených nejakou ináč, a nie logicky;
- «byť vycucané z prsta» — t.j. z nijako neopodstatnených (v logike na to «majú právo» len axiomy) intuitívnych predpokladov a pojmovovo nejasného vnímania formálne neobjavených príčinnno-následkových spojení u rôznych, zdalo by sa, navzájom nesúvisiacich javov.

V dôsledku dvoch posledných okolností je dialektika umením, ktoré nemožno formalizovať; psychickou zručnosťou, ktorej možnosť osvojenia je v človeku geneticky uložená, ktorú si ale nemožno osvojiť formálnym spôsobom na algoritmickej osnove: 1.) «urob toto», 2.) «urob toto», 3.) «urob toto», ..., blahoželáme Vám a odovzdávame vám certifikát kvalifikácie «dialektik-bakalár» («dialektik-magister» atď. až po stupeň «prezidenta Akadémie dialektiky a všetkých vied» vrátane).

Preto, ak umenie dialektiky nie je osvojené, človek zadáva «nesprávne otázky» a v nesprávnej postupnosti, a aj keď sa na ne dajú vcelku správne odpovede (zodpovedajúce týmto otázkam), tak postupnosť «otázka — odpoveď, otázka — odpoveď, ... » (alebo siet' «otázok — odpovedí» v ich určitej vzájomnej súvislosti) sa javí byť neadekvátnou k životu a nevedie k pravde.

Následkom tohto, dialektika vďaka tomu, že v sebe neobsahuje formalizované algoritmy a formálno-logické zákony¹ je navonok (formálne) podobná takzvanej «diabolskej logike», v ktorej sa zákony a pravidlá vytvárajú, potvrdzujú a rušia (občas aj implicitne) v priebehu práce podľa cieľov a potrieb pohlavárov procesu presvedčania kohokoľvek o čomkoľvek na osnove «diabolskej logiky», čo ju zároveň robí podobnou schizofrénii².

Na rozdiel od «diabolskej logiky» je proces dialektického poznávania a tvorenia obsahovo iný a preto vedie k Pravde, a nie k chybám a schizofrénii.

Príčiny zlyhaní dialektického procesu poznávania (vrátane jeho prechodu na «diabolskú logiku») spočívajú v chybnom vnímaní sveta a neorganizovanosti psychiky.

Čo sa týka samotných **chýb vnímania sveta**, tak pred tým, než na ne poukážeme, preskúmame typy vnímania a chápania sveta³. Vnímanie sveta človeka predstavuje samo osebe systém jeho vlastných subjektívnych obrazných predstáv o Živote, a ten môže byť:

- **Kaleidoskopický**, keď subjektívne obrazy životných javov sú prevažne roztrieštené (neúplné, každý jeden inak) a konkrétne vzájomné súvislosti medzi nimi, adekvátne vzájomným súvislostiam životných javov, nesúcich prvoobrazy, tie chýbajú. Súvislosti sa vytvárajú i zanikajú chaoticky vonkajším vplyvom (podobne, ako keď sa presýpajú farebné sklička v kaleidoskope a vytvárajú pritom čudesné obrazce), no nevytvárajúc adekvátny obraz sveta.
- **Mozaikový**, ktorý sa od kaleidoskopického líši tým, že subjektívne obrazy sú v psychike jednotlivca z väčšej časti navzájom poprepájané a spolu tvoria viac-menej adekvátny obraz sveta,

¹ Zákony dialektiky existujú a vyjadrujú sa v rôznych jazykových formách, sú však neformálne. Ich formy si vyžadujú, aby bol do nich vnesený životu adekvátny obsah, čo zďaleka nie vo všetkých prípadoch sa darí sformalizovať a «automatizovať». Inými slovami, ak pre úspech logickej procedúry postačuje prevažne ľavohemisfére myslenie (diskrétno-abstraktno-logické), tak pre úspech dialektického procesu sú potrebné zmysly a organizácia psychickej činnosti spoločne, vrátane súčinnosti abstraktno-logického, procesno-obrazného i asociatívneho myslenia.

² Rozdiel je v tom, že schizofrenik je úprimne presvedčený o tom, že to, čo robí, je životu adekvátne. Avšak «diabolský logik» — operátor, technolog, polittechnolog, sám osebe nie je v moci toho druhu schizofrénie, ktorú svojou procedúrou «diabolskej logiky» vyjadruje s cieľom utvrdiť iných v niečom; ale ak v tom utvrdzuje aj seba samého, stáva sa tiež schizofrenikom.

³ Oveľa podrobnejšie je táto téma preskúmaná v materiáloch KSB, konkrétne v prácach VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Jazyk náš: ako objektívna danosť i ako kultúra reči“.

podobne ako fragmenty mozaiky dohromady tvoria určitý zmysluplný obraz. Mozaikové vnímanie sveta sa delí na dva typy:

- *Ja-centrické*, v ktorom sa obraz sveta «rysuje» tak, že v jeho centre sa nachádza samotný subjekt. V ňom sa svet zobrazuje odlišne v závislosti od toho, akú pozíciu v ňom zaujíma samotný subjekt. Okrem toho, horizont, viditeľný subjektom z «jeho vlastnej veže», je ohraničený a za ním je ukryté mnohé z toho, čo je nahradené vlastnými či prevzatými fantáziami o nepoznanom, následkom čoho sa Ja-centrické vnímanie sveta vždy ukazuje byť ohraničeným a v konflikte s neohraničenosťou o to hlbšom, čím neadekvátnejšie sú fantázie o nepoznanom (voči) objektívne nepoznanému (t.j. tomu, čo objektívne existuje, ale nie je známe). Ja-centrické vnímanie sveta sa buduje na pojmových kategóriách: priestor, čas, hmota, duch [energia*], ktoré môžu byť v rôznych epochách dejín predstavované pod rôznymi menami a v rôznych kombináciách.
- *Bohocentrické* vnímanie sveta, v ktorom sa obraz sveta «rysuje» na osnove Bohom daných obrazných predstavách o Živote a vzájomnej prepojenosti javov v ňom. Je to vnímanie sveta trojjednosti **matérie-informácie-miery**¹, o ktorej bola reč prv v jednej z poznámok pod čiarou v 5. kapitole aktuálneho zborníka. A v ktorom celkový obraz sveta získava vlastnosti hologramu: t.j. v ňom je na jeden a ten istý predmet možné nazerať z rôznych uhlov pohľadu jak striedavo, tak aj súčasne, a samotný obraz sveta sa v závislosti od zmeny uhlu pohľadu (pozície «svojej veže») nemení.

Pojem — je komponentom psychiky človeka, ktorý predstavuje určité subjektívne obrazy v ich určitom vzájomnom prepojení s jazykovými prostriedkami príslušného jazyka, ktorý daný subjekt používa.

Chápanie sveta — je systém pojmov v ich vzájomných súvislostiach. Keďže chápanie sveta nie je možné bez vnímania sveta, tak v závislosti od typu vnímania sveta, vlastného človeku, je mu vlastné aj chápanie sveta jedného z troch vymenovaných typov: kaleidoskopické, mozaikovo Ja-centrické, mozaikovo bohocentrické.

Dialektický proces poznávania nefunguje na osnove kaleidoskopického vnímania sveta. Dialektický proces nefunguje na osnove jalových rečí, keď za slovami nie sú obrazy tých javov, o ktorých ide reč. Dialektický proces plodí chyby, keď sa používajú nepresné slová a keď je chápanie sveta vybudované na neadekvátnych prepojeniach obrazov a jazykových prostriedkov alebo na neadekvátnych obrazných predstavách. Na osnove mozaikového Ja-centrického vnímania sveta môže byť dialektický proces funkčný, ak sa opiera na živote adekvátne fragmenty vnímania sveta; a nepredvídateľne stráca funkčnosť, ak prechádza na živote neadekvátne fragmenty svetonázorovej mozaiky.

Dialektická metóda poznávania a tvorenia je najviac funkčná na osnove bohocentrického vnímania sveta trojjednosti matérie-informácie-miery pri adekvátnom používaní jazykových prostriedkov².

Otázka ohľadne **chýb v organizácii psychickej činnosti** si takisto žiada zopár objasnení.

* * *

Existuje jedna otázka, ktorú možno nazvať východiskovou otázkou psychológie ako vedy:

Je človek sebestačný v schopnosti vyberať informáciu z prúdu udalostí Života, a hlavne —tú «prvotnú»⁴ informáciu, alebo nie je?

Výber jednej z dvoch odpovedí na túto otázku je vo svojej podstate výberom jednej z dvoch druhov teórií, opisujúcich formovanie psychiky a psychickú činnosť človeka. A zároveň, každá z

¹ Vo vnímaní sveta trojjednosti matérie-informácie-miery sú priestor a čas druhoradými kategóriami, ktoré sú dôsledkom miery a sami osebe predstavujú výplod procesu porovnávania rôznych javov v Živote navzájom.

² O tom viac v materiáloch KSB v práci VP ZSSR „Jazyk náš: ako objektívna danosť i ako kultúra reči“.

³ Nasledujúci text (až po klin z hviezdičiek, otočený smerom dolu) predstavuje fragmenty práce VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“ s určitými skráteniami a úpravami.

⁴ Prvotná informácia je tá, ktorá sa dovtedy (od momentu narodenia) v psychike nevyskytovala.

odpovedí na ňu odkrýva možnosti vstupu do tých či oných kvalitatívne rozdielných psychologických praktík a uzatvára možnosť vstupu do iných psychologických praktík. To jest, je to jedna z otázok, na ktorú odpovede určujú kvalitu a zameranie rozvoja civilizácie a jej kultúry.

Táto otázka je skutočne východiskovou otázkou pre rozvíjanie psychológie ako vedy, pretože všetka subjektívna psychická činnosť sa začína až potom, keď sa «prvotná» informácia stane majetkom psychiky subjektu; pokiaľ informácie niet, psychika zostáva prázdna: niet osobnosti, niet človeka, niet poznávajúceho subjektu, ani objektu poznania, občas aj v jednej a tej istej osobe.

Každý z oboch variantov odpovede na položenú otázku plodí dve navzájom sa vylučujúce odpovede jak o možnostiach človeka, tak aj ľudstva v tomto Svete:

- Ak vstup informácie (vrátane «prvotnej») do psychiky je plne podmienený touto samotnou psychikou a zdravím organizmu, potom subjekt má objektívne možnosť kráčať Životom kam chce a ako len chce.
- Ak je ale vstup informácie, a predovšetkým «prvotnej», podmienený nielen psychikou a zdravím organizmu, ale aj objektívnymi procesmi nezávislými na subjekte, vrátane priameho prerozdelenia informácie Bohom Všetrdžiteľom, tak:
 - Existujú oblasti, kam jednému subjektu bude dovolené sa posúvať v jeho osobnom rozvoji, poskytnutím mu príslušnej informácie;
 - A druhý subjekt pri všetkej svojej horlivosti sa nedokáže dostať do tých oblastí, nakoľko je ochudobnený o potrebné informačné zabezpečenie; nedokáže sa do nich dostať minimálne dovtedy, pokiaľ v dôsledku výlučne svojej psychickej činnosti nezmení v sebe samom niečo, po čom mu zvonku bude umožnený prístup k príslušnému informačnému zabezpečeniu jeho cesty a činnosti.

A takéto rozdiely v možnostiach subjektov v získaní prístupu k určitej informácii sú objektívne, hoci v mnohom sú podmienené subjektívnosťou každého — jeho zmysluplným prístupom k formovaniu vlastnej osobnosti a vzťahom k spoločnosti a Životu celkovo.

Avšak všetky verejné («exoterické») psychologické školy Východu i Západu, až na zriedkavé výnimky, túto otázku ako aj závery, sprevádzajúce odpovede na každú z nich, nevidia. Pritom automaticky vychádzajú poväčšine z toho, že človek je sebestačný v schopnosti výberu informácií z prúdu udalostí Života.

A tento postoj sa prejavuje vo väčšine psychologických teórií buď explicitne v otvorenej forme, alebo implicitne, napriek tomu, že:

Riadenie ako také (t.j. charakterizované samotnou podstatou procesu, nazvaného týmto termínom) predstavuje samo osebe kombináciu adresného a cirkulačného (neadresného) šírenia informácie v riadenom systéme, spôsobujúcej dopredu predvídateľné následky (jak výsledku, tak aj pridružené vedľajšie efekty).

Táto všeobecná poučka Dostatočne všeobecnej teórie riadenia privádza k myšlienke, že adresné prerozdelenie «prvotnej» i «odvetnej»¹ informácie s dopredu známymi pre Boha následkami, plne zodpovedajúcimi cieľom Jeho Zámeru, je jednou zo zložiek Jeho Všetrdžiteľnosti. A preto:

Človek nie je sebestačný v otázke výberu rôznorodej informácie z prúdu udalostí v Živote, a predovšetkým, — v otázke výberu «prvotnej» informácie, ktorej zloženie je «stavebným materiálom» pre jeho vlastné *vnímanie a chápanie sveta, tvoriace základ pre tvorbu vlastných plánov, spôsobov ich realizácie a správania sa v Živote*. Inými slovami, svoju psychiku v súčinnosti s okolnosťami Života si človek buduje sám, avšak Kto, ako a v duchu akej *Vyššej účelovosti* mu dodáva «stavebný materiál» na jej budovanie, — nad tým sa väčšina nezamýšľa.

¹ Tej informácie, prostredníctvom ktorej Boh v jazyku životných okolností odpovedá na plány, myšlienky a ďalšie činy človeka. Hoci múdri ľudia boli vždy utvrdení v tom, že Život je posvätným jazykom, ktorým Boh rozpráva s ľuďmi — s každým i so všetkými naraz, ale vieroučenia idealistického a materialistického ateizmu sa snažili presvedčiť ľudí, že tomu tak nie je: vraj všetko je len náhodné, bezpríčinné a bezcieľné. Avšak v poslednom čase o tom začali písať aj žurnalisti, pravda, zatiaľ prevažne len v „bulvárnej“ tlači:

«Započúvajte sa do jazyku vyšších síl

Neustále dostávame signály, treba im len vedieť načúvať.

Možno, že psychická nepohoda, ktorá vás už dlho ťaží, vôbec nie je spojená preťažením v práci alebo štvorkami vášho dieťaťa v škole. Je možné, že nejaké sily vám takto dávajú poznať, že nie ste na správnej ceste?! Načúvaním jazyku Vyšších síl, možno dať mnohé do poriadku a dokonca sa vyhnúť chybám. Je to naše energetické, emocionálne a intuitívne rozpoloženie. Preto je tak dôležité načúvať sebe, svojej duši a tomu, čo našepkáva srdce. Ak tvoja duša spieva, si na správnej ceste (hoci ani toto neplatí vždy: — naša poznámka v citáte: duša darebáka spieva od darebáctva), ak je cítiť nepohodu, ťažobu, zvláštny nepokoj — treba s tým niečo robiť. Žiaľ, dnešný človek si už toto robiť odvykol.

Jazyk faciek

Vyššie sily používajú jazyk znakov a signálov. Najčastejšie to býva nejaká náhodná udalosť. Zabehlo nám, nohu chytil kľč, niečo nám spadlo... Upozorňujú nás aj na dobré, aj na zlé udalosti. Lepšie sa zahľadte na okolitý svet, ľudí i seba! Podobné príznaky možno interpretovať až po uskutočnení faktu. V prípade, ak tieto signály nechápate, znaky sa opakujú tri razy, a potom Vyššie sily prechádzajú k ďalšiemu, hrubšiemu spôsobu komunikácie s vami.

Jazyk situácie

Nevyšiel vám obchod, podviedla vás žena, ukradli vám auto... Čo ak Vyššie sily vám vôbec nebránia, ale chránia vás pred väčšími problémami? Ak sa človek po príchode týchto signálov rozčuľuje a nechápe ich, potom sa výchovné lekcie ešte zhoršujú. Chcú vám tak ukázať, že nemáte pravdu. A ak bola lekcia pochopená, situácia sa stabilizuje a neúspech rýchlo vystriedajú úspechy.

Jazyk nezdarov

Je to Boží trest, alebo odplata. Čo je pre človeka najcennejšie, po tom aj bijú. Často sa ako výchovný prostriedok používa choroba. Bijú tak, že nemožno si to nevšimnúť. A vždy sa treba zamyslieť — prečo vás potrestali? A ak ste pochopili za čo, trest sa ruší a problémy miznú. Pomocou takýchto nezdarov Vyššie sily smerujú človeka na jeho cestu, aby vyplnil svoje predurčenie.

Priamy kontakt

Trest pre nechápavých sa opakuje trikrát. Ak nereagujete, tak sa použije jazyk priameho kontaktu. Ocitnete sa u bioenergetika, jasnovidca, liečiteľa, kňaza na prednáške (doslova vás tam privedú), kde vám naraz bude vysvetlená príčina vašich nezdarov.

Jazyk agresie

Hrubý spôsob jednania. Napríklad, vychádzajúc z domu, na stene zbadáte veľký nápis „Ty hlupaňa!“. Do doby, pokiaľ nepochopíte, že táto fráza sa týka vás, nápis zostane na mieste, tak ako je! Alebo, napríklad, sedíte a premýšľate: «Bolo by už načase sa rozviešť». V tom okamihu sa pomerne pevná stolička pod vami zlomí. Dávajú vám tak vedieť, čo vzíde z vášho nápadu.

Jazyk sugescie

Je to priamy text na zapamätanie si. Je založený na využití pamäti priamo, bez účasti myslenia. Človek sa stane závislým — od alkoholu, narkotík, hazardu, sekty, rybačky atď. Každý má to, čo si zaslúžil. No je ešte šanca sa spamätať.

V poslednom štádiu sa výchovný proces stáva ešte drsnejším a tvrdším. Trest sa zosilňuje. Znenazdajky sa objavujú nevyliciteľné choroby, dejú sa nešťastné náhody. A ak ani po tomto človek nič nechápe, tak ho odstraňujú zo zemského života». (Publikované 18.04.2005 v novinách „Komsomolská pravda“, (<http://www.kp.ru/daily/23496.5/38973/print/>) alebo sprostredkované na internetovej stránke «Anomália»: <http://anomalija.narod.ru/news10/078.htm>).

«Vážené» publikácie zatiaľ o tejto téme mlčia alebo podávajú svoje informácie o takýchto prípadoch pod rúskom životných kuriozít, ktoré sa síce javia akoby mali mravno-etický poučný zmysel, ale v skutočnosti («ved' vieme to

A v mnohých prípadoch sa človek javí byť očividne nesebestačným nielen v otázke výberu «prvotnej» a «odvetnej» informácie z prúdu udalostí, ale aj informácie, ktorú symbolicky nazveme «operatívnu», t.j. *preňho potrebnou na realizáciu aktuálnych vecí a plánov do budúcnosti*.

No stáva sa, že v človeku, v jeho vnútornom svete sa čosi udeje, po čom akoby začal pozerat' na Svet novými očami, a odrazu vidí a počuje veci, ktoré si predtým nevšimol; a veci, ktoré dovtedy stáli alebo boli beznádejne zamrznuté, sa začínajú hýbať akoby sami od seba, ľahko, až k ich pozitívnemu zavŕšeniu vďaka tomu, že informácia, ktorú človek predtým nebol schopný získať z prúdu udalostí, sa stala jeho vlastníctvom.

A on sám po tomto ostáva udivený: „Ako to: veď som to mal pred očami vždy, chodil som len okolo, a nestaral sa o to?“

Vysvetlenie podobných situácií, ktoré zažil vo svojom živote takmer každý, je možné *nesebestačnosťou človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života*, jasne a zrozumiteľne:

To, čo človek chápe ako výber «prvotnej» a «odvetnej» informácie (*a v mnohých prípadoch aj «operatívnej» informácie*) z prúdu udalostí v Živote samotným človekom, je v skutočnosti poskytnutím mu priamo Zhora prístupu k informácii, napomáhajúcej realizovanie Božieho Zámeru¹.

A toto vysvetlenie zamrzania a krachu záležitostí nesebestačného človeka v otázke výberu «prvotnej» a «odvetnej» informácie *je plne v súlade so všeobecnými princípmi organizácie riadenia — hierarchicky nižších vložených podsystémov vyššími hierarchickými úrovňami, v hierarchicky organizovaných (do seba vložených) systémoch*. Okrem toho:

V takomto chápaní Života sa veda stáva neoddeliteľnou súčasťou relié, pretože vedecká pravda vzniká na základe poskytnutia človeku, *v súkromnom a obojstranne zameranom spojení medzi ním a Bohom (t.j. v religii)*, prístupu samotným Bohom k «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» objektívnej informácii.

Druhá vec je, ako človek (*nositeľ subjektivismu*) pochopí mu danú objektívnu informáciu v procese jej osvojenia a čo *konkrétne si zaumieni urobiť a čo bude robiť* na základe získaného

všetci...») to bola iba «obyčajná náhoda», ktorá žiadny poučný zmysel nemá... Príklad takýchto vážených publikácií poskytuje časopis „Ohník“, № 5, r.1999, v článku:

“NÁHODA AKO BOHOM NEPOZNANÁ ZÁKONITOSŤ. Ak na vás padla tehla, je možné, že to niekto potreboval?”, autor sa ukryl za pseudonymom «Čumakoff».

[Názov článku predstavuje zhovädenie veršu Majakovského básne «“Počúvajte!” — “Veď, ak zapalujú hviezdy, znamená to, že to niekto potreboval?” ...» (a ak by nezažali hviezdy v noci, ani slnko vo dne, bol by vôbec život? boli by ľudia a všetko ostatné?) – pozn. prekl.]

V tomto článku „Čumakoff“ s odkazom na Americkú asociáciu súdnych vied uvádza prípad zo skutočnej vyšetrovacej praxe, ktorá sa udiala v New Yorku v r. 1994:

Jeden blbec poznal rodinnú „tradíciu“: keď sa jeho tatko hneval na mamu, strhol zo steny nenabitú pušku, zamieril na svoju manželku a stláčal kohútik. Keďže si ich synak želal rýchlejšie získať rodičovské dedičstvo, tak nabil pušku v domnienke, že otec mamu zabije, sám si na dlhú dobu sadne do väzenia, a on tak získa prístup k rodičovskému majetku. Ale potom, čo nabil pušku, rodičia žili tri týždne neobyčajne pokojne. No za ten čas blbec stratil nádej pri očakávaní dedičstva a rozhodol sa skoncovať so sebou. Vyskočil teda z okna svojho bytu na deviatom poschodí. Vo výsledku tohto však zomrieť nemal, pretože si nevšimol, že umývači okien na mrakodrape (*v USA si ľudia radšej zaplatia za umytie okien, než za zvýšenú spotrebu elektrickej energie, ak sú okná špinavé a prepúšťajú menej denného svetla*) natiahli o dve poschodia nižšie bezpečnostnú sieť. Jednako, keď letel okolo okien, z bytu o poschodie nižšie sa cez okno ozval výstrel a dávka brokov blbcovi rozmetala hlavu. V tom byte o poschodie nižšie žili jeho rodičia, a práve v tom okamihu, keď blbec letel okolo ich okna, rodičia končili ďalšiu zo svojich hádok. Tatko strhol zo steny brokovnicu, priložil k lícu, a ako zvyčajne, stlačil kohútik — zaznel výstrel: matku nezasiahol, no ich pochabý synček to schytil naplno.

Celý tento príbeh bol počas vyšetrovania zdokumentovaný. Prípad začali vyšetrovať ako neúmyselné zabitie starcom blázna, letiaceho do bezpečnostnej siete pod oknami; neskôr k tomu pridali pokus o vraždu svojej manželky; keď sa ale vyjasnila špecifická rodinná tradícia ukončovania rodinných hádok „výstrelom“, začali hľadať toho, kto, vediac o nej, zlomyselne nabil zbraň, a zistili, že to urobil ich syn; nakoniec prípad uzavreli ako samovraždu. Avšak spôsob zavŕšenia samovraždy sa ukázal byť veľmi prepracovaným, vysoko prevyšujúcim úroveň scenárov komediálnych vrážd a situácií, ktorých je Západné kino plné.

¹ Je to podobné tomu, čo sa deje v počítačových sieťach, kde administrátor siete prideluje užívateľom rôzne prístupové práva k informáciám (podľa kompetencie) a vykonáva adresné rozosielenie určitej informácie a čistenie siete od parazitnej informácie mimo činnosť užívateľov systému.

informačného zabezpečenia. No a na toto bude reakcia Zhora v podobe «odvetnej» informácie, doručenej reťazcami spätných väzieb¹.

Avšak tvrdenie o sebestačnosti človeka vo výbere «prvotnej» a «operatívnej» informácie z prúdu udalostí Života, automaticky sprevádza to, že podobné fakty zamrzania a krachu rôznych záležitostí sa pripisujú nikým neriadenej „náhode“, nemajúcej ani príčinu, ani racionálny dôsledok, čo je v podstate vyjadrením ateizmu.

Korán objasňuje všetko vyššie povedané (o vstupe prvotnej, odvetnej a operatívnej informácie do psychiky človeka), ako Bohom priamo každému dávané *Rozlíšenie*. Rozlíšenie v najvšeobecnejšom zmysle predstavuje schopnosť vidieť nejaké «toto» na pozadí akéhosi «nie toto», t.j. vidieť delimitáciu «tohto» a «nie tohto». V psychickej činnosti sa všemožné páry «toto — nie toto» objavujú ako subjektívne obrazy *reálnych životných javov, ktorých prvoobrazy sú dostupné pre zmyslové orgány človeka a ktoré sú dávané Bohom človeku skrz Rozlíšenie*².

V psychike človeka Rozlíšenie (osvietenie Rozlíšením) vzniká na vedomej úrovni (*na takéto okamihy osvietenia Rozlíšením si prakticky môžu spomenúť všetci ľudia vo svojom živote*). No ďalšia otázka spočíva v tom, čo sa deje v psychike človeka s informáciou, ktorú on získava skrz Rozlíšenie. Varianty sú dva:

- **Prvý — horší — uniká pozornosti a bez vedomého pochopenia odchádza niekam do nevedomých úrovní psychiky.** Toto vedie: k formovaniu kaleidoskopického vnímania sveta; prehĺbovaniu existujúceho kaleidoskopizmu; zastaveniu osobného rastu; nezmyselnosti existencie a množstvu nešťastia, spôsobeného činnosťou ľudí na základe neadekvátneho vnímania a chápania sveta.
- **Druhý — vedomá pozornosť človeka ju zachytáva a vôľa dáva povel si ju zapamätať a pochopiť.** V závislosti od charakteru pamätania a pochopenia vzniká mozaikové vnímanie a chápanie sveta v jednom zo svojich dvoch typov: Ja-centrické, alebo bohocentrické vnímanie a chápanie trojjedinosti matérie-informácie-miery, majúce holografické vlastnosti.

Ak to povieme stručne, tak na to, aby subjektívna dialektika ako proces poznania objektívnej Pravdy fungovala dostatočne dobre, je potrebné, aby kultúre psychickej činnosti osoby bola vlastná triáda, vytvorená postupnosťou «Osvietenie Rozlíšením → Pozornosť → Pochopenie», ktorá musí byť stabilne aktívna v akejkoľvek situácii.

Čo sa týka osvietenia Rozlíšením, tak Korán (8:29) hovorí, že ono sa dáva Bohom bezprostredne každému podľa jeho mravnosti:

«Ó tí, čo ste uverili! Ak budete mať bázeň pred Bohom <t.j. budete sa vyhýbať vyvolávaniu Božej nespokojnosti>, On vám dá Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých skutkov a odpustí vám. V pravde, Boh je veľmi milostivý!» (Korán, súra 8:29).

Zo všetkého tu povedaného o Rozlíšení a o triáde «Osvietenie Rozlíšením → Pozornosť → Pochopenie» vyplývajú závery potvrdzované životom, ktorých podstatu možno v krátkosti opísať takto: Ak človek verí Bohu a zároveň sa snaží zosúladiť svoju vôľu so Zámerom, tak všetky chyby

¹ Cirkev síce straší ľudí frázami že: „Boh trestá za zlé skutky“. V skutočnosti tieto reakcie nie sú trestom, ale „slovami“, ktorými komunikuje Život s človekom, pretože „nikto učený z neba nespadol“, „každý robí chyby“ a od Života veľa krát dostávame len „indície“, ktoré treba lepšie pochopiť a osvojiť si ich ako zručnosť (čo tiež chvíľku trvá). Svet a Život má svoje prirodzené nastavenia Zhora, stačí sa ho naučiť lepšie počúvať a vnímať, tak ako surfista sa snaží vnímať a zžiť sa s vlnou, ktorá ho nesie, tak aby bol v Harmónii s ňou, neničil on ju ani ona jeho. – pozn. prekl.

² Vnímanie sveta trojjedinosti matérie-informácie-miery vyplýva z koránického oznamu: «Boh stvoril každú vec a vymeral ju mierou» (Korán, 25:2). To isté v Biblii: «Všetko si usporiadal mierou, počtom a váhou» (Šalamúnova múdrosť, 11:21) Kniha „Šalamúnova múdrosť“ bola z kánonu Biblie vyňatá (*hoci v katolíckej Biblii sa nachádza, avšak v katolicizme mali svetskí ľudia zakázané čítať Bibliu samostatne; okrem toho cirkevným jazykom katolíckej cirkvi bola počas mnohých storočí latinčina, ktorú väčšina ovečiek neovládala a až v druhej polovici 20. storočia katolicizmus umožnil používanie národných jazykov v cirkvi*).

Vysvetlivka. Behom procesu merania vzniká obraz, t.j. informácia. Samotné meranie si vyžaduje súradnicový systém a jednotkovú mieru — etalón, na ktorú sa vzťahujú všetky ostatné veličiny, určené pre vyznačenie bodov v procese merania. [Napríklad pri rysovaní. Meraním rysujeme na výkres obrazy projektu. Samotný narysovaný objekt, ešte nepredstavuje hmotný objekt, ale je jeho vernou mierou, nehmotným prototypom. – pozn. prekl.] Oveľa podrobnejšie je problematika vysvetlená v materiáloch KSB, v práci VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

v jeho vnímaní a chápaní sveta sú odstraňované tým úspešnejšie, čím efektívnejšie pracuje triáda «Osvietenie Rozlíšením → Pozornosť → Pochopenie», pretože Boh dáva skrz Rozlíšenie príslušnú informáciu a privádza človeka do situácií, ku ktorým zmysluplný postoj s vierou Bohu umožňuje objaviť a odstrániť chyby vo vnímaní sveta, v chápaní sveta, v mravnosti, v osobnej kultúre myslenia i osobnej psychickej kultúre a ďalšej činnosti celkovo.

Pritom osobitnú úlohu v živote človeka a jeho psychickej činnosti zaujíma mravnosť, pretože práve ona určuje celú algoritmiku psychickej činnosti a myslenia, to predovšetkým.

Algoritmus ako zápis predstavuje súhrn, **po prvé**, informácie, opisujúcej charakter transformácie vstupného prúdu informácie v každom bloku algoritmu, a **po druhé**, mier (kritérií), riadiacich prenos toku transformovanej (v blokoch) informácie od každého bloku k iným blokom.

Algoritmika, je systém špecializovaných algoritmov v ich funkčnej vzájomnej prepojenosti.

Navonok formálne môžu byť algoritmy a ich fragmenty priradené k jednému z nasledujúcich typov alebo predstavovať ich usporiadanú kombináciu:

- Lineárne — v nich sa informácia prenáša postupne, od bloku k bloku;
- Cyklické — v nich niekoľko blokov tvorí kruh, po ktorom sa prenáša informácia v procese jej transformácie;
- Rozvetvujúce sa — v nich šírenie informácie od jedného bloku k druhému nie je podmienené jednoznačne štruktúrou samotného algoritmu, ale výsledkami spracovania informácie;
- „paralelizujúce sa“ (mnohovláknové) — v nich sa informácia z jedného bloku prenáša naraz na niekoľko blokov-potomkov procesu.

Všetky typy algoritmov, okrem lineárneho, ak sa nebudeme o prerušovaní či zastavení behu programu pred jeho zavŕšením, si vyžadujú určité riadenie toku informácie pri ich odovzdávaní z bloku do bloku: vstup a výstup z cyklu, výber bloku-potomka, nastavenie parametrov „paralelizácie“ procesu atď. — si vyžadujú riadenie. Riadenie informácie v algoritmoch pri jej prenose od bloku k bloku je založené na *porovnaní* získaných výsledkov s určitým *porovnávacím štandardom*. Takýto štandard môže byť jak «vyrátaným» v samotnom algoritme, tak aj pevným atribútom (konštantou*) samotného algoritmu. Svojou podstatou takýto porovnávací štandard (vo vnímaní sveta trojjedinosti matérie-informácie-miery), riadiaci informačné toky v algoritme, je jedným zo životných prejavov miery, t.j. je to kritérium.

Ako možno pochopiť z tohto opisu, u dvoch exemplárov rovnakého *dostatočne rozvetveného algoritmu s určitým počtom cyklov spracovania informácie* sa bude rovnaký vstupný prúd informácie transformovať do rôznych výsledkov, ak v jednom exemplári zmeníme hodnotu mier (kritérií), vlastných algoritmu (nie vypočítaných v ňom¹), s ktorými sa porovnávajú priebežné výsledky spracovania informácie a kde na základe tohto porovnania sa informačný potok posúva na ďalšie spracovanie do ďalšieho bloku.

Uvedená definícia algoritmu i všetko povedané o riadení informačných tokov v algoritmoch možno plne aplikovať aj na psychickú činnosť jednotlivcov a kolektívov (*spoluúčasť jednotlivcov v egregoroch*); t.j. možno to aplikovať na *algoritmiku psychiky vcelku (osoby, egregora alebo nejakého súboru egregorov) ako súboru jednotlivých algoritmov, ktoré tento súbor obsahuje a v ktorom prebieha prenos riadenia od jedného konkrétneho algoritmu k ďalším*.

Úlohu porovnávacích štandardov (kritérií) riadiacich tok informácií v algoritmike psychiky človeka tu zohráva jeho mravnosť, ktorá je jednotná pre vedomé i nevedomé úrovne psychiky, hoci môže byť vnútorne konfliktnou, pokiaľ je špecifickou zložkou vnímania sveta, ktoré je viac či menej kaleidoskopické.

V informačnom aspekte je mravnosť jednotlivca súborom obrazných predstáv a ich opisov (*vnútorný jazyk osoby*) nejakých životných, reálnych i potencionálnych špecifických udalostí s hodnotením každej z nich «dobré», «zlé», «nevýznamné» alebo «význam neurčený» alebo «mä vedľajšie následky», ktoré sú okrem toho ešte aj hierarchicky usporiadané, podľa vlastnej preferencie.

A preto:

¹ Pre zmenu porovnávacích štandardov, počítaných v algoritme, je potrebné prerobiť niektoré bloky algoritmu.

Nemravnosť — je iba zložkou celkovej mravnosti subjektu, ktorá v podstate predstavuje, **po prvé**, neurčitosť mravných kritérií, spôsobenú absenciou niektorých z nich alebo *variabilitou mravných kritérií, ktoré možno uplatniť v tej istej situácii*, a **po druhé**, neurčitosť v hierarchickom usporiadaní mravných kritérií podľa ich dôležitosti.

S týmto súborom *opisov-kritérií a ich vzájomných prepojení, tvoriacich mravnosť subjektu*, je vo vzájomnom vzťahu celá algoritmika psychiky v procese spracovania informácie pri hodnotení priebehu udalostí, tvorbe plánov a línie správania pri meniacich sa okolnostiach života. Takže prepísanie odhalených mravných kritérií novými hodnotami «dobre» — «zle» vo vzťahu k množstvu špecifických udalostí, napojených na každé z nich, predefinuje aj celý charakter algoritmiky vedomých a nevedomých úrovní psychiky, meniac pri tom množstvo cieľov, ktoré sa človek usiloval v živote dosiahnuť, a množstvo metód a prostriedkov na ich dosiahnutie, ktoré považoval za prípustné.

Pritom, ak predefinované (vplyvom prehodnotenia života) hodnoty mravných kritérií sú menej chybné (*vo vzťahu k Božiemu predurčeniu pre človeka*), než predtým, potom aj «autopilot» nevedomých úrovní psychiky sám vytvára lepšiu líniu správania, než v minulosti; ak sú zadané chybnejšie hodnoty, potom chyby «autopilota» nevedomých úrovní psychiky budú ešte ťažšie¹.

¹ V starozákonnej knihe „Numeri“, kap. 14 sa píše o tom, ako sa začalo 40-ročné putovanie starovekých židov po púšti.

Šiel už druhý rok prebývania Mojžiša s jeho zverencami mimo Egypta. K tomuto času už Mojžiš dostal v Zjavení vierouku a organizoval život židov v súlade s ňou: *To jest v podstate sa všetky hlavné religiózne udalosti už odohrali*. Mnohoročné putovanie po Sinajskom polostrove sa v tom čase neplánovalo. Boli vyslaní prieskumníci na Palestínske územia, po vrátení ktorých sa, v súlade s prisľúbením Palestíny Bohom Abrahámovi, plánovalo začať s presídlením do tohto kraja, v tej dobe obývaný Kanaáncami a Amálechmi.

Či by bolo plánované presídlenie pokojným, alebo by nieslo charakter vojenskej invázie je ťažké posúdiť, pretože práve po návrate prieskumníkov medzi zverencami Mojžiša vznikla vzbura. Odporcovia presídlenia do Palestíny prestali poslúchať Mojžiša a jeho stúpcov, a namiesto *toho vyzývali národ, aby ich ukameňoval* (Numeri, 14:10). O udalostiach ktoré nasledovali, Biblia rozpráva takto:

«20. I povedal Hospodin [Mojžišovi]: odpúšťam, po slovách tvojich; 21. No ako žijem, [a večne žije Moje meno,] a slávy Hospodina plná je zem: 22. Všetci tí, ktorí videli Moju slávu a znamenia, ktoré som vykonal v Egypte a púšti, a pokúšali Ma už desať ráz, a nepočúvali Môj hlas, 23. Nevidia zem, ktorú som pod prisahou slúbil ich otcovi; [len ich deťom, ktoré sú tu so Mnou a ktoré nevedia, čo je dobro a čo zlo, všetkým maloletým, ničomu nerozumejúcim, im dám zem, a] neuvidí ju nikto z tých, čo Ma dráždia».

Text v hranatých zátvorkách je obnovený podľa prekladu sedemdesiatich prekladateľov — Septuaginty, ktorá je verziou udalostí v interpretácii pánov vtedajšieho (3. st. pred.n.l.) kánonu Starého zákona. Takým spôsobom sa odкрýva možnosť porovnať zmysel verša 14:23 pred a po obnovení vyškrtnutých textov, čo bolo vykonané v záujmoch pánov, historicky neskoršej než Septuaginta, kresťanskej kánonickej Biblii, ktorú používajú západné cirkvi a ich misionári.

Výňatok z verša 14:23 informuje o tom, že z púšte vyjdú iba tí, ktorí v momente opisovaných udalostí nepoznajú, čo je dobro a čo zlo, a nič v živote nechápu; a tiež tí, čo sa ešte len majú narodiť počas nadchádzajúceho obdobia vymierania dospelých, majúcich svojskú predstavu o tom, čo je dobro a čo zlo a vidiacich zmysel života podľa svojej reálnej mravnosti. V podstate sa tu jedná o nadchádzajúcu výchovu maloletých a tých, čo sa ešte len narodí, tak, aby kultúra a mnohé životné zvyky ich rodičov sa im stali cudzími. Pokiaľ je kultúra rodičov objektívne skazená, tak jej odmietanie v ďalších pokoleniach môže splodiť jak ešte jednu iným spôsobom skazenú kultúru, tak aj kultúru objektívne spravodlivú.

Prečo je skazenou biblická kultúra aj vcelku, aj v jej judejských a kresťanských vetvách, sa v prácach VP ZSSR vysvetľovalo už neraz. A fakt výňatku z kánonu Biblie vo verši 14:23, ak ho dáme do súvisu s tým, čo je popísané v aktuálnej časti kapitoly, je charakteristický práve ako príznak zahľadenia stôp toho, že počas nasledujúcich 40 rokov sa mravnosť dorastajúcich pokolení v kočovnom koncentračnom tábore programovala k určitým cieľom a zadaniam tak, aby svojou činnosťou zostávali v oblasti Božieho dopustenia. Po svojom odmietnutí nasledovať pravdu, odhalenú skrz Mojžiša, ktorá mohla zachrániť starovekých židov z otrokárskej moci iniciátorov Biblického projektu zotročenia všetkých, starovekí židia vstúpili do zóny Božieho dopustenia a stali sa «etnografickou surovinou» na zhotovenie z nich biorobota-golema, nesúceho naprieč storočiami Biblický projekt zotročenia všetkých a jeho egregor, čo si mnohí pletú s dobrým Božím Zámerom.

V našich dňoch je analogická (tej starozákonnej) situácia ohľadne masového odoberania detí z rodín, s cieľom ich *správnej (v určitom konkrétnom zmysle) výchovy*, vyjadrená v ontopsychológii. Zakladateľom ontopsychológie bol Antonio Meneghetti — filozof talianskeho pôvodu, bohoslovec, sociológ, skladateľ, umelec a tak ďalej. V ontopsychológii existuje projekt «Človek tretieho tisícročia», z čoho možno pochopiť, že ambície pohlavárov ontopsychologického projektu sú globálne a v určitých aspektoch je ontopsychológia ešte „hustejšia“ než scientológia, hoci rovnako, ako scientológia, tiež sleduje cieľ — zachovanie davo-„elitárneho“ spoločenského zriadenia aj v budúcnosti.

Ontopsychológia už prenikla aj do Ruska. Existuje «Slovanská akadémia ontopsychológie» a na internete sú stránky

No ak úlohu mravných kritérií ako porovnávacích štandardov všemožných výsledkov spracovania informácie v algoritmike psychiky predsa len priznáme, nevyhnutne vznikne otázka: «Existuje možnosť „nestáť si na kábli“, „nemať dlhé vedenie“, hodnotiac iba minulé chyby, *ale byť bystrým a múdrom v predstihu* vo vzťahu k nepriaznivému priebehu udalostí a vyhnúť sa tak zosobneniu v Živote chybných línií správania?» — Takáto možnosť je geneticky obsiahnutá v psychike človeka a spočíva v umení udržovať si určitý emočno-významový režim¹ psychickej činnosti vo všetkých situáciách.

Treba priznať, že nevedomé úrovne psychiky, ako systém spracovania informácie, sú mnohonásobne mocnejšie, než úroveň vedomia. A normálny vzájomný vzťah vedomia a nevedomých úrovní psychiky osoby je podobný vzájomnému vzťahu pilota (vedomie) a autopilota (nevedomé úrovne psychiky): nie vždy je v možnostiach pilota riadiť lietadlo v zložitých letových podmienkach, ale pilot je schopný nastaviť autopilot do režimu, v ktorom bude let bezpečným, a odovzdať riadenie autopilotu. V podstate aj my ideme životom na «autopilote» nevedomých úrovní psychiky, pričom sa zďaleka nie vždy zamýšľame nad tým, v akom režime je nastavený tento náš «autopilot».

Pritom si zvyčajne uvedomujeme nejaký konkrétny zmysel na pozadí rôznych emócií.

Emócie v podstate predstavujú — mravne podmienené — symbolické *hodnotenia prebiehajúcich udalostí* nevedomými úrovňami psychiky.

Je prirodzené, že celistvosť psychiky si žiada vzájomný súlad emócií (*vytváraných nevedomými úrovňami psychiky*) a uvedomovaného si významu (*týchto emócií*). Okrem toho, efektívnosť psychickej činnosti si žiada nielen celistvosť psychiky ako systému spracovania informácií, ale aj *určité psychické naladenie*², *zodpovedajúce aktuálnej práci*³, jedným z komponentov ktorého je vzájomný súlad emócií a uvedomovaného si ich významu.

založené ontopsychológmi, kde sa možno zoznámiť s niektorými jej postojmi.

V našom chápaní ontopsychológia predstavuje «potrat» Západnej regionálnej civilizácie, ktorý sa odohral pri pokuse splodiť vlastnú konceptuálnu moc, vlastného činného vnútorného prediktora pre život v pobiblickej epoche. Ide o to, že každá spoločnosť má v sebe predurčenosť riadiť v plnej funkcii riadenia, t.j. na základe schémy prediktor-korektor už len z toho dôvodu, že človek je rozumný. V situácii, keď riadenie na základe akejkolvek koncepcie vchádza do krízy, moc tejto koncepcie nad spoločnosťou sa znižuje, čo otvára cestu tendencie pre vznik nového prediktora v spoločnosti a realizovania ním novej konceptuálnej moci.

Ontopsychológia sa objavila práve v takomto období, keď biblická kultúra aj v svojej nábožensko-kultovej, aj v otvorene ateistickej svetskej forme vošla do hlbokej systémovej krízy. Avšak ontopsychológia sa predsa len nestala prostriedkom riešenia problémov, ale neživotaschopným «potratom» pri pokuse splodenia konceptuálnej moci pre život v pobiblickej epoche, pretože:

- súhlasí s davo-„elitárnou“ organizáciou života spoločnosti;
- jej pedagogika je zameraná na výchovu nositeľov démonického typu režimu psychiky, ktorí majú vytvoriť „elitu“ novej spoločnosti, a nie ľudského typu režimu psychiky ako normy pre všetkých;
- vyjadruje Ja-centrické vnímanie sveta a *rozvíja sa (nakolko je to len pre «potrat» možné)* na osnove Ja-centrického vnímania sveta;
- (typické pre Ja-centrické vnímanie sveta) Systém hraničných zovšeobecňujúcich kategórií v ich chápaní sveta vôbec nie je trojjednosť matérie-informácie-miery, ale «In Sé» (analógia scientologickej «Θ» - Théty) — hlbinné vnútorné pravé «Ja» človeka, deformované vplyvom tohto sveta, *implicitne zastúpeného hmotou a energiou v priestore a čase*;
- Primerane kultivovaniu démonizmu, schopného korporatívnej spolupráce pri „pasení“ tlupy, sú tradičné vierouky zaradené do kategórie dočasných historických javov, jednako však otázky vzájomných osobných vzťahov medzi človekom a Bohom sa medzi tie najdôležitejšie pre osobu a spoločnosť neradia.
- Pre ontopsychológiu je typická dvojité morálka, odkrývajúca možnosť pre vybudovanie systému «ezoterizmus — exoterizmus», využívajúcej neznalosť a omyly, a preto samovražednej pre spoločnosť: «múdry človek v tomto svete potrebuje dvojitú morálku» (A.Meneghetti “Múdry človek a umenie života”, Perm, «Horton Limited», str. 40). «Treba sa učiť všetkému, čo nám príde do cesty, a len vlastnú najvyššiu pravdu ochraňovať pre samých seba. Hlúpe vedenie predstavuje nebezpečenstvo pre masu a výhodu pre najmúdrejších» (rovnaká kniha, str. 21).

¹ V zmysle: cítim emóciu, chápem jej význam, zmysel. Ak sa človek učí chápať význam svojich emócií, nemôže sa mu neskôr stať, že povie: „Nevyznám sa v sebe...“ — pozn. prekl.

² Vedome navodená nálada, rozpoloženie. Prípadne aj samočinne navodená, pri korektne pracujúcej psychike. — pozn. prekl.

³ O čom sa hovorilo v 2. kapitole aktuálneho zborníka.

A to nás privádza k otázke o svojho druhu «ladičke», pomocou ktorej by človek svojvoľne mohol reprodukovať naladenie svojej psychiky, zabezpečujúce celistvosť psychiky a jej funkčnosť jak pri odstraňovaní chýb v samotnej psychickej činnosti, tak aj v procese poznávania a tvorenia.

Prechod na ladičku emočno-významového režimu psychickej činnosti je jednoduchý, a tiež sa jedná o proces dialektického poznania.

PÝTAME SA: Mýli sa azda Všedržiteľ? alebo je Všedržiteľnosť (*neobmedzená vŕezahŕňajúca moc Najvyššieho, rozprestierajúca sa všade v Živote — v Objektívnej realite*) neomylná vo všetkých svojich prejavoch bez výnimky?

— Všedržiteľnosť sa nemýli a Všedržiteľnosť je neomylná vo všetkých svojich prejavoch bez výnimky.

Pýtame sa: Ak je Všedržiteľnosť neomylná vo všetkých svojich prejavoch a jednotlivec nie je v konflikte s Všedržiteľom, potom malo by byť intelektuálno-rozumové chápanie tohto faktu sprevádzané emóciami? o to skôr, že emócie vždy sprevádzajú pochopenie Života?

— Malo.

Pýtame sa: Aké emócie, aké psychické naladenie by mali sprevádzať intelektuálno-rozumové pochopenie tohto faktu?

— Dobré psychické naladenie (*radostná vnútorná vyrovnanosť a túžba osožiť Svetu, plodiaca otvorenosť duše Životu¹*) ako emočné pozadie je normou pre človeka, prebývajúceho v harmónii s Bohom, vo všetkých životných situáciách bez výnimky. A je tiež normou pre nevratne Ľudský režim psychiky.

Pýtame sa: A ak pocit radostnej vnútornej vyrovnanosti a túžby osožiť Svetu, otvorenosť duše Životu chýba, a namiesto toho je prítomná emočná skleslosť, nálada zlá alebo „nijaká“, tak potom o čom informujú nevedomé úrovne psychiky vedomie, ktoré si väčšina ľudí spája s ich «Ja»?

— **Odpoveď je jednoduchá:**

• V prítomnom čase alebo v odohranej minulosti, alebo v plánoch jednotlivca do budúcnosti sa vyskytuje nejaký jeho osobný konflikt s Všedržiteľnosťou, plody ktorého bude musieť pri ním zvolenej línii správania nevyhnutne žať (ak ich už nežne) a budú nepríjemné.

No, o čo sa konkrétne jedná, v čom spočíva objektívny zmysel konfliktu, či vznikol ako výsledok úmyslu jedinca alebo je následkom jeho nepozornosti a rozpustenosti a je podmienený chybami v algoritmike jeho nevedomých úrovní psychiky, — to je nutné si vyjasniť a vyžaduje si to vedome chápaný postoj jednotlivca k Životu, k priebehu udalostí v ňom, k zhode rôznych okolností vŕokol neho a v ňom samom.

• alebo jednotlivec, ktorý nie je priamo v konflikte s Bohom, chápe voľačo odlišne či neúmerne k Objektívnej realite, prípadne úplne nepochopil čosi, vyplývajúce zo všedržiteľnosti podľa Božej vôle, a následkom jeho nedôvery Bohu mu jeho nevedomé úrovne dávajú nesprávne hodnotenia tohto čo sa deje, čo v perspektíve danému jednotlivcovi tiež neveští nič dobré, pretože v dôsledku tohto sa môže jeho správanie ocitnúť v konflikte so Zámerom.

V oboch prípadoch sú zlé emócie vyjadrením nesprávnosti jeho vlastnej mravnosti, pokúšajúcej sa odmietnuť východzie mravné kritérium bohocentrického mozaikového vnímania sveta:

Všedržiteľ je neomylný: všetko, čokoľvek sa len deje, deje sa k lepšiemu; všetko čo sa odohralo a odohráva, sa odohralo a odohráva najlepším možným spôsobom pri tej reálnej mravnosti (a z nej odvodených plánov) a etike, ktorej nositeľmi sú jednotlivci, súhrnne tvoriaci spoločnosť; Všedržiteľ je veľký, všemohúci a Jeho milosť bezhraničná.

Okrem toho:

Uvedený výrok je naozaj svojim spôsobom ladičkou pre psychiku, zadávajúci náladu, ako jednotu emocionálneho a významového (intelektuálno-rozumového) režimu psychickej činnosti,

¹ Uzavretosť duše v osobnom systéme psychologickéj ochrany (osobnej informácie, energetiky, algoritmiky a egregoriálnych príloh) — je následkom nedôvery Bohu alebo výrazom podvedomého samovyhodnotenia slabosti psychiky (osobnostnej nedovyvinutosti) vo vzťahu k okolnostiam (vrátane iných ľudí), v ktorých sa človek ocitá. To isté sa týka aj rôznych druhov urážania sa na niekoho alebo niečo.

ladiacu so Životom: Uvedomenie si toho reálneho faktu Života, že Všetrdžiteľ sa nemýli a všetko a všade sa uskutočňuje najlepším možným spôsobom, musí vyvolávať dobrú náladu — *radostnú vnútornú vyrovnanosť a túžbu osožiť Svetu, plodiacu otvorenosť duše Životu.*

A až potom, čo **pri uvedomení si menovaného faktu** prišli vnútorná vyrovnanosť a túžba osožiť Svetu s otvorenou dušou, vzniklo dobre emočné pozadie, dobré psychické naladenie, možno pristúpiť k dielu, *zostávajúc pritom vnímavým k hlasu svedomia*, a všetko pôjde dobre; v opačnom prípade algoritmika nevedomých úrovní psychiky a celková psychika bude „hrať falošne“ rovnako, ako rozladený klavír či gitara¹.

A toto naladenie psychiky je potrebné si *zriaďovať po prebudení zo sna vôľou* a pravidelne si ho obnovovať v priebehu dňa; obnovovať o to skôr, akonáhle si človek uvedomí, že jeho nálada, emócie nezodpovedajú menovanému objektívnemu faktu Života.

* *
 *

Tieto vysvetlivky umožňujú pochopiť, že v základoch fungovania dialektiky ako spôsobu poznávania leží vedomá religióznosť človeka a jeho viera/dôvera Bohu, ktorá má účasť v procese poznávania a vedie ho, dáva človeku skrz Rozlíšenie informáciu nevyhnutnú pre zadávanie otázok; ak Boh Rozlíšenie nedá, potom namiesto dialektiky vzniká «diabolská logika» alebo ambicióznoschizofrenické vysvetlenie Života vcelku a jednotlivých životných javov.

Z povedaného možno pochopiť, že existujú tri možné spôsoby osvojenia si dialektiky a ich kombinatorika:

- Počas komunikácie s nositeľom osobnej kultúry dialektického poznávania vstúpiť s ním spoločne do procesu dialektického poznávania a prijať ho do svojho biopoľa (analogicky tomu, ako to bolo opísané v 2. kapitole), po čom si treba samostatne prejsť v mysli, čo a ako sa odohrávalo v psychike, alebo sa oboznámiť s opisom dialektického procesu poznávania ako procesu psychickej činnosti, aby bolo možné nájsť v sebe samom všetky komponenty procesu a zložiť ich dohromady v ktoromkoľvek procese samostatného poznávania nejakého reálneho životného problému.
- Prečítať si hociktorý «výťažok» procesu dialektického poznávania a pokúsiť sa zreprodukovat proces vo svojom biopoli, kvôli čomu treba čítať v otvorenom, odnevoľnenom stave psychiky, a potom si prejsť samostatne v mysli, čo a ako sa odohrávalo v psychike, alebo sa oboznámiť s opisom dialektického procesu poznávania ako procesu psychickej činnosti, aby bolo možné nájsť v sebe samom všetky komponenty procesu a zložiť ich dohromady v ktoromkoľvek procese samostatného poznávania nejakého reálneho životného problému.

¹ V historicky sformovanej kultúre ľudstva, v *masovo rozšírených* exoterických nábožensko-filozofických systémoch, sa otázka vytvorenia určitého emočno-významového režimu samotným človekom predkladá ako kľúčová pred začiatkom činnosti. Napríklad v budhizme:

«Niet vecí, ktorá nás zvonka môže donútiť trpieť; všetko závisí od výkladu našej skúsenosti. Odtiaľto je evidentná veľká úloha rozumu v tom, či zažívame trápenie alebo radosť».

«Neschopnosť vykonať nejakú vec nie je dôvodom pre nepokoj. Schopnosť vykonať nejakú vec tiež nie je dôvodom pre znepokojenie. Tak načo sa znepokojovať? Buďte šťastní».

«Jediným zdrojom vašich trápení sú vaše vlastné činy. Vždy si všímajte, ako konáte».

«Naučte sa vždy byť pokojným a múdrom. Keď ste pokojný a múdry, vaše činy budú zodpovedať situácii a nebudú pokazené negatívnymi emóciami».

«Múdrost bez súcitu je suchá a škodlivá. Súcit bez múdrosti je slepý a nevládny. Nepohrdajte ani múdrostou, ani súcitom».

«Prvým krokom k múdrosti je uvidieť vlastné chyby. A tak, najprv, napravte svoje chyby».

«Činy, vnuknuté hnevom, svedčia o tom, že ste stratili moc nad sebou a viac nie ste schopní jasne vidieť a myslieť. Je to dosť nebezpečná cesta».

Tieto budhistické pravidlá sú uvedené z internetového článku na adrese (uvedené v stave z apríla 2005, citáty sú tematicky vyberané: <http://buddhism.buryatia.ru/doc/nast.shtml>)

Po ich prečítaní treba ešte dodať, že autori učebnice „Spoločenskej náuky“, ktorí rozprávali žiakom akoby o budhizme, neuznali za vhodné uviesť nič z toho, čo je v budhizme skutočne užitočné pre organizáciu vlastného života a života spoločnosti.

- Prečítať si opis dialektického procesu poznávania ako procesu psychickej činnosti, aby bolo možné nájsť v sebe samom všetky komponenty procesu a zložiť ich dohromady v ktoromkoľvek procese samostatného poznávania nejakého reálneho životného problému.

Posledná klauzula, spoločná pre všetky tri metódy osvojenia dialektiky, vyplýva z tej skutočnosti, že dialektika je inštrumentom pre odhalenie a riešenie reálnych problémov a nefunguje v polygónných (výcvikových-neréálnych) podmienkach «tematických cvičení...».

Čo sa týka aktérov VP ZSSR v jeho tíme ku koncu 1990-tych rokov, tak vzdelávací systém nedokázal v nich potlačiť geneticky vloženú (do každého človeka) tendenciu dialektického spôsobu poznávania. Ďalej nasledovalo prečítanie diel klasikov dialektického materializmu, z ktorých bolo možné pochopiť ich predstavy o dialektickom procese poznávania¹. Potom prišlo pochopenie toho, že **dialektika je pre človeka prirodzený spôsob poznávania a tvorenia**, ktorý historicky sformovaná kultúra davo-„elitárnej“ spoločnosti potláča a deformuje, pretože je cielene sformovaná tak, aby menšina vládla nad väčšinou a nepretržite parazitovala na jej práci a živote. Po tomto bolo povedané, že **ovládanie dialektiky je najdôležitejšia životná zručnosť**. O 13 rokov bol VP ZSSR pripravený k tomu, aby predniesol svoje chápanie dialektického procesu poznávania a tvorenia ako psychologické zručnosti. Toto našlo svoje vyjadrenie v práci VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, v ktorej je poskytnutý oveľa podrobnejší popis dialektiky, než v aktuálnej práci.

T.j. nič nenasvedčuje tomu, že masové osvojenie si zručnosti dialektického poznávania v škole nie je možné, hoci na to, aby bolo skutočne masovým, sú potrebné nové školské učebnice, v ktorých by bol textovo zaznamenaný proces dialektického poznávania rôznych javov adekvátne vyučovaciemu predmetu; alebo by takéto texty boli zaradené do zoznamu povinnej literatúry, potrebnej k naštudovaniu. Toto všetko pri osvojení si rýchločítania a mravno-eticky zdravej atmosfére v škole (*predovšetkým medzi pedagógmi, komunikácia s ktorými je potrebná vyslovene kvôli osvojeniu si psychických zručností*) otvára možnosť k tomu, aby bola dialektika ako psychická zručnosť masovo osvojovaná žiakmi už v nižších triedach a vedome chápaná vo vyšších.

Čo sa týka «diabolskej logiky», tú nemožno človeka naučiť: virtuóznymi «diabolskej logiky» sa stávajú tí, ktorým sa z rôznych dôvodov nepodarilo stať sa dialektikmi. Preto, aby bolo virtuóзов «diabolskej logiky» menej, a aby nemohli škodiť spoločnosti, škola musí učiť zručnosti dialektiky všetkých a učiť ju efektívne.

¹ Spomedzi klasikov dialektického materializmu v tomto smere a v tých rokoch boli užitočné „Dialektika prírody“ a „Anti-Duhring“ od F.Engelsa a málo vtedy dostupné práve J.V.Stalina (*zbierka jeho diel, po XX. zjazde KSSZ, bola vyradená z všeobecného prístupu v knižniciach a nájsť ich bolo možné prevažne len v tých domácich knižniciach, kde sa aj archivovali*).

Pokiaľ ide o V.I.Lenina, tak v jeho dielach je málo dialektiky a viac «diabolskej logiky» (*to sa týka predovšetkým hlavného filozofického diela V.I.Lenina — „Materializmus a empiriokriticizmus“*), ktorá v závislosti od sprievodných okolností dávala výsledky, potvrdzované alebo popierané životom. Paradox je v tom, že ako virtuóz v «diabolskej logike», bol V.I.Lenin utvrdený v tom, že dialektiku ovláda a bol pritom jedným z najnástojčivejších a najhorlivejších propagandistov dialektiky ako metódy poznávania, za čo mu treba samozrejme poďakovať. V.I.Lenin, napríklad N.I.Bucharina charakterizoval takto: «Bucharin je nielenže najcennejší a najväčší teoretik strany, ale je právom považovaný za obľúbenca celej strany, avšak jeho teoretické názory len s veľmi veľkými pochybami môžu byť zaradené k plne marxistickým, lebo je v ňom čosi scholastické (nikdy sa neučil a myslím, že ani nikdy celkom nechápal dialektiku)» (*„List k zjazdu“, zápisy z 25. decembra 1922*).

V tomto hodnotení Bucharina ako ne-dialektika mal Lenin pravdu, hoci zároveň s tým, že Bucharin neovládal dialektiku, tak bol slabý aj v «diabolskej logike» (ktorú V.I.Lenin od dialektiky neodlišoval). Ohľadne Leninových slov: «je v ňom čosi scholastické»: t.j. v Bucharinovi bola akási znevôľnenosť a neistota v sebe, časom prechádzajúca do hystérie, v prítomnosti ktorých sa «diabolská logika» javí byť nemožná.

L.D.Trockij, podobne ako aj V.I.Lenin, bol tiež nositeľom «diabolskej logiky», ale zaostával v nej za V.I.Leninom a každý z nich oboch zaostával v živote za J.V.Stalinom ako dialektikom, hoci J.V.Stalin nenapísal ani jeden „talmud“ o *dialektickej filozofii ako takej*. J.V.Stalin skrátka používal dialektiku a vyjadroval ju vo svojich dielach (*toto tvrdenie zároveň znamená, že Boh ho v mnohom podporoval, pretože dialektika mimo relígie bez Rozlíšenia sa mení na «diabolskú logiku»*). A z diel J.V.Stalina možno prevziať zručnosť dialektického myslenia (poznávania a tvorenia), čo sa nedá povedať o „Materializme a empiriokriticizme“ V.I.Lenina, pretože v ňom niet živej dialektiky; to isté sa týka aj K.Marxa, v ktorého dielach je viac «diabolskej logiky», než akejkoľvek dialektiky.

A dialektika v dôvere človeka Bohu *je metódou* poznávania Pravdy v Živote, ktorá je v harmónii so samotným Životom. *Je zrnom*, z ktorého si každý človek môže vypestovať všetko ostatné, čo je potrebné pre bezpečný život jeho samého i ľudstva.

A predovšetkým, z dialektiky vyrastá *Dostatočne všeobecná teória riadenia* (DVTR). Samotná DVTR je kmeňom, bezprostredne vyrastajúcim z dialektiky a ďalej sa rozvetvujúcim na množstvo praktických vetiev DVTR, v súlade s potrebami ľudí v objasňovaní problémov a riešení rôznych úloh svojho života i života spoločnosti.

Ak škola v nižších ročníkoch naučila rýchločítaniu, tak je plne v silách žiaka pochopiť DVTR a osvojiť si ju, ak aj nie v profesionálnych praktických aspektoch dospelého života, tak minimálne v aspektoch eggregoriálno-matričného riadenia spoločenských a biosférych procesov. Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia takisto treba zaradiť do všeobecnovzdelávacieho kurzu.

13. apríl — 11. máj 2005

Práca je publikovaná v neukončenej redakcii

Prílohy

1. Úryvky z direktív Rady národnej bezpečnosti USA: 20/1 z 18.augusta 1948 "Naše ciele vo vzťahu k Rusku" a NSC-68 z 30.septembra 1950

Nasledujúce fragmenty direktívy NSC USA 20/1 „Naše ciele vo vzťahu k Rusku“ sú citované z knihy N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR“ (Moskva, «Politizdat», r. 1985, str. 38 — 40 výberovo):

«Naše základné ciele vo vzťahu k Rusku sa v podstate redukovujú na dva:

- a) zredukovať moc Moskvy na minimum;
- b) vykonať zásadné zmeny v teórii a praxi zahraničnej politiky, ktorými sa riadi vláda, stojaca pri moci v Rusku.

...Nie sme obmedzení presnou lehotou na dosiahnutie svojich cieľov v období mieru.

...Opodstatnene nemusíme cítiť vôbec žiaden pocit viny, domáhajúc sa zničenia koncepcií, nezlučiteľných s medzinárodným mierom a stabilitou, a ich zámeny koncepciami tolerantnosti a medzinárodnej spolupráce. Nie je našou vecou premýšľať nad vnútornými následkami, k akým môže dospieť prijatie takýchto koncepcií v inej krajine, rovnako by sme nemali myslieť na to, že nesieme akúkoľvek zodpovednosť za tieto udalosti... Ak sovietski lídri uvažia, že rastúci význam kultúrnejších koncepcií medzinárodných vzťahov je nezlučiteľný so zachovaním ich moci v Rusku, je to ich vec, nie naša. Našou vecou je pracovať a dobiť sa toho, aby sa tam uskutočnili interné udalosti... Ako vláda, nenesieme zodpovednosť za vnútorné podmienky v Rusku...

...Naším cieľom v období mieru je zvrhnutie Sovietskej vlády. Prirodzene, usilujeme sa o vytvorenie takých okolností a situácie, s ktorými sa dnešní sovietski lídri nebudú vedieť zmieriť a ktoré im budú proti srsti. Je možné, že ak sa ocitnú v takejto situácii, nebudú schopní si zachovať moc v Rusku. Avšak treba rázne poznamenať, že je to ich vec, nie naša...

...Reč ide hlavne o tom: urobiť a udržať Sovietsky Zväz slabým v politickom, vojenskom a psychologickom smere, v porovnaní s vonkajšími silami, ktoré sa nachádzajú za hranicami ich kontroly.

...Netreba sa spoliehať na dosiahnutie plnej realizácie našej vôle na ruskom území, ako sme sa to pokúšali urobiť v Nemecku a Japonsku. Musíme pochopiť, že záverečné urovnanie by malo byť politické.

...V tom horšom prípade, čo je zachovanie Sovietskej moci nad celým alebo takmer celým dnešným sovietskym územím, musíme žiadať:

- a) vyplnenie čisto vojenských podmienok (odzbrojenie, evakuácia kľúčových rajónov atď.) s tým, aby bola na dlho zabezpečená vojenská neschopnosť;
- b) vyplnenie podmienok s cieľom zabezpečiť významnú ekonomickú závislosť od vonkajšieho sveta.

...Inými slovami, musíme vytvárať automatické garancie, zabezpečujúce, aby dokonca aj nekomunistický a formálne priateľský k nám režim:

- a) nemal väčšiu vojenskú moc;
- b) v ekonomickom smere silne závisel od vonkajšieho sveta;
- c) nemal solídnu moc nad hlavnými národnými menšinami;
- d) nevytvoril nič podobného železnej opone.

V prípade, ak takýto režim bude prejavovať nepriateľstvo ku komunistom a priateľstvo k nám, musíme sa postarať, aby tieto podmienky neboli vnútené urážlivým či ponižujúcim spôsobom. Sme ale povinní ich tak či onak nanútiť pre ochranu našich záujmov».

Z direktívy NSC-68 z 30.09.1950 (rovnaká kniha, str. 64, 65):

«...siahť semená skazy vo vnútri sovietskeho systému, s cieľom prinútiť Kremľ prinajmenšom zmeniť jeho politiku... No bez presvedčivej prítomnej a ľahko mobilizovateľnej vojenskej moci, politika „zdržiavania“, ktorá je v podstate politikou prepočítaného a postupného donútenia, nie je nič viac, ako blaf.

...Potrebujeme viesť otvorenú psychologickú vojnu s cieľom vyvolať masovú zradu smerom k Sovietskom a zničiť iné plány Kremľa. Zosilniť pozitívne a pohotovosť miery a operácie tajnými prostriedkami v oblasti ekonomickej a psychologickéj vojny s cieľom vyvolať a podporovať nepokoje a povstania vo vybraných strategicky významných krajinách-satelitoch.

...Okrem schválenia našich hodnôt, musí byť naša politika a činnosť taká, aby vyvolávala zásadné zmeny v charaktere sovietskeho systému. Stroskotanie plánov Kremľa je prvým a dôležitým krokom k týmto zmenám. Je celkom zjavné, že to vyjde lacnejšie, no efektívnejšie, ak tieto zmeny budú výsledkom diania vnútorných síl sovietskej spoločnosti...

Víťazstvo, dozaista, zabezpečí krach plánov Kremľa postupným nárastom sily slobodného sveta a jej prenesenie do sovietskeho sveta takým spôsobom, aby bolo možné uskutočniť vnútorné premeny sovietskeho systému».

A pre pochopenie, ako sa to realizovalo v živote ZSSR, stačí si prečítať „Rozprávku o snaživom nadriadenom“ od M.E.Saltykova-Ščedrina:

«V jednom kráľovstve, v jednej krajine, žil raz dávno jeden snaživý nadriadený. V tom čase boli medzi vrchnosťou vo vedení prijaté dve základné pravidlá. Prvé pravidlo: čím nadriadený viacej škody spraví, tým väčší osov svojej vlasti priniesie. Zruší vedu — osov, vydesí obyvateľstvo — ešte väčší osov. Plánovalo sa, že vlast' vždy znechutená od jedného vedenia k druhému prejde. A druhé pravidlo: mať k dispozícii čo najviac lotrov, pretože ľudia sú zabratí do svojej práce, a jevrejci, tí sú subjektmi voľnými a ku škode spôsobilými.

Zvolal teda nadriadený jevrejcov a hovorí im:

— Povedzte mi, lotri, v čom spočíva, podľa vášho názoru, skutočná škoda?

A jevrejci mu odvetili jedným hlasom:

— Dovtedy, podľa nášho názoru, sa *skutočná škoda* nezdarí, pokým **CELÝ** (*zvýraznené nami v citáte*) náš program vo všetkých jeho častiach vyplnený nebude. A náš program je, hľa, takýto. Aby sme my, jevrejci, hovorili, a ostatní aby mlčali. Aby sa naše, jevrejcov nápady a návrhy realizovali okamžite, a žiadosti ostatných, aby ostávali bez posúdenia. Aby nás, lotrov držali v hojnosti i v dostatku, a všetkých ostatných v okovách. Aby sa nami, jevrejcami, vykonaná škoda za osov považovala, a ostatnými vykonané, ak by to aj osov prinieslo, aby sa za škodu rátalo. Aby o nás, o lotroch, nikto krivého slovka povedať nesmel, a my, jevrejci, na koho si zmyslíme, čo chceme, to aj vyštekne! Až keď sa to **VŠETKO** (*zvýraznené nami v citáte*) bezpodmienečne vyplní, vtedy sa aj skutočná škoda vydarí.

— Nuž dobre, — hovorí nadriadený, — prijímam váš program, páni lotri. Od tých čias škodia jevrejci voľne a neohrozene» (M.E.Saltykov-Ščedrin, Moskva, «Umelecká literatúra», PSS, zv. 15, kniha 1., str. 292 — 296).

2. Predchádzajúca globálna civilizácia a jej dedičstvo

Spôsob života predchádzajúcej globálnej civilizácie možno zrekonštruovať iba z mýtov a tajných náuk, ktoré neboli predurčené pre cieľnú propagandu v dave, a odovzdávali sa oddávna v dnešnej civilizácii medzi zainteresovanými osobami a tými, čo mali prístup, hoci v niektorých epochách túto špecifickú informáciu predstavujú v dave vo forme rôznych kuriozít. Toto všetko dohromady s dnes panujúcim historickým mýtom znamená, že doba kamenná, ako to potvrdzuje archeológia, bola. No nie všetci spomedzi preživších globálnu katastrofu, ktorá dobe kamennej predchádzala, zdívali na jej úroveň. Okrem toho, podľa jednej z rekonštrukcií spôsobu života minulej globálnej civilizácie na osnove mýtov, oni nežili tak, ako my...

«Rasa pánov» bola pomerne málopočetná a prebývala len na jednom z kontinentov s najpriateľnejšou klímou. Mimo tohto kontinentu boli len jej oporné body pre riadenie hospodárskej činnosti podriadených národov, ktoré ju obsluhovali a ktoré boli zbavené možnosti vykonávať výrobnú a inú činnosť na základe technogénnej energie. Toto zaisťovalo vysokú spotrebiteľskú úroveň «rasy pánov» *pri pomerne bezproblémovej ekológii planéty vcelku*. T.j. dnešné úmysly rozdeliť obyvateľstvo planéty na „zlatú miliardu“ a obsluhujúci ju „pracovný dobytok“ majú v svojich základoch pradávnú hlbinnú psychickú kulisu.

Jedna z takýchto rekonštrukcií tvrdí, že exempláre jedincov «rasy pánov», ak aj nedisponovali telesnou nesmrteľnosťou, boli tak vnímaní ostatnými obyvateľmi planéty, nakoľko mnohonásobne predstihovali svojich poddaných dĺžkou svojho života: práve toto dalo základ zrodu legiend o bohoch a polobohoch, ktorí kedysi žili medzi ľuďmi. Nie je vylúčené, že uplatňovali aj genetické inžinierstvo na svojich poddaných, meniac ich tak fakticky na biorobotov, ktorých schopnosti tvorivého samorozvoja boli takto umelo a cielene ohraničené¹. Posledné, ako už vieme, je v dnešnej globálnej civilizácii (*najmä v jej Západnej časti*) vytúženým medzníkom mnohých predstaviteľov vládnucej „elity“. Film „Mŕtve obdobie“ je len jedným z mnohých umeleckých stvárnení vedeckého výskumu, reálne uskutočňovaného s cieľom vytvoriť vedeckými metódami *rasu „pánov“* a množstvo rás ju obsluhujúcich, samorozmnožujúcich sa, funkčne špecializovaných, programovateľných a diaľkovo (*technicky a mimozmyslovo*) riadených biomechanizmov.

Tak či onak, snaha vytvoriť čosi na spôsob rasovo-„elitárnych“ rekonštrukcií života Atlantídy v globálnom rozsahu je viditeľná počas celých dejín súčasnej civilizácie. A je viditeľná tým viac, čím väčšie sú úspechy vo vede a technológiách dnešnej civilizácie. Každopádne, v súčasnej civilizácii priame a otvorené vládnutie «pánov» nad «hovoriacimi nástrojmi» a priame neskrývané rozdelenie spoločnosti na «pánov» a «pracujúci dobytok», ktoré bolo typické pre prvotné regionálne civilizácie, sa nepodarilo stabilizovať.

Nie je vôbec vylúčené, že atlantická «rasa pánov» minulej globálnej civilizácie, neovládala zvrchovane celú planétu, ale jestvovali regióny, ktoré si zachovali samostatnosť svojho riadenia. V nich počas globálnej katastrofy tiež nezahynuli celkom všetci. Možno práve to je príčinou tak výrazne odlišnej kultúry medzi tichooceánskym Východom Eurázie a okolo-atlantického Západu, a tiež kultúry predkolumbovskej Ameriky a dnešnej globálnej civilizácie. Ničmenej, ak aj necháme bokom detaily života minulej globálnej civilizácie, to nepochybne dôležitejšie, od čoho odvracia pozornosť súčasný oficiálny historický mýtus, je, že:

Paralelne s dobou kamennou súčasnej globálnej civilizácie sa rozvíjala misia civilizátorov – preživších prišielcov z civilizácie minulej.

Okrem toho, katastrofa nemusela byť úplne neočakávaná, následkom čoho tí, ktorí sa seriózne zaoberali možnými prognózami, sa postarali včas o to, aby v nej prežili a ochránili kultúrne dedičstvo pre budúcu obnovu *normálneho (podľa ich názoru) života*. Ak sa prognózami zaoberali seriózne aj vládnuce triedy, potom boli iste aj na štátnej úrovni organizované opatrenia k tomu, aby sa urýchlene obnovil normálny (*v ich chápaní*) obraz života po zavŕšení katastrofy.

Biblická i koránická správa o Noemovej arche predstavuje svojou podstatou informáciu o cieľavedomej reakcii na podobný typ výstražnej prognózy. Tiež treba mať na pamäti to, že biblická aj koránická správa o arche je jednotná v tom, že archa – *je výtvorom opozície vládnucemu režimu*

¹ Vráťane narušenia genetických programov k zníženiu priemernej dĺžky života „hovoriacich nástrojov“.

minulej civilizácie. Minulá civilizácia bola zámerne zničená Zhora¹ za nenávratne zvrátenú morálku a etiku v sebe, nakoľko jej vládnuca „elita“, v ktorej prevládal démonický režim psychiky, dosiahla neobmedzenú vnútrosociálnu moc, stabilnú v nadväznosti pokolení.

V našej civilizácii sa vždy vynárala otázka, nakoľko je hodnoverná informácia o Noemovej arche, už len kvôli tomu, že svojimi rozmermi, ktoré sú uvedené v Biblii ([Genesis 6:15](#) – dĺžka 300 lakt'ov; šírka 50 lakt'ov; výška trupu 30 lakt'ov; - čo je približne 150/25/30 metrov, to je viac ako základné rozmery krížnika „Aurora“), archa prevyšuje všetky drevené lode, zostrojené súčasnou civilizáciou do dnešnej doby a kovové lode obrovských rozmerov začala dnešná civilizácia konštruovať až v druhej tretine 19. storočia.

Za posledných niekoľko sto rokov sa v tlači neraz objavovali správy o tom, že sa našla archa na hore Ararat, presne, ako to opisuje aj Biblia o mieste zavŕšenia plavby. Posledný súhrn správ na tému tohto objavu je opublikovaný v „Komsomolskej pravde“ (tlst'oške) 20. februára 1998.

Uvádzajú sa svedectvá jedného Turka, ktorého ešte jeho dedo vodil do hory k „svätému korábu“ v roku 1905. Píše sa o tom, že počas 1. svetovej vojny 20. storočia ruský letec Roskovickij, realizujúc prelet nad oblasťou Araratu, na brehu horského jazera objavil spoločne zatopený trup lode.

«Z jednej strany bol jej trup čiastočne rozobratý, na lodi sa črtali štvorcové dvere široké okolo 6 metrov. To sa mi zdalo nezvyčajným, veď dokonca ani teraz nemajú lode tak obrovské dvere²» (citát z interview Roskovického, poskytnutého v r. 1939 časopisu „magazín Nový Eden“, uvedený v „Komsomolskej pravde“).

Ako sa píše ďalej, Ruskom bola zorganizovaná expedícia k arche (*Ararat sa v tom čase nachádzal na teritóriu, ktoré patrilo Ruskému impériu*), tá vykonala fotografovanie a meranie archy, zobrala si aj vzorky jej materiálov. Avšak po návrate expedície do Petrohradu, už revolučného, sa «podľa určitých svedectiev» všetko ocitlo v kompetencii L.D.Trockého a na jeho príkaz boli členovia expedície i všetky materiály zničené.

Po týchto udalostiach bola archa zabudnutá do tých čias, kým ju neobjavili druhý raz, no už vrastenú do ľadovca počas leteckého fotosnímkovania Leteckými ozbrojenými silami Turecka v roku 1959. Po tomto objave bolo k arche vyslaných niekoľko expedícií, vrátane nelegálnych. Niektoré takto nájdené materiály boli exponované v New Yorku v roku 1985, čo u Turecka vzbudilo protest z dôvodu porušenia ich interných zákonov o kultúrnych pamiatkach.

Okrem toho bol nejaký objekt na úbočí Araratu objavený aj kozmickou rozviadkou USA. Keď chýry o tom prenikli na verejnosť a jeden z amerických výskumníkov, odvolávajúc sa na Zákon o slobode informácií požiadal o tieto snímky, tak ministerstvo obrany mu poskytlo iné fotografie, získané pri leteckom snímkovaní Vojskami USA v roku 1949 – teda ešte o 10 rokov staršie, než turecké vojenské letecké fotosnímky. Všetky materiály na túto tému, ako sa píše v spomínanej publikácii „Komsomolskej pravdy“, ležia v archívoch CIA, no oficiálni predstavitelia Turecka zachovávajú mlčanie.

Články, zasvätené téme nálezu objektu, podobného arche na náhornej plošine Araratu, s ilustrovaným obsahom, sú aj na internete³.

Na základe toho, čo je o dejinách dnešnej civilizácie známe, predsa len sa pridriavame názoru, že minulé globálna civilizácia nebola spoločnosťou všeobecnej rovnosti ľudskej dôstojnosti a všeobecnej Lásky. Bola civilizáciou geneticky rozdielných rás. A prinajmenšom v tej jej časti, na ruinách ktorej vznikol dnešný Západ, existovalo členenie na rasu «pánov» a rasu, ktorá «pánom» slúžila – teda «hovoriace nástroje».

A toto všetko našlo svoje rozmanité pokračovanie v dejinách súčasnej globálnej civilizácie a veľa v nej aj vysvetľuje, obzvlášť — v regionálnej histórii, ktorá si hovorí Západ, v ranných etapách jej vývoja:

¹ Bola jej poskytnutá možnosť zahynúť v Božom dopustení.

² Nákladné lode triedy «Ro-Ro» (Roll on Roll off) s horizontálnou nakládkou/vykládkou tovaru (na kolesách) cez výklopnú hermetickú rampu takýchto rozmerov sa objavili až v 1960-tych rokoch; tankovo-výsadkové lode s nosovou rampou takých rozmerov až v priebehu 2. svetovej vojny. Takže v rokoch 1916 a 1939 sa bolo čomu diviť...

³ Niektoré publikácie na túto tému nájdené v internete sú predstavené v materiáloch KSB, šírených na kompaktných diskoch v priečinku „Iní autori“: „Noemova_archa“.

- Kastové delenie v dávnej minulosti v niektorých regiónoch vyjadrovalo úsilie potomkov „pánov“, realizujúcich civilizátorskú misiu, zachovať v kontinuite pokolení čisté genetické línie a zabrániť tak svojej „degenerácii“ pri krížení sa s potomkami bývalých „hovoriacich nástrojov“.
- Manželstvá bratov a sestier, rodičov a detí mali v žrečeských a kráľovských dynastiách v ostatných regiónoch ten istý cieľ – ochrániť geneticky čisté línie „pánov“ v kontinuite pokolení pred zavlečením do nich genetického materiálu „hovoriacich nástrojov“.
- Z druhej strany, právo prvej noci a pohlavnej neviazanosti samcov „pánov“ smerom k samiciam „hovoriacich nástrojov“ malo rozšíriť možnosti pre civilizátorov za cenu určitého „skvalitnenia plemena“ civilizovaných v kontinuite pokolení realizáciou prirodzeného aj umelého výberu.
- S týmito tajomstvami krvi bol taktiež spojený zákaz výskumu v oblasti genetiky, nanútený Sovietskemu Zväzu v časoch J.V.Stalina. Keďže čistý sionistický internacistický vývoj revolúcie podľa Marxa a Trockého sa v Rusku nevydaril, pohlavári marxizmu-trockizmu (*potomkovia staroatlantických civilizátorov*) uznali za vhodné zamedziť, aby sa v stane protivníka objavila obzvlášť špecifická informácia o genetike obyvateľstva, tým skôr, že už v roku 1925 prekázali do sovietskej tlače články o možnostiach určiť s 90% vierohodnosťou podľa analýzy krvi, či je jedinec židom alebo nie (*prečo bol prejavovaný záujem práve k odhaleniu tohto rozdielu sa nevysvetľovalo, hoc práve tento druh selekcie leží v základoch biblickej rasovej „elitárno“-nevoľníckej doktríny*). Zákaz výskumu v oblasti genetiky je svojim spôsobom aj analógiou vtipu: «Stierlitz vedel, že dva a dva sú štyri, nevedel iba, či o tom vie aj Müller», alebo v trochu inej forme: «Globálne vládnucci „Nikto“¹ vedel, čo v genetike znamená „dva krát dva“, a nechcel, aby to zistili v regióne, ktorý sa mu vyšmykoval z jeho neobmedzenej kontroly».
- Je možné, že rovnaké genetické osobitosti, zdedené z minulej nespravodlivej globálnej civilizácie sa prejavujú aj v tom, čo mnohokrát spozorovali organizátori kolektívnej činnosti v spoločnosti. Henry Ford o tom písal takto:

«Drvivá väčšina si praje zostať tam, kde je aj postavená. **PRAJÚ SI BYŤ RIADENÝMI, ŽELAJÚ SI, ABY VO VŠETKÝCH PRÍPADOCH DRUHÍ ROZHODOVALI ZA NICH A ZBAVILI ICH ZODPOVEDNOSTI.**²

Preto najväčší problém nespočíva v tom, nájsť tých, čo si zaslúžia povýšenie, ale tých, čo si ho prajú. <...>

... pre väčšinu ľudí je trestom nutnosť myslieť. Ideálnou sa im javí taká práca, ktorá *nekladie žiadne požiadavky na tvorivý inštinkt*».³ (H.Ford „Môj život, moje úspechy“, Moskva r. 1989, str. 86, str. 89).

Otupujúci vplyv systematického školského a univerzitného vzdelania, v mnohom neodlíšiteľný od drezúry, napasovanej na riešenie rôznych druhov problémov metódami zdedenými po predkoch; vzdelania, ktoré programuje psychiku konkrétnymi poznatkami a zručnosťami (ale neučí ľudí *spoluvorbe: t.j. vnímať seba a Život, samostatne chápať Život a v potrebnej miere tvoriť v sebe i kultúre spoločnosti nevyhnutné poznatky a zručnosti*) môže mať tiež rovnaké následky, ako tie, o ktorých písal H.Ford.

A hoci sa so vzdelávacím systémom stretávajú ak aj nie všetci bez výnimky, ale iba väčšina, predsa len nie všetkých otupuje. Tento fakt, že nie všetci vychádzajú zo škôl a univerzít vydrezúrovaní ako idioti pre prácu v nejakej oblasti, môže mať takisto reálnu genetickú naprogramovanosť, zdedenú ešte z minulej globálnej civilizácie.

¹ Pod menom „Nikto“ sa predstavil Odyseus kyklopovi Polyfémovi pred tým, než mu vypichol jediné oko. Keď sa tak stalo a na Polyfémov nárek pribehli ostatní kyklopotvory, tak sa ho začali pýtať, prečo tak kričí a kto mu vlastne ublížil? Polyfém osamote s jeho bolesťou a vzniknutými problémami...

² Text zvýraznený nami v citáte: t.j. oni sú psychickými otrokmi, pracujúcim antropoidným dobytkom, ktorý riadi a za ktorých zodpovedá ich «pán» pred inými „slobodnými «pánmi»“.

³ Zvýraznené nami: pri takomto vzťahu k práci, ktorá je základom zabezpečenia života dnešnej civilizácie, sa robotník ničím neodlišuje od pracujúceho dobytká, či naprogramovaného robota; ak však máme hovoriť o tvorivej oblasti, v ktorej dnešná civilizácia dosiahla úspechy, tak potom sú to zbrane: prírodou dané zuby a pazúry vymenili rozumné zvieratá behom niekoľkých tisícročí za jadrovú výzbroj a vojensko-kozmičké sily.

Po sformovaní centier regionálnych civilizácií približne pred 5 až 7 tisíc rokmi, značne vzdialených jeden od druhého, no majúcich veľa podobného a spoločného (*z námetov uchovaných mýtov, zvestujúcich o ich vzniku*), sa začala ich expanzia do priľahlých regiónov. Vo výsledku toho, ako začali hraničiť jeden vedľa druhého, začala epocha vojen medzi regionálnymi civilizáciami.

Bez ohľadu na to, ako ciele týchto vojen chápali a vysvetľovali samotní panovníci každého z týchto regiónov, toto boli vojny, ktoré **mali objektívny cieľ** vo vzdialenej historickej perspektíve – vytvorenie *globálnej civilizácie*, a konkrétne tou regionálnou civilizáciou, ktorá zvíťazí vo finále vojen s ďalšími kandidátmi o to isté.

Počas týchto vojen Egypt skôr, než všetci jeho ostatní súper i (*kandidáti na neobmedzenú svetovládu*), prešiel od vojen „horúcich“ k vojne „studenej“ — informačnej vojne metódou kultúrnej spolupráce so svojimi zotročenými susedmi, ktorých historicky vyskladaná kultúra bola počas realizácie kultúrnej spolupráce nahradená alebo zdeformovaná, a to kultúrou agresorom cielene vytvorenou – biblickou kultúrou v našej historickej realite.

Formou prejavu tohto spôsobu vedenia **svetovej vojny** (*vlečúcej sa už niekoľko tisíc rokov*) a výsledkom snáh tamojších znacharov (*následníkov pyramíd a poznatkov minulej globálnej civilizácie*), vznikla uvedená v 1. kapitole aktuálnej práce biblická doktrína skúpenia celého zvyšku sveta **od ľudí, nestarajúcich sa a nerozmýšľajúcich globálne**, na osnove úžerníctva. Samotný Egypt (*ako regionálna civilizácia*) takmer zahynul pri pôrode tejto doktríny a dodnes prežíva len v stave kómy.

Aby bolo možné realizovať agresiu formou kultúrnej spolupráce, bol potrebný vhodný nástroj schopný samoreprodukcie, nesúci umelo a zámerne vytvorenú kultúru. Podľa všetkého, samotnú vnímavosť a úsilie hierarchovia znacharov Egypta posilnili dedičstvom Atlantídy z oblasti genetických experimentov, selekcie a genetického inžinierstva. Príhodným „etnografickým materiálom“¹, vybraným pre tento cieľ, sa ukázali byť kočovné plemená (*teraz nazývané ako starohebrejské*), žijúce v dobe kamennej² a uväznené v egyptskom zajatí. Títo sa stali chrámovými otrokmi, teda nie otrokmi štátu, či súkromných osôb: t.j. stali sa vlastníctvom hierarchie strážcov poznatkov a zručností (*stále nazývaných „žrečestvom“*, *bez akéhokoľvek opodstatnenia k tomuto v ich ďalšej činnosti*).

Neskôr, v priebehu [sinajského „pochodu“](#), na osnove tohto „etnografického materiálu“ bol vyšľachtený špeciálny druh ľudí – nositeľov biblickej doktríny. Tento sa historicky vyvinul do dnešného židovstva, nasal do seba počas storočí aj množstvo nadšencov (*cudzincov, čo prijali judaizmus, občas i celý národ, ako to bolo v prípade chazarov*).

A ak starozákonný **talmudický** judaizmus opakovane tvrdí, že „národy Zeme“ sú v podstate zvieratá s ľudskou tvárou, tak to možno vnímať aj ako príznak toho, že predstaviteľom judaizmu bol oddávna známy fakt o zdivočlosti väčšiny populácie planéty počas minulej globálnej katastrofy až do stavu blízkeho zvieratú, čiže o kvantitatívnom prevládání zvieracieho typu režimu psychiky (*vo vyššie opísanom zmysle tohto termínu*) v „národoch Zeme“. No aj tým, čo sú pasovaní Bibliou do funkcie rasy „pánov“, nie je veľmi čím sa chváliť: hierarchia znacharov starovekého Egypta totiž vyšľachtila reálne historické židovstvo presne tak, ako sa dnes šľachtia plemená dobytky, *vopred* si zadajúc veľmi presné ciele. Na uskutočnenie vypracovaného svetového projektu, muselo židovstvo ako celok spĺňať dve základné **takticko-technické požiadavky**:

- Aby v ňom kvantitatívne prevládal typ režimu psychiky *biorobota autonómneho* i *biorobota dialkovo ovládaného* mimozmyslovými prostriedkami, v ktorom inštinkty sú potláčané kultúrou nastavenými programami správania sa. V celkovej štatistike to malo zabezpečiť prevahu väčšiny jednotlivcov-biorobotov nad jednotlivcami so zvieracím režimom psychiky *v konfliktných procesoch s dostatočne dlhým časom trvania, v ktorom prevládajúce krátkodobé inštinktívne programy správania sa u zvieracieho stroja psychiky strácajú efektivnosť*. Vo výsledku tak dosiahnutý úspech v tejto oblasti splodil presvedčenie o osobitej intelektuálnej a kultúrnej – *nadľudskej* – prevahe židov nad ostatnými.
- Aby sa predstavitelia globálneho projektu a ich potomkovia mohli schovať v sociálnom prostredí tejto rasy „pánov“ potom, čo sa projekt rozšíri v medzinárodnom rozsahu a národy, vychádzajúce

¹ Termín prevzatý z nejakých písem dnešných demokratizátorov.

² Ako hovorí Starý Zákon, obrezanie sa vykonávalo **kamennými nožmi**. Exodus kap.4: «25. Vtedy Sefora vzala kamenný nôž, obrezala predkožku svojho syna a hodiac ju k jeho nohám, povedala: si mi ženíchom krvi».

z divokosti, v ktorých kvantitatívne prevláda zvierací typ režimu psychiky, sa ukázu byť manažérsky závislé od „pánov“ na základe vštepenej im biblickej kultúry. Možno, že bola aj nejakým spôsobom zabezpečená genetická nemiešateľnosť vlastníkov projektu s ich židovským zámožným-biorobotom. V každom prípade noviny „Nový Petrohrad“, 06.02.97 v článku „*Všetci rabíni majú jedného predka*“ píše nasledujúce:

«Skupina bádateľov z Izraela, Kanady, Anglicka a USA, realizujúc veľký výskum, publikovala jeho výsledky v časopise „Nature“. Preskúmajúc dedičný materiál rabínov v občinách židov-aškenázi (centrálne a východná Európa), sefardov (južná Európa), sa utvrdili v tom, že všetci duchovní, dokonca aj z dávno rozdelených spoločenstiev, v skutočnosti pochádzajú od jedného predka po mužskej línii. Genetický rozdiel medzi duchovnými a ich ovečkami v miestnom spoločenstve je omnoho väčší, než rozdiel medzi rabínmi navzájom vzdialených diaspór».

V priebehu celej nasledovnej histórie museli skutoční páni židovstva neraz vyradiť množstvo jedincov, genealogických línii a takmer celé stáda biorobotov kvôli tomu, aby židovstvo stabilne vyhovovalo výlučne len *dvom hore opísaným najhlavnejším takticko-technickým požiadavkám nástroja agresie*.

Posledná z takéhoto rodu *prebierok* židov („*zdivočených*“ - *z pohľadu ich pánov*), niesla názov „holokaust“; spôsobená bola snahou množstva židov emancipovať sa v Európe v tých národoch, uprostred ktorých žili, asimilovať sa s nimi; čiže vedomou alebo podvedomou snahou stať sa rovnakými, ako všetci ostatní ľudia.

Vyjadrený názor o civilizátorskej misii a prostriedkoch jej uskutočnenia sa môže javiť mnohým ako nezmyselný, avšak, ak sa obrátíme k publikáciám na tému záhad histórie, monografiám triedy „Celosvetová história“, školským a univerzitným učebnicami, napísaným bez rôznych „hlúpych vtipov“ na osnove interpretácie historických údajov a zachovaných kroník, tak môžeme vidieť veľmi špecifické osobitosti tohto druhu publikácií.

- Prakticky všetky mýty starovekých regionálnych civilizácií bez výnimky a tiež mnohých „necivilizovaných“ národov a plemien hovoria o tom, že ich vznik bol podmienený príšlecami spoza mora (alebo z neba – z vesmíru), osvietencami, ktorí učili divochov, zberateľov a lovcov – poľnohospodárstvu, remeselníctvu, základom štátneho riadenia. Potom títo civilizátori buď zomreli, alebo boli zavraždení, prípadne opustili svojich zverencov; inokedy sa tohto odstraňovania príšlecov-civilizátorov zúčastňovali iní zlí „bohovia“, snažiaci sa tiež realizovať svoju civilizátorskú misiu, stanúc sa tak nástupcami „bohov“ ktorí ju začínali.
- V priebehu celej histórie mnoho mysliteľov odhaľovalo globálne nadštátne riadenie na osnove všeobecne známych faktov, ktoré kultivovaný historický mýtus vysvetľuje ako neodôvodnené, navzájom nesúvisiace zvláštnosti, či zhody náhod, ktoré v žiadnom prípade nemajú vplyv na život obyvateľstva: **«No veru hlúposť: Antarktída na mape 15. storočia, 300 rokov pred jej objavením F.F.Bellingshausenom a M.P.Lazarevom, čo ťa ale v 21. storočí po tejto mape? – treba sa učiť, pracovať a ďalšie podobné veci, a nie zaoberať sa somarinami»**. Tento druh faktov – odhalení globálneho riadenia je zachytený aj v literatúre dnešnej civilizácie: od novozákonných správ o „kniežati tohto sveta“, ktorý prerozdeľuje moc nad krajinami, ponúkajúci ju tentoraz aj Kristovi¹; až po moderné vedecké a podrobne zdokumentované monografie, ako sú napríklad kniha amerického politológa Anthony Ralph Epperson-a „Neviditeľná ruka: Úvod do

¹ Uvádza sa, že grécke texty Nového Zákona opisujú odpoveď Krista „kniežaťu“: «Pod' za mnou...», — teda odlišnú od známej odpovede v oficiálnych ruskojazyčných a západných textoch: «Odstúp odo Mňa, satan...». Zmyslovo analogickú odpoveď: «Pod' za mnou, satan...», obsahuje cirkevno-slovanský text Nového zákona (Matúš, 4:10) v „Ostrožskej Biblii“ (z r. 1581)* prvotlačiaru Ivana Fjodorova, čo zjavne demonštruje vzťah Krista ku „kniežaťu“ ako k podvodníkovi, ktorému ale Ježiš ponúka svojou odpoveďou možnosť k náprave. Toto zároveň podryva cirkevnú doktrínu o reálnej moci „kniežaťa tohto sveta“, potvrdzujúc Koránický výrok o predurčení človeka byť námestníkom Božím na Zemi, a vraví o absencii u satana akejkoľvek reálnej moci nad ľuďmi, s výnimkou tých, ktorí si sami pre svoju nemravnosť vybrali satana, aby nad nimi panoval...

No tendencia zamieňať texty v ruskojazyčnej Biblii z čias Ivana Fjodorova, hovorí sama za seba a vôbec nie v prospech „ruskej“ „pravoslávnej“ cirkvi. Táto téma je obstojne vysvetlená v práci VP ZSSR «Nech sa vám stane podľa vašej viery...» (Svätá kniha a globálna kríza) (r. 2010).

konšpiračného pohľadu na Históriau“¹ alebo objavy Rerichovcov o stáročnej činnosti Svetovej vlády².

- No kultivovaný historický mýtus takto odhalené globálne nadštátne riadenie (*prejavujúce sa v podpore „elitárno“-nevoľníckych režimov*) v uplynulých storočiach zakaždým pripisoval buď Bohu, alebo diablu (*pasovaného tvorcami mýtu do funkcie „kniežaťa tohto sveta“*), a ostatné vysvetlenia nálepkoval ako schizofréniu. Pritom tvorcovia mýtu starostlivo vypúšťali z učebnej dejepisnej literatúry správy o takých faktoch ako napr. geografické mapy „Piri Reisa“, staroegyptské a ďalšie „historické anomálie“, a tiež informácie o činnosti rádov a iných systémov zasvätenia (*najmä slobodomurárstva*), realizujúcich nadštátne riadenie v súlade s ich koncepciou obnovenia Atlantídy. Najvýraznejším príkladom posledne spomínaného je Starý a Nový zákon v ich historicky sformovaných verziách (*v minulosti povinné učenie pre všetkých*), v ktorom „žrečestvo“ Egypta a členovia Sanhedrinu³ sú predstavení ako samostatné osoby (*slobodné vo svojom správaní, nijakým spôsobom nezviazané „na rukách a nohách“ disciplínou hierarchii systémov zasvätenia a rozdelenia právomoci*), čo odporuje reálnej praxi u takéhoto typu štruktúr, zjavnej i dnes v činnosti cirkvi a politických strán (*napríklad KSSZ, KSRF, RPC*).
- Ak sa spoločnosti aj ponúka nejaká „alternatíva“ k panujúcemu historickému mýtu, tak je to niečo na spôsob teórie „pasionárnosti“ L.N.Gumiljova, kde sú všetky neprijemnosti (*spôsobené činnosťou ľudí*)* «zákonom prírody, za ktoré ľudia nenesú žiadnu zodpovednosť»; alebo sa ponúka starostlivosť zvonku od „dobrých prišielcov“ spomedzi živých ľudí, ktorých opatera má zameniť minulosť a súčasnú opateru „zlých prišielcov“ z vesmíru (*historický mýtus o „zlých“ a „dobrých“ prišielcoch z Vesmíru dnes obnovuje scientologická cirkev*); alebo ide o návrhy nečinne, neprotiviac sa zlu, s pokorou voči vládam, „dúfať v Boha“.
- Je zjavné, že monografie triedy «Celosvetová história» môžu byť dvoch typov:
 - Prvý - opísanie globálneho historického procesu, ako jednotného a celistvého procesu, obopínajúceho vzájomnými prepojeniami množstvo regionálnych historických procesov;
 - Druhý - opísanie celého súhrnu regionálnych historických procesov, či dokonca aj nie procesov, ale roztrieštených historických reálnych aj vymyslených faktov z histórie rôznych regiónov, prakticky bez akéhokoľvek prepojenia medzi nimi, čo vylučuje videnie celistvého globálneho historického procesu *tými, ktorí nie sú schopní vnímať a chápať život spoločnosti samostatne*.

Všetky vyššie uvedené špecifiká náuk triedy «Celosvetová história» v súhrne zabezpečujú určitú naprogramovanosť správania nositeľov zvieracieho a zombi režimu psychiky v spoločnosti, čo zabezpečuje ich sociálne správanie, pri ktorom oni sami nevidia *tyranii nadštátneho globálneho riadenia* a jeho aktuálnych a dlhodobých cieľov, alebo pripisujú všetky tieto procesy *výhradne nepostihnuteľnej „božej prozreteľnosti“* a v podstate nepochopiteľným náhodám (*typické u ateistov*).

Všetky masovo vydávané «Celosvetové histórie» dnešnej civilizácie patria k druhému typu, v ktorom *kvôli stromom nevidno les*: ide o množstvo lokálnej histórie, no niet dejín celku; v každej

¹ The Unseen Hand: An Introduction Into the Conspiratorial View of History, 1982 – pozn. prekl.

² «Medzinárodná vláda nikdy nepopierala svoju existenciu. Ona sa nezviditeľňovala manifestmi, ale činmi, ktoré neprehliadla ani oficiálna história. Možno vymenovať fakty z francúzskej a ruskej revolúcie, a tiež z anglicko-ruských a anglicko-indických stykov, keď nezávislá ruka zvonku zmenila chod udalostí. Vláda neskrývala prítomnosť svojich vyslancov v rôznych štátoch. Pravdaže, ani títo ľudia pod titulom Medzinárodnej vlády sa nikdy neskrývali. Naopak, zostávali na očiach, navštevovali vlády a boli spozorovaní množstvom ľudí. Literatúra zachováva ich mená, prikrášené fantáziou ich súčasníkov.

Nie sú to tajné spoločenstvá, ktorých sa tak boja vlády, ale viditeľné tváre, posielané na príkaz Neviditeľnej Medzinárodnej vlády. Každá falošná činnosť sa protiví medzinárodným cieľom. Jednota národov, ocenenie tvorivej práce, a tiež vzostup vedomia sa potvrdzujú Medzinárodnou vládou ako najneodkladnejšie miery. A ak preskúmame opatrenia vlády, nikto ju neobviní z nečinnosti. Skutočnosť existencie vlády neraz prenikala do povedomia ľudí pod rôznymi názvami.

Každý národ sa navštevuje len raz. Posolstvo zvykne byť len raz za storočie – to je zákon Arhatov ([Arahantov → Arahant – Ten, ktorý je hoden; Ten, kto dosiahol dokonalosti človeka](#))*. Zameranie javu Neviditeľnej vlády podlieha pomerom svetovej evolúcie, pričom do osnovy stanovísk sa dávajú presné matematické výpočty. Niet osobného želania, ale nemennosť zákonov matérie. Nechcem, ale viem. A preto riešenie pri vlnení toku je vždy nemenné.

Na kopec možno vystúpiť zo severu alebo z juhu, no samotný výstup ostane nemenným» («Agni Joga», Samara, vydanie r. 1992, zväzok 1, str. 292 – «Znaky Agni Jogy», bod 32).

³ *Velrada* – (gr. *Synedrion*, heb. *Sanhedrin*) <https://cs.wikipedia.org/wiki/Sanhedrin>

lokálnej histórii je množstvo faktov, no niet žiadneho procesu obsahujúceho vnútornú algoritmiku samoorganizácie a súčinnosti s vonkajším svetom. Následkom toho väčšina čitateľov takejto histórie má predstavu len o špecifikách spoločenského riadenia v štátoch, patriacich regionálnym civilizáciám, a žijú v presvedčení, že nadštátne riadenie, a tým skôr vnútrosociálne riadenie globálneho historického procesu neexistuje, a tento prebieha sám od seba náhodným spôsobom, a nie v smere presne určených cieľov riadenia. A neschopnosť Ligy národov a OSN ich len utvrdzuje v správnosti mienky o nemožnosti globálneho riadenia, hoci ich pokus uvažovať nad možnosťou či nemožnosťou globálneho vnútrosociálneho riadenia stojí na osnove úplne nesprávnych pojmov o *riadení celkovo*.

Avšak absencia pojmov o *riadení všeobecne* im reálne neumožňuje uvažovať o možnosti či nemožnosti realizácie obzvlášť špecifického globálneho vnútrosociálneho riadenia, — čo si mylne stotožňujú s pravdivosťou názoru o neexistencii takéhoto vnútrosociálneho riadenia videním akoby „jeho všeobecnej nemožnosti“.

Takto sa kultivuje historický mýtus o bezcieľne neriaditeľnom priebehu globálneho historického procesu od doby kamennej do našich dní, napriek množstvu dejinných faktov, ktoré hovoria o tom, že spočiatku sa v globálnom dejinnom procese vyskytuje civilizátorská misia, a nie iba jedna, z ktorých každá sleduje svoje vlastné celkom presné (a v mnohom aj vzájomne sa vylučujúce) globálne ciele.

Avšak námietky voči účelovo riadenému (*na vnútrosociálnej úrovni*) charakteru priebehu globálneho historického procesu nesú hysterický charakter, a ak je to možné — aj charakter neľútostných represii voči tým, ktorí sa pridriavajú tohto názoru. Pritom nikto a nikdy sa neujal toho, aby preukázal:

- nepravdivosť správ o zániku Atlantídy;
- sfalšovanie máp ranného stredoveku s vyobrazením Antarktídy a oboch Amerík (mapa Piri Reisa nie je jedinou¹);
- sfalšovanie obeliskov na Mesiaci, ktorých pôdorys rozmiestnenia (*podľa fotografií, získaných z amerického kozmického zariadenia «Lunar Orbiter 2»²*), zrkadlovo kopíruje pôdorys rozmiestnenia pyramíd v egyptskej Gíze a pod., keďže rozsiahly faktologický materiál takéhoto druhu, rozmiestnený chronologicky počas celej histórie dnešnej globálnej civilizácie, je dokonca aj v prípade jeho sfalšovania prejavom globálneho nadštátneho riadenia, no trochu iného než to, o ktorom sa prevažne pojednáva v tejto práci.

Keďže systematická činnosť (*minimálne ohľadom nevystavovania sa na obdiv, a maximálne ohľadom utajenia globálneho nadštátneho vnútrosociálneho riadenia a konkrétnej civilizátorskej misie*) nie je bezcieľna, privádza nás to k otázke o charaktere vzájomných vzťahov medzi civilizátormi a civilizovanými.

¹ Podrobnejšie vid' G. Hancock „Stopy bohov“, kap.1.

² V ZSSR boli tieto fotografie opublikované v časopise „[Technika - Mládeži](#)“ v № 5 r. 1969 . Tieto stránky sú obnovené v práci VP ZSSR «Základy sociológie», časť 3. V tom istom časopise v 1960-tych rokoch v sérii článkov „Antológia tajuplných náhod“ bolo opublikovaných značne veľké množstvo informácií, rúcajúcich historický mýtus, ktorý navieval v tom istom čase školský aj univerzitný program ohľadom histórie. V jednom z jeho čísel boli opublikované aj mapy Piri Reisa (z r. 1513) s vyobrazením Antarktídy bez ľadu. Správnosť zobrazenia pobrežných rysov na nej bola potvrdená seizmickým prieskumom behom niekoľkých rokov po oslovení vedy (v 20. storočí) ohľadne analýzy týchto máp.